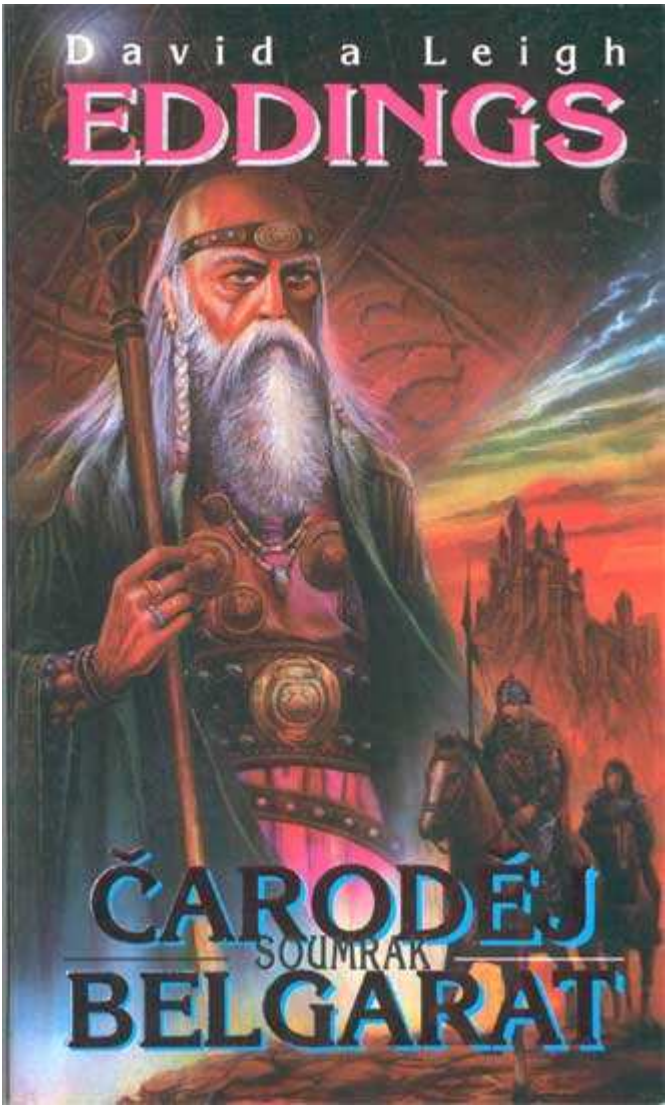
David a Leigh
EDDINGS
ČARODĚJ
SOUMRAK
BELGARAT

BELGARATH THE SORCERER

Copyright © 1995 by David Eddings

All righls reserved, which includes to
reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASS1C, 1997

Translation © Martin Tkaczyk, 1997

Cover Art © by J. P. Krásný

ISBN: 80-85782-99-5

Distribuce - LA, spol. s.r.o.
Čestmírova 27, Praha 4 140 00
tel: (02) 691 3357

David a Leight Eddings

Čaroděj Belgarat SOUMRAK

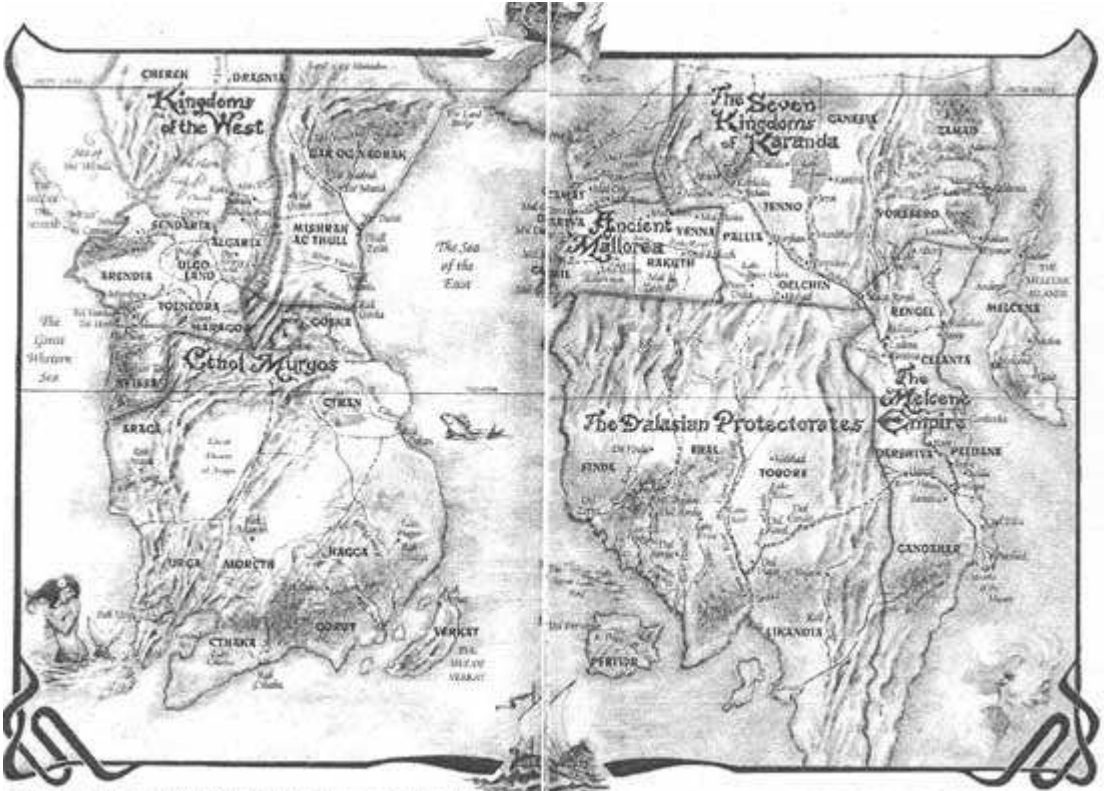

Cherek – Šerek, Kingdoms of the West – Království západu, Arctic circle – Polární kruh, Dreamia – Dreamie, Land of Melcothor – Země Melcothorů, Sea of the Winds – Větrné moře, The Isle of the Winds – Větrný ostrov, The Sea – Clitna, Gulf of Cherek – Šerecký záliv, The Pincers of Skidrak – Skidrácký ho, The Land Bridge – Most a ostrovy, The Seven Kingdoms of Karanda – Sedm království Karandy, The Melcene Islands – Melcenské ostrovy, The Great Western Sea – Velké zá-

pustní moře, Mistrik ak Thull – Mistrik ak Thull, Ulgoland – Země Ulgů, Equator – Rovník, Ancient Mallorea – Obřívká Mallorea, Ethol Murgos – Ethol Murgos, Clitna – Clitna, The Melcene Empire – Melcenské království, The Dalasian Protectorates – Dalasijské protektoráty, Ethol Murgos – Ethol Murgos, The Isle of Verkut – Ostrov Verkut
Obecně: River – řeka, Lake – jezero, Mount – hora, Mountains – hory

část
první

POLGARA

VĚTRNÉ MOŘE
SENDARIE
Velká severní cesta
Dalaí Kamadi
Mlýnos
Kamadi
Rindia
Wakure
Trunni
Astora
Wildantor
Arendský hvozd
Wilgrg
Astur
Wo Astur
Wtrosky
Helberin
Arendský mys
Wo Adurin
ARENDIE
Trosky
Trandul
Wo Mallerin
Mallerin
Jezero Mallerin
Wo Serin
Velká Mallerin
Velká západní cesta
Wo Kriederin
Embrio
Wo Handar
Velký Arendský trh
Ebor
Wo Mimbre
Tol Vorduc
Vorduňský les
TOLNEDRA
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
ZEMĚ ULGŮ

Kapitola 1.

Strávili jsme noc v Hatturkově domě a druhý den ráno jsme sešli do přístavu, abychom se nalodili na loď plující do Kotu při ústí řeky Mrin. „Rád bych ti poděkoval, Hatturku," řekl jsem klanovému náčelníkovi, když jsme spolu stáli na molu.

„Bylo mi potěšením, Belgarate," odpověděl.

„Rád bych ti něco poradil, pokud máš zájem mne vyslechnout."

„Ale jistě."

„Možná si budeš myslet, že si mám nechat své názory na vaše náboženství pro sebe, ale stejně bych ti něco rád řekl. Medvědí kult kdysi způsobil v Alorii pěkné potíže a alornští králové ho zrovna rádi nevidí. Král Algar je trpělivý muž, ale každá trpělvost má své meze. Kult byl v minulosti mnohokrát potlačen a já mám pocit, že se proti němu zase něco chystá. Nechtěl bych, abys byl na špatné straně, kdyby se opravdu něco semlelo. Algar Hbitá noha umí být velmi neústupný, když si něco vezme do hlavy,"

Díval se na mě dost zasmušile. *Skutečně jsem se snažil* ho varovat, ale řekl bych, že on se rozhodl, že mne nebude poslouchat.

„Ví Dras, že přijedeme?" zeptala se mne Polgara, když jsme se nalodili.

Přikývl jsem. „Mluvil jsem včera s šereckým kapitánem. Už je na cestě do Boktoru. Má válečnou loď, takže se tam dostane mnohem dřív, než dorazíme do Kotu."

„Jsem ráda, že zase uvidíme Drase. Není tak bystrý jako jeho bratři, ale má dobré srdce."

„Ano," souhlasil jsem. „Myslím, že bych si s ním měl promluvit. Řekl bych, že je čas, aby se oženil."

„Na mě se, otče, nedívej," opáčila škrobeně. „Mám Drase ráda, ale tak ráda ho zase nemám."

Kotu teď patří mezi největší přístavy světa hlavně proto, že tam

končí Severní karavanní cesta. Když jsme tam ale připluli my dva, byl obchod s Nadraky v plenkách a Kotu bylo sotva větší než vesnice a jenom pár mol zabíhalo do zátoky. Trvalo nám dva dny, než jsme se dostali přes Šerecký záliv z Darine do ústí řeky Mrin. Dras nás už očekával. Bylo s ním spousta jeho poddaných, ale ti tam nepřišli proto, aby viděli mne. Zajímala je Polgara. Bylo zřejmé, že se v mnoha alornských královstvích roznesla zpráva o krásné dceři Prastarého Belgarata a mladí Drasnijci připluli až z Boktoru, aby ji spatřili.

Jsem si jist, že nebyli zklamáni.

Když jsme se vydali na Větrný ostrov kvůli Beldaranině svatbě, bylo děvčatům šestnáct let a byla poprvé venku z Údolí. Polgara mi tenkrát dala pěkně zabrat. Ale teď už byla starší a dávala jasně najevo, že se o sebe umí postarat, takže jsem se mohl dívat na chlapce, co se kolem ní rojili, s pobaveným nadhledem. Pol jistě těšil jejich zájem, ale neudělala nic nevhodného.

Naše loď přistála odpoledne, najali jsme si pokoje v poněkud omšelém hostinci a plánovali jsme, že ráno vyrazíme vzhůru po řece, abychom dorazili do vesnice Braka, kde žil mrinský věštec, co nejdříve.

Hovořili jsme s Býčí šíjí dlouho do noci, což dalo Pol dost dobrou příležitost zlomit pár mužských srdcí.

Dras se zaklonil na židli a zvědavě na mne pohlédl. „Algar se chystá oženit. Víš o tom?“ zeptal se.

„Je zvláštní, že se o tom nezmínil,“ odpověděl jsem. „Byl s námi u Rivy na Větrném ostrově.“

„Víš, jaký je Algar,“ řekl s jemným pokrčením ramen. „Mám pocit, že bych o tom měl taky pouvažovat.“

„Chtěl jsem o tom začít sám,“ přisvědčil jsem. „Obyčejní lidé se mohou oženit, kdy chtějí, ale králové mají jistou zodpovědnost.“

„Nepředpokládal jsem…“ zarazil se a ta slova zůstala viset ve vzduchu.

„Ne, Drasi,“ odpověděl jsem stručně. „Polgara nepadá v úvahu. Stejně mám pocit, že bys ji nechtěl za ženu. Má příliš ostrý jazyk. Vyber si pěkné alornské děvče, se kterým budeš šťastný.“

Vzdychl. „Ale je zatraceně pěkná.“

„To je, ale Pol má ještě jiné věci na práci. Možná se někdy vdá, ale to bude záležet čistě na jejím rozhodnutí a ještě to bude pěkně dlouho trvat. Jak daleko je Braka?“

„Asi den cesty. Cestou musíme překonat několik močálů.“ Poškrábal se ve vousech. „Přemýšlel jsem o tom, že bych dal ty močály vysušit. Mohla by tam být dobrá půda, kdybychom ji zbavili vody.“

Potřásl jsem hlavou. „Je to tvoje království, ale mám strach, že by se vysoušení močálů mohlo změnit v pěknou dřinu. Máš nějaké zprávy od otce?“

„Asi před měsícem jsem dostal vzkaz. Jeho nová žena bude mít další dítě. Doufají, že to bude tentokrát kluk. Já myslím, že by moje nevlastní sestra klidně mohla usednout po otcově smrti na jeho trůn, ale Alornům se nápad s královnou moc nepozdává. Připadá jim to nepřirozené.“

Nemáte ponětí, jak dlouho mi trvalo, než se mi podařilo změnit přístup právě v této otázce. Porenn patří mezi nejlepší vládce v celé historii, přesto ji prostí Drasnijci stále neuznávají.

Příští den jsem si trochu přispal, a tak jsme vyrazili na cestu až kolem poledního.

Řeka Mrin je při ústí poměrně líná, což má zřejmě nějakou souvislost s těmi močály, Močály se rozkládají mezi Mrinem a Aldurem. Jestli chcete znát můj osobní názor, je to jedna z nejhnusnějších oblastí na severu. Nemám prostě rád močály jako takové. Smrdí a vzduch je tak vlhký, že mám pocit, že už se nikdy nedokážu nadechnout. A pak je tam samozřejmě spousta havěti, která se dívá na lidi jako na zdroj potravy. Zalezl jsem do kabiny a zůstal tam skoro celou cestu. Polgara vyšla na palubu a přilákala tam pěknou řádku nápadníků. Vím, že z toho měla legraci, ale já bych se nechtěl stát terčem komárů v širokém okolí, ať už by tam mělo být cokoliv.

Kapitán za soumraku spustil kotvu. Cesta sice byla značena bójkami, ale stejně by nebyl zrovna nejlepší nápad plavit se v noci rozlehlými močály. Je tam spousta příležitostí vydat se špatným směrem.

Seděl jsem po večeři s Drasem v kabině a za chvíli se k nám připojila Pol. „Drasi?“ začala hned po vstupu. „Proč si tvoji lidé stále mezi sebou něco ukazují rukama?“

„To je tajná řeč,“ odpověděl.

„Tajná řeč?“

„Přišli s tím kupci. Zřejmě si občas potřebují při smlouvání obchodu domluvit něco soukromě se svým partnerem. Tak si vyvinuli tajnou řeč. Ze začátku byla poměrně jednoduchá, ale teď je čím dál složitější.“

„Umíš tu řeč?“

Ukázal svou obrovskou tlapu. „S těmahle prstama? Nedej se vysmát.“

„Mohlo by být užitečné to umět. Co myslíš, táto?“

„Máme jiné možnosti komunikace, Pol.“

„Snad ano, ale stejně bych se tu řeč ráda naučila. Nemám ráda, když si někdo šeptá za mými zády… a to i v případě, že k tomu používá svoje prsty. Drasi, myslíš, že je na lodi někdo, kdo se v tom vyzná?“

Pokrčil rameny. „Moc se o to nezajímám, ale mohu se pozeptat.“

„Byla bych ti vděčná.“

Další den jsme vyrazili brzo ráno a kolem poledne jsme byli v Brace. Vystoupili jsme s Drasem na palubu, hned, jak jsme k ní připluli. „Tohle místo není nic moc, co?“ poznamenal jsem, když jsem se rozhlédl kolem a viděl ubohé rybářské chýše na bahnitém břehu řeky.

„No Tol Honet to není ani při hodně bujné fantazii,“ souhlasil Dras. „Když jsme toho blázna objevili, chtěl jsem ho vzít do Boktoru, ale on se tady narodil a hrozně se vzpouzí při každém pokusu o přesídlení. Tak jsme se rozhodli, že bude lepší, když tady zůstane. Zapisovatelům se to moc nelíbí, ale proto je taky dobře platím. Jsou tu proto, aby zapisovali, co říká a ne proto, aby se kochali scenerií.“

„Jsi si jist, že zapisují přesně, co říká?“

„Jak to mám, Belgarate, vědět? Vždyť víš, že neumím číst.“

„Chceš říct, že ses to stále nenaučil?“

„Proč bych se tím trápil? Od toho jsou písaři! Když jde o něco důležitého, tak mi to přečtou. Ti, co jsou tady, si vypracovali systém.

S tím bláznivým chlápkem jsou vždycky tři. Dva zapisují, co říká a třetí ho poslouchá. Když skončí, tak si porovnají zápisy a ten, co poslouchal, rozhodne, který je lepší.“

„To se mi zdá trochu moc komplikované.“

„Ty sám jsi říkal že to má být zaznamenáno přesně. Jestli máš nějaký lepší návrh, budu jen rád.“

Naše loď doplula do doku a lodníci ji připoutali. Okamžitě jsme vystoupili na břeh a vydali se za mrinským věštcem.

Nejsem si jist, jestli jsem kdy viděl někoho tak špinavého. Měl na sobě akorát dlouhou košili z hrubého sukna a jeho dlouhé vlasy a vousy byly špinavé a slepené. Kolem krku měl kovový obojek, od kterého vedl řetěz ke kruhu před špinavou boudou, ve které evidentně přespával. Je mi to líto, ale nemám lepší výraz pro ten pelech. Seděl nedaleko kruhu, rytmicky se pohyboval a vydával zvířecí skřeky. Oči měl hluboko utopené pod hustým obočím a nebylo v nich ani stopy po nějaké inteligenci a dokonce se v nich nezračilo ani nic vlastního lidské bytosti.

„Opravdu musí být připoután řetězem?“ zeptala se Drase Polgara.

Býčí šíje přikývl. „Je prostě posedlý,“ odpověděl. „Dřív byl zvyklý utéct každou chvíli do močálů. Byl pryč týden nebo dva a pak se celý vysílený vrátil. Když jsme zjistili, co je zač, rozhodli jsme se ho radši kvůli jeho bezpečnosti připoutat. Močál je plný děr a tekutých písků a ten blázen nemá dost rozumu, aby se jim vyhnul. Nemůže nám přednášet nějaké proroctví, když bude pět metrů pod pískem.“

Pol se podívala na tu nízkou chýši. „Musíte se k němu chovat jako ke zvířeti?“

„Polgaro, on je opravdu zvíře. Je v tom brlohu, protože to sám chce. Když jsme se ho pokusili přestěhovat do domu, tak měl vždycky hysterický záchvat.“

„Říkal jsi, že se tady narodil,“ poznamenal jsem.

Dras přikývl. „Asi před třiceti nebo čtyřiceti lety. Tohle patřilo k otcovu království, než jsme se vydali do Mallorey. Řekl bych, že ta vesnice tady může být takových sedmdesát let. Většina obyvatel jsou rybáři.“

Přešel jsem k místu, kde ve stínu stromu seděli tři písaři, kteří měli službu a představil se jim. „Říkal něco poslední dobou?“ zeptal

jsem se.

„Poslední týden nic," odpověděl jeden z nich. „Možná reaguje na měsíc. Mluví při různých příležitostech, ale *vždycky* při úplňku."

„Řekl bych, že by pro to mohlo být nějaké vysvětlení. Nemohli byste ho alespoň trochu umýt?"

Písař zavrtěl hlavou. „Párkrát jsme na něj vylili vědro vody, ale vždycky se hned zase vyválel v bahně. Myslím, že se cítí nejlíp, když je špinavý."

„Dejte mi okamžitě vědět, kdyby promluvil. Potřebuju ho slyšet."

„Mám pocit, že tomu, Belgarate, nebudeš moc rozumět," poznamenal druhý písař.

„Snad to přijde později. Mám takový zvláštní pocit, že strávím spoustu času tím, že se budu snažit rozluštit, co říká. Mluví někdy o obyčejných věcech? Třeba o počasí nebo o tom, že má hlad?"

„Ne," odpověděl zase první z nich. „Pokud jsme schopni to rozpoznat, tak moc neumí mluvit… i vesničané to říkali. Začal s tím teprve před nějakýma osmi nebo deseti lety. Tím je to pro nás snazší. Nemusíme ztrácet čas běžnými hovory. Všechno, co řekne, je důležité."

Tu noc jsme zůstali na palubě lodi Býčí šíje. Potřebovali jsme, aby s námi vesničané spolupracovali, a tak jsem nechtěl, aby jsme je nějak dráždili tím, že jim převrátíme příbytky vzhůru nohama.

Kolem poledního příštího dne přišel do doku jeden z písařů. „Měl bys raději jít se mnou, Belgarate," volal. „Začal mluvit."

Pol zatím učil jeden mladý Drasnijec znakovou řeč a ten se věru netvářil příliš šťastně, když jsme mu oznámili, že byla lekce přeložena, protože Pol půjde se mnou a Drasem za věštcem.

Bláznivý muž seděl před svým doupětem a škubal řetězem. Přesto se mi nezdálo, že by se chtěl osvobodit. Spíš jsem měl pocit, že ho cinkání řetězu fascinuje. Byl to ostatně – kromě chýše – jediný jeho majetek, a tak měl asi pocit, že si s ním může hrát. Když jsme přišli až k němu, vydával pouze zvuky podobné zvířecím.

„Už skončil?" zeptal jsem se písaře, který pro nás přišel.

„Začne znova," ujistil mne písař. „Přeruší svou řeč mnohokrát a různě mezitím vyvádí, ale vždycky se zase vrátí zpět a mluví dál. Když už začne, tak mluví celý den a přestane až při západu slunce.

Blázen si přestal hrát s řetězem a podíval se mi přímo do obličeje. Oči byly najednou zcela jasné a velice pronikavé. „Slyš!“ řekl mi dunivým hlasem, který byl velmi podobný hlasu Bormika. „Dítě světla bude při jeho úkolu doprovázet Medvěd, Průvodce a Muž dvou životů. Ty, Prastarý a Milovaný, také budeš na jeho straně. S vámi půjde ještě Pán koní, Slepý muž a také Královna světa. Připojí se k vám i ostatní… Rytíř ochránce, Lučištník, Lovkyně, Matka vyhynulého národa a Žena, která vidí… ty všechny znáš z dřívějška.“

Přestal mluvit. Začat se válet po zemi, vřeštěl při tom a hrál si s řetězem.

„To sedí,“ řekl jsem Drasovi. „To jsem potřeboval vědět. Je to skutečný věštec.“

„Jak to můžeš poznat tak rychle?“

„Protože mluvil o Dítěti světla, Drasi. Bormik v Darine mluvil o tom samém. Měl bys to vzkázat otci a bratrům. To je klíč, jak poznat věštce. Jak se někdo zmíní o Dítěti světla, dejte k němu raději písaře, protože bude říkat něco důležitého.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Pokud si vzpomínáš, tak jsem při cestě do Mallorey strávil nějaký čas s Nezbytností. Ta mluvila o Dítěti světla s velkým důrazem.“ Pak jsem si vzpomněl ještě na něco jiného. „Je to možná nepravděpodobné a nevím, jestli se to vůbec může stát v naší části světa, ale měli bychom najít i někoho, kdo mluví o Dítěti tmy. Lidé by měli zjistit, co říká.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Ten, kdo mluví o Dítěti světla, dává pokyny *nám.* Zmínky o Dítěti tmy jsou pokyny Torakovi, co má dělat. Hodilo by se, kdybychom něco z toho zachytili.“

„Chceš tu zůstat a poslouchat?“

„Už to nepotřebuju. Zjistil jsem, co jsem chtěl. Myslíš, že by písaři mohli dělat kopii záznamu a posílat mi ji do Údolí?“

„Dohlédnu na to. Chceš se dostat zpět do Kotu?“

„Ne, myslím, že k tomu nemám důvod. Podívej se, jestli bys tu nenašel někoho s lodí, kdo se vyzná v močálech. Mohl by nás dovézt do Algarie a odtamtud už bychom se dostali domů.“

„A co mám dělat já?“

„Vrať se do Boktoru a ožeň se. Potřebuješ syna, abys mu mohl předat korunu.“

„Já žádnou korunu nemám, Belgarate.“

„Tak si nějakou sežeň. Koruna sice sama o sobě nic neznamená, ale lidé rádi vidí symboly moci.“

Polgara na mě upřeně zírala.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Ty močály, otče. To skutečně chceš, abych se trmácela močály?“

„Dívej se na to jako na zkušenost, která se ti možná bude hodit, Pol. Musíme pohnout naším úkolem. Chci se vrátit do Údolí.“

„K čemu najednou ten spěch?“

„Asi mě přepadl stesk po domově.“ Obrátila oči v sloup a pak mne počastovala jedním ze svých oblíbených trpitelských pohledů.

Vezl nás chlapík, který se jmenoval Gannik. Byl to dobrosrdečný, upovídaný chlápek. Jeho loď byla úzká a dlouhá, takže vypadala skoro jako dlouhá kánoe. Občas pádloval, aby loď popohnal přes močál, ale většinou loď odstrkával bidlem. Moc se mi nelíbí, když někdo na tak úzkém plavidle stojí, ale zdálo se, že Gannik ví, co dělá, tak jsem se mu do toho nepletl.

Chtěl jsem se vrátit do Údolí, ale hlavní důvod, proč jsem tak náhle opustil Braku byl ten, že jsem chtěl přerušit hodiny tajného jazyka, respektive oddělit Pol od jejího mladého učitele. Mohl jsem se usmívat pod vousy, dokud byla Pol v obležení mnoha ctitelů, ale takhle o samotě s jedním z nich… to je jiná. Pol má sice neobvykle vytříbený smysl pro povinnost, ale…

Jsem si jist že mi rozumíte.

Přemýšlel jsem o tom skoro celou dobu, co nás Gannik odstrkoval tím hnusným kouskem země a vody směrem na jih. Polgaře bylo osmnáct, a to mně připadalo jako nejvyšší čas, abych si s ní pohovořil. Ona s Beldaranou vyrůstaly bez matky, a tak nebyl po ruce nikdo, kdo by jí vysvětlil jisté věci. Bylo zřejmé, že Beldarana *ty věci* chápala, ale u Pol jsem si tak jist nebyl. Vnoučata jsou jistě miloučká stvoření, ale když se nějaké objeví neočekávaně, tak to až taková radost být nemusí.

Hranice mezi Drasnií a Algarií je v močálu těžko rozeznatelná. Drasnijci tomu místu říkají Mrinská blata a Algarové je znají pod

názvem Aldurské močály. Ale furt to byla ta samá hrůza plná havěti. Byli jsme asi tři dny od Braky, když Pol spatřila nějaké větší zvíře.

„Je to vydra nebo bobr?“ zeptala se.

„Je to ondatra,“ odpověděl Gannik. „Jsou jako vydry, ale trochu větší. Jsou to hravé potvůrky. Někteří lidé je chytají kvůli kůži, ale já bych to nedokázal. Rád je pozoruju, když spolu dovádí.“

Když jsme zvíře míjeli vydalo podivný zvuk. Gannik se zasmál. „Upozorňuje nás, že je tady ryba,“ řekl. „Někdy mám pocit, že skoro umí mluvit.“

Vordai, čarodějka z močálu, dospěla o několik let později k podobnému názoru a přiměla mě k tomu, abych se tím zabýval hlouběji.

Konečně jsme se dostali do té části močálu, kde byly různé kanály ústí řeky Aldur a Gannik přistrkal loď ke břehu, kam jsme s Pol vystoupili. Poděkovali jsme mu a rozloučili se s tím dobrým mužem.

Byl jsem rád, že stojím zase na pevné zemi.

„Změníme zase naší podobu?“ zeptala se mě Pol.

„Za chvilku. Nejdřív bychom si měli o něčem promluvit.“

„A o čem?“

„Už jsi velká holka, Pol.“

„Myslím, že máš pravdu.“

„Jsem rád, že se mnou souhlasíš. Jsou jisté věci, o kterých bys měla vědět.“

„Jako například?“

A to byl přesně okamžik, kdy jsem tu pevnou půdu pod nohama zase ztratil. Pol tam stála a dívala se na mne s předstíranou prostotou ve tváři a já upadal stále více do rozpaků. Polgara umí být velmi tvrdá, když si to vezme do hlavy. Po chvíli blekotání jsem zmkl. Její výraz byl stále příliš prázdný. „Ty už o těch věcech něco víš, co?“ napadl jsem ji.

„O jakých, otče?“

„Nech toho. Jak přicházejí děti na svět. Proč mě necháš, abych se tady tak znemožňoval?“

„Chceš říct, že je nenajdeme pod zelnou hlávkou?“ Přistoupila ke

mně a políbila mne na tvář. „Vím o tom všechno, táto. Copak si nepamatuješ, že jsem pomáhala Beldaraně při porodu? Porodní báby mi všechno vysvětlily. Musím přiznat, že mne to trochu zajímalo a jejich odpovědi mi stačily.“

„Doufám, že tě to nezačne zajímat až moc, Pol. Obvykle se vyžadují jisté formality, než v této oblasti začneš experimentovat.“

„Ach? Ty jsi těmito formalitami prošel v Mar Amonu před každým pokusem?“

Něco jsem zasakroval a radši se proměnil ve vlka. Vlk alespoň nemůže zrudnout, a to mi můžete věřit, že jsem rudnul pěkně.

Polgara se zasmála hlubokým smíchem, který u ní moc často neslýchám a proměnila se v sovu.

Kapitola 2.

Beldin se vrátil z výletu do Mallorey zrovna v čase, když jsme se s Pol dostali do Údolí. Byl jsem trochu překvapen, že se vrátil tak brzo. Normálně tam vždycky strávil pár století. Příští ráno po našem návratu se hnal po schodech vzhůru do mé věže. „Kde jste byli?“ vybafl na nás.

„Jen se, strýčku, nezlob,“ odpověděla klidně Pol. „Museli jsme něco zařídit.“

„Jsi zpátky nějak brzo,“ poznamenal jsem. „Děje se něco?“

„Nesnaž se být příliš chytrý, Belgarate. Nejsi na to stavěný. Mallornští Angarakové jsou nervózní, ale nic nepodniknou, dokud se Torak nevrátí ze svého dobrovolného vyhnanství v Ašabě.“ Najednou se zašklebil. „Zedar je tam s ním, a to přivádí toho křiváka Urvona k šílenství.“

„Cože?“

„Urvon je od přírody pěkný patolízal a to, že je Zedar teď Torakovi blíž než on, je víc, než dokáže unést. A aby to bylo pro něj ještě horší, nemůže za ním do Ašaby, aby chránil svoje zájmy, protože se bojí vytáhnout paty z Mal Yasky.“

„Čeho se tak bojí?“

„Mě. Řek bych, že má stále noční můru z toho háku, co jsem mu ukázal.“

„To snad není možný. Vždyť už to je, Beldine, dobrých pár set

let.“

„Je vidět, že to zanechalo dlouhotrvající dojem. Aspoň to drží jednoho Torakova pohůnka mimo hru. Pol, co bude k snídani?“

Podívala se na něj dlouhým, chladným pohledem.

„Zdá se, že jsi trochu ztloustla,“ poznamenal a jeho oči po ní klouzaly sem a tam. „Měla by's s tím něco dělat“

Její oči se nebezpečně zúžily. „Nepokoušej štěstí,“ varovala ho.

„Měl by sis na ni dát pozor, Beldine,“ radil jsem mu. „Začala se učit a je to velice schopný žák.“

„Myslel jsem si to. Kde jste vy dva vůbec byli? Dvojčata mi říkala, že jste odjeli na Ostrov.“

„Rivanský trůn má následníka,“ řekl jsem mu. „Jmenuje se Daran a ukazuje se zatím docela slibně. Orb našeho mistra byl velmi spokojen, když se seznámili.“

„Možná se na něho taky zaletím podívat,“ zamyslel se Beldin. „Nejsem sice jeho přímý příbuzný, ale když Beldarana vyrůstala, tak jsme si byli docela blízcí. Jak to, že vám zpáteční cesta trvala tak dlouho?“

„Plavili jsme se do Darině a pak jsme to vzali přes Drasnii. Chtěl jsem se podívat na ty dva věštce. Teď už nemám o jejich pravosti sebemenší pochybnosti.“

„To je dobře. Torak má s jeho věštbou trochu problémy.“

„Jaké problémy?“

„Nelíbí se mu, co věštba říká. Když se probral z tranzu a přečetl si, co mu napsali Urvonovi písaři, rozmetal vzteky několik hor. Zdá se, že ho ašabská věštírna popudila.“

„To vypadá slibně. Myslíš, že bychom mohli nějak získat kopie těch zápisů?“

„To není moc pravděpodobné. Torak zcela jistě nechce, aby ty záznamy někde kolovaly. Urvon měl kopii, ale Torak opustil jenom kvůli tomu Ašabu a spálil je.“ Podrbal se ve vousech. „V Ašabě je Zedar a toho známe oba dost dobře na to, abychom si byli jisti, že on kopii má. Kdyby ho Torak nechal jít, tak ji určitě vezme s sebou. Já osobně bych řekl, že to je jediná kopie, co není přímo v držení Jednookého. Jednou si Zedara podám a pak z něj bude pouhá mrtvola.“ Smutně na mě pohlédl. „Proč jsi ho nezabil, když jsi měl tu

možnost?“

„Bylo mi řečeno, abych to nedělal. Ty si taky nech svoje vražedné choutky radši zajít, protože ho budeme ještě někdy potřebovat.“

„Asi bys to nemohl trochu upřesnit, co?“

Zavrtěl jsem hlavou. „To je všechno, co vím.“

Kysele se usmál. „Možná bych mohl získat kopii „Malloreanského písma svatého“… kdybych ovšem objevil způsob, jak se dostat do Kellu a potom zase zpět a nepřijít přitom o kejhák.“

„Co je to „Malloreanské písmo svaté“?“ zeptala se ho Pol.

„Další sbírka věšteb,“ odpověděl. „Jsou ale asi dost obskurní. Sepsali je Dalové a ti byli vždycky naprosto neutrální. Ale, Belgarate, teď jsem si vzpomněl… Ktačik se pohnul.“

„Jo, slyšel jsem o tom. Je teď prý na místě, které se jmenuje Rak Ktol.“

Přikývl. „Na cestě domů jsem nad tím místem přelétl. Není to bůhvíjaké místo. Je postaveno na vrcholku kopce, který se rozprostírá uprostřed pouště. Pověst o proroctví se už rozšířila všude. Někteří Ktačikovi Grolimové s tím začali taky. Vzal je všechny na Rak Ktol a k nim umístil písaře. Mám velké pochybnosti, jestli jejich proroctví budou tak přesná jako Torakova, ale i tyhle kopie by se nám mohly hodit. Ovšem rozhodnutí nechávám zcela na tobě. Mám pocit, že bude lepší se držet od Ktačika pěkně stranou. Párkrát jsem na něj zaměřil svou mysl a mám pocit, že mě ucítil na sto mil. Chceme informace a ne pěstní zápasy.“

„Asi víš, že se dali na cestu Murgové,“ řekla mu Pol. „Směřují do jižní části kontinentu a chtějí si zotročit západní Daly.“

„Vždycky jsem si vážil Dalů pro jejich inteligenci,“ odpověděl, „ale myslím, že nemají moc ducha.“

„Myslím, že je to jenom trik,“ uklidnil jsem ho. „Nemaj vůbec potíže držet Urvonovy Grolimy v uctivé vzdálenosti od Kellu.“ Protáhl jsem se. „Mám takové svrbění podívat se do Rak Ktolu a navštívit Ktačika.“ Zasmál jsem se. „Koneckonců je v této části světa nováčkem, a tak by ho měl někdo přivítat… nebo se aspoň podívat, jak vypadá, když není pes.“

„Byla by to sousedská záležitost,“ zakřenil se Beldin.

„Vrátíš se do Mallorey?“

„Teď určitě ne. Nejdřív si chci prohlédnout tvého vnoučka.“

„Nedohlédl bys na Polgaru, zatímco budu pryč?“

„Nepotřebuju žádnou chůvu, otče,“ ohradila se.

„Já bych zase řekl, že jo,“ nesouhlasil jsem. „Jsi teď ve velice nebezpečném stádiu výuky. Máš pocit, že umíš víc, než odpovídá skutečnosti. Nechci, abys začala s nějakými experimenty a nebyl tu nikdo, kdo by na tebe dohlédl.“

„Dohlédnu na ni,“ slíbil Beldin. Pak se na ni podíval. „Nezapomněli jsme na snídani, Pol? Jenom proto, že ty ses rozhodla dávat si pozor na váhu, nebudou všichni hladovět.“

Ještě to ráno jsem vyrazil na severovýchod. Změnil jsem podobu, až když jsem opustil Údolí. Nerad na sebe beru vlčí podobu už v Údolí, protože bych zbytečně způsobil rozruch mezi králíky a jeleny. Jsou to všechno plachá zvířata a člověk by zbytečně neměl trápit sousedy.

Přeplaval jsem řeku Aldur a příští ráno se dostal na Východní svah. Šel jsem po něm dost dlouho, až jsem dorazil k jedné z těch strží, o které nám vyprávěl na Ostrově Algar. Východní svah je důsledkem toho, co vytvořil můj pán a Belar, aby zastavili moře, když Torak zničil starý svět. Výsledkem byl impozantní asi míli vysoký útes, který tvoří přirozenou hranici mezi Algarií a Mišrakem ak Thul.

Rozhodl jsem se, že zůstanu ve strži a slezu útes až v noci. Hbitá noha nám říkal, že Murgové někdy využívají těch strží při svých zlodějských nájezdech za koňmi a já se s nimi nechtěl setkat v úzkém údolí. Zvlášť jsem nechtěl, aby se Ktačik dozvěděl, že se k němu chystám. Zedar věděl, že se nejradši přeměňuju ve vlka a já si nebyl jist, jestli to neřekl i svým kolegům. Ušel jsem asi míli po útesu a lehl si do vysoké trávy.

Jak se později ukázalo, moje rozhodnutí bylo moudré. Kolem poledního jsem zaslechl jezdce, jedoucí po úpatí útesu. Nastražil jsem uši a ještě víc se ve vysoké trávě přikrčil.

„Doufám, Rašagu, že víš, co děláš,“ zaslechl jsem, jak říká jeden z nich. „Už jsem slyšel, co dělají chovatelé koní těm, co se pokoušejí jim ukrást jejich zvířata.“

„To by nás, Aggo, museli nejdřív chytit,“ odpověděl jiný hlas.

Velmi opatrně jsem zvedl hlavu. Vítr vál sice trochu jejich

směrem, ale já si byl skoro jist, že nedonese můj pach až k jejich koním. Upřeně jsem se díval směrem, odkud zaznívaly jejich hlasy. Konečně jsem je spatřil. Byli jenom dva. Byli oblečeni do drátěných košil, na hlavách měli kónické přilby a u pasu meč. Murgové nijak nevynikají krásou a to, že si na znamení dospělosti rozseknou tvář, jim moc nepřidá. Ti dva, co jsem viděl, byli v podstatě typičtí představitelé svojí rasy. Měli široká ramena – aby taky ne, když stále cvičíte s mečem, tak vám nějaké svaly narostou. Kromě udělaných ramen byli jinak docela štíhlí. Měli snědou pleť, výrazné lícní kosti a úzké, šikmé oči.

Okamžitě jsem zjistil, proč riskují sestup příkrou strží, která dělila útes. Jejich koně nebyli nijak dobří.

„Viděl jsem z vršku útesu velké stádo," oznamoval svému parťákovi ten, co si říkal Rašag.

„Bylo to stádo krav nebo to byli koně?" zeptal se Agga.

„Těžko říct jistě. Útes je vysoký a ta zvířata byla ve vysoké trávě."

„Netrmácím se sem dolů, abych krad krávy, Rašagu. Kdybych potřeboval krávu, tak ji seberu Thullům. Ti se tak nevztekají jako Koňští lidé. Co chtěl ten Grolim, co jsi s ním mluvil?"

„Co asi? Hledal někoho, koho by mohl podříznout. Jeho oltář pomalu usychá a on potřebuje čerstvou krev."

„Nevypadal jako thulský Grolim."

„Taky to nebyl. Je to jižní Grolim z Rak Ktolu. Ktačik je rozstrkal podél celého útesu. Nestojí o žádné překvapení a ví, že Koňáci o těch strží dobře vědí."

„Ty zatracený Alornové!" zasyčel Agga. „Jak já je nenávidím!"

„Myslím, že oni nás taky zrovna nezbožňují. Ten Grolim mi řekl, že se máme všichni držet stranou pustin, kde žijí Murgové."

„Kdo by se tam taky hnal? Stejně je tam akorát černý písek a smradlavé jezero."

„Jsem si jist, že Ktačik nějaký důvod má. Stejně mu ale moc nedůvěřuju. Koneckonců jsem toho chlapa nikdy neviděl."

„Já jo," řekl Agga a otřásl se. „Jednou jsem nesl vzkaz na Rak Ktol od svého generála a Ktačik se mě pak vyptával na situaci u nás. Vypadá jako člověk, který už je aspoň týden mrtev."

„A jaký je Rak Ktol?“

„Není to místo, které bys chtěl navštívit dobrovolně.“

Už se dostali skoro z doslechu a já se rozhodl, že je nebudu následovat. Bylo zjevné, že nezaujímají nijak vysoké postavení, takže by mi jejich rozhovor asi nepřinesl žádné extra informace. Položil jsem hlavu na přední tlapy a usnul.

Stejně jsem je ale ještě jednou viděl. Už se stmívalo, když jsem se probudit a začal se protahovat a zívat.

V tu chvíli jsem uslyšel, jak se ke mně blíží koně. Rašag s Aggou se vraceli a neměli žádné algarské koně. Jediní algarští koně, které jsem viděl patřili Algarům, kteří se řítili za dvojicí prchajících neúspěšných zlodějů. Algarští koně byli – a stále ještě jsou – mnohem lepší než koně Murgů, takže se dal výsledek honičky celkem snadno předpovídat. Rašag a Agga se už do Ktol Murgosu nevrátili.

Počkal jsem, až se Algarové vrátili ke svému stádu a pak začal průrvou stoupat vzhůru. Stoupání mohlo být obtížné pro koně, ale pro vlka to tak zlé nebylo, takže jsem se před úsvitem dostal nahoru. Čichal jsem kolem sebe, abych zjistil, zda není nikdo v dohledu a pak se vydal na jihovýchod směrem k Ktačikově pevnosti uprostřed Murgské planiny.

Hory v jižním Mišraku ak Thull a severním Ktol Murgosu jsou velmi skalnaté, takže je tam velmi řídká vegetace, kde by se dalo skrýt, a tak jsem putoval hlavně v noci. Vlci vidí dobře i ve tmě, ale já se spoléhal hlavně na svůj čich a uši, že mne upozorní na přítomnost lidí. V téhle pustině není celkem nic ke koukání, a tak je velmi pravděpodobné, že by tam vzbudil vlk nepatřičnou pozornost. Ale Thullů jsem se moc nebál. Jednak nebyli příliš bystří a jednak vždycky na noc rozdělávali velké ohně. Ani ne proto, že by byla taková zima, ale protože se báli tmy. Když se to vezme kolem a kolem, tak není příliš věcí, kterých se Thullové nebojí.

Ale jakmile jsem překročil hranice Ktol Murgosu, začal jsem být velmi ostražitý. Murgové jsou pravý opak Thullů. Dávají najevo, že se nebojí vůbec ničeho… a to dokonce i u věcí, kterých by se obávat měli.

V těch horách bylo ale velmi málo lidí – ať už Thullů nebo Murgů. Občas jsem zahlédl předsunutou hlídku Murgů, ale neměl

jsem sebemenší problém se jí vyhnout.

Na Murgskou planinu jsem se dostal o trochu později, než kdybych cestoval územím obsazeným přáteli, protože jsem se přece jenom musel trochu skrývat a občas nějaké místo obejít oklikou, abych zůstal mimo dohled. Byl jsem si jist, že by mi obyčejní Murgové nevěnovali žádnou pozornost, protože Murgové se zajímají jenom o lidi a zvířata je nezajímají. Hrozilo ovšem nebezpečí, že by se nějaký Murgo zmínil o tom, že viděl vlka, prvnímu Grotimovi, který by se tam nachomýtl. Někdy i ta nejnevinnější poznámka vzbudí nežádoucí pozornost Grolima. A já skutečně nechtěl, aby mi někdo zkazil překvapení, které jsem plánoval pro Ktačika.

Konečně jsem sestoupil z hor a dostal se do míst, která se trefně nazývají Murgská pustina. Ještě dnes je zřejmé, že to místo bývalo kdysi velkým jezerem nebo dokonce mořem. Dokonce i já si ještě pamatuju, že na západ od angarackého města Karnat ležela velká vodní plocha předtím, než Torak zničil svět. Tahle pustina, krytá černým pískem, byla stále dál vysušována. V písku se povalovaly kostry obrovských vodních příšer, ale jediné, co z vodních ploch zbylo, bylo zatuchlé bažinaté Ktolské jezírko západně od Rak Ktolu. Trochu jsem se obával, že mé stopy budou v černém písku zřetelně vidět, ale neustále vanoucí vítr je prakticky hned zametal, takže mne zbavil i této starosti.

Konečně jsem se dostal na dohled ke strmé hoře, na jejímž vrcholu postavil Ktačik svoje město. Zvolnil jsem, abych mohl přemýšlet. Vlci ženoucí se horami Ktol Murgosu nebo pustinou nejsou příliš častým zjevem, ale vlk běžící ulicemi Rak Ktolu by zcela jistě vyvolal mimořádnou a nežádoucí pozornost. Potřeboval jsem prostě nějakou jinou podobu. Protože úzká cesta vedoucí k vrcholu byla zcela jistě pod dohledem a u městských bran byly stráže, nebyla jiná volba, než se přeměnit v ptáka.

Bylo už pozdní odpoledne, vzduch byl pořádně ohřátý a černý písek se také činil. Zalezl jsem za skaliska, abych se trochu zchladil ve stínu. Přeměnil jsem se zpět do lidské podoby a po chvíli uvažování jsem se vzhledem k okolí přeměnil v supa, kterého jsem jenom trochu uzpůsobil svým potřebám. Jsou jistě hezčí ptáci, než je sup. Ale kolem hory jich kroužilo dost, a tak jsem si byl jíst, že budu nenápadný.

Po chvíli jsem se vznesl do vzduchu a podél západní strany Ktačikovy hory kroužil vzhůru. Slunce už zapadalo, takže se zdálo, jakoby se vrcholek hory koupal v krvi. Vzhledem k tomu, co se tam dělo, to bylo celkem vhodné přirovnání.

Už jsem se zmínil o tom, že nejsem zvláštní letec, ale nejsem úplně neschopný. Koneckonců vznášet se vzhůru není zas tak obtížné. Musíte akorát roztáhnout křídla, pevně je držet a nechat se unášet. Jestřábi, orlové a supové to dělají celou dobu.

Kroužil jsem výš a výš, až jsem se dostal nad město. Pak jsem se snesl dolů a usadil se na zeď, abych se rozhlédl. V té době byl Rak Ktol ještě ve stádiu výstavby a nebyl ani zdaleka tak rušný jako později. Ale hnusný byl už tenkrát. Mám pocit, že odrážel stav Ktačikovy duše. Ačkoliv k tomu nebyl sebemenší důvod, zdálo se, že se Ktačik snaží věrně kopírovat vzhled Ktol Mišraku. Samotnou práci samozřejmě vykonávali otroci, protože Grolimové i Murgové se nad to cítí povzneseni. Viděl jsem ze svého místa na zdi, jak jsou otroci zaháněni do svých cel v tunelech pod městem a jak jsou zamykáni na noc. Pak už jsem jenom klidně čekal na tmu.

Bylo zřejmé, že budu potřebovat nějaký převlek, ale říkal jsem si, že mě časem něco napadne. Nakonec se ukázalo, že to bylo ještě snadnější, než jsem si myslel. Na pevnostní zdi stále procházela hlídka. Murgové se na hlídání mohli klidně vykašlat, protože pod zdí byla mílová propast, ale oni byli tradicionalisté. Hlídkovali na zdi v Ktol Mišraku, tak museli hlídkovat i tady. Pomalu jsem se znovu proměnil do své podoby, abych neupozornil Ktačika, že jsem ho přišel navštívit a pak jsem se schoval do výklenku a čekal na hlídkujícího Murga.

Je zřejmě spousta způsobů, jak jsem to mohl udělat, ale já se rozhodl pro ten nejjednodušší. Počkal jsem, až hlídka projde kolem mne a pak jsem ji praštil kamenem do hlavy. Bylo to mnohem tišší než spousta exotických způsobů, pro které jsem se mohl rozhodnout a bylo to stejně účinné. Zatáhl jsem Murga do svého úkrytu a stáhl jeho černý plášť. Drátěnou košili jsem se nezdržoval. Je dost nepohodlná a navíc při pohybu chřestí. Chtěl jsem shodit Murga ze zdi, ale pak jsem se rozhodl opačně. Neměl jsem nic proti němu osobně a pak jsem taky nevěděl, jaký by způsobil hluk jeho pád do

hlubiny.

Ano, vím, jakou mám pověst, ale opravdu nezabíjím lidi, pokud nemusím. Vždycky jsem si myslel, že občasná vražda kazí povahu člověka. Přemýšlejte o tom, když si budete myslet, že je vražda jediné východisko.

Dal jsem na sebe Murgův plášť, stáhl si kápi do obličeje a vydal se hledat Ktačika. Nejjednodušší by bylo se na cestu zeptat, ale měl jsem strach, že by mě mohl prozradit můj ne zrovna dokonalý přízvuk. A tak jsem naslouchal náhodným rozhovorům a jenom zlehýnka zkoušel číst myšlenky hlídek. Polgara je v tomhle mnohem lepší než já, ale i já vím jak na to. Byl jsem velmi opatrný, protože v Rak Ktolu byli všichni – ať už Murgové nebo Grolimové – oblečeni do černých plášťů, a tak je nebylo možné od sebe rozeznat. Je docela možné, že se Murgové považují za nižší kněžstvo, nebo že jsou Grolimové skutečně potomci nějakého murgského kmene. Nechtěl jsem zkoušet myšlenky nějakého Grolima, protože ti mají tolik nadání, aby přinejmenším rozpoznali, že se o to někdo pokouší.

Konečně se mi podařilo spojením obou způsobů zjistit, kde by mohl být. Ktačik byl někde v Torakově chrámu. Víceméně jsem to očekával, ale malé ověření nikdy nezaškodí.

Chrám byl úplně prázdný. Byla skoro půlnoc a Grolimové museli někde spát. Ktačik ale nespal. Cítil jsem, jak jeho duše pracuje, jakmile jsem vstoupil do chrámu. To mi hledání usnadnilo. Šel jsem podél zadní stěny až k balkónu, který nesmí chybět v žádném grolimském chrámu, a který označuje ty pravé dveře. Ty byly přirozeně zamčené. Mohl jsem je snadno odemknout jedinou myšlenkou, ale tím bych pravděpodobně na sebe upozornil Ktačika. Murgské zámky jsou většinou dost jednoduché, takže jsem se rozhodl pro další možnost. Nejsem tak zkušený zloděj jako Silk, ale mám i v tomto oboru nějaké zkušenosti.

Za dveřmi bylo schodiště, které vedlo dolů. Šel jsem po něm a dával si zatraceně pozor, abych nedělal nějaký hluk. V patě schodiště byly černě natřené dveře, u kterých kupodivu nestála žádná stráž. Myslím, že to nebyl od Ktačika nejlepší nápad, že nechal ty

dveře bez dozoru. Otevřel jsem je a vstoupil dovnitř.

Pocit Ktačikovy mysli přicházel seshora, tak jsem se nezdržoval zkoumáním dolních pater věžičky. Naše mysli pracují podivuhodně podobně. Všichni se nejlépe cítíme ve věžích. Ktačikova věž ale visela na straně hory.

Šel jsem po schodech nahoru. Nevšímal si druhého patra a mířil až na vrchol. Dveře nebyly zamčené a já za nimi jasně cítil přítomnost majitele věže. Měl jsem pocit, že něco čte a že není nijak ostražitý.

Pořádně jsem se soustředil a otevřel dveře.

U stolu nedaleko kulatého okna seděl vychrtle vyhlížející Grolim a četl si něco ve svitku v ubohém světle jediné lampy. Ten Murgo, co jsem ho viděl ve strži – myslím, že se jmenoval Agga – popsal Ktačika jako člověka, co už je týden mrtev. Myslím, že to Agga trefil přesně. Neznám nikoho, kdo by byl tak mrtvolně bledý.

„*Cože?*“ podivil se, odložil svitek a vstal. „Kdo ti dovolil vstoupit dovnitř?“

„Už je pozdě, Ktačiku,“ řekl jsem mu. „Nechtěl jsem nikoho obtěžovat, a tak jsem si dal to povolení sám.“

„*TY!*“ Jeho zapadlé oči žhnuly.

„Nedělej žádnou hloupost,“ upozornil jsem ho. „To je jenom společenská návštěva. Kdybych měl v plánu něco jiného, tak už jsi mrtev.“ Rozhlédl jsem se kolem sebe. V jeho věži nebyl takový nepořádek jako v mé, ale on tu nebyl ještě moc dlouho. Trvá to století, než si nashromáždíte skutečně pořádný bordel. „Co tě přimělo postavit si krám na tak skrytém místě?“ zeptal jsem se.

„Vyhovuje mi to,“ odpověděl stručně a pokoušel se dát dohromady. Zase se posadil a vzal si svůj svitek. „Ty se vždycky snažíš objevit tam, co jsi nejméně očekáván. Co, Belgarate?“

„To je dar. Máš teď moc práce? Můžu přijít jindy, až nebudeš mít nic důležitého.“

„Myslím, že si pár chvilek s tebou mohu dovolit.“

„Dobře.“ Zavřel jsem dveře, obešel stůl a sedl si na židli přesně naproti němu. „Myslím, že bychom se měli na něčem spolu dohodnout, Ktačiku… aspoň pokud budem žít tak blízko sebe.“

„Ty jsi mě přišel přivítat ve svém sousedství?“ Vypadal stále překvapeně.

„Ne tak docela. Přišel jsem, abychom si dohodli nějaká pravidla, to je všechno. Nechtěl bych tě přistihnout při nějaké chybě.“

„Já, Belgarate, chyby nedělám.“

„Skutečně? Mohl bych ti jich vyjmenovat aspoň tucet. Pokud si vzpomínám, tak ses asi ještě nevzpamatoval z té slávy v Ktol Mišraku?“

„Víš dobře, že co se stalo v Ktol Mišraku, bylo rozhodnuto dávno předtím, než ses tam dostal,“ durdil se. „Kdyby Zedar udělal to, co měl, tak ses tak daleko nedostal.“

„Je pravda, že je Zedar někdy nespolehlivý, ale to jsme se dostali někam, kam jsem nechtěl. Nejsem tady kvůli tomu, abychom vzpomínali na staré dobré časy. Jsem tady, abych ti dal malou radu. Dávej si větší pozor na své Murgy. Teď není čas na nic velkého a my oba to víme. Ještě se toho musí spousta stát, než se dáme do pořádné práce. Drž Murgy stranou západních království. Začínají pěkně štvát Alorny.“

Zafrkal. „No tohle. To je ostuda.“

„Nesnaž se být vtipný. Nejsi připraven na válku, Ktačiku… a vůbec ne na válku s Alorny. Ocelový stisk má Orb a ty jsi viděl u Ktol Mišraku, co s ním dokáže. Jestli se ti nepodaří srovnat Murgy do latě, mohl by si vzít do hlavy, že tě navštíví. Jestli se opravdu naštve, tak ti z té hory udělá hromadu štěrku.“

„On není ten, kdo má pozdvihnout Orb,“ namítl Ktačik.

„Já se vyjádřil jasně. Nepokoušej tady štěstí. Nedostali jsme ještě všechny instrukce, takže nevíme přesně, kdo má co udělat. Když naštveš Alorny, tak ztratí Ocelový stisk trpělivost a udělá něco nepředvídatelného. Jestli se to stane, tak bude celé dílo zmařeno a nastane chaos. Mohli bychom všechno skončit tou třetí možností, ale myslím, že bychom dva zbývající moc nepotěšili. Nekomplikuj věci ještě víc, než jsou.“

Škrábal se ve vousech a přemýšlel. „Možná máš pravdu,“ souhlasil neochotně. „Máme dost času, takže není třeba nic uspěchat.“

„Jsem rád, že s tím souhlasíš.“ Podíval jsem se na něj pozorněji. „Snažil ses dostat nějaké svoje lidi do domu v Ašabě?“

Jeho oči najednou vypadaly překvapeně.

„Bylo by logické, kdyby ses o to pokusil, Ktačiku. Zedar tam hltá

každé Torakovo slovo. Jestli se tobě nebo tomu poďobanému Urvonovi nepodaří tam dostat svoje lidi, tak bude mít Zedar navrch.“

„Už na tom pracuju,“ odpověděl stručně.

„To doufám. Jeden z vás by se měl snažit získat kopii Ašabských věšteb, než je Torak předělá nějakým nepředvídatelným způsobem.“

„Urvon už má jednu kopii. Mohu si ji od něho kdykoliv opatřit.“

„Torak Urvonovu kopii spálil. Copak spolu vůbec nemluvíte?“

„Nemám Urvonovi co říct.“

„Soudím, že ani Zedarovi. To vaše hašteření mi můj úkol značně usnadňuje.“

„Ty nejsi důležitý, Belgarate. Ty jsi měl svou šanci jako Dítě světla a já myslím, že jsi ji propásl. Měl jsi zabít Zedara, když se ti ta možnost naskytla.“

„Ty opravdu potřebuješ instrukce, Ktačiku. Zedarův úkol ještě není u konce. Kdyby ho nesplnil, tak se zase dostaneme k třetí možnosti. Někteří z tvých Grolimů byli zasaženi Nezbytností. Měl bys zapsat, co říkají a nesnažit se to nijak upravovat. Torak vymazal z Ašabských věšteb celé stránky, takže proroctví tvých západních Grolimů může být všechno, co budete mít k dispozici. Tady není místo pro experimenty. Jisté věci se prostě stát musí a my oba to víme. Nemám čas sem chodit každé století, abych tě poučoval.“

„Znám svou odpovědnost, Belgarate. Ty dělej svou práci a já budu dělat svou.“

„Já to dokážu,“ řekl jsem. Vstal jsem a slabě se na něho usmál. „Bylo skutečným potěšením si s tebou poklábosit, Myslím, že bychom si to měli někdy zopakovat.“

„Potěšení na mé straně, starý parde,“ odpověděl se slabým úsměvem. „Zastav se někdy.“

„Asi jo, Ktačiku. Zastavím se. Když už jsme u toho, nesnaž se mne sledovat ani za mnou nikoho neposílej. Alespoň ne někoho, na kom ti záleží.“

„Mně doopravdy na nikom nezáleží, Staříku.“ „Někdy bys to měl zkusit, Ktačiku. Mohlo by ti to ukázat i jiné stránky života.“

Potom jsem vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Kapitola 3.

Z Rak Ktolu jsem letěl na západ, pak jsem se proměnil ve vlka, překročil východní hranici s Maragorem a Tolnedranskými horami jsem se dostal k jižnímu konci Údolí. Celkem jsem byl sám se sebou spokojen. V Rak Ktolu se mi docela zadařilo.

Zkraje večera jsem se dostal do své věže.

„Tak jak to šlo?“ ptal se Beldin, když jsem k němu dorazil.

„Docela dobře,“ řekl jsem velice neutrálním tónem, protože chvastounství moc neuznávám.

„Co se stalo, otče?“ zeptala se Pol svým podezíravým tónem, který nasazuje vždycky, když jsem z jejího dosahu déle než pět minut. Přál bych si, aby mi Polgara alespoň jednou důvěřovala. To by se ovšem asi zastavilo i slunce.

Potřásl jsem hlavou. „Došel jsem do Rak Ktolu.“

„No… ano, to víme. A?“

„Mluvil jsem s Ktačikem.“

„A ?“

„Nezabil jsem ho.“

„Otče, tak to, prosím, vyklop!“

„No, po pravdě řečeno, provedl jsem ho květinovou zahradou a řekl mu spoustu věcí, které už znal, abych zjistil jeho schopnosti. Není tak dobrej, jak jsem si myslel," Přešel jsem ke své oblíbené židli a posadil se. „Bude něco k večeři?"

„Ještě se vaří. Mluv, otče. Řekni nám konečně, co se opravdu stalo."

„Vplížil jsem se do Ktačikova města a navštívil ho uprostřed noci. Udělal jsem velký humbuk a řekl mu, že jestli nebude držet Murgy stranou západních království, může se stát, že naštve Alorny tak, že Riva proti němu použije Orb. Samozřejmě, že to se nestane, ale mám pocit, že ta zmínka Ktačika docela polekala. V jistém směru je to velmi lehkověrný muž. Jsem si jist, že věří tomu, že jsem starej páprda, co obchází země a každému vykládá obecně známé pravdy. Pak jsem nastolil problém, že jestli někdo udělá něco, co nemá, tak uvrhne celý svět do naprostého chaosu."

„A on ti věřil?" ptal se nevěřícně Beldin.

„Vypadalo to tak. Alespoň se zdálo, že o tom přemýšlí, jako by ho to trápilo. Potom jsme mluvili o Ašabských věštbách. Jak Ktačik tak Urvon se snaží nasadit své lidi do domu v Ašabě, aby si získali kopie pro sebe, ale nabyl jsem dojmu, že je Torak střeží velmi žárlivě. Zedar se vší silou snaží zabránit, aby se jeho bratři ve zbrani dostali do Ašaby. Ti tři se nenávidí skoro svatou nenávistí."

„Jak Ktačik vypadá?" zeptal se mě Beldin. „Toho strakáče Urvona jsem párkrát viděl, ale Ktačika vlastně nikdy."

„Vysoký, vyzáblý, s dlouhým bílým vousem. Vypadá jako chodící kostlivec."

„Zvláštní."

„Co je zvláštní?"

„Že si Spálená tvář libuje v ošklivosti. Ktačik podle tvého popisu vypadá hrozně a ten flekatý Urvon by taky žádnou medaili za vzhled nedostal. Snad jen Zedar nevypadá tak hrozně… pokud ovšem nepočítáš jeho hnusnou povahu."

„Ty zrovna nemáš moc co říkat, strýčku," připomněla mu Pol.

„To jsi neměla říkat, Pol. Tak co teď, Belgarate?"

Poškrábal jsem se ve vousech. „Zavoláme dvojčata a pokusíme se spojit s naším Mistrem. Angarakové musí dostat nezměněné kopie

Věšteb a Torak se všemožně snaží tomu zabránit.“

„Smíme to udělat?“ zeptala se Pol.

„Nejsem si jist,“ přiznal jsem, „ale řekl bych, že se o to musíme pokusit. Zedar má možná jednu dobrou kopii, ale já bych nerad, aby osud světa závisel na nějakém 'možná'.“

Za chvíli se ukázalo, že bylo velmi jednoduché spojit se s Aldurem. Možná to bylo tím, že jsme se nacházeli v přechodném stavu mezi časem, kdy nás vedli bohové a časem, kdy měla převzít vládu Proroctví. V každém případě stačilo prosté 'Mistře, potřebujeme tě' a byl mezi námi. Sice trochu nezřetelný, ale byl to on.

Okamžitě přistoupil k Polgaře, což mě zřejmě nemělo překvapit. „Moje milovaná dcerko,“ oslovil ji a pohladil po tváři.

Věřili byste mi, že mnou v tu chvíli projela vlna žárlivosti? Polgara byla moje dcera, ne jeho. Myslím, že jak stárneme, tak se všichni trochu měníme. Musel jsem opravdu dost silně potlačit svůj instinktivní protest. Myslím, že žárlivost je symptom lásky… sice primitivní, ale je. Skutečně jsem miloval svou černovlasou dceru, a protože láska a s ní i nenávist je prazákladem všeho, co jsem, Polgara už tenkrát na celé čáře vyhrála. Sice se hádáme nějaké tři tisíce let, ale to už je z mé strany pouze slabý pokus o boj. Prohrál jsem dávno.

„Ty víš, co dělá Torak v Ašabě, že ano, Mistře?“ zeptal se Beldin.

„Ano, můj synu,“ odpověděl Aldur smutně. „Můj bratr se chová jako smyslů zbavený a myslí si, že udělá něco jiného, než co mu bylo předurčeno.“

„Když zajde příliš daleko a změní úplně Věštby, tak jeho Angarakové nebudou vědět, co mají dělat,“ řekl jsem s obavou v hlase. „Máme snad v tom něco udělat my?“

„Ne, můj synu,“ odpověděl Mistr. „Pravé kopie existují, i když by si můj bratr přál něco jiného. To by Nezbytnost, která ho řídí, nikdy nepřipustila. Belzedar je u mého bratra, a i když to neví, tak je stále ještě pod vlivem naší Nezbytnosti, Musí zajistit, že jsou slova té druhé Nezbytnosti v bezpečí a že jsou úplná.“

„To jsem si oddechl,“ řekl Beldin. „Kdybychom se měli starat o instrukce pro obě strany, tak by to byla příšerná práce. Myslím, že budeme mít plné ruce práce s naší částí.“

„Jen se uklidni, můj synu,“ řekl mu Aldur. „Kroky vedoucí ke

konečnému střetnutí je však potřeba bezchybně splnit.“

„Už jsme poznali dva věštce, kteří nám dávají naše instrukce a pečlivě zapisujeme vše, co řeknou,“ oznámit jsem mu.

„Výborně, můj synu.“

Pol vypadala trochu zaraženě. „Jsou snad ještě nějací další?“ zeptala se. „Alornové vědí, jak jsou ta proroctví důležitá, ale nejsem si jistá, jestli to vědí Tolnedřané nebo Arendové. Možná přicházíme o něco důležitého. Jsou ještě další věštci?“

Přikývl. „Jsou ale méně důležití a je možnost si jejich věštby ověřit i jinak. Klidně to pusť z hlavy. Kdyby selhalo všechno ostatní, tak můžeme požádat o pomoc Daly. Proroci z Kellu sledují všechny věštby – mají pohromadě instrukce jak naší Nezbytnosti, tak i Torakovy.“

„To mě opravdu překvapuje,“ řekl Beldin. „Tak Dalové skutečně něco dělají pro změnu.“

„Ano, Beldine. Dělají, protože také mají v celé téhle záležitosti svůj úkol. A to dokonce úkol nesmírně důležitý. Nesmíme jim v tom nijak překážet. Jejich cesta je možná podivná, ale až se čas naplní, tak je přivede na to samé místo jako nás. Všechno probíhá, jak má, děti moje. Jen se ničeho neobávejte. Ještě si o tom pohovoříme.“

Po těch slovech zmizel.

„Zdá se, že si počínáme dobře,“ řekl Beldin, „alespoň doposud.“

„Ty si to moc bereš, Beldine,“ řekl mu Belkira. „Já myslím, že nemůžeme chybovat.“

Beltira ale zíral na Pol se zájmem vepsaným ve tváři. „Drahá sestro,“ oslovil ji.

To na mě skutečně těžce dolehlo. „Prosím, nedělej to, Beltiro,“ řekl jsem mu.

„Ale vždyť ona je, Belgarate. Je jednou z našeho bratrstva.“

„Já vím, ale to mě dostává do poněkud zvláštní situace. Já vím, že jsme s Pol příbuzní, ale tenhle vývoj situace to velmi komplikuje.“

„Jen neměj strach, bratře,“ řekla mi Pol sladkým hlasem. „Já ti to později vysvětlím… samozřejmě pokud možno jednoduchými výrazy. A teď, pánové, kdybyste byli tak laskaví a opustili kuchyň. Ráda bych dodělala večeři.“

Dalších několik let proběhlo v Údolí v poklidu. Polgara

pokračovala ve svém vzdělávání a mám pocit, že nás všechny překvapila tím, jaké dělala pokroky. Pol se k nám sice připojila pozdě, ale dělala všechno proto, aby dohnala ztracený čas. Některé věci zvládla přímo zázračně rychle. Sice jsem jí to nikdy neřekl, ale byl jsem na ni patřičně hrdý.

Myslím, že bylo jaro, když nám přinesl Algar Hbitá noha kopii teď již úplného Darinského kodexu. „Bormik zemřel loňský podzim," oznámil nám. „Jeho dcera strávila zimu tím, že dávala všechno dohromady a pak mi vzkázala, že je kodex hotov. Stavil jsem se tam pro něj a přinutil ji, aby se vrátila se mnou do Algarie."

„To už se jí v Darine nelíbilo?" zeptala se Pol.

Pokrčil rameny. „Možná, že jo. Ale udělala pro nás kus práce a Darine asi nebude letos v létě zrovna nejbezpečnější místo na světě."

„Co je?" podivil jsem se.

„Příznivci Medvědího kultu se začínají vymykat kontrole, tak si myslím, že je potřeba jim pár věcí vysvětlit. Ten Hatturk mě už skutečně štve. Ach, abych nezapomněl… Dras posílá tohle." Sáhl do brašny a vytáhl svazek svitků. „Ještě to není celé, protože mrinský věštec ještě stále pokračuje ve svých řečech, ale je tam všechno, co doposud řekl."

„Na to jsem čekal," zvolal jsem netrpělivě.

„Jen v to nevkládej moc nadějí," řekl. „Párkrát jsem se do toho po cestě podíval. Jsi si jist, že ten chlapík připoutaný řetězem je skutečně věštec? Ty papíry, co teď držíš v ruce, obsahují samé bláboly. Skutečně bych nerad viděl, jak posloucháš nějaké instrukce, ze kterých se nakonec vyklube blouznění úplného blázna."

„Ten mrinský věštec neblouzní, Algare," ujistil jsem ho. „Neumí mluvit."

„Napovídal toho dost, že to stačilo tady na ty svitky."

„V tom to právě je. Všechno, co je v těchto svitcích, jsou čisté věštby, protože ten chudák není schopen říct nic jiného, než slova, která mu vloží do úst naše Nezbytnost."

„Věřím ti, Belgarate. Půjdeš letos v létě na alornský sněm?"

„Já bych byla ráda, kdybychom šli, otče," řekla Pol. „Neviděla jsem Beldaranu pěkně dlouho a ty by ses aspoň mohl podívat, jak roste tvůj vnuk."

„Asi bych se měl spíš věnovat tady tomu, Pol," pokývl jsem směrem ke kupě svitků.

„Tak je vem s sebou," navrhla. „Vždyť nejsou nijak těžké." Po těch slovech se otočila k Algarovi. „Vzkaž Rivovi, že přijedeme," řekla mu. „A teď mi řekni, jak se má tvoje žena."

A tak jsme se vydali na Větrný ostrov na sněm Alornů. V té době to bylo spíš rodinné setkání, než že by to bylo setkání hlav států. Nejdřív jsme měli krátké pracovní setkání a po něm jsme se mohli věnovat příjemnějším věcem.

Byl jsem poněkud překvapen, že je Daranovi už sedm let. Když se zaberu do práce, tak přestanu sledovat čas a roky letí jako splašené.

Vyklubal se z něj statný chlapec s vlasy barvy písku a s vážnou povahou. Strávili jsme spolu pěkné chvíle. Miloval vyprávění příběhů a já – i když to trochu smrdí sebechválou – patřím mezi nejlepší vypravěče.

„Co se skutečně stalo v Ktol Mišraku, dědečku?" zeptal se mě jednoho deštivého dne, kdy jsme sami seděli v komůrce vysoko na věži a pojídali koláčky, které jsem nepozorovaně sebral v kuchyni. „Táta mi to začal už několikrát vyprávět, ale když se dostane k tomu nejzajímavějšímu, tak má nějakou neodkladnou práci."

Natáhl jsem se v křesle. No," začal jsem rozvážně, „jak bychom to tak…" A potom jsem mu všechno řekl, jak se to skutečně stalo. Jenom jsem semtam něco upravil… čistě z uměleckých důvodů… však mi rozumíte.

„Tak dobře," řekl vážně, když se Rivův hrad zahalil do tmy, „Mám pocit, že budu celý život dělat obdobné věci, o kterých jsi mi vyprávěl." Vzdychl.

„Proč tak vzdycháš, princi Darane?" zeptal jsem se.

„Bylo by to pěkné být obyčejným člověkem," řekl vážně větu, která rozhodně nepříslušela jeho věku.

„Takový život, kdy můžeš ráno vstát a jít se podívat, co je za dalším kopcem."

„Není to tam tak moc odlišné od toho, co je tady," řekl jsem mu.

„Možná ne, dědečku, ale chtěl bych to vidět na vlastní oči… aspoň jednou." Díval se na mne těma svýma vážnýma, modrýma očima. „Ale nebudu moct. Ten kámen, co ho má můj otec v držadlu

meče, mi to nedovolí. Že mám pravdu?“

„Obávám se, že máš, Darane, pravdu,“ odpověděl jsem.

„Proč zrovna já?“

O bože! Kolikrát jsem musel slyšet tuhle otázku? Jak jsem měl vědět, proč zrovna on? Já za to nemohl. Ale přesto jsem se toho chytl. „Má to co dělat s tím, kdo jsme, Darane. Jsme svým způsobem zvláštní druh, a proto máme také svoje zvláštní odpovědnosti. Jestli ti to pomůže, tak věz, že po nás nikdo nechce, aby se nám to líbilo.“ Říkat tohle sedmiletému chlapci bylo trochu kruté, ale můj vnuk nebylo žádné obyčejné dítě. „My to prostě dělat musíme,“ řekl jsem mu po chvíli. „Teď se půjdeme vyspat a ráno vstaneme brzo, abychom se mohli zajít podívat, co je na druhé straně kopce.“

„Prší. Zmokneme.“

„Už jsme zmokli i dřív. Nejsme z cukru, a tak se nerozpustíme.“

Snažil jsem se zabránit, aby se moje dcery dozvěděly o mém plánu.

Oba jsme si to s Daranem užili, a tak nás výčitky, kterými nás počastovaly po pár dnech, tak nebolely. Vystoupali jsme na strmý kopec na Větrném ostrově. Spali jsme venku, chytali ryby v divokých horských bystřinách a hodně jsme si spolu povídali. Mluvili jsme o spoustě věcí a já se ho snažil přesvědčit, že úkol, který před ním stojí, je velmi důležitý a nezbytný. Alespoň mi přestal po každé větě metat do tváře to vyčítavé 'proč zrovna já?' Mluvil jsem za poslední tři tisíce let s pěknou řádkou chlapců s vlasy v barvě písku. Za ta nekonečná staletí jsem měl hodně důležitých úkolů, ale vysvětlit naší situaci těmhle chlapcům považuji za nejdůležitější.

Alornský sněm trval několik týdnů a teprve pak jsme se vraceli do svých domovů. Plavili jsme se s Pol a Beldinem přes Větrné moře do Camaaru, kde jsme se ubytovali v tom samém hostinci, kde se prvně Beldarana setkala s Rivou.

„Kolik je teď Beldaraně let?“ zeptal se po večeři Beldin,

„Pětadvacet, strýčku,“ odpověděla Pol. „Stejně jako mně.“

„Vypadá starší.“

„Byla nemocná. Myslím, že jí tamnější podnebí moc nesvědčí. Každou zimuje nastydlá a je to rok od roku horší.“ Podívala se na mě. „To, jak jsi se vytratil s Daranem, jí nepomohlo.“

„My jsme se nevytratili," namítal jsem. „Nechal jsem jí tam vzkaz."

„Tohle Belgarat skutečně umí," poznamenal Beldin. „Nechávat vzkazy, když se chce vytratit."

Pokrčil jsem rameny. „Tím se vyhnete dohadování. Potřeboval jsem si s Daranem popovídat. Dostal se do věku, kdy ho napadají různé otázky a je lepší na ně rovnou odpovědět. Myslím, že jsme si to vyjasnili… aspoň pro tuto chvíli. Je to dobrý kluk a teď, když ví, co se od něj očekává, to určitě zvládne."

Vrátili jsme se do Údolí v pozdním létě a já se hned dal do práce na Darinském kodexu, protože ten byl kompletní. Rozhodl jsem se, že se do Mrinského kodexu pustím později, protože byl zcela zjevně složitější. V souvislosti s těmito dvěma dokumenty je dost těžké říct, který je složitější, protože potřeba pochopit věštbu přesně z obou činí záležitost dost obskurní.

Po několika letech intenzivního studia jsem si začal dělat hrubou představu o tom, co je před námi. Moc se mi to nelíbilo, ale aspoň se v nejasných obrysech zjevovala budoucnost. Darinský kodex je mnohem obecnější než Mrinský, ale i z něj vyplývá několik varovných signálů. Vždycky, když se bude schylovat k nějaké důležité události, bude ohlášena něčím pro ni velmi specifickým. Tak budeme alespoň trochu dopředu varováni.

Bylo to asi tak o deset let později, když Dras Býčí šíje poslal zprávu, že mrinský věštec zemřel a zároveň nám poslal kompletní Mrinský kodex. Odložil jsem Bormikovu věštbu stranou a zahloubal se do výkřiků blázna, který strávil většinu života přikován ke svému brlohu. Už jsem se zmínil o tom, že mi Darinský kodex poskytl hrubou představu o tom, co nás asi čeká, takže na základě těchto informací byl Mrinský kodex alespoň trochu smysluplný. Ale stejně to byla strašná práce.

Polgara byla zabraná do vlastního studia a Beldin se zase vydal do Mallorey, takže jsem se mohl plně soustředit. Jako vždycky, když se zaberu do práce, tak i tentokrát jsem ztratil pojem o čase, takže vám nemohu přesně říct, kdy za mnou přišel můj Mistr, aby mi dal zcela jasné instrukce. Musel jsem bohužel odložit svou práci stranou a vydat se druhý den ráno do jižní Tolnedry.

Zastavil jsem se v Prolgu na kus řeči s Gorimem a pak se vydal do Tol Borune, abych si pohovořil s vévodou. Když jsem mu nastínil, co plánuju pro jeho syna, moc se mu to nelíbilo. Naznačil jsem mu, že by to přivedlo jejich rodinu Borunů na císařský trůn v Tol Honetu a on mi slíbil, že o tom bude přemýšlet. Měl jsem pocit, že není nutné, abych dodával, že se tak stane za pět set let. Skutečně věřím tomu, že není nutné rozptylovat lidi zbytečnými detaily, nebo snad ano?

Pak jsem se vydal do Lesa víl.

Znovu *bylo přesně to období* a netrvalo dlouho, když mi zastoupila cestu zlatovlasá víla jménem Xalla. Jako obyčejně její šíp mířil přesně na mé srdce. „No tak, dej to stranou," řekl jsem jí naštvaně.

„Nepokusíš se utéct, co?" vyzvídala.

„Jasně že ne. Potřebuju mluvit s princeznou Xorií."

„Viděla jsem tě první. Xoria může počkat, až s tebou skončím já."

Jak už jsem vám řekl, na cestě do Tolnedry jsem se stavil v Prolgu. Můj hovor s Gorimem se týkal hlavně víl, takže jsem byl připraven. Sáhl jsem do brašny a vytáhl čokoládový bonbón. „Tady něco máš," řekl jsem a podával jí ho.

„Co to je?"

„To se jí. Ochutnej to. Bude ti to chutnat."

Vzala si bonbón a nedůvěřivě ho očuchávala. Pak si ho strčila do pusy.

Nevěřili byste tomu, jak reagovala. V čokoládě musí něco být, že to dělá s vílami takové divy. Už jsem viděl hodně žen ve spárech rozkoše, ale Xalla vyváděla tak, že to překvapilo i mne. Nakonec jsem se otočil a kousek poodešel, aby měla trochu soukromí.

Myslím, že nemusím zacházet do nějakých větších podrobností. Jsem si jist, že si uděláte sami obrázek.

Ať už v tom bylo cokoliv, když čokoláda přestala účinkovat, byla Xalla velmi pokorná. Měli byste na to pamatovat až příště půjdete Lesem víl. Já vím, že většina mladých mužů pociťuje zvláště v oblasti sexu velkou hrdost na svou sílu, ale to jsou mladí muži, kteří nikdy nevkročili do Lesa víl, v *tom pravém období.*

Jen si s sebou vezměte čokoládu. Věřte mi.

Moje zkrotlá přítelkyně mne zavedla Lesem víl ke stromu, kde sídlila princezna Xoria. Xoria byla ještě drobnější než Xalla a měla ohnivě rudé vlasy. Když o tom tak přemýšlím, tak byla velmi podobná její vzdálené prapravnučce. Ležela pohodlně rozvalená na svém lůžku asi pět metrů nad zemí. Pozorovala mne a v duchu mě oceňovala. „Oceňuju tvůj dárek, Xallo," řekla kriticky, „ale není trochu starý?"

„Má v tašce nějaké jídlo, Xorio," odpověděla Xalla, „a po tom ti bude *velmi příjemné*."

„Nemám hlad," řekla princezna neurčitě.

„Opravdu bys to měla zkusit, Xorio," naléhala Xalla.

„Zrovna jsem jedla. Proč ho nevezmeš do lesa a nezabiješ ho? Je pravděpodobně dost starý, aby z něho byl nějaký užitek."

„Jen zkus jeho bonbón a uvidíš," naléhala dál Xalla. „Bude se ti to líbit."

„No tak jo," souhlasila Xoria a slezla ze stromu. „Dej mi kus," přikázala.

„Jak si vaše výsost přeje," odpověděl jsem a sáhl do tašky.

Reakce princezny Xorie byla ještě silnější než Xally a když se konečně vzpamatovala, po jejích vražedných choutkách nebylo ani památky. „Proč jsi přišel do našeho lesa, starče?" zeptala se mne.

„Mám ti nabídnout sňatek," odpověděl jsem.

„Co je to sňatek?"

„Je to formální akt, který v sobě zahrnuje i páření," vysvětloval jsem.

„S tebou? To snad ne. Jsi sice hodný, ale určitě jsi i hodně starý."

„Ne. Se mnou ne. S někým úplně jiným."

„A co ten sňatek obnáší?"

„Nejdřív malý obřad a pak spolu budete žít. Přitom ale budeš muset odsouhlasit, že už se nebudeš pářit s nikým jiným."

„To je pěkná nuda. Proč bych měla s něčím takovým souhlasit?"

„Abys zachránila svůj les, výsosti. Když si toho mladého muže vezmeš, tak jeho rodina zabrání dřevorubcům, aby vykáceli váš les."

„To dokážeme samy. Už se snažilo mnoho lidí vstoupit do našeho lesa. Jejich kosti zde stále jsou, ačkoliv sekery už sežral rez."

„To byli jednotlivci, Xorie, Když sem přijde celá tlupa, tak budeš

ty i tvoje sestry za chvíli bez šípů. Taky mohou rozdělat ohně.“

„Ohně?“

„Lidé mají rádi oheň. Je to jedna z jejich zvláštností.“

„Proč mi to děláš, starče? Proč se mne snažíš přinutit, abych žila s někým, koho jsem nikdy neviděla?“

„Nezbytnost, Xorie. Ten mladý muž je z rodiny Borunů a ty s ním máš mít potomka, protože za mnoho let jeden z vašich potomků má splnit velmi zvláštní úkol. Bude to družka Dítěte světla a bude nazývána Královnou světa.“ Pak jsem si vzdychl a řekl jí to rovnou. „Máš to udělat, Xorie. Můžeš se se mnou hádat, ale nakonec to uděláš, protože je ti to předurčeno… stejně jako já musím dělat to, co je určeno mne. V tomhle směru nemáme ani jeden žádnou jinou možnost.“ „Jak ten Boorun vypadá?“

Když jsem hovořil s jeho otcem, tak jsem si mladého velmi pečlivě prohlížel, takže jsem byl schopen zobrazit jeho podobu na hladinu jezírka u Xoriina stromu a princezna si mohlo svého budoucího manžela prohlédnout.

Zírala na něj svýma zelenýma očima a po chvíli si bezděčně prohrábla své rudé vlasy. „Nevypadá špatně,“ řekla. „Je silný.“

„Všichni Borunové jsou silní, Xorie.“

„Dej mi ještě jeden bonbón a já o tom popřemýšlím.“

Kapitola 4.

Syn borunského velkovévody se jmenoval Dellon a byl to milý chlapec, kterému se nápad se svatbou víly zdál poněkud pletichářský, nicméně ne nemožný. Vrátil jsem se do Tol Borune, abych nabral víc čokoládových bonbónů a abych si s ním popovídal o samotě. Vykreslil jsem mu podobiznu princezny Xorie na hladinu kašny a on se o ni začal zajímat ještě živěji. Pak jsem se vrátil do Lesa víl, abych zase trochu nacpal Xorii sladkými bonbóny.

Když krmíte víly čokoládovými bonbóny, musíte být opatrní, protože při větším množství se u nich projeví závislost. Já ale chtěl, aby byla Xoria povolná a ne aby se z ni stala bezduchá oběť.

Největší překážkou mým plánům se ukázala Dellonova matka, velkovévodkyně. Ta dáma pocházela z Honetské rodiny a hlavní důvod, proč se provdala za borunského velkovévodu, byl ten, že její rodina doufala ve snadnější přístup právě ke dřevu Lesa víl. Samozřejmě, že v horách na východ od Tol Honetu a kolem Tol Rane, byly lesy, ale to bylo samé měkké dřevo jako jedle, borovice a smrk. Jediný zdroj tvrdého dřeva v celé Tolnedře byl Vordunský les na

severu a Vorduvané si za kácení účtovali horentní sumy. Honetové proto již celá staletí pošilhávali po dubech v Lese víl.

Můj slib, že by se sňatkem mohl borunský rod dostat na císařský trůn, získal na mou stranu velkovévodu, ale když jsem se zmínil, že má zároveň zabránit kácení Lesa víl, velkovévodkyně vylétla, jakoby ji píchla včela.

Byla však dobrou příslušnicí svého rodu, a tak se po prvním výbuchu zlosti dala dohromady a tvářila se klidně. Věděl jsem zcela jistě, že proti svatbě nemá jiný důvod než čistě ekonomický, ale ona začala předstírat, že jí to vadí z náboženského hlediska. Náboženství je vždycky poslední útočiště darebáků… a tahle velkovévodkyně byla potvora jako vyšitá. V jejich rodině to už tak chodilo. Ještě před rozpadem starého světa se bohové stavěli nepříznivě ke sňatkům mezi příslušníky různých národů. A tak si Alornové nebrali Nyissanky a Tolnedřané se zase nedávali dohromady s Arendy. Torak to samozřejmě dohnal do úplných extrémů. Můj návrh byl ovšem z tohoto hlediska ještě horší, protože šlo o sňatek mezi příslušníky různého druhu, a tak s tím Dellonova matka zašla ze knězem boha Nedry. Kněží jsou většinou velmi bigotní, a tak ho poměrně snadno přetáhla na svou stranu.

Tím se všechno dostalo do mrtvého bodu. Já jsem byl ještě na cestě mezi Tol Borune a Lesem víl, a tak měla spoustu času slídit okolo a získávat podporu pro své názory.

„Mám svázané ruce, Belgarate," řekl mi velkovévoda, když jsem se vrátil z Lesa víl do Tol Borune. „Kněz každopádně ten sňatek nedoporučuje."

„To tu hraje politickou hru tvoje žena, výsosti," udeřil jsem přímo.

„Já vím, ale dokud bude na její straně Nedrův kněz, tak se s tím nedá nic dělat."

Zamyslel jsem se a pak jsem přišel na jisté řešení. Když chtěla velkovévodkyně hrát politickou hru, tak jsem se rozhodl, že jí ukážu, že to umím hrát taky. „Budu nějaký čas pryč, výsosti," řekl jsem velkovévodovi.

„Kam jdeš? Zpět do Lesa víl?"

„Ale ne, potřebuju navštívit někoho v Tol Honetu."

Bylo to zrovna v prvních letech druhé Vorduvské dynastie a já přesně věděl, koho mám navštívit. Když jsem se dostal do Tol Honetu, zamířil jsem k císařskému sídlu a tam sehnal několik úředníků, kteří mi zařídili soukromou audienci u císaře Ran Vordua II.

„Jsem poctěn, Věčný," přivítal mne.

„Formality vynechme, Ran Vordue," řekl jsem mu. „Nemám moc času a navíc máme v tomhle okamžiku jeden společný zájem. Co bys dělal, kdybych ti řekl, že Honetové jsou na nejlepší cestě získat přístup ke kvalitnímu tvrdému dřevu?"

„*Cože?*" vybuchl.

„Myslel jsem si, že takhle zareaguješ. Štěstí celé tvojí rodiny záleží skoro plně na Vordunském lese. Jestli Honetové získají přístup ke dřevu z Lesa víl, může cena tvrdého dřeva klesnout někam na úroveň sklepa. Snažím se dát dohromady sňatek, který by udržel Honety stranou od Lesa víl… a to navždy. Borunská velkovévodkyně pochází z Honetu, a tak se snaží té svatbě zabránit a ohání se náboženskými předsudky. Není náhodou vrchní kněz Nedry tvůj příbuzný?"

„Je to můj strýc," odpověděl.

„Mám pocit, že by to mohl být dobrý spojenec. Potřebuju od něj svolení, aby si směl syn borunského rodu vzít za ženu princeznu víl."

„Belgarate, to je šílenství!"

„Já vím, ale je to nezbytné. Ta svatba prostě být musí."

„Proč?"

„Trochu pomáhám historii, Ran Vordue. Ta svatba se moc nedotkne toho, co se děje v Tolnedře. Je namířena na Toraka a nezasáhne ho dřív než za tři tisíce let."

„Ty opravdu vidíš tak daleko do budoucnosti?"

„Ani ne, ale můj Pán ano. Tvůj zájem v téhle záležitosti je poněkud okrajový. Máme pro to různé důvody, ale oba chceme držet Honety stranou od Lesa víl."

Zíral chvíli do stropu, „Pomohlo by, kdyby můj strýc navštívil Tol Borune a oddal je osobně?" zeptal se mě.

Ta myšlenka mě vůbec nenapadla. „To asi jo, Ran Vordue," řekl jsem s úšklebkem. „Myslím, že by to šlo."

„Zařídím to," zakřenil se zpět na mě. „Jen pěkně na Honety,"

řekl.

„To by se mělo zapít.“

A tak si Dellon vzal Xoriu a dům Borunů byl spjat s vílami.

Teď jsem si vzpomněl. Ženichova matka se svatby nezúčastnila. Necítila se příliš dobře.

Celá ta záležitost mi zabrala skoro tři roky, ale když uvážím, jak byla důležitá, tak mám pocit, že to byl dobře využitý čas. Cítil jsem skutečně řádnou porci uspokojení, když jsem se vracel do Údolí. Ještě dnes, když se ohlédnu zpět, mě svrbí dlaně a mám chuť se poplácat po zádech.

Do Tolnedranských hor jsem se dostal až v zimě, a tak jsem většinu cesty uskutečnil ve vlčí podobě. Vlci jsou na zimu přece lépe vybaveni než lidé. Změna do této podoby se mi už kolikrát vyplatila.

Když jsem se dostal do jižní části Údolí, vrátil jsem se do své normální podoby. Ještě mi pořádně nezmizel ocas a už se mi v hlavě ozvaly hlasy dvojčat. *„Neřvěte!“*okřikl jsem je.

„Kde jsi byl?“ naléhal Beltirův hlas.

„V Tolnedře. Vždyť to víte.“

„Už se tě snažíme zastihnout aspoň týden.“

„Musel jsem přes hory, a tak jsem se změnil na vlka.“ To byla potíž, když jste změnili podobu. Zabraňovalo to dálkovému přenosu myšlenek. Když bratr, snažící se s vámi spojit, neví, že jste změnili podobu, tak vás vůbec nezastihne. *„Co se děje?“* vyslal jsem otázku.

„Beldarana je těžce nemocná. Polgara se vydala na Větrný ostrov, aby zjistila, co se děje.“ Odmlčel se.

„Měl by sis tam také pospíšit, Belgarate.“

Ledový pařát strachu mi sevřel hrdlo. *„Vezmu to přes Zemi Ulgů do Camaaru“* řekl jsem jim. *„Vzkažte Polgaře, že lam budu co nejřív.“*

„Možná se s tebou budeme potřebovat spojit. Proměníš se zase ve vlka?“

„Ne. Tentokrát poletím… asi jako sokol.“

„Ale vždyť ti létání moc nejde, Belgarate.“

„Třeba se to tentokrát naučím. Už se měním na sokola.“

Strach o Beldaranu mne pohtil natolik, že jsem nemyslel na věci, které mi brání ve schopnosti dobře létat, takže jsem letěl skutečně jako sokol a za nějakou hodinku jsem se řítil oblohou jako šíp vystřelený z luku.

Dokonce jsem se pokusil za letu o spojení, ale to mi nešlo, protože jsem ztratil smysl pro orientaci a našel se vždy o několik kilometrů dál, než bych si byl přál.

Když jsem se za dva dny dostal do Camaaru, byl jsem dost vyčerpán, ale přesto jsem se přinutil přeletět Větrné moře.

Dostal jsem se tam velmi rychle, ale přesto pozdě. Baldarana už zemřela.

Polgara byla hořem bez sebe a Rivův stav mi připomínal můj vlastní, když zemřela Poledra. Nemělo smysl se snažit s nimi mluvit, a tak jsem šel za svým vnukem.

Našel jsem ho na nejvyšší věži zámku. Zdálo se, že už se zcela vyplakal a teď stál se zarudlýma očima zcela klidný na cimbuří. Stačil jsem si uvědomit, jak je vysoký.

„No tak, Darane," řekl jsem tvrdě, „koukej odtamtud slézt."

„Dědečku!"

„Řekl jsem ti, abys odtamtud slezl." Rozhodl jsem se, že mu nedám žádnou jinou možnost. Vlna náhlého zoufalství ho mohla přimět, aby udělal nějakou hloupost. Neměl jsem čas podlehnout vlastnímu zármutku. Teď jsem se plně soustředil na jeho.

„Co budeme dělat, dědečku?" štkal.

„Musíme žít a nést náš úděl dál, Darane. Tak je tomu vždycky. Teď mi řekni, co se stalo?"

Dal se trochu dohromady. „Maminka byla každou zimu nemocná. Teta Pol říkala, že to oslabuje její plíce. Tuhle zimu to bylo mnohem horší. Začala kašlat krev. Tak táta poslal pro tetu Pol. Ale stejně nic nesvedla, i když zkoušela všechno možné. Maminka byla moc slabá. Proč jsi tu nebyl ty? Ty bys s tím něco udělal."

„Já nejsem doktor, Darane. Tvoje teta ví o těchto věcech víc než já. Když s tvojí maminkou nesvedla nic ona, tak už by to nesvedl nikdo. Má tvůj táta nějakého předsedu vlády? Někoho, kdo se stará o státní záležitosti, když má tatínek moc práce?"

„Myslíš Branda? To je rivanský správce. Stará se tátovi o

administrativní záležitosti.“

„Měl bys s ním promluvit. Budeš se muset postarat o spoustu věcí, dokud se tatínek nevzpamatuje.“

„Já? Proč já?“

„Protože jsi korunní princ, Darane. Ty máš na bedrech zodpovědnost. Tvůj otec teď není schopen cokoliv rozhodovat, tak ho musíš zastoupit.“

„To není spravedlivé. Cítím se nejmíň tak špatně jako táta.“

„To není pravda. Ty můžeš aspoň mluvit a přemýšlet. On ne. Já ti s tím pomůžu a Brand ti řekne, co je potřeba udělat.“

„Tatínek se ale zase dá do pořádku, ne?“

„Můžeme akorát doufat. Bude to ale chvíli trvat. Mně to trvalo dvanáct let, když zemřela babička.“

„Ale, dědečku, mě nikdo neposlechne, když mu řeknu, aby něco udělal. Vždyť ani nemám pořádné fousy.“

„Už je ti dvacet let, Darane. Už jsi vyrostl. Pojďme za Brandem, aby nám řekl co a jak.“

Uznávám, že to bylo kruté, ale někdo prostě musel řídit ostrov a Riva to zcela zjevně nebyl. Někdo musel Orb chránit. Kdyby se Rivův meč dostal do rukou Ktačikovi… no radši ani nemyslet.

Brand byl jeden z těch pevných zodpovědných mužů, které svět tolik potřebuje a pochopil situaci okamžitě. Na Alorna byl neobyčejně chápavý, a tak pochopil i věci, které jsem mu nechtěl před Daranem říkat. Existovala možnost, že se Ocelová pěst nikdy nevzpamatuje a Daran bude muset sloužit jeko regent. Potřebovali jsme mého vnuka zasvětit do situace natolik, aby ho jeho vlastní zármutek nemohl přemoci. Nechal jsem tam ty dva, aby si to vyříkali a odebral se do Polgařiných komnat.

Zaklepal jsem na její dveře. „To jsem já, Pol. Otevři.“

„Jdi pryč.“

„Otevři dveře, Pol. Potřebuju s tebou mluvit.“

„Jdi pryč, otče.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsou to tvoje dveře, Pol. Jestli je hned neotevřeš, tak budeš muset nechat udělat jiné.“

Když otevřela, až jsem se lekl, protože měla tvář úplně strhanou zármutkem. „Co se děje, otče?“

„Na tohle není čas, Polgaro. Můžeš se vyplakat později. Teď tě potřebuju. Riva není schopen vůbec myslet, a tak musí Daran nastoupit jako regent. Někdo na něj musí dohlédnout a já mám práci, kterou musím zcela nezbytně udělat.“

„Proč já?“

„Nech toho, Pol. Proč se mě každý na tohle ptá? Tebe jsem vybral, protože jsi jediná, kdo to zvládne. Zůstaneš tady a pomůžeš ve všem Daranovi. Nedovol, aby podlehl stejné melancholii jako jeho otec. Angarakové mají oči všude a jakmile zpozorují nějaké známky slabosti, tak tu můžeme očekávat Ktačikovu návštěvu. Teď se koukej dát dohromady. Vysmrkej se a namaluj si trochu tváře. Daran zrovna mluví s rivanským správcem. Vezmu tě k nim a pak musím odejít.“

„Ty nezůstaneš ani na pohřeb?“

„Já mám pohřeb ve svém srdci, Pol. Stejně jako ty. Jakákoliv ceremonie na tom nic nezmění. Jdi se trochu upravit. Vypadáš hrozně.“

Je mi to líto, Pol, ale musel jsem to udělat. Chtěl jsem vás oba s Daranem dostat ze spárů beznaděje a jediný způsob, jaký mne napadl, bylo navalení zodpovědnosti na vás oba.

Nechal jsem dceru a vnuka v hovoru s Brandem a udělal několik kroků, které by ukazovaly na to, že jsem opustil ostrov. Ve skutečnosti jsem ho ale neopustil. Odešel jsem do hor nad Rivovým městem a našel si tam opuštěné místo.

Tam jsem se stočil do klubíčka a brečel jako malé dítě.

Ocelová pěst se ze ztráty své ženy nikdy zcela nevzpamatoval. Samozřejmě, když Beldarana zemřela, tak mu bylo skoro šedesát, takže by stejně pomalu předával vládu Daranovi. Já měl aspoň důvod nechat Polgaru na Větrném ostrově a dal jsem jí nějakou náplň. Když má člověk smutek, tak je velmi důležité, aby se měl čím zaměstnat. Kdybych měl něco důležitého na práci, když zemřela Poledra, tak se věci také mohly vyvíjet trochu jinak.

Myslím, že jsem si to samé podvědomě říkal, když jsem se vrátil do Údolí, a tak jsem se zavřel do studovny nad Mrinský kodex. Prošel jsem ho z jednoho konce na druhý a snažil se najít nějakou nápovědu,

která by mě varovala před tím, co se mělo stát Beldaraně. Naštěstí jsem nic nenašel, protože jinak by mě pocit vlastní viny snad zahubil.

Přešlo asi šest nebo sedm let, když do Údolí dorazil posel od Darana se zprávou, že Riva Ocelová pěst zemřel. Medvědí šíje zemřel zimu předtím a Býčí Šíje i Hbitá noha byli již dost staří. Jedna z nevýhod dlouhého života je to, že postupně ztrácíte mnoho dobrých přátel. Někdy mám pocit, že můj život je jeden velký pohřeb.

Polgara se vrátila rok nato a přivezla s sebou celou hromadu lékařských knih. V těch knihách nebylo asi nic, co by pomohlo Beldaraně, ale Pol chtěla mít jistotu, že nic nezanedbala. Nevím, co by dělala, kdyby našla nějakou metodu, o které nevěděla, ale měla stejné štěstí jako já.

Dalších padesát let šlo v Údolí v poklidném tempu. Daran se oženil, měl syna a pomalu stárl a my s Pol jsme se oddali svým studiím. Společná bolest nás sblížila. Protože jsem byl plně zabrán do studia Mrinského kodexu, nevnímal jsem zcela situaci kolem, ale pokud mohu soudit, tak jsme udělali všechno proto, abychom byli připraveni, až bude potřeba.

Beldin se koncem jedenadvacátého století vrátil z Mallorey, ale neřekl nám příliš novinek. „Jsem si jist, že se nic nesemele dřív, než Torak zanechá svého rozjímání v Ašabě.“

„Tady je to stejné,“ přikývl jsem. „Tolnedřané se dozvěděli o zlatu v Maragoru a vybudovali město na místě zvaném Tol Rane u hranic s Maragorem. Snaží se přimět Maragy k obchodu, ale zatím se jim to moc nedaří. Je Zedar stále v Ašabě?“

„Mám pocit, že Spálená tvář touží po jeho přítomnosti,“ potvrdil.

„To teda nechápu proč.“

Schválně jsme nemluvili o Beldaraně a dalších přátelích, kteří nás opustili. Byli jsme hluboce spřízněni s rodinou Šereka Medvědí plece, a tak jsme ztrátu členů jeho rodiny pociťovali silněji než ztrátu jiných přátel.

Náznaky obchodu mezi Drasnií a Gar og Nadrak vzaly za své, když Nadrakové začali s nájezdy na města a vesnice ve východní Drasnii. Syn Býčí šíje Khadar z toho vyvodil důsledky a zahnal Nadraky zpět do lesů.

Konečně v roce 2115 Tolnedřané frustrovaní nezájmem Maragů

o obchod přešli k akci. Kdybych tomu věnoval větší pozornost, tak jsem se do toho mohl trochu zamíchat, ale moje mysl se zabývala jinými věcmi. Obchodně zdatná princezna z Tol Honetu začala po zemi rozšiřovat zvěsti o údajném rituálním kanibalismu Maragů. Každým dalším převyprávěním získávala historka na hrůznosti. Myslím, že kanibalismus neschvaluje nikdo, ale kdyby v maragských potocích nebylo tolik zlata, tak by si maragských stravovacích zvyklostí všímal málokdo.

Bohužel byl Ran Vordue IV na trůně teprve první rok, když všechno začalo, a tak se tomu neuměl pořádně postavit. Nedostatek zkušenosti pak vyústil v to, co se nakonec stalo. Uměle vybičovaná hysterie ho konečně zahnala do kouta a on udělal tu fatální chybu, že vyhlásil Maragům válku.

Tolnedranská invaze do Maragoru patří k nejčernějším kapitolám lidské historie. Tolnedranské legie, které překročily hranice, nešly trestat, ale spíš vyhladit celou maragskou rasu, což se jim skoro podařilo. Jatka to byla příšerná a úplnému vyvraždění Maragů nakonec zabránila jenom hrabivost, která je vlastní skoro všem Tolnedřanům. Ke konci tažení začaly brát legie zajatce – převážně ženy – které prodávaly nyissanským otrokářům. Ti se vždy jako supové pohotově potloukali kolem každého bitevního pole.

Celá záležitost byla příšerná, ale alespoň v jednom si generálové zaslouží poděkování. Kdyby neprodávali své zajatce, nikdy by se nenarodila Taiba, a to by byla skutečná katastrofa. „Matka národa, který vymřel“ – jak ji nazýval Mrinský kodex – se musela objevit na scéně, když přišel její čas. Jinak by všechny naše pečlivé přípravy byly k ničemu.

Jakmile legie zatočily s Maragy, vtrhli do Maragoru jako ničivá přílivová vlna tolnedranští hledači zlata. Mara o tom ale měl svou vlastní představu. Nikdy jsem Marovi úplně nerozuměl, ale v tomto případě jsem ho chápal, protože se Tofnedřané skutečně k jeho národu zachovali hrozně. Schvaloval jsem, co udělal, i když nás to dostalo na samou hranici další války mezi bohy. Stručně řečeno se z Maragoru stalo strašidelné místo. Hordám hledačů zlata, kteří vtrhli do míst, kde býval Maragor, se před očima začínal objevovat duch Mary ve svém nesmírném žalu a předváděl jim obrazy plné neskutečné hrůzy.

Většina se prostě zbláznila. Mnoho z nich spáchalo pod vlivem šílenství sebevraždu a těch pár, co se dovleklo zpět do Tolnedry, strávilo zbytek života v blázincích.

Duch Nedry nebyl vůbec spokojen s chováním svých dětí a promluvil si skutečně velmi důrazně s Ran Vorduem. Výsledkem toho bylo založení kláštera v Mar Terrinu. Já měl ze založení kláštera obzvláštní radost. Protože nenasytní obchodníci, kteří s celou záležitostí začali, byli posláni do kláštera, aby sloužili duchům poražených Maragů. Přinutit Tolnedřana, aby se vzdal svého majetku, je pravděpodobně ta nejhorší věc, jaká ho může potkat.

Bohužel to tím neskončilo. Belar a Mara si byli vždy velmi blízcí a akce dětí Nedry Belara hrozně popudila. Proto šerecké loďstvo kroužilo kolem tolnedranského pobřeží. Válečné lodi vyrazily jako smečka honících psů z Velkého západního moře a města podél pobřeží byla se železnou pravidelností drancována a vypalována. Šerekové, kteří zcela jistě postupovali podle pokynů Belara, věnovali zvláštní pozornost Tol Vordue, prastarému místu Vorduvanské rodiny. Ran Vordue IV mohl pouze lomit rukama nad tím, jak je jeho město ničeno pravidelnými nájezdy Šereků.

Konečně se do celé záležitosti vložil můj Pán a zařídil mírovou smlovu mezi Belarem a Nedrou. Naším úhlavním nepřítelem zůstával Torak a Aldurovi se skutečně nelíbily rozmíšky mezi zbývajícími členy rodiny, které by celou záležitost mohly zkomplikovat.

Kapitola 5.

Po zničení Maragoru a odvetných nájezdech šereckých vojsk na tolnedranské pobřeží byl podepsán křehký mír a v západních královstvích válka skončila… kromě Arendie samozřejmě. Ta únavná válka se táhla stále dál a mnozí už si začínali myslet, že je to hlavně proto, že žádná ze zúčastněných stran neví jak přestat. Nekonečná série různých ukrutností zasela nenávist i do náboženství a tamější rodáci byli všichni zbožní.

Pol a já jsme strávili několik dalších staletí studiem v Údolí. Moje dcera bez zjevných potíží a komentářů akceptovala fakt, že stárne. V jejím případě bylo ovšem zajímavé, že vlastně nestárla. Beldin, dvojčata i já jsme dosáhli jistého stupně stáří. Objevily se nám vrásky, vlasy zešedly a celkově jsme vypadali úctyhodně. Pol ne. Oslavila tří sté narozeniny a stále vypadala, jako když jí bylo pětadvacet. Měla

trochu hlubší a moudřejší oči, ale to bylo všechno. Mám pocit, že by čaroděj měl vypadat úctyhodně a moudře, a to předpokládá vrásky a šediny. Ženě, která má vrásky a šediny, se říká stařena, a to by se Pol moc nelíbilo. Možná jsme všichni vypadali tak, jak jsme si mysleli, že máme vypadat. Moji bratři a já jsme si mysleli, že máme vypadat moudře a ctihodně. Pol se nepříčilo vypadat moudře, ale slovo ctihodný neměla ve svém slovníku.

Myslím, že bych se na to měl někdy zaměřit a vyzkoumat to. Představa, že můžeme sami sebe nějak dotvořit je vzrušující.

Mám pocit, že to bylo někdy začátkem pětadvacátého století, když se Polgara začala osamostatňovat. Snažil jsem se zprvu do toho zasahovat, ale odbyla mne zhurta. „Pán mi řekl, abych se o to postarala já, otče," sdělila mi. „Pokud si dobře vzpomínám, tak tvoje jméno během našeho rozhovoru vůbec nepadlo."

Zjistil jsem, že na to vůbec nejsem připraven.

Počkal jsem půl dne, co vyjela na svém algarském koni z Údolí a pak jsem ji sledoval. Nikdo mi neřekl, že to dělat nemám… a koneckonců jsem stále její otec. Věděl jsem, že má obrovský talent, ale stejně…

Musel jsem být samozřejmě velmi opatrný. S výjimkou její matky mne Polgara zná ze všech lidí nejlépe. Měl jsem pocit, že vycítí mou přítomnost na vzdálenost několika mil. Překonal jsem se ve změnách podob. Řekl bych, že jsem cestou k hranicím se zemí Ulgů měnil podobu v průměru tak jednou za hodinu. Jednou jsem se dokonce proměnil v polní myš, abych se dostal do blízkosti jejího tábora. Však také mou kariéru málem ukončila lovící sova.

Moje dcera nedávala nijak najevo, že by o mně věděla, ale u Polgary si člověk nemohl být ničím zcela jist. Překonala hory k Murosu a pak zahnula na jih směrem na Arendii. To mne znervóznělo.

Jak jsem víceméně předpokládal, tak ji cestou do Vo Wacune začali obtěžovat Wacité. Arendové jsou většinou k ženám poměrně galantní, ale tihle zapomněli dobré mravy doma. Vyptávali se jí dost neurvale na všechno možné a pak prohlásili, že pokud se nemůže prokázat nějakým dokumentem, že ji budou muset zavřít do vězení.

Nevěřili byste, jak elegantně se z toho vyvlékla. Byla zabrána do vlastní obhajoby, když je jen tak mezi dvěma slovy uspala. Nebyl

bych si toho ani všiml, kdyby neudělala rukou malé gesto. Už jsem s ní o tom několikrát mluvil, ale ona má stále pocit, že Slovo neuvolní její Vůli dostatečně. Vždycky k tomu musí přidat ještě nějaké gesto.

Wacité okamžitě usnuli, aniž by se namáhali zavřít oči. Pol uspala dokonce i jejich koně a potom klidně odjela. Když byla několik mil od místa činu, uvolnila znovu svou Vůli. „Probuďte se," řekla a zase přidala to gesto.

Wacité neměli ani tušení, že si na moment schrupli, a tak se jim zdálo, že prostě zmizela. Kouzla nebo magie – říkejte si tomu, jak chcete – Arendy znervózňuje, a tak ji nepronásledovali. Stejně nevěděli, kterým směrem se vydala.

Neřekla mi nic o povaze své mise, a tak jsem ji chtě nechtě musel stále sledovat. Po tom intermezzu v lese jsem byl spíš zvědav, kam jde, než že bych se o ni tak obával. Věděl jsem, že se o sebe umí postarat.

Dorazila do Vo Wacune a když se dostala ke strážím u brány, dožadovala se vehementně, aby ji zavedli do paláce vévody.

Ze všech měst v prastaré Arendii bylo Vo Wacune zdaleka nejmalebnější. Dobytčí trh v Murosu vynášel wacitským Arendům pěkné peníze, takže jich mohli spoustu vrazit do architektury. Na všechno použili mramor, který toto město povznesl nad ostatní postavená z jiných druhů kamene. Vo Astur byl vystavěn ze žuly a Vo Mimbre z nažloutlého kamene, kterého je v jižní Arendii plno. Ale to nebylo všechno. Vo Astur a Vo Mimbre byly pevnosti, které taky jako pevnosti vypadaly. Mramorové Vo Wacune ale vypadalo jako ztělesněný sen. Mělo široké třídy a mnoho parků a zahrad. Kdykoliv čtete nějakou pohádku, která popisuje nějaké mýtické město nevyslovitelné krásy, buďte si jisti, že základ popisu tkví ve Vo Wacune.

Zastavil jsem se v březovém hájku před branou města a sledoval Pol, jak vchází do města. Pak jsem po chvíli uvažování zase změnil svou podobu. Arendové mají rádi lovecké psy, a tak jsem na sebe vzal podobu psa a následoval ji. Vévoda předpokládal, že jsem její pes a ona si zas myslela, že patřím jemu.

„Výsosti," pozdravila vévodu a vysekla pukrle. „Musím s tebou mluvit mezi čtyřma očima bez přítomnosti ostatních."

„To není příliš obvyklé,…?“ nechal nevyslovenou otázku viset ve vzduchu. Skutečně ho zajímalo, kdo je ta tajemná návštěvnice.

„Představím se okamžitě, jakmile budeme sami, Výsosti. Nepřátelské uši jsou v Arendii všudypřítomné a já nechci, aby se má slova donesla do Vo Mimbre nebo do Vo Asturu. Tvoje království je v nebezpečí a já tě chci před ním varovat. Nechci, aby se o tom dozvěděli a už jenom moje jméno by je uvedlo do stavu velké ostražitosti.“

Kde se tak naučila mluvit?

„Mám pocit, že bych ti měl věřit, a proto tě vyslechnu o samotě,“ prohlásil vévoda. Vstal z trůnu, nabídl jí rámě a odváděl ji ze sálu.

Běžel jsem za nimi, jak jsem uměl nejtišše ji. Arendští šlechtici nechávají psy volně pobíhat po místnostech, a tak mi nikdo nevěnoval pozornost. Vévoda mi ovšem zavřel dveře komnaty těsně před nosem. Nebyl to moc velký problém, protože jsem se natáhl na podlahu a hlavu přitiskl až na dveře.

„Tak teď mi, dámo,“ začal vévoda, „prozraď svoje jméno.“

„Moje jméno je Polgara,“ odpověděla a její hlas zněl zase normálně. „Možná jsi už o mně slyšel.“

„Dcera Věčného Belgarata?“ jeho hlas zněl překvapeně.

„Přesně tak. Dostal jsi v poslední době několik špatných rad, výsosti. Tolnedranský kupec ti řekl, že mluví jménem Ran Vordua XVII. Není to pravda. Vorduové žádné spojenectví nenabízejí. Jestli poslechneš jeho rady a vtrhneš na mimbratské území, legie ti nepřijdou na pomoc. Jestli porušíš spojenectví s Mimbraty, spojí se okamžitě s Asturijci a ty budeš smeten.“

„Ten tolnedranský kupec mi ukázal dokumenty, paní Polgaro,“ zaprotestoval vévoda. „Byla tam pečeť samotného Ran Vordua.“

„Pečeť lze snadno napodobit, výsosti. Můžu tady vyrobit jednu přímo před tvýma očima, když si budeš přát.“

„Když ten Tolnedřan nemluví za Ran Vordua, tak za koho tedy?“

„Mluví jménem Ktačika, výsosti. Murgové se chtějí dostat na západ a Arendie, oslabená občanskou válkou, je nejlepším místem, kde zasít další ohně sváru. Dělej si s tím zrádným Tolnedřanem, co chceš. Já musím dál do Vo Asturu a do Vo Mimbre. Ktačikův plán je velmi složitý a jestli vyjde, tak bude válka mezi Arendii a Tolnedrou.“

„To se nesmí stát!“ vykřikl vévoda. „Jsme teď tak nejednotní, že by nás legie snadno smetly!“

„To je pravda. Potom by se do toho ještě zamíchali Alornové a byla by z toho všeobecná válka. Nic by neposloužilo Ktačikovi lépe.“

„Zakroutím tomu Tolnedřanovi krkem, paní Polgaro,“ řekl vévoda. „Děkuji za upozornění.“

Dveře se otevřely a vévoda mne překročil. Když jste stále obklopeni psy, tak už je prostě nevnímáte.

Polgara mne ale nepřekročila. „No tak to by stačilo, otče,“ řekla kouzelnickým jazykem. „Vrať se klidně domů. Já si tady poradím i bez tebe,“

Byla to pravda, ale já ji stejně sledoval. Šla do Vo Asturu a hovořila s asturským vévodou a stejně potom i s vévodou z Vo Wacune. Potom šla do Vo Mimbre a taky je varovala. Touhle jedinou cestou rozmetala vše, co Ktačik vymýšlel možná deset let. Nikdy se s ní nesetkal a už měl důvod ji nenávidět.

Vysvětlila mi to všechno, když jsme se vrátili do Údolí… poté, co mi dovolila, abych se k ní připojil. „Ktačik tady v západních královstvích získal nějaké lidi, kteří nevypadají jako Angarakové. Někteří z nich jsou přeměnění Grolimové, ale někteří s nimi nemají nic společného. Slyšel jsi někdy o Dagaších?“

„Musím přiznat, že ne,“ odpověděl jsem.

„To je banda placených vrahů někde na jihu Nyissy. Jsou to velmi schopní špióni a taky trénovaní zabijáci. Ať je to jak chce, Murgové našli zlato v těch horách mezi Urgou a Goskou, takže si Ktačik může dovolit najmout Tolnedřany.“

„Každý může uplácet Tolnedřany, Pol.“

„Asi jo. Každopádně jeho špióni vytipovali různé Tolnedřany, kteří navštívili tři arendské vévody s údajným poselstvím od Ran Vordua. Ran Vordue o tom samozřejmě neměl ani ponětí. Nápad spočíval v tom, že když legie nepomohou lidem, kteří to očekávali, Arendové napadnou na oplátku severní Tolnedru. Severní Tolnedra je vordunské území, a tak by vládce odpověděl tím, že by zničil vévodství jedno po druhém. Jakmile by se to Arendové dozvěděli, uvěřili by, že chce rozšířit svá území a museli by podniknout nějaké

kroky v tomto směru. Musí se uznat, že to byl chytrý plán.“

„Ale ty jsi ho překazila.“

„Já vím, otče. Měli bychom na Ktačika dohlídnout. Mám pocit, že kuje nějaký plán. Nesnažil se o celou tuhle operaci jenom pro legraci.“

„Já na něj dohlídnu,“ slíbil jsem jí.

Krátce poté se Beldin vrátil z jedné ze svých pravidelných návštěv do Mallorey a hlásil, že tam není nic nového. „Kromě toho, že Zedar opustil Ašabu,“ utrousil na závěr jakoby mimochodem.

„Máš tušení kam šel?“ zeptal jsem se.

„Ani náhodou. Zedar je slizký jako úhoř. Všechno, co vím, je, že se ukrývá někde v Kellu. Jak to pokračuje s Nadraky?“

„Nerozumím ti.“

„Když jsem opouštěl Malloreu, tak jsem je viděl, jak se shromažďují asi deset mil od hranic s Drasnií. Řek bych, že mají za lubem něco většího.“

Začal jsem nadávat. „Tak tohle se teda děje!“

„Mluv jasně, Belgarate. Co se děje?“

„Už nějaký čas se přes ty hranice trochu obchodovalo, ale potom se Nadrakové začali chovat bojovně a udělali několik nájezdů do Drasnie. Syn Býčí šíje je zahnal zpět do lesů a chvíli byl od nich pokoj.“

„Mám pocit, že to tam může za nějaký časek být pěkně divoké. Nadracká města jsou skoro vylidněná. Všichni muži, kteří se udrží na nohou, jsou schopni vidět světlo blesku a slyšet zvuk hromu, jsou soustředěni v táboře asi den pochodu od hranic.“

„Měli bychom Rhonara varovat.“

„Kdo je to?“

„Současný král Drasnie. Vydám se tam a dám mu vědět, co se děje. Zašel bys do Algarie a pokusil se najít Cho-Dana, nejvyššího klanového náčelníka? Ať se aspoň nějaká algarská kavalerie vydá na sever k jezeru Atun.“

„Algarové už nemají krále?“

„Ten titul zapadl, protože se tam příliš nehodil. Algarové jsou kočovníci a klan je pro ně víc než národ. Půjdu do Boktoru a potom se vydám přes Val Alorn, abych varoval Šereky.“

Beldin si pohrával prsty. „Už jsme neměli dost dlouho žádnou

válku.“

„Ani mi nijak nechyběly,“ podrbal jsem se ve vousech. „Možná, až budou Alornové připraveni, bych se měl vydat do Rak Ktolu a trochu zase zašpásovat s Ktačikem. Třeba by se mi to podařilo zarazit dřív, než se to vymkne z rukou.“

„To je asi zbytečná námaha. Kde je Pol?“

„V Arendii… myslím, že ve Vo Wacune. Ktačik tam rozehrává svoje hry. Pol na to dává pozor. Tak pojďme varovat Alorny.“

Král Rhodar vyslechl moje zprávy s velkým zájmem. Byl ještě bojovněji naladěn než Beldin. Pak jsem se dostal přes Šerecký záliv do Val Alornu a promluvil si s králem Bledarem. Ten byl ještě horší než Rhodar. Jeho flotila se vydala do Kotu hned příští den. Doufal jsem, že Beldin udrží Alorny na řetězu, až se dostanou k nadrackým hranicím. Strávil jsem s Pol několik staletí tím, že jsem se snažil držet nepřátelství tady na západě pod pokličkou a teď to vypadalo, že otevřený boj naší pokličku pěkně poodkryje.

Pak jsem se dostal do Rak Ktolu.

Zastavil jsem se v poušti několik mil od té hnusné hory a promýšlel možnosti. Moje poslední návštěva je nepochybně přesvědčila o tom, že by nemuselo být na škodu mít ve městě víc hlídek. V tom případě by mohlo být docela těžké projít městem nepozorován. Konečně mi s jistou dávkou nevole došlo, že se možná vůbec nemusím trmácet městem. Věděl jsem, kde je Ktačikova věž a ta přece měla okna.

Měl jsem štěstí. Ktačikova hlava i ruce ležely na psacím stole a jejich pán spal. Vynechal jsem všechny ceremonie a zatřásl jím, abych ho probudil. Léta mu nijak na vzhledu nepřidala. Stále ještě vypadal jako kráčející mrtvola.

Zvedl se, zíral na mne překvapeně a pak se vzpamatoval. „Rád tě zase vidím, starý brachu,“ lhal.

„Jsem rád, že tě to těší. Měl bys radši ztratit slovo se svými Nadraky. Řekni jim, ať odvolají plánovanou invazi. Alornové vědí, že se na ně chystají.“

Jeho oči se zúžily. „Jednou mě pěkně naštveš, Belgarate.“

„To doufám. Bohové vědí, že ty už jsi mě naštval.“

„Jak jsi to zjistil s těmi Nadraky?“

„Já mám oči všude, Ktačiku. Přede mnou svoje počínání neschováš. To ti nestačilo, jak dopadl tvůj plán v Arendii?“

„Divil jsem se, že to tak neslavně dopadlo.“

„Tak teď už to víš.“ Nechtěl jsem se chlubit Poliným peřím, ale chtěl jsem uchovat její podíl na celé akci před Ktačikem ještě chvíli v tajnosti. Pol byla skutečně dobrá, ale nebyl jsem si zcela jist, jestli je schopna postavit se Ktačikovi. Navíc jsem nechtěl, aby o ní zatím cokoliv věděl. Dalo by se říct, že jsem ji chtěl držet v rezervě.

„Je mi hrozně líto, starý brachu,“ řekl se slabým úšklebkem, „ale obávám se, že ti s těmi Nadraky moc nepomohu. To nebyl můj nápad. Pouze poslouchám příkazy z Ašaby.“

„Nesnaž se mě přechytračit, Ktačiku. Vím dobře, že si můžeš promluvit s Torakem, kdykoliv potřebuješ. Měl bys to radši udělat i teď. Ty jsi u toho nebyl, když se to semlelo u Korimu. Věř mi, že Toraka hodně vzalo, když zjistil, kolik Angaraků to tam odskákalo. To, co se teď chystá u drasnijské hranice, může vymazat Nadraky úplně. Já už viděl Alorny válčit. Je to ale samozřejmě zcela v tvých rukou. Já to Torakovi nebudu muset vysvětlovat.“ Potom, abych ho ještě trochu znejistěl jsem přidal: „Ty opravdu potřebuješ Ašabinské věštby, starý brachu. Mně můj Mrinský kodex dělá velkou službu. Věděl jsem o těch tvých hrátkách hezkých pár set let dopředu a měl čas se připravit.“ Pak jsem se na něj usmál. „Vždycky je příjemné si s tebou trochu poklábosit.“ Stoupl jsem si do okna a skočil dolů.

Ta trocha teatrálnosti mě málem stála život. Než se mi podařilo vytvořit všechna péra potřebná k letu, byl jsem jenom pár desítek metrů nad zemí. Měnit podobu, když padáte, je velmi obtížné. Z nějakého důvodu je těžké se zkoncentrovat, když se rychle blížíte k zemi. Kromě toho, že jsem trochu naleptal Ktačikovo sebevědomí, byla moje návštěva Rak Ktolu pouhou ztrátou času. Měl jsem vědět, že Torak nezastaví nic, co dal do pohybu bez ohledu na to, kolik věcí se mu staví do cesty. Jeho ego mu to prostě nedovolí. Nadrakové překročili drasnijskou hranici dokonce ještě dřív, než jsem se vrátil z Rak Ktolu a – jak se dalo předpokládat – Alornové je na hlavu porazili. Jenom pár se podařilo utéci a trvalo staletí, než zase začali Nadrakové představovat nějakou hrozbu.

Torak si všechno přebral tak, že to nebyla jeho chyba, že

neposlechl mé varování. Na památku té událostí přikázal svým Grolimům, aby znásobili oběti. Za všechna ta staletí jeho Grolimové zabili víc Angaraků než Alornové.

Poté, co se ti, co přežili válečný debakl, vrátili do Gar og Nadrak a skryli se v lesích, vydal jsem se do Arendie, abych se porozhlédl, kde je Pol. Konečně jsem ji našel ve Vo Wacune, kde žila v krásném mramorovém domě. Byl to velký dům s mnoha pokoji a velkou zahradou. „Co to má všechno znamenat?“ zeptal jsem se, když mě k ní po jistých obstrukcích zavedl jeden ze sloužících.

Seděla ve zdobené židli nedaleko krbu z růžového kamene, který vydával skutečně namodralou záři. „Vydala jsem se do světa, otče.“

„Ty jsi někde našla zlatý důl?“

„No řekla bych, že ještě něco lepšího. Mám velké a značně úrodné pozemky.“

„Ty máš pozemky?“

Ano. Severně od jezera Medalia… a druhé straně řeky Camaar. Mám tam i svůj šlechtický dům. Máš tu čest být v přítomnosti její výsosti, vévodkyně z Eratu.“

„Mluv vážně, Pol.“

„Já ale mluvím vážně, otče. Starý vévoda byl tak nadšen informacemi, které jsem mu poskytla, že jsem vždy byla váženým hostem v jeho paláci.“

Tvrdě jsem na ni pohlédl. „Dal ti titul za to, že ses řídila Mistrovými instrukcemi? A ty jsi to přijala? To je velmi neslušné, Pol. Nemáme přijímat odměny za to, že posloucháme pokyny.“

„To nebylo jenom za to, Starý vlku. Udělala jsem mnohem víc. Znáš situaci v Arendii?“

„Naposled jsem slyšel, že Wacitové a Mimbraté uzavřeli spojenectví proti Asturijcům. Ta aliance vydržela déle než všechny předchozí.“

„Stále ještě funguje, otče. Když zemřel starý vévoda, dosedl na trůn jeho syn Alleran. Znali jsme se velmi dobře, protože jsem pomáhala jeho matce s výchovou. Časem jsme ho oženili – já dokonce přesvědčila jeho matku, aby si nebral svou sestřenici – a jeho žena mu porodila syna. Vévoda z Vo Asturu v tom spatřil šanci, jak zkalit vody v Arendii a poslal partu darebáků, aby chlapce unesli. Současný

vévoda z Vo Asturu je velmi drsný muž a jeho příkazy byly víc než jasné. Přikázal těm darebákům, aby chlapce zabili, pokud Wacune nezruší smlouvu s Mimbrany a nezůstane stranou všeho dění. Vydala jsem se do Vo Asturu a zachránila chlapečka z jejich spárů. Taky jsem dala asturskému vévodovi lekci ze slušného chování.“

„Co jsi mu udělala?“ zeptal jsem se trochu s obavou. Náš dar v sobě zahrnuje i dodržování jistých pravidel. „Snad jsi ho nezabila?“

„Samozřejmě, že ne, otče. Znám pravidla a napadlo mě něco lepšího. Vévoda z Vo Asturu má pěkné problémy se svým žaludkem. Řekla bych, že s ním má zábavu celý den a nemá čas na nějaké pletichy. To se stalo před pěti lety a od té doby, co jsem tady, nebyla v Arendii žádná bitva.“

„Ty jsi zařídila mír v Arendii?“ Byl jsem omráčen.

„Přechodný mír.“ opravila mne. „Bylo by asi předčasné domnívat se, že bude trvalého charakteru. Klidně bych ale zařídila vředy v žaludku celé Arendii, kdybych věděla, že potom přestanou se svými rozmíškami. Vévoda Alleran mi byl velmi vděčný, a tak mi udělil titul vévodkyně z eratu.“

„Proč mě to nenapadlo?“ podivil jsem se. „Vždyť je to tak jednoduché. Ukončila jsi arendskou občanskou válku střevními potížemi.“ Uklonil jsem se jí. „Jsem na tebe hrdý, výsosti.“

„Nu, děkuji ti, otče.“ Pak ale sešpulila přemýšlivě rty. „Gratulace ale může být trochu předčasná. Jakmile se dostane ve Vo Mimbre nebo ve Vo Asturu k moci nový vévoda, může se staré nepřátelství zase objevit. Myslím, že zůstanu radši zde ve Vo Wacite. Tihle Wacité jsou ze všech Arendů nejméně agresivní a já mám – díky svým vztahům s vládnoucí rodinou – aspoň nějakou autoritu. Snad je mohu aspoň trochu vést správným směrem. Někdo v Arendii na sebe musí vzít úlohu mírotvůrce. Dej mi trochu času a možná se mi podaří zavést nový zvyk. Třeba přiměju Mimbraty a Asturiany k tomu, aby posílali své zástupce do Vo Wacune kvůli rozjímání a ne kvůli výzvám k boji.“

„To doufáš na Arendii v příliš mnoho, Pol.“

Pokrčila rameny. „Stojí to alespoň za pokus. Zkus se na to dívat také z té lepší stránky. Dnes je ve vévodově paláci velký bál a my jsme tam byli pozváni… no teda… pozvali mě, ale mohu s sebou

přivést svého hosta.“

„A co má být?'

„Je to velký ples, otče. Hudba, tanec, uctivé řeči a takové ty věci.“

„Já netančím, Pol.“

Sladce se na mě usmála. „Jsem si jista, že to ve chvilce pochytíš, Starý vlku. Jsi chytrý chlapík. Teď se jdi vykoupat a uprav si vousy. Ne abys mi udělal na veřejnosti ostudu.“

Kapitola 6.

Potuloval jsem se nějakých šest set let po celém kontinentu, ale Polgara zůstala celou dobu ve Vo Wacune. Je třeba uznat, že měla v zásadě pravdu a pod jejím vedením zachovávala Arendie mír.

Zjevné zničení Nadraků přinutilo i mrtvolně bledého Ktačika, aby zadul do svého rohu a nesnadný mír byl dosažen i podél východní hranice.

Jak jsem slíbil Dellonovu otci, někdy kolem roku 2537 dosedli Borunové na trůn v Tolnedře. Do té doby se dělili o trůn Vorduvané

a Hontové, takže když zemřel Ran Vordue XX a nezanechal po sobě nástupce, Honetové předpokládali, že je zase řada na nich. Hned několik honetských knížat mělo pocit, že jsou těmi vyvolenými, což mělo za následek to, že se museli obrátit na Nejvyšší sbor poradců. Zaslechl jsem, že úplatky byly skutečně astronomické. A tak se stalo, že poradce z jižní části spíše ze vzteku navrhl velkovévodu borunského. Vorduvané a Horbité, které netěšila představa dalších staletí pod honetskou vládou, stáhli své vlastní kandidáty a podpořili Boruny. Protože Honetové byli stále ještě roztříštění a neměli svého vlastního kandidáta, připadla koruna spíše z nouze Borunům.

Ran Borune I byl velmi schopný vládce. Hlavním problémem Tolnedry v té době byly nájezdy Šereků na pobřežní města. Ran Borune začal jednat okamžitě po své korunovaci. Vytáhl legie z kasáren a posla je budovat silnici, která teď spojuje Tol Vordue a Tol Horb. Legie tím sice nepotěšil, ale dostal je do formy. Získal tím dobrou silnici, ale hlavní byl ještě jiný zisk. Hlavním cílem této akce bylo rozmístit legie podél celého pobřeží, takže Šerekové nikdy nemohli věděl, kde na ně narazí. Je třeba říct, že to zafungovalo dobře. Strávil jsem spoustu času ve Val Alornu přesvědčováním různých šereckých králů, aby s těmi nájezdy přestali. Všichni se svatosvatě dušovali, že jenom poslouchají příkazy, které jim dal Belar, když Tolnedra napadla Maragor. Snažil jsem se je přesvědčit, že už Tolnedra zaplatila dost, ale odmítali mne poslouchat. Měl jsem podezření, že jejich svatý zápal podporuje výpalné, které v napadených městech získávají. Když nájezdníci naráželi stále častěji na odpor legií, jejich pieta začala ochládat, až ustala úplně. A začalo být živo v jiných částech světa.

Myslím, že to bylo v roce 2940, když jsem se vydal do Vo Wacune navštívit Polgaru. Dostal jsem se tam v pravý čas. Její výsost, vévodkyne z Eratu, byla zamilovaná. Já věděl, že je v Arendii příliš dlouho.

Když jsem k ní přišel, byla ve své zahradě a stříhala růže. „Hleďme, Starý vlk," přivítala mne. „Co se děje?"

Pokrčil jsem rameny. „Nic moc," odpověděl jsem.

„Svět je stále na svém místě?"

„Víceméně, Občas jsem tomu musel pomoct."

„Podívej na tohle,“ řekla a podala mi jednu ustřiženou růži. Byla celá bílá jen konečky byly levandulové.

„Pěkná,“ řekl jsem.

„To je všechno, co k tomu řekneš, otče? Pěkná? Je krásná, otče! Ontrose ji vypěstoval pouze pro mě.“

„Kdo je Ontrose?“

„To je muž, kterého si hodlám vzít, otče… jakmile ztratí nervy a požádá mne o to.“

Co to má znamenat? To chtělo opatrnost. „To je zajímavá myšlenka, Pol. Pošli ho sem a promluvíme si o tom.“

„Ty to neschvál íš.“

„To jsem neřekl. Promyslela sis to ale pořádně?“

„Ano, otče. Promyslela.“

„A ani nevýhody tě nepřinutily, abys o tom přemýšlela trochu víc?“

„Jaké nevýhody to mají být?“

„Za prvé… pokud se nemýlím, tak tu musí být velký věkový rozdíl. Jemu asi nebude moc přes třicet a tobě – pokud si dobře vzpomínám – bude devět set padesát.“

„Přesněji řečeno, devět set čtyřicet. Co to má s tím společného?“

„Přežiješ ho, Pol. Zestárne, než se naděješ.“

„Mám pocit, že si zasloužím trochu štěstí, otče… i když možná ne nadlouho.“

„Plánujete i děti?“

„Samozřejmě.“

„Je velmi pravděpodobné, že budou žít normální lidský život. Ty nezestárneš, ale ony ano.“

„Nemluv o tom, otče.“

„Nebudu. Jenom ti chci připomenout, jaká je realita. Pamatuješ si, jaké to bylo, když zemřela Beldarana, nebo ne? Chceš, aby se to všechno opakovalo? A to kdoví kolikrát?“

„Myslím, že to riziko podstoupím, otče. Možná, když se vdám, tak začne být můj život normální. Možná dokonce začnu stárnout.“

„Na to bych nevsadil o moc víc než zlámanou grešli, Pol. Máš před sebou ještě spoustu práce a jestli jsem četl Mrinský kodex správně, tak si tu ještě pěknou chvíli pobudeš. Je mi to líto, Pol, ale

my nejsme normální. Ty jsi tady bezmála tisíc let a já už se tu potloukám skoro pět tisíc.“

„Ale ty jsi byl ženatý,“ odporovala.

„Já jsem se ale oženit měl a tvoje matka byla velmi zvláštní. Žila hodně dlouho.“

„Možná se svatbou Ontrosův život taky prodlouží.“

„S tím bych nepočítal. I když jemu se to možná skutečně delší zdát bude.“

„Co tím chceš říct?“

„Že nejsi zrovna člověk, se kterým by se dalo snadno vyjít.“

Oči jí zchladly. „Mám pocit, že jsme téma rozhovoru vyčerpali, otče. Vrať se do Údolí a přestaň strkat nos do mých záležitostí.“

„Nevyhrožuj svými záležitostmi. Znervózňuje mě to.“

„Přesně to udělám, otče.“ Vstala a vztekle odešla.

Zdržel jsem se tam stejně několik týdnů a dokonce se seznámil s Ontrosem. Byl to příjemný mladík, který – jak se zdálo – chápal situaci lépe než Pol. Miloval ji, to ano, ale zároveň si byl vědom toho, jak dlouho už je ve Vo Wacune. Což bylo šest set let, jestli se nepletu. Byl jsem si skoro jist, že žádná nepatřičná otázka nepadne, ať by si to Pol přála sebevíc.

Nakonec jsem se začal chystat zpět do Údolí. Měl jsem dostatek indicií k tomu, abych věřil, že k Polině sňatku nedojde. Byla několikrát zmiňována jak v Mrinském tak i Darinském kodexu a nikde nebyla tak časně zmíňka o žádném manželovi. Buď měla přijít zase ke smyslům nebo měl Ontrose žít životem svobodného mládence. Buď jak buď se nic neočekávaného stát nemělo.

Vrátil jsem se zpět ke svému studiu, ale bylo to o necelé tři roky později, když mne Pol sama zavolala. Vzbudil mne její hlas jedné bouřlivé noci. *„Otče!“* Její hlas zněl zoufale. *„Potřebuju tě!“*

„Co se děje?“

„Astruřané nás zradili. Vytvořili alianci s Mimbraty a táhnou na Vo Wacune, Pospěš si, otče! Není moc času.“

Vyskočil jsem z postele, oblékl se a popadl svůj cestovní plášť. Před odchodem jsem ještě nahlédl do Mrinského kodexu. Ta pasáž mi dřív nebyla jasná, ale Polino zoufalé volání mi ji jednoznačně vysvětlilo.

Osud bájného Vo Wacunu byl zpečetěn. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo odvézt odtamtud Pol dříve, než bude dílo zkázy dovršeno.

Spěchal jsem tou hnusnou nocí směrem na západ a raději jsem se rychle vtělil do kůže vlka. Nemělo smysl se pokoušet o ptáka, protože té větrné noci bych toho stejně moc neuletěl.

Teprve za dva dny, když jsem byl někde uprostřed Země Ulgů, vítr polevil. Pak jsem se teprve odvážil nasadit křídla a cesta začala rychleji odsejpat.

Druhého dne odpoledne jsem se dostal k Vo Wacune, ale nešel jsem hned do mramorového města. Obletěl jsem blízké lesy a nedalo mi moc práce objevit tábor Astuřanů. Byli pouhých několik mil od bran Vo Wavcunu. Mohli tam dorazit příštího rána a nikdo jim v tom nemohl zabránit. Zasakroval jsem a odlétl do města.

Obvykle se měním do své podoby, když přicházím na obydlené místo, ale tohle byl stav ohrožení. Letěl jsem přímo do města a usedl na strom v Polině zahradě.

Byla v zahradě, ale nebyla sama. Ontrose byl s ní. Měl na sobě drátěnou košili a kolem pasu pás s mečem. „Musí to tak být, má drahá," naléhal na ni. „Musíš opustit Vo Wacune a uchýlit se na bezpečné místo. Astuřané tu mohou být každou chvíli."

Změnil jsem se do své normální podoby a slezl ze stromu. „Má pravdu, Pol," řekl jsem. Ontrose na mě koukal trochu překvapeně, ale Pol byla na podobné věci zvyklá.

„Kde jsi byl?" vyptávala se.

„Dostal jsem se do větru. Sbal si svoje věci. Musíš se odsud dostat pryč:"

„Nikam nejdu. Teď, když jsi tady, tak můžeme Astuřany zahnat."

„Upřímně řečeno, Pol, nemůžeme. Je to zakázané. Je mi to líto, Pol, ale to se musí stát a my se do toho nesmíme plést."

„Je to pravda, Věčný?" zeptal se mě Ontrose.

„Obávám se, že ano, Ontrosi. Říkala ti Polgara o těch věštbách?"

Smutně přikývl.

„Pasáž v Mrinském kodexu je podivná, ale teď není sebemenších pochyb o tom, co znamená. Asi by sis měl promluvit s vévodou. Když si pospíšíte, možná se vám podaří odvést ženy a děti do bezpečí, ale město tady za několik dní nebude. Zahlédl jsem Astuřany, když jsem

se sem blížil. Dali proti vám dohromady všechno, co mohli.“

„Bude jich mnohem méně, až se vrátí do Vo Asturu,“ prohlásil slabým hlasem.

„Já nikam nejdu,“ trvala na svém Polgara.

„Myslím, že se mýlíš, drahá,“ řekl poměrně pevným hlasem. „Měla bys opustit toto místo se svým otcem.“

„Ne! Já tě neopustím!“

„Jeho výsost vévoda mě pověřil velením obrany města. Je v mé kompetenci rozmístit naše síly. V nich není pro tebe místo. Přikazuji ti, abys odešla. Odejdi!“

„Ne!“

„Jsi vévodkyní z Eratu, Polgaro, a tedy jsi součástí wacitské šlechty. Je naprostou samozřejmostí, že všichni poslouchají rozkazy panovníka. Nezneucti své postavení svým nevhodným odmítáním. Připrav se na cestu. Přikazuji ti odejít během jedné hodiny.“

Vysunula bojovně bradu. „To bylo, pane, řečeno velmi neslušně,“ řekla uraženě.

„Pravda je velmi často taková, má dámo. Oba máme svou zodpovědnost. Já svou nezanedbám. Nedovol, abys zanedbala ty tu svou. Teď odejdi.“

Její oči zaplnily slzy. Prudce ho objala a utekla do domu.

„Děkuji, Ontrosi,“ řekl jsem pouze a potřásl mu rukou. „Já bych to tak nesvedl.“

„Dávej na ni pozor, Věčný. Je mi příliš drahá.“

„To ti slibuju. Budeme na tebe vzpomínat.“

„To je pravděpodobně to nejlepší, v co může člověk doufat. Musím jít zorganizovat naši obranu. Sbohem, Belgarate.“

„Sbohem, Ontrosi.“

Tak jsem odvedl svou plačící dceru z města, které mělo podlehnout zkáze. Mířili jsme na sever, překročili řeku Camaar a putovali Murosem směrem k horám, kde byla hranice s Algarií. Dával jsem celou cestu na Pol pozor, protože jsem se nechtěl dožít nějakého neočekávaného překvapení. Asi jsem se obával zbytečně, protože – jak jí připomněl Ontrose – byla součástí šlechty a rozhodně se nechtěla stavět proti rozkazům.

Odmítala se mnou mluvit, ale to se asi dalo pochopit. Co jsem

neočekával, bylo to, že se odmítla se mnou vrátit do Údolí. Když jsme se dostali ke zbytkům rodné chalupy její matky, zastavila se. „Dál už nejdu, otče," řekla mi.

„Cože?"

„Slyšel jsi mě, otče. Zůstanu tady."

„Máš ještě plno práce, Pol."

„To je zlé. Budeš se o to muset postarat. Vrať se do své věže a vrtej se ve svých proroctvích, ale mě už do toho nezatahuj. Je konec. Jdi pryč a už mne neobtěžuj."

Viděl jsem, že nemá cenu se s ní přít. Zažil jsem sám pořádný smutek, a tak vím, jak jí asi bylo. Musel jsem ovšem na ni dohlédnout, ale z většího odstupu. Strávila spoustu let v Arendii a mohla si osvojit některé tamější zvyklosti. Některé arendské ženy pomýšlí na sebevraždu, když ztratí klobouk. Jakmile se stane nějaká nepříjemnost, arendská žena začne přemýšlet o noži, jedu, řece nebo nějaké vyšší věži, odkud by šlo skočit. Pol se z toho dostane, ale zatím bude potřeba na ni dohlédnout.

Vrátil jsem se do Údolí a požádal o pomoc dvojčata. Řekl bych i Beldinovi, ale ten byl zase v Mallorey. Zařídili jsme si pozorovatelnu v křoví nedaleko Polgařiny chajdy a pozorovali ji odtamtud nějakých pět šest let. Zprvu moje dcera se svým zlomeným srdcem jen tak živořila v rozvalinách a až po dlouhé době začala s drobnými opravami. Cítil jsem, že je to dobré znamení, a tak jsme trochu s dvojčaty polevili v ostražitosti. Ale stále jsme nad ní bděli.

V Tol Honetu byla stále na začátku čtvrtého tisíciletí u moci první borunská dynastie a ta vytvořila profesionální diplomatickou službu. Zejména proto, aby udržela běh věcí v Arendii tak jako doposud. Tolnedra zcela jistě nestála o sjednocenou Arendii na severu. Tolnedranští vyslanci se usadili ve Val Alornu a Boktoru a brzo se rozběhl obchod. Drasnijci začali zase s nesmělými kontakty s Nadraky a obchod s kožešinami začal vzrůstat. Šerekové se k tomu dostali z nutnosti, protože to byli jediní námořníci, kteří byli schopni si poradit s Šereckým vírem.

Nedostupnost Ostrova větrů začala z nějakého důvodu lézt Borunům na nervy. Byli si zcela jisti, že šerecké loďstvo střeží na ostrově nějaký poklad a oni zoufale chtěli alespoň část získat. Protože

už s tím začínali být až hysteričtí, rozhodl jsem se, že jim dokážu, že na ostrově není nic cenného. Taky mne začínala trápit izolovanost Rivanů. Pamatoval jsem si až příliš dobře maragorskou lekci.

Vydal jsem se do Val Alornu a požádal Šereky, aby trochu uvolnili blokádu. Tolnedřané chtějí na všechno nějaké smlouvy, a tak výsledkem byla dohoda z Val Alornu 3097.., alespoň mám ten pocit. Skoro okamžitě zamířila k Ostrovu větrů a Rivovu městu flotila tolnedranských kupců.

Předpokládal jsem, že šerecký král oznámí Rivanům, že nová dohoda vstoupila v platnost, ale on měl právě plnou hlavu klanových válek v Šereku, a tak to přehlédl. Rivané nikoho neočekávali, a proto neotevřeli brány. Tolnedranští kupci chtěli otevřít stánky na pobřeží, ale vítr jim odnesl stany do moře a Rivané odmítli vyjít z města.

S borunskou dynastií to šlo poslední staletí z kopce a poslední borunský vladař byl skutečný idiot, který se rozhodl řešit nedorozumění s kupci vysláním legií na Ostrov větrů, aby přinutily Rivany otevřít brány města. Nejsem žádný expert přes obchod, ale zdá se mi, že hnát zákazníky do obchodu pod meči, není nejlepší způsob.

Rivané odpověděli celkem očekávaným způsobem. Otevřeli brány města, ale ne za účelem nákupů. Vyhnali pět tolnedranských legií a potom systematicky zapalovali každou loď, která zakotvila v přístavu.

Ran Borune XXIV byl zdrcen. Byl připraven vyrazit s celou armádou na Ostrov větrů, když ho navštívil šerecký velvyslanec v Tol Honetu s krátkou depeší.

Zpráva se stala klasikou, proto ji zde uvádím doslova:

Výsosti, vězte, že Alorie nedovolí žádný útok na Rivu. Šerecká flotila, jejíž stožáry jsou pevné jako stromy v lese, napadne vaší flotilu a tolnedranské legie se stanou rybí potravou od pobřeží Arendie až po nejvzdálenější zálivy Moře větrů. Drasnijské oddíly se vydají na pochod na jih a za nimi bude jednou spoušť a trosky vašich měst. Jezdci z Allgarie přelétnou hory a promění ohněm a mečem vaše království v pouhou pustinu.

Vězte, že v den, kdy napadnete Rivu, vám Alornové vyhlásí válku

a vám stejně jako vašemu království hrozí zkáza.

A tím víceméně skončila tolnedranská hrozba severu. Borunští právní experti začali studovat Dohodu z Val Alornu a hledali v ní nějaké díry, ale našli pouze podivnou klauzuli, kterou jsem tam vložil. Praví se v ní: „… ale Alorie bude spravovat Rivu a držet nad ní ochranu.“ Šerek a Drasnia souhlasily, že nevyhlásí Tolnedře válku, ale *Alorie* nic takového neslíbila. Vždycky jsem byl patřičně hrdý na ten malý právnický trik.

Poté, co jsem vysvětlil situaci rivanskému králi, zmírnil trochu zákazy a povolil obchodníkům postavit si na pobřeží vesnici. Příliš nevynášela, ale odrazovala Tolnedřany od zbytečných násilnických choutek.

Poslední borunský vládce zemřel bezdětný, a tak začal běžný cirkus a v Tol Honetu vzplál boj všech proti všem o trůn. Bohužel si asi většina velkých rodů zajistila dostatečnou zásobu jedu z Nyissy, a tak se velký počet uchazečů i někteří členového poradního sboru přesvědčili o jeho účincích.

Nakonec zvítězili Honetové – asi proto, že měli nejvíc peněz, aby si koupili dostatečný počet hlasů, nebo snad proto, že mohli Nyissanům zaplatit nejvíc za jejich velmi účinný jed. Honetská dynastie se vyznačovala téměř absolutní nekompetentností skoro ve všech směrech, a tak bylo dobře, že zůstala u moci pouze asi tři sta let. Potom se zase dostali k moci Boruné. Druhá borunská dynastie nezůstala u vesla také příliš dlouho, ale alespoň po nich něco zbylo. Zdokonalili v Tolnedře systém silnic a umístili dvacet legií jako „výraz dobré vůle“ na území dnešní Sendarie, aby tam budovaly silnici, která spojila město Sendar a přístav v Camaaru s Murosem ve vnitrozemí a Darine na severovýchodním pobřeží.

Šerekové tomuto záměru nevěnovali příliš velkou pozornost, i když to umožňovalo tolnedranským kupcům, aby se vyhnuli Šereckému víru a posílali zboží z Kotu do Darině a potom po souši do Camaaru, aniž by se ho dotkla ruka Šereka.

Poslední vládce z borunské dynastie, bezdětný Ran Borune XII, si sám vybral svého nástupce a předal vládcovské žezlo do rukou Horbitů. Sbor poradců nedostal žádné úplatky a Honetové ani

Vorduové neměli příležitost kalit vody svými jedy.

Ukázalo se, že Horbité byli šťastná volba. Ran Horb I byl schopný chlap, ale jeho syn, Ran Horb II, byl pravděpodobně největší vládce tolnedranské historie. Dosáhl neskutečných výsledků. Ukončil válčení v Arendii tím, že se spojil se slabší frakcí, Mimbraty. Ani já ani Polgara jsme nijak nelitovali, když v roce 3822 zničil Vo Astur a zahnal Astuřany zpět do lesů. Oba jsme měli v živé paměti, co Astuřané udělali s krásným Vo Wacune.

Při tom ale nezůstalo. Ran Horb II vybudoval Velkou západní cestu, vedoucí Arendii, která spojila severní Tolnedru s přístavem v Camaaru a celým silničním systémem v Sendarii. Ustavil tam také v roce 3827 království, protože se systémem silnic bylo snadnější celou Sendarii ovládat. Podepsal dohodu se Starým Cho-Dormem, klanovým náčelníkem Algarie a vybudoval Velkou severní cestu, která vedla z Murosu severozápadní Algarií k umělé cestě přes močály do Boktoru, kde se napojila na Severní karavanní cestu do Gar og Nadrak.

Na sklonku svého života podepsal smlouvu s Murgosem, která měla za následek vybudování Jižní karavanní cesty do Rak Gosky.

Ve Val Alornu bylo z toho všeho dost mrzutosti. Ran Horb II jasně viděl, že pokud Šerek kontroluje moře, je Tolnedra závislá na jeho blahovůli. Jeho silnice ale Šereky vyšachovaly. Tolnedřané už moře nepotřebovali. Mohli posílat své zboží vnitrozemím, že ani nemuselo ucítit pach slané vody.

Nechci tím říct, že všechny silnice byly vybudovány za života Ran Horba II. Ten úkol vystačil celé dynastii, ale v průběhu toho se začal vytvářet moderní svět, tak jak ho dnes známe.

Silnice samozřejmě usnadnily cestování, ale mou úctu si Ran Horb II zajistil nejvíc tím, že založil Sendarské království. Mrinský kodex i jeho slabší doplněk z Darine mi zcela jasně řekly, že budu Sendarii později potřebovat.

Vzhledem k jejich zásluhám je zvláštní, že horbitská dynastie vydržela pouze sto padesát let. Syn Ran Horba VI zahynul při lodním neštěstí a jeho otec byl příliš stár na to, aby zajistil jiného dědice trůnu.

Potom se dostala na trůn chorobou zatížená rodina Ranitů. Ranité

za své devadesátileté vlády nic kloudného nedokázali, protože je sužovala dědičná choroba. Za těch devadesát let se na trůně vystřídalo sedm panovníků a někteří byli nemocní celou dobu vlády. Nebyli ničím jiným než pouhými správci.

Potom se v roce 4001 dostali k trůnu Vorduvané, a protože je Tol Vordue přístav, nechali okamžitě skomírat důmyslný silniční systém Horbitů. Nevím, kolik vorduvských lodí bude muset být potopeno šereckým válečným námořnictvem, než Vorduvané dostanou rozum.

Nikdy jsem se o Vorduvany příliš nestaral a tahle pitomost mne úplně znechutila.

Něco mě ale začalo trápit. Měl jsem pocit, že to má co dělat s jednou podivnou pasáží z Mrinského kodexu. Vrátil jsem se do své pasáže a vyhledal ji znovu. Jedna z potíží s Mrinským kodexem je v tom, že nemá žádnou kontinuitu. Minulost, současnost, budoucnost, všechno je smícháno bez ladu a skladu. Nedá se zjistit, která událost přijde dřív a která bude následovat. Zapisovatelé se o žádný pořádek nesnažili a tak, když chcete něco najít, musíte se prohrabat celým tím nepořádkem.

Skoro jsem to přehlédl. Možná, kdyby mě ti Vorduvané tak nenaštvali, tak se to i stalo, ale já zrovna myslel na ty silnice, když jsem se k tomu znovu dostal.

„Slyš," pravilo se tam, „když to, co bylo přímé, se začne hroutit a to, co vypadalo rozumně, se mění na nerozumné, budiž ti to varováním, Věčný a Milovaný." To okamžitě vyvolalo mou pozornost. Tolnedranské cesty byly přímé a teď se bez údržby hroutily. Smysluplné se měnilo v nesmysl. Začetl jsem se netrpělivě do Mrinského kodexu, „Dej pozor, protože za hranicemi číhá had a ten strhne Strážce dolů." To nedávalo žádný smysl. Potom jsem vzal svitek k oknu a tam bylo v plném slunci vidět, že místo „ten" bylo původně napsáno „ta". Zřejmě se písaři nemohli shodnout a toho, kdo chtěl napsat „ta" přehlasovali. Ale co když měl pravdu? Když se mluví o hadovi ženského rodu, tak to může být jedině Salmissra.

Četl jsem dál. „Ke strážci se připlíží had nepozorovaně a hadí jed zmrazí jeho srdce a všechno ostatní. Pospěš, Věčný a Milovaný. Život posledního výhonku linie Strážců je ve smrtelném nebezpečí. Zachraň ho, protože jinak bude vše ztraceno a svět zahalí navždy temnota."

Zíral jsem na to s hrůzou v očích.

Moudrý Gorek, král Rivy a Strážce Orbu, byl velmi starý muž, tolnedranské cesty se drolily na kousky a Salmissra nepatřila mezi ty, kterým se dalo příliš důvěřovat.

Je to možná divné, ale věřte mi, že mi ta slova vyvolala v hlavě takový zmatek, že jsem bral schody dolů z věže po čtyřech.

Naprosto nezbytně jsem se potřeboval okamžitě dostat na Ostrov větrů.

Kapitola 7.

Začal jsem v mysli utvářet obraz sokola ještě dřív, než jsem se dostal k úpatí schodů a hned jak jsem byl venku, začal jsem mávat křídly. Sokoli jsou rychlejší než ostatní ptáci a křik v mé hlavě mě utvrzoval v přesvědčení, že teď byla rychlost naprosto nezbytná. Neměl jsem létání rád – pořád ještě nemám – ale už jsem za ta léta dělal mnoho věcí, které jsem neměl rád. Děláme to, co dělat musíme, i když

se nám to třeba nelíbí.

Nemyslím, že by mě vůbec kdy napadlo *nevzít* Polgaru s sebou. Věděl jsem, že měla udělat něco velice důležitého, až se dostaneme na Větrný ostrov. Nevěděl jsem přesně, co to má být, ale *věděl* jsem, že by byla naprostá katastrofa, kdyby nebyla se mnou.

Myslím, že se možná vydám do Rivy a promluvím si o tom s Garionem. Začíná se mi v hlavě rýsovat jedna teorie a rád bych ji s ním projednal. Ten podivný hlas s ním strávil mnohem víc času než se mnou a je tedy s jeho vytáčkami seznámen mnohem lépe než já. Tu a tam mám ale silný pocit, že si se mnou ten hlas zahrává. Trmácím se v polospánku a pak se najednou něco stane – a nemusí to být vždycky ani něco mimořádného. Ve skutečnosti ani většinou není. Většinou je to něco tak běžného, že si toho nikdo jiný ani nevšimne. Ale *když* se to stane, něco se mi v hlavě propojí a já se dám do pohybu dřív, než si to vůbec uvědomím. Mám takové podezření, že mi během mé cesty se Šerekem a jeho syny do Kthol Mišraku byly určité věci zakódovány do mozku. Ani si je neuvědomuju, dokud se nepřihodí ta nepostřehnutelná událost, a pak okamžitě vím, co mám dělat.

No dobře, odbíhám od tématu. A co má být?

K Poledřině chalupě jsem se dostal za chvilku. Bylo teprve časné jaro, ale už bylo celkem teplo a Polgara venku ryla svou zahrádku. Pol má velice světlou pleť a poměrně snadno se spálí. Proto si nasadila takový směšně vypadající slaměný klobouk, aby jí chránil nos před sluncem. Asi bych to neměl říkat, ale vypadala v něm jako nějaká houba.

Spustil jsem se střemhlav, připravil jsem si paráty a začal jsem se přeměňovat ještě dřív, než se dotkly země. „Potřebuju tě, Pol," řekl jsem jí.

„Já tě taky jednou potřebovala, pamatuješ?" odpověděla chladně. „Nevypadal jsi moc zaujatě. Teď mám příležitost ti tu laskavost oplatit. Běž pryč, otče."

„Na tohle teď nemáme čas, Polgaro. Chytré poznámky můžeš dělat později. Právě teď musíme vyrazit na Větrný ostrov. Gorek je v nebezpečí."

„Hodně lidí je v nebezpečí, otče. To se stává pořád.“ Odmlčela se. „Kdo je ten Gorek?“

„To jsi měla hlavu po celá staletí vypnutou? Ty nemáš žádnou představu co se teď děje ve světě?“

„Pro mě svět skončil, když jsi dopustil aby Astuřani zničili Vo Wacun, Staříku.“

„Ne, to jsem vlastně neudělal. Ty jsi pořád ty a poletíš se mnou na Větrný ostrov, i kdybych tě měl popadnout do pařátů a *odnést* tě tam.“

„S tvým mizerným létáním? Nebuď směšný. Kdo je ten Gorek, o kterého se tak bojíš?“

„Je to rivanský král, Pol, Strážce Orbu.“

„Vždyť Šerekové pořád křižují Větrné moře. Oni ho ochrání.“

„Ty jsi vážně byla úplně mimo, Pol. Šerekové teď pouštějí lidi k ostrovu.“

„*Cože?* Zbláznil ses? Proč jsi to dovolil?“

„To je dlouhá historie a nemáme dost času si to objasnit. Tentokrát neztrácej čas sovama, Pol. Změň se místo toho v sokola.“

„Ne bez nějakého dobrého důvodu, to by nešlo.“

Odolal jsem nutkání začít jí nadávat. „Právě jsem pochopil význam jedné pasáže z Mrinského kodexu. Salmissra bude usilovat o život rivanského krále – a celé jeho rodiny. Jestli se jí to podaří provést, Torak vyhraje.“

„*Salmissra?* Proč jsi to neřekl hned?“

„Protože jsi mě nepustila ke slovu.“

„Musíme sebou hodit, otče!“

„Počkej ještě chvilku. Musím varovat dvojčata.“ Soustředil jsem se a vyslal jsem svou myšlenku. „*Bratři!*“ volal jsem je.

„*Belgarate?*“ ozval se Beltira trochu zaskočeně. „*Co se děje?*“

„*Bude spáchán útok na život rivanského krále. Pol a já tam právě vyrážíme. Budeme sokolové, kdybys nás potřeboval Dej vědět Beldinovi. Řekni mu, ať se hned vrátí domů.*“

„*Hned, Belgarate. Spěchej!*“

„Dobře, Pol,“ řekl jsem potom. „Vyrazíme do Rivy.“

Oba jsme vklouzli do formy těch nebezpečných dravců, zakroužili jsme vzhůru a vyrazili jsme na severozápad přes zemi Ulgů. V jednom místě, pár mil na východ od Prolgu, jsme potkali hejno

harpyjí. Mám určité podezření. Cestoval jsem těmi končinami mnohokrát a tohle bylo poprvé, co jsem tam viděl harpyje. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych zjistil, že nám je někdo schválně poslal do cesty, aby nás zdržel. Harpyje ale koneckonců nelétají zas až tak dobře – určitě ne dostatečně, aby dohnali dvojici pruhovaných sokolů. Pol a já jsme jim prostě střemhlav unikli a pokračovali jsme dál, zanechávajíce je daleko za sebou bezmocně poletovat.

Ten incident by sotva stál za zmínku, kdyby to ovšem nebyl jasný signál, že *někdo* brousil kolem a snažil se ze všech sil nás zdržet. V tu chvíli jsem začal dávat pozor, jestli se někde neobjeví drak. *To* by byl problém.

Naštěstí jsme nic nezahlédli a dostali jsme se k hranici země Ulgů bez dalších potíží.

Čím dál víc se šeřilo, ale my s Pol jsme stále letěli. Byl jsem hladový a unavený, ale ten naléhavý hlas v mé hlavě mě hnal vpřed. Pol létá líp než já, ale jsem si jist, že ji naše šílené tempo vyčerpávalo stejně tak jako mě. Letěli jsme ale dál.

Obloha před námi už začínala blednout s příchodem rozbřesku, když jsme minuli Camaar a vyrazili jsme přes tmavé vody Větrného moře.

Muselo být kolem poledne, když jsme na západě před sebou spatřili Větrný ostrov. Začali jsme dlouhý pozvolný sestup a přístav v Rivě se řítil směrem k nám, jak jsme se blížili k městu.

Málem jsme se zničili, abychom se tam dostali, ale stejně jsme přiletěli asi o deset minut pozdě.

Právě když jsme přelétali nad kalnými vodami přístavu jsem zjistil, proč se mnou Polgara prostě musela. Ani jsem nezahlédl malého chlapce, který se plácal v ledové vodě zálivu, ale Pol ho spatřila. Museli jsme být tak třicet stop nad hladinou a řítili jsme se vpřed, jak nejrychleji jsme dovedli letět, když najednou zatřepala křídly a přímo ve vzduchu se vtělila do své podoby. Bez námahy se předklonila a po hlavě se vrhla do vody s rukama nataženýma před sebe. Viděl jsem mnoho mladíků vrhat se po hlavě do jezera či řeky a někdy i do moře – většinou aby upoutali nějakou dívku – ale nikdy jsem neviděl skok jako tenhle. Zařízla se do vody jako nůž a připadalo mi, že je pod vodou věčnost. Naštěstí je přístav v Rivě velice hluboký.

Určitě byste nechtěli takhle skákat, kdyby pod vámi nebylo opravdu *hodně* vody.

Konečně se vynořila nad hladinu asi deset stop od zápasícího dítěte a několika tempy se k němu dostala.

„ANO!“ ozval se mi v hlavě hlas, který byl předtím zticha.

„Ale, sklapni!“ řekl jsem mu.

Na pláži u obchodního sektoru vládl naprostý chaos. Jediný pohled mi prozradil, že Gorek i jeho syn a ostatní členové rodiny byli všichni mrtví. Rivani měli přirozeně plno práce s masakrováním skupiny nyissánských obchodníků. Spustil jsem se dolů, zatřepal jsem křídly a proměnil jsem se. „Zadržte!“ zahřměl jsem na pomstychtivé Rivany.

„Zabili našeho krále!“ ječel na mě jeden hromotluk. Slzy mu stékaly po tvářích a choval se úplně hystericky.

„Nechcete vědět proč?“ křičel jsem, ale hned jsem viděl, že by nemělo cenu se vůbec pokoušet na něj mluvit – ani na ostatní, kteří měli na starost ochranu krále. Byl jsem vyčerpaný, ale ještě ve mně trochu sil zbylo. Sebral jsem Vůli a kolem posledních dvou Nyissánců jsem rozprostřel neproniknutelný štít. Pak jsem si ještě vzpomněl a oba jsem je uspal. Znal jsem Salmissru natolik dobře aby mi došlo, že její vrazi měli určitě rozkaz se zabít jakmile jejich úkol bude splněn. Byli vyzbrojeni otrávenými noži a nepochybně měli po kapsách dávky jedovatých látek.

„Polgaro!“ vyslal jsem svou zprávu. *„Je ten chlapec v pořádku?“*

„Ano, otče. Mám ho.“

„Drž se mimo dohled! Nesmí tě nikdo vidět!“

„Dobře.“

Pak už k obchodnické části přibíhal Brand od městské brány, Nikdy jsem zcela nepochopil, proč se rivanský správce vždycky pojmenuje Brand. Než jsem měl čas se na to někoho zeptat, byl už dávno původ této tradice zapomenut. V Arendii, kde jsou hrady obvyklé, by rivanskému správci říkali senešal. V nějakém jiném západním království – a snad i v některých semiautonomních královstvích Malloreie – by ho nazývali prvním ministrem. Jeho povinnosti byly přibližně stejné, ať už mu říkáme jakkoliv. Měl na

starosti administrativní záležitosti a chod království. Jako většina mužů, zastávajících tuto funkci, i tenhle byl důvěryhodný kompetentní muž s velkým smyslem pro loajalitu. Byl to ale pořád Alorn a zpráva o zavraždění Goreka ho úplně zdeptala. Z očí se mu valily slzy a hřměl vzteky. Měl tasený meč a vrhl se na mou neviditelnou bariéru se vší vervou. Chvíli jsem ho nechal sekat a pak jsem mu odebral meč.

Ano, *mohu* to udělat, když musím. Když je to nezbytné, umím být nejsilnější na světě.

„Gorek je mrtev, Belgarate!“ lapal po dechu.

„Lidé umírají. To se stává pořád.“ Řekl jsem to bezbarvým, nezúčastněným hlasem.

Prudce zvedl hlavu a nevěřícně na mě zíral.

„Dej se zase dohromady, Brande,“ řekl jsem mu. „Máme spoustu věcí na práci. Nejprve: nařiď svým vojákům, aby *nezabíjeli* ty dva vrahy. Potřebuju pár odpovědí a ty nemůžu dostat z mrtvol.“

„Ale…“

„Tihle jsou jenom najatí. Chci zjistit kdo je najal.“ Už jsem samozřejmě měl jakousi představu, chtěl jsem se ale přesvědčit. Víc než to jsem ale potřeboval, aby se Brand zase vzpamatoval.

Zhluboka se nadechl. „Promiň, Belgarate,“ omlouval se. „Asi jsem ztratil hlavu.“

„Tohle je lepší. Řekni svým mužům, ať ustoupí od těch dvou. Pak sem zavolej někoho, kdo bude bezpečně plnit tvé rozkazy. Chci ty dva plazy dát na nějaké bezpečné místo a pořádně je hlídat. Jakmile jim dovolím se probrat, pokusí se zabít. Raději je prohledej. Jsem si jist, že mají někde u sebe jed.“

Napřímil se a měl tvrdý pohled. Otočil se. „Kapitáne Vante!“ řekl ostře blízkému důstojníkovi. „Pojďte sem!“ Pak se přiblížil a uslzenému důstojníkovi dal několik rozkazů.

Vant zasalutoval a shromáždil kolem sebe oddíl vojáků. Pak jsem krátce promluvil k vojákům. Musel jsem na ně udělat dojem, protože udělali přesně to, co jsme jim řekli.

„Dobře, Brande,“ řekl jsem pak. „Trochu se projdeme po pláži. Nechci, aby někdo slyšel, co ti teď budu říkat.“

Přitakal a šli jsme na jih. Pobřeží u Rivy je štěrkovité a vlny dělají dost hluku, když se rozlévají po štěrku. Zastavil jsem na kraji vody asi čtvrt míle od ostatních. „Jak se jmenuje Gorekův nejmladší vnuk?“ zeptal jsem se. „Princ Geran,“ odpověděl.

Jsem si jist, že to jméno poznáváte. Pol a já jsme ho během staletí udržovali živé.

„Tak,“ řekl jsem, „teď se drž. Nechci, abys začal tancovat radostí. Lidi se na nás dívají. Princ Geran je naživu.“

„Díky Bohům!“

„No, spíš bys měl děkovat mojí dceři. To ona ho zachránila. Je to velice statečný chlapec. Uprchl útočníkům tím, že plaval do přístavu. Neplave až tak dobře, ale utekl jim.“

„Kde je?“

„Má ho Polgara. Drží ho z dohledu.“

„Pošlu vojáky, aby ho odvedli zpět do Citadely.“

„Ne, to neuděláš. *Nikdo* nesmí zjistit, že je stále naživu. Pol a já ho někam ukryjeme a ty mi slíbíš, že tohle nikomu nepovíš.“

„Belgarate! Rivanský král je strážcem Orbu! *Musí* tady zůstat.“

„Ne, to právě nemusí. Každý na světě ví, že je Orb tady a dokud tu bude i rivanský král, každý ví kde ho hledat. Proto je musíme rozdělit.“

„Než chlapec dospěje?“

„Možná to bude trvat trochu déle. Ten čas ale přijde a rivanský král se vrátí a pak teprve začne legrace. *Příští* rivanský král, který usedne na trůn, bude Dítětem světla a to je ten, na kterého čekáme.“

„Boží vrah?“

„Musíme doufat.“

„Kam chcete prince Gerana odvézt?“

„To nemusíš vědět, Brande. Bude v bezpečí. To je všechno co potřebuješ vědět.“ Podíval jsem se na šerou oblohu. „Za jak dlouho bude tma?“

„Za pár hodin.“

Zaklel jsem.

„Co se děje?“

„Má dcera a tvůj král jsou v zálivu a voda je velmi studená. Omluv mne na chvilku.“ Zase jsem napřel svou Vůli. *„Polgaro, kde jste?“*

„Jsme u konce mola, otče. Je bezpečné, abychom vylezli?“

„Ne. Zůstaňte tam a držte se z dohledu.“

„Tomu chlapci začíná být hrozná zima, otče.“

„Tak ohřej vodu kolem sebe, Pol. To přece umíš. Hřeješ si vodu na koupání celá staletí.“

„Co máš za lubem, Starý vlku?“

„Chci ukrýt rivanského krále. Pomalu se to uč, Pol, protože to budeme dělat docela dlouho.“ Pak jsem svou mysl zase trochu vypnul. „Tak dobrá, Brande,“ řekl jsem hlasitě, „pojďme do Citadely. Chci si pořádně promluvit s těmi Nyissánci.“

Vrátili jsme se k ostatním na pláži a potom s nimi zamířili k bránám města.

„Kdo bude hlídat Orb, když odvedeš našeho krále, Belgarate?“ zeptal se mě Brand, když jsme kráčeli po schodech nahoru.

„Ty.“

„Já?“

„Samozřejmě. Ty přece zastupuješ krále, když je pryč a také budeš muset předat všechny své povinnosti na své nástupce. Odteďka bude rivanský správce jediným žijícím člověkem, který ví, co se děje. Pol, já a moji bratři nepatříme mezi normální lidi. Spoléháme na tebe, Brande. Nesmíš nás zklamat.“

Hlasitě polkl. „Máš mé slovo, Věčný.“

„Dobře.“

Párek nyissanských „obchodníků“, který vylákal Goreka a jeho rodinu na pláž slibem, že přináší dary od královny Salmissry, byl stále v bezvědomí a kolem nich postával hlouček zamračených Rivanů, brousících si nože. „Já se o to postarám,“ oznámil jsem jim. Řekl jsem to velmi důrazně, abych zarazil veškeré protesty.

Jsem první, kdo je ochoten přiznat, že nejsem tak dobrý při výsleších jako moje dcera. Jestli vás skutečně zajímají její metody, promluvte si s králem Anhegem z Šereku. Byl přitom, když vyslýchala hraběte z Jarviku. Zdá se, že jediné co dělá, je to, že někomu něco ukáže. A to něco musí být natolik hnusné, že dotyčný

začne okamžitě hovořit. Moje metody jsou trochu méně přímočaré. Vždycky mám úspěch, když způsobím bolest. Jediný rozdíl mezi mnou a katem, který láme v kole je v tom, že já lidem nezpůsobím fyzické zranění. Mohu držet člověka v agónii týden, aniž bych ho zabil.

Jak se ukázalo později, tohle mi ani týden netrvalo. Jakmile přestaly účinkovat různé drogy, proudící v jejich krvi, začali být velmi poddajní. Je jistě dost nepříjemné, když člověka zbaví jeho oblíbených drog. Přidal jsem ještě další nepříjemnosti a oni začali mluvit.

„Byla to královna!“ prohlásil jeden z nich. „Přišli jsme, protože nám to přikázala královna.“

„Ale nebyl to její nápad!“ prohlásil jeho parťák. „Do Sthiss Toru přišel nějaký cizinec a ten mluvil s věčnou Salmisrrou. Potom nás povolala do trůnního sálu.“

„Máte nějakou představu, kdo by ten cizinec mohl být?“ zeptal jsem se.

„N..ne!“ kvílel. „Prosím, neubližujte mi už.“

„Klídek,“ řekl jsem. „Chcete mi ještě něco říct?“

„Jeden mladý princ nám uprchl,“ dušoval se první. „Plaval k přístavu.“

„A utopil se?“ zeptal se jeden z rivanských vojáků, než jsem tomu mohl zabránit.

„Ne. Zachránil ho pták.“

„Pták?“

„Já bych tomu moc nevěřil,“ řekl jsem rychle. „Nyissánci vidí věci, které se nestali.“

Rivan na mě podezíravě pohlédl.

„Byl jsi někdy skutečně opilý?“ zeptal jsem se ho.

„Jednou nebo dvakrát ano.“

„Nyissánci našli způsob, jak se do takového stavu dostat, aniž by pili pivo.“

„O tom jsem už slyšel,“ připustil.

„Teď jsi to viděl na vlastní oči. Ti dva byli opilí, ještě když jsem je vzbudil. Pravděpodobně by viděli i modré ovce a fialovou krávu.“ Podíval jsem se na Branda. „Potřebujeme je ještě na něco?“

„Já ne. Co ty?“

„Ne. Myslím, že mi to stačí.“ Mávl jsem rukou a oba Nyissánci opět usnuli. Nechtěl jsem, aby zase začali vyprávět o ptácích.

Jisté verze Knihy Alornu tu historku s ptákem zmiňují. Teď víte, odkud se vzala. Zesměšňoval jsem tu pověst, kdykoliv na ní přišla řeč, přesto jí někteří Rivané stále věří.

„Co uděláme s těma dvouma?“ optal se chlapík, co měl vždy po ruce rychlou otázku. Potřásl jsem rameny. „To je plně na vás. Já jsem se od nich dozvěděl, co jsem potřeboval. Půjdeme, Brande?“

Zamířili jsme spolu přímo do Brandových soukromých komnat. „Uvědomuješ si, Belgarate, že to znamená válku?“ zeptal se.

„Asi jo,“ přikývl jsem. „Asi by to vypadalo podezřele, kdybychom nesvolali odvetnou výpravu proti Nyisse. Nemůžeme si dovolit dělat něco, co by odporovalo normálnímu postupu. Zrovna teď nepotřebujeme, aby si lidé kladli podivné otázky.“

„Pošlu vzkaz do Val Alornu, Boktoru a Algarského panství.“

„Tím se nezdržuj. O to se sám postarám. Teď musíme vylovit moji dceru a vašeho mladého krále ze zálivu. Potřebuju loď na konec mola. Potom musí lodníci vystoupit a odejít na břeh. Nechci, aby byl někdo na palubě. Pak si my dva uděláme menší výlet.“

„Belgarate! Já teď nemohu odejít!“

„Musíš. Já neumím ovládat loď. Musíme dostat Polgaru a prince Gerana na pobřeží Sendarie a nemůžeme potřebovat, aby o tom věděl ještě někdo.“

„Já umím loď řídit, ale budu potřebovat nějakou posádku.“

„Však už máš. Já s Pol se postaráme o vesla. Zakotvíme pár mil severně od Camaaru. Pol půjde ukrýt prince, já se vydám do Val Alornu a ty si seženeš v Camaaru posádku z první rivanské lodi. Co nejrychleji se vrátíš sem a začneš s mobilizací. Pojďme do přístavu.“

Když byla loď připravena a lodníci odešli zpět do města, zahleděl jsem se na moře. „Pol,“ řekl jsem tiše, „jsi tam?“

„A kde bych asi měla být, ty starý hlupáku?“

Nechal jsem to být. „Zůstaň, kde jsi,“ poradil jsem jí. „Brand už přijede s loďkou.“

„Proč to trvá tak dlouho?“

„Museli jsme počkat do tmy. Nechci, aby někdo viděl, co se děje.“

„O čem jsi to mluvil předtím? O tom, že schováme rivanského krále?“

„Nemáme jinou možnost, Pol. Ostrov větrů není pro chlapce bezpečné místo. Musíme ho dostat pryč od Orbu. Torak přesně ví, kde Orb je, a kdyby chlapec zůstal tady, tak by sem začal proudit dav námezdných vrahounů, aby ho dostal.“

„Myslela jsem, že ty vrahy poslala Salmissra.“

„To taky jo, ale někdo jí to nařídil.“

„Kdo?“

„Nejsem si jist. Až ji příště uvidím, tak se jí na to zeptám.“

„Podle stávajících podmínek bych řekla, že budeš mít potíže dostat se do Sthiss Toru.“

„Nevím, nevím,“ ušklíbl jsem se. „Vezmu si s sebou pár Alornů.“

„Pár?“

„Šereky, Rivany, Drasnijce a Algary. Až půjdu, tak si s sebou vezmu celou Alorii, Pol. Myslím, že nebudu mít vůbec žádné potíže dostat se do Sthiss Toru.“ Otočil jsem se a pak zase pohlédl na moře. „Už je tady Brand s lodí. Dostaneme vás s chlapcem do lodě a pak se vydáme na cestu.“

„Na cestu? Kam?“

„Do Sendarie, Pol. Musíme si rozmyslet, co budeme dělat, až se tam dostaneme.“

část

druhá

TAJEMSTVÍ

VĚTRNÉ MOŘE
Větrný ostrov
ŠEREK
Šerecký záliv
Šerecká úžina
SENDARIE
Sendar
Kammar
ARENDIE
Arendský hvozd
Vo Astura
Vo Aldur
Velká obchodní cesta
ULGU
ZEMĚ
ALGARIE
Aldurská pláně
DRASNIE
GÁR OG NADRAK
Hadrecký les
Nadrácké slatiny
Yar Turak
Yar Harak
Thull Zelik
MIŠRAK
AK
Thull Mardu
THULL
Aldurovo údolí Vež
Pevnost
Prologu
Vo Kimbee
Vordunské sedlo
TOLNEDRA
Tol Vordue
Tol Bordune
Les dryád
Řeka Wood
Silnice Yar
Řeka Hodi
NYISSA
KRÁLOVSTVÍ ALORNU A ANGARAKU
Obchodní cesta
Tarn of Kihok
Murgské pustiny
Rak Kihol
KTHOL MURGOS
Murgské slatiny
VÝCHODNÍ MOŘE
Rak Goska

Kapitola 8.

I když bylo zavraždění Goreka a jeho rodiny předpovězeno a asi se mu nedalo zabránit, stále mám pocit viny. Možná kdybych byl trochu pozornější, kdybych interpretoval správně tu pasáž z Mrinského kodexu o hodinu – nebo snad i o půl hodiny – dřív, tak jsme se s Pol mohli dostat do Rivy včas. Možná kdybych se s Pol nedohadoval tak dlouho…

Kdyby, kdyby, kdyby… Někdy mám pocit, že když se ohlédnu za svým životem, tak je plný samých smutných kdyby. Co z těch kdyby skutečně vyplývá, je to, že se nedokážu vyrovnat s předurčením. Cítím se bezmocný, a to já nemám rád. Vždycky mám pocit, že jsem mohl udělat něco, co by změnilo výsledek. Tuřín si může říct: „Co bude, to bude.“ Já jsem přece jen trochu přemýšlivější.

Nu, co…

Trvalo nám dva dny, než jsme se dostali k sendarskému pobřeží. Brandovi se trochu rozšířily oči překvapením, když poprvé sledoval, jak ovládám vesla, aniž bych se hnul z místa. To se stává docela často. I když jsou lidé intelektuálně připraveni na kouzla, tak jsou přece jen vyvedeni z míry, když se to děje přímo před jejich očima. Nevím, co očekával. Sice jsem mu řekl, že nám Pol pomůže, ale princi Geranovi bylo teprve šest a viděl na vlastní oči vyvraždění celé rodiny, takže potřeboval Pol víc než my. Řekl jsem tehdy Brandovi, aby nedělal ukvapené závěry, co je možné a co nemožné.

Měli jste někdy ten zvláštní pocit, že to, co se děje teď, už se někdy stalo? Jeden z důvodů, proč si to myslíte, je skutečnost, že tomu tak skutečně bylo. Přerušení Smyslu světa uzamklo všechno v jednom bodě a čas a události prostě přešlapovaly na místě. To by mohlo vysvětlit ta „opakování“, o kterých jsme mluvili s Garionem. Ale v mém případě to bylo ještě něco jiného. Já jsem neměl jenom pocit, že už se něco stalo dřív, ale také trochu jiný pocit, že se něco stane zase v budoucnosti. A tenhle pocit jsem měl, když jsme se dostali

k sendarskému pobřeží.

Bylo časné ráno v počínajícím létě, kdy si slunce hrálo s mraky na schovávanou a Polgara zrovna vyšla s mladým princem na palubu. Nebylo nijak teplo, a tak si Pol přitáhla chlapce k sobě, zpola ho zahalila svým modrým pláštěm a zrovna v tu chvíli vykouklo slunce. Tenhle obrázek se mi jasně vryl do paměti. Mohu si ho kdykoliv vybavit do nejmenšího detailu… i když to nepotřebuju. Viděl jsem Polgaru, jak zakrývá dlouhou řádku chlapců s pískovými vlasy nejméně jednou či dvakrát v každé generaci v posledních třinácti stoletích. Ochrana těchto chlapců, nebyl jediný důvod, proč se Polgara narodila, ale byl určitě jedním z nejdůležitějších.

Spustili jsme kotvu v malé zátočince asi pět mil severně od Camaaru a na jednom záchranném člunu jsme dopluli ke břehu. „Camaar je tímhle směrem," řekl jsem Brandovi a ukázal k jihu.

„Ano, Věčný, já vím." Brand byl natolik slušný, že se neurazil, ani když mu někdo vysvětloval něco naprosto samozřejmého.

„Sežeň posádku a vrať se na Rivu," instruoval jsem ho. „Já půjdu do Val Alornu a řeknu Valcorovi, co se stalo. Dá určitě dohromady pořádnou flotilu a vyzvedne tě s tvým vojskem na Větrném ostrově. Řekl bych, že mu to pár týdnů bude trvat. Promluvím s ním, až se dostanu do Val Alornu. Pak si půjdu promluvit s Drasnijci a Algary, Ti přijdou po souši, zatímco ty s Valcorem popluješ na jih. Chtěl bych vtrhnout do Nyissy z obou stran. Dostaneme se tam někdy v půlce léta."

„To je dobrý čas pro válku," poznamenal mrazivě.

„Ne, Brande. Žádný čas není dobrý pro válku, ale tahle je nezbytná. Salmissra musí dostat na srozuměnou, aby držela zobák stranou od věcí, do kterých jí nic není."

„Bereš to velmi klidně." Znělo to skoro jako obžaloba.

„Zdání může klamat. Ještě se mohu naštvat později. Teď se musíme připravit na naše tažení."

„Popluješ dolů s Valcorem?"

„Ještě jsem se nerozhodl. V každém případě se sejdeme znovu v Sthiss Toru."

„Tak se tam uvidíme." Odvrátil se ode mne a poklekl před Geranem. „Myslím, že už se neuvidíme, Výsosti," řekl smutně.

„Sbohem.“

Chlapec měl oči zarudlé od pláče, ale napřímil se a pohlédl zpříma Brandovi do tváře. „Sbohem, Brande,“ řekl. „Vím, že se na tebe mohu spolehnout, že se postaráš o můj lid a ochráníš Orb.“ Byl to statečný chlapec a byl by to dobrý král, kdyby se věci vyvíjeli jinak.

Brand vstal, pozdravil a zamířil po pláži k jihu.

„Půjdeš do matčina domu?“ zeptal jsem se Pol.

„Asi ne, otče. Zedar ví, kde je a určitě to řekl Torakovi. Nestojím o neočekávané návštěvníky. Stále mám ten šlechtický dům v Eratu. Teď by měl být dostatečně bezpečný, než se vrátíš z Nyissy.“

„Nebyla jsi tam dlouhou dobu, Pol,“ namítl jsem. „Ten dům se pravděpodobně už před lety rozpadl.“

„Ne, otče. Přála jsem si, aby se to nestalo.“

„Sendarie je teď úplně jiná země, Pol. Sendařané si ani nepamatují wacitské Arendy. Opuštěný dům určitě někoho zlákal, aby se do něho přestěhoval.“

Zavrtěla hlavou, „Sendařané ani nevědí, že tam je. Moje růže se o to postaraly.“

„Nerozumím ti.“

„Nevěřil bys, jak může vyrůst růžový sad, když mu trochu pomůžeš. A já tam mám růží plno. Věř mi, otče. Ten dům tam stále je, ale od dob Vo Wacune ho nikdo neviděl. Budeme tam s chlapcem v bezpečí.“

„No… snad jo. Na tu chvíli určitě. Stavíme se pro vás, až to vyřídíme se Salmissrou.“

„Když to je bezpečné místo, tak proč ho stěhovat?“

„Protože rod musí pokračovat, Pol. To znamená, že se musí oženit a mít syna. Mohlo by být docela obtížné nutit nějaké děvče, aby se k němu prosekávalo růžovou houštinou.“

„Ty nás opouštíš, dědečku?“ zeptal se mě Geran a jeho malá tvář byla velmi vážná. Z nějakého důvodu mě tak nazývali všichni ti malí chlapci. Asi to mají v krvi.

„Ano, Gerane,“ řekl jsem mu. „Budeš v bezpečí s tetou Pol. Já teď musím něco zařídit.“

„Asi by to nepočkalo, co?“

„Co máš na mysli?“

„Rád bych šel s vámi, ale jsem teď ještě dost malý. Kdybyste mohli pár let počkat, tak bych zabil Salmissru já sám.“

Byl to Alorn, to bylo jasné.

„Ne, Gerane. Já se o to raději postarám hned teď. Salmissra by mohla třeba zemřít přirozenou smrtí dřív, než vyrosteš, a to bychom nechtěli, nebo snad ano?“

Vzdychl. „To ne,“ souhlasil neochotně. „Mohl bys ji praštit jednou dvakrát za mě, dědečku?“

„Na to ti mohu dát své slovo, chlapče.“

„Pořádně,“ dodal vztekle.

„Ti muži,“ huhlala si Pol.

„Zůstanu s tebou ve spojení, Pol,“ slíbil jsem jí. „Teď raději zmizíme z té pláže. Mohli by se tu potulovat nějací Nyissánci.“

A tak se Pol se smutným princem vydala směrem k Eratu a já změnil zase svou podobu a vylétl směrem k Val Alornu.

Za těch sto sedmdesát pět let, co Ran Horb II založil sendarské království a bývalý farmář Fundor se stal králem, se Sendařané činili. Hlavně káceli lesy. Nemohu říct, že bych s tím plně souhlasil, protože si nemyslím, že něco, co rostlo tisíce let musí padnout jen proto, aby se tam mohl pěstovat tuřín, ale Sendařané za to úplně nemohou. Jsou prostě od přírody velice pořádkumilovní a milují rovné linie. Když Sendařané budují silnici a v cestě jim stojí hora, tak je ani nepadne ji obejít. Prokopou se skrz ní. Tolnedřané mají stejný přístup. Asi to má jistou souvislost. Sendařané jsou zvláštní směsí všech ras, takže součástí jejich povahy je i část povahy tolnedranské.

Chtěl bych, abyste mě pochopili správně. Já mám Sendařany rád. Někdy jsou trochu těžkopádní, ale jsou to nejslušnější a nejcitlivější lidé na světě. Jejich pomíchaný původ je uchránil před vrtochy ostatních národů a ras.

Jak jsem se k tomu vůbec dostal? Neměli jste mi dovolit, abych se tak vzdálil od tématu. To bychom se tím mohli taky zabývat pořád.

Ať je to, jak chce, když letíte nad Sendarií, tak toho moc zajímavého nevidíte. Přelétl jsem nad hlavním městem Sendarem a pokračoval k jezeru Seline. Pak se objevily hory, Sendarie náhle

skončila a objevila se Šeřecká úžina.

Šerecký záliv bouřil, když jsem letěl kolem a Velký vír se radostně vrhal do hlubin a snažil se ze dna vyrvat nějaké obrovské kameny. Víru stačí ke štěstí skutečně málo.

Pak jsem letěl podél východního pobřeží poloostrova kolem Eldrigshavenu a Trellheimu, až jsem se konečně dostal k Val Alornu.

Val Alorn stál už hodně dlouho. Mám pocit, že na jeho místě stála nějaká vesnice ještě předtím, než Torak rozbil svět a vytvořil se Šerecký záliv. Šerekové z ní vytvořili skutečné město krátce poté, co jsem rozdělil Alorii. Myslím, že to Medvědí plec dělal proto, aby se něčím zaměstnal a nemusel stále myslet na to, že jsem ho připravil o velkou část jeho království. Popravdě řečeno musím přiznat, že mi Val Alorn připadal vždycky dost smutný. Nebe nad Šereckým poloostrovem je skoro stále zatažené a šedé. Museli proto ještě postavit město ze šedého kamene?

Usedl jsem jižně od města a zamířil k bráně, která vedla k přístavu. Pak jsem se vydal úzkými uličkami k paláci, kde jsem byl okamžitě přijat. Našel jsem krále Valcora, jak sedí mezi svými hrabaty v trůnním sále. Trůnní sál šereckého království vypadal jako velký sál někde v hospodě. Naštěstí jsem přišel v poledne, takže se Valcor ještě neměl čas opít. Byl hřmotně veselý, ale na tom nebylo nic divného, to byl vždycky, ať už opilý nebo střízlivý. „Zdar, Belgarate!“ pozdravil mne z trůnu, „přidej se k nám!“ Byl to velký chlap se špinavými kaštanovými vlasy a neupraveným vousem. Jako většina svalovců, co znám, začal trochu ochabovat, když na něj dolehla střední léta. Nebyl ještě tlustý, ale už na tom zdatně pracoval. I když byl král, měl na sobě obyčejnou košili s nějakými fleky, asi od piva.

Prošel jsem kolem ohniště uprostřed místnosti a došel k trůnu. „Výsosti,“ pozdravil jsem oficiálně, „potřebuji si s tebou promluvit.“

„Kdykoliv si budeš přát, Belgarate. Přitáhni si sedačku a vem si pivo.“

„Soukromě, Valcore.“

„Před svými šlechtici nemám žádné tajnosti.“

„Za pár minut mít budeš. Zvedni se, Valcore, a pojďme někam, kde si budeme moct promluvit mezi čtyřma očima.“

Vypadal trochu překvapeně. „Myslíš to vážně, co?“

„Válka mne k tomu nutí.“ Volil jsem pečlivě slova. To je jedno z těch, které upoutá pozornost Alornů, i když jsou pod parou.

„*Válka?* Kde? S kým?“

„Řeknu ti to hned, jak budeme o samotě.“

Vstal a odvedl mne do vedlejší místnosti.

Valcorova reakce na novinky, které jsem mu přinesl, byla poměrně předvídatelná. Trvalo mi chvíli, než jsem ho uklidnil, aby přestal nadávat a sekat mečem do nábytku a vyslechl mne. „Jdu si promluvit s Radkem a Cho-Ramem. Dej dohromady flotilu a svolej klany. Buď se sem vrátím, nebo ti pošlu zprávu, kdy to spustíme. Musíš se zastavit na Větrném ostrově, abys vyzvedl Branda a Rivany a vzal je na jih.“ „Vyřídím to se Salmissrou sám.“ „Ne, nevyřídíš. Salmissra urazila celou Alorii a celá Alorie s tím musí něco udělat. Nechci, abys urazil Branda, Radka a Cho-Rama tím, že to vyřídíš sám. Máš před sebou dost práce, Valcore, a tak se koukej sebrat. Jdu do Boktoru. Budu zpátky za pár týdnů.“

Za rozbřesku dalšího dne jsem byl v Boktoru. Protože tam bylo jenom málo lidí, přistál jsem rovnou na nádvoří paláce krále Radka. Hlídka na mne koukala dost překvapeně, když jsem se před nimi objevil. „Potřebuju mluvit s králem,“ oznámil jsem. „Kde je?“

„Myslím, že ještě spí. Kdo jsi? Jak si se sem dostal?“

„Říká ti něco jméno Belgarat?“ Zíral na mě s otevřenou pusou. „Zavři pusu a zaveď mě k Radkovi,“ řekl jsem mu. Už mě moc nebaví, když na mě lidi civí, když mám naspěch.

Když jsem přišel do ložnice, král Radek chrápal ze všech sil. Královská postel byla celá rozházená a stejně rozcuchaně působila dívka, která okamžitě zajela do dek, když jsem vstoupil. Rozhrnul jsem závěsy na oknech a otočil se. „Tak dobrá, Radku,“ oslovil jsem krále. „Koukej se probrat.“

Jeho oči se zvolna otevřely. Radek byl poměrně mladý muž. Vysoký a štíhlý s nosem jako skoba. Drasnijské nosy představují celou škálu tvarů a směrů. Silkův nos pod určitým úhlem vypadá jako zobák čápa. Porennin manžel má zase nos, který není větší než knoflík. Neměl jsem příležitost prohlédnout si, jaký nos měla ta mladá dáma, která zajela do dek, když jsem vstoupil. Byla pěkně rychlá a já měl jiné starosti.

„Dobré jitro, Belgarate,“ pozdravil mne král Drasnie nepředstíranou radostí. „Vítej v Boktoru.“ Naštěstí to byl rozumný chlap, který se hned tak nerozčílil, a tak nezdržoval kletbami, zatímco jsem mu líčil, co se stalo v Rivě. Samozřejmě jsem se nezmínil o tom, že princ Geran přežil krveprolití na pláži. O tom nikdo kromě Branda nemusel vědět. „Co s tím uděláme?“ zeptal se, když jsem skončil.

„Myslel jsem, že bychom se mohli vypravit do Nyissy a pohovořit si se Salmissrou.“

„Proti tomu nic nenamítám.“

„Valcor dává dohromady flotilu a vezme cestou na palubu i Rivany. Kolik jsou schopni ujít za den tvoji kopiníci?“

„Když je to nutné, tak asi dvacet mil.“

„Je to nutné. Dej je dohromady a dejte se na pochod. Jděte dolů přes Algarii a Tolnedranské hory. Ale vyhněte se Maragoru. Stále tam ještě straší a tvoji vojáci by nám byli k ničemu, kdyby se cestou zbláznili. Promluvím s Cho-Ramem a ten se k vám připojí cestou na jih. Znáš Beldina?“

„Slyšel jsem o něm.“

„Je to trpaslík, na zádech má hrb a má pěkně divokou náturu. Nemůžeš ho přehlédnout. Jestli se vrátí z Mallorey dřív, než se dostanete do Údolí, tak se k vám připojí. Odsud je to do Sthiss Toru takových pět set mil. Měli byste se k hranicím Nyissy dostat za dva měsíce. Ne, aby vám to trvalo déle. Na podzim tam začíná období dešťů, a to by nebyl žádný med brodit se tam močály.“

„Bože chraň.“

„Beldin a já budeme ve spojení a budeme koordinovat akce. Chci udeřit na Nyissu z obou stran ve stejnou chvíli. Nechci, aby uprchlo příliš *mnoho* Nyissánců, ale rozhodně nezabíjejte všechny. To by rozesmutnilo Issu skoro stejně jako Maru a já nechci riskovat žádnou další válku mezi bohy.“

„Issa přikázal Salmissře, aby zabila Goreka, že jo?“

„Ne, on to nebyl. Je zmrzlý, takže nemá ani ponětí, co Salmissra udělala. Buď velmi opatrný, Radku. Issa je hadí bůh. Když ho urazíš, můžeš po návratu najít celou Drasnii plnou jedovatých hadů. Teď seber své kopiníky a vyrazte na jih. Já si jdu promluvit s Cho-Ramem.“

Zamířil jsem ke dveřím. „Už můžeš říct té dívce, aby vylezla, Radku," řekl jsem přes rameno. „Jestli tam zůstane dlouho, tak by se mohla udusit." Pak jsem se zastavil. „Nemyslíš, že by bylo načase přestat s těmito hrátkami?" zeptal jsem se ho.

„To snad nijak neškodí, Belgarate."

„Ne, pokud se to nevymkne z rukou. Myslím, že by byl čas se oženit a usadit."

„To mohu později," odpověděl. „Teď mám něco na práci v Nyisse."

Letěl jsem na jih do Algarie, kde mi trvalo dva dny, než jsem našel nejvyššího z klanových náčelníků Cho-Rama. Byl to hodně starý muž, takže jeho vlasy a vousy byly skoro stejně bílé jako moje. Starý nebo ne, rozhodně byste si nepřáli si to s ním rozdat. Stáří nijak nepoznamenalo sílu jeho paží ani jeho mrštnost. Jsem skutečně přesvědčen, že byl schopen useknout chlapovi uši tak rychle, že si toho dotyčný ani nevšiml.

Sešli jsme se v jednom z těch přenosných domů, které vymyslel Hbitá noha, a tak jsem si byl dost jist, že jsme sami. Cho-Ram a já jsme byli sousedé a staří přátelé, takže jsem nemusel chodit kolem horké kaše jako s Valcorem a Radkem. Poslouchal pozorně, když jsem mu říkal o vyvraždění Goreka a jeho rodiny a o tom, co chystáme.

Když jsem skončil, zaklonil se a protáhl, až jeho jezdecký plášť zapraskal. „Porušíme suverenitu tolnedranského území, to si uvědomuješ?" prohlásil.

„Nemůžu si pomoct," řekl jsem. „Někdo do toho Salmissru zatáhl a já musím zjistit kdo, ještě než mi to přeroste přes hlavu."

„Že by Ktačik?"

„Je to možný. Uvidíme, co řekne Salmissra, než oblehneme Rak Ktol. Radek bude za chvíli na cestě. Přidej se k němu, až se tu objeví. Já jdu dolů do Údolí. Jestli se Beldin vrátí včas z Mallorey, pošlu ho s vámi. Jestli ne, tak pošlu dvojčata. Jestli je za tím Ktačik a je stále v Nyisse, tak byste měli mít s sebou někoho, kdo bude schopen odvrátit útoky z jeho strany. Já pojedu radši s Valcorem a Brandem. Rivané jsou pořádně naštvaní a víš, jací jsou Šerekové."

Zasmál se. „To jo," souhlasil. „Celý svět ví, jací jsou Šerekové."

„Dej dohromady svoje klany, Cho-Rame. Radek už bude na cestě.

Kdyby bylo potřeba, tak mu trochu s tou jeho infanterií pomožte. Chci se dostat do Sthiss Toru před obdobím dešťů.“

„To oceňuju, Věčný. Brodit se močály v dešti je pro koně hrozný.“

Pak jsem se vydal do Údolí.

Měl jsem štěstí, protože se Beldin vrátil přede dvěma dny. Mám opravdu rád dvojčata, ale jsou příliš jemní na to, co jsem plánoval v Nyisse. Beldin dokáže svůj jemnocit velmi dobře skrýt, když to okolnosti vyžadují.

Něco si teď musíme ujasnit. Nemá cenu nějak skrývat, že mě zavraždění Goreka a jeho rodiny velice rozzuřilo. *Byli* to koneckonců příbuzní, ale kampaň, kterou jsem vypracoval, neměla téměř nic společného s pomstou, zato silně zaváněla úmyslným terorem. Dění ve světě bylo už tak dost komplikované i bez toho, že by Nyissánci fušovali do mezinárodní politiky. Na můj vkus měli přístup k příliš mnoha jedům a narkotikům, takže alornská invaze do té bažiny měla v podstatě přesvědčit Hadí lid, aby zůstal sedět doma a hleděl si svého. Asi to svědčí o nějakých mých nelichotivých vlastnostech, ale tomu se nelze vyhnout.

„Co chceš dělat, když se Murgové taky rozhodnou zapojit do hry?“ zeptal se mě Beldin poté, co jsem mu vyložil svůj plán.

„Nemyslím, že bychom se toho museli obávat,“ odpověděl jsem s jistotou, která neodpovídala mým skutečným pocitům. „Ktačik kontroluje Kthol Murgos, ať už na trůně v Rak Gosce sedí kdokoliv, a ví, že ještě nenadešel čas k měření sil s Alorny. Musí se toho ještě hodně stát, než k tomu dojde.“ Chvíli jsem zachmuřeně zíral na podlahu Beldinovy věže. „Raději bys ale měl zůstat mimo murgské území, abys byl v bezpečí.“

„Máš podivný názor na „bezpečí“ Belgarate. Když nemůžu jít přes Kthol Murgos, budu muset projít Tolnedrou, a to se jejich legiím nebude moc líbit.“

„Stavím se v Tol Honetu dřív, než se vrátím do Val Alornu. Vorduvani už jsou zase u moci, ale Ran Vordue První je na trůně teprve rok. Promluvím s ním.“

„Nezkušení lidé dělají chyby, Belgarate.“

„To vím, ale než je udělají, tak chvíli váhají. Budeme v Nyisse

hotoví dřív, než si to pořádně rozmyslí.“

Beldin pokrčil rameny. „Je to tvoje válka. Uvidíme se v Sthiss Toru.“

Pak jsem letěl do Tol Honetu a šel jsem do císařského paláce. Několik padělaných listin mě označovalo jako zvláštního vyslance alornského krále, a tak jsem se k císaři dostal bez prodlení.

Císař Ran Vordue I ze třetí vorduvanské dynastie byl mladší muž s vpadlýma očima a vyhublými tvářemi. Seděl na mramorovém trůnu v tradičním pozlaceném plášti. „Vítej do Tol Honetu, Věčný,“ přivítal mě. Měl nějaké ponětí o tom, kdo jsem, ale stejně jako většina Tolnedřanů si myslel, že mé jméno je nějaký dědičný titul.

„Přeskočíme oficiality a půjdeme rovnou k věci, Ran Vordue,“ řekl jsem mu. „Nyissané zavraždili rivanského krále a Alornové vyrážejí na trestnou výpravu.“

„*Cože?* Proč mi o tom nikdo neřekl?“

„To jsem právě udělal. Dojde k formálnímu porušení vašich hranic. Velice bych vám doporučoval to prostě nechat být. Alornové jsou teď dost podrážděni a v bojovné náladě. Jde jim o Nyissánce, ale jestli se jim tvé legie postaví do cesty, tak se do nich pustí. Algarové a Drasnijci budou na jihu pochodovat přes Tolnedranské pohoří. Předstírejte, že o nich nevíte.“

„Nedá se to vyřešit bez boje?“ ptal se opatrně. „Mám u sebe několik výborných vyjednavačů. Mohli by Salmissru přemluvit k zaplacení reparací nebo tak.“

„Obávám se, že to nelze, výsosti. Víš, jací jsou Alornové. Polovičatá opatření by je neuspokojila. Radši zůstaňte stranou.“

„Nemohli by Alornové místo toho projít územím Murgů? Jsem na trůnu nový, Belgarate. Když *něco* neudělám, budou se na mě dívat jako na slabocha.“

„Pošli tedy protestní dopis Alornským králům. Přinutím je, aby se omluvili, až bude po všem.“ Pak mě něco napadlo. „Něco ti navrhnu,“ řekl jsem. „Jestli chceš udělat něco pořádného, abys oslnil Honety a Horbity, pošli svoje legie k jižní hranici a uzavřete je. Nenechte *nikoho* projít.“

Mrknul na mě. „Velice chytré, Belgarate,“ prohlásil. „Ty mě chceš využít, že ano? Když *já* uzavřu hranice, nemusíte to dělat *vy*.“

Zašklebil jsem se na něj. „Něco budeš muset udělat, Ran Vordue. Politická situace to téměř vyžaduje, Když *někam*, svoje legie nepošleš, začnou tě Honetové nazývat Ran Vordue Zbabělec. Zaručuji ti, že Alornové nepřekročí hranici a ostatní mocné rody by si mohly myslet, že je zadržela tvoje ukázka síly. Takhle z toho můžeme těžit oba."

„Dostáváš mě do složité situace, Starče."

„To vím," já na to. „Je to ale na tobě. Víš, co se chystá a víš, co bys s tím měl dělat. A ještě jedna věc. Kdo je nejvíce zapojen do obchodu s Nyissánci?"

„Honetové," odvětil krátce. „Jsou v tom až po uši. Mají tam v tom miliony." Pak mu přes pohublou tvář přeběhl zlomyslný úsměv. „Rozkol v nyissánské ekonomice by Honety přivedl na pokraj bankrotu."

„Nebyla by to škoda? Chápeš, Ran Vordue? Každý mrak má kolem sebe stříbrný obal. Jediné, co musíš udělat, je ho hledat. No, máme oba co dělat, takže tě nebudu dál zdržovat. Promysli si to. Jsem si jist, že dojdeš ke správnému řešení." Pak jsem se poklonil a nechal jsem ho v jeho zábavě.

Od Velkého západního moře se k pobřeží přihnala další letní bouře, takže mi trvalo skoro týden, než jsem se dostal do Val Alornu. Než jsem se tam dostal, Valkor už svolal flotilu a shromáždil armádu. Kontaktoval jsem Beldina a ten mě informoval, že se algarské a drasnijské jednotky spojily u algarské pevnosti a pochodují na jih. Zdálo se, že všechno klape, takže jsem dal pokyn k vyplutí Valkorovi a jeho válečníkům.

Bouře už přešla a my vyrazili z Val Alornu pod jasně modrou oblohou. Chvíli jsem měl nahnáno, když jsme proplouvali Šereckou úžinou, ale jinak se během plavby k Větrnému ostrovu nic nestalo.

Setkání Valkora s Brandem na molu bylo dojemné. Brand ztratil svého krále a Valkor přišel o svého příbuzného alornského vladaře. Valkor navrhl pár žejdlíků k uctění památky, ale to jsem rychle zavrhl. „Už jsme trochu pozadu, pánové," řekl jsem suše. „Radek a Cho-Ram už jsou v Tolnedranském pohoří a k ústí Hadí řeky je to daleko. Můžeme to pití odložit, až bude po válce. Nalodíme Rivany a vyrazíme."

Plavili jsme se na jih kolem Arendie a Tolnedry a zakotvili jsme

u ústí Lesní řeky. Ať už byl důvod jakýkoliv, Ran Vordue uposlechl mou radu a jeho legie hlídaly severní břeh řeky.

Čekali jsme tam pár dní. Do delty Hadí řeky to už bylo jenom kousek, ale nechtěl jsem Nyissánce varovat zakotvením u jejich břehu, když jsme ještě čekali, až Radek a Cho-Ram zaujmou své pozice.

Právě jsem vyšel třetího dne zrána na palubu, když mě do hlavy udeřil Beldinův hlas. *„Belgarate! Jsi vzhůru?“*

„Neřvi. Slyším tě.“

„Jsme na místě, ale dopřejme drasnijským kopiníkům ještě den, ať popadnou dech. Dost jsme je prohnali, když jsme se valili přes hory.“

„Stejně nám pár dní bude trvat, než se dostaneme do ústí Hadí řeky. Drž se stranou od tolnedramké hranice. Ran Vordue ji obsadil a nemůžeme potřebovat nějaké spory s legiemi.“

„Jak jsi to dokázal?“

„Poukázal jsem na některé výhody. Vyšli úderné síly na sever, aby zablokovali všechny únikové cesty. Já se postarám o tuhle stranu a až se ty dva proudy potkají, můžeme to spustit.“

„Dobře.“

A tak jsme to víceméně i provedli. Jako první uznávám, že tolnedranské legie byly velice užitečné, ačkoliv nedělaly nic kromě toho, že tam tábořily.

Nyissánci vždycky věřili, že je džungle ochrání. Tentokrát se přepočítali. Prohnali jsme Radkovy kopiníky na pokraj vyčerpání, ale dorazili jsme do Nyissy dřív, než začali deště. Bažiny skoro vyschly a stromy byly vyprahlé. Nyissánci se stáhli do lesů a my jsme je prostě pod nimi podpálili. Dostal jsem zprávy, že ohromná mračna kouře valící se na sever dost Honety obtěžovala. Jako by cítili hořet své peníze. Vorduvani, Boruni a Horbiti ten problém brali spíš filozoficky.

Válka nikdy není hezká, ale tohle alornské tažení v Nyisse bylo obzvlášť nechutné. Algarská kavalerie hnala Nyissánce před sebou jako stádo vyděšeného dobytka, a když se Nyissané pokoušeli uprchnout na stromy, napochodovali drasnijští kopiníci a sráželi je z větví. Šerekové a Rivané zapalovali ohně a když Nyissané v panice prchali, Valkorovi válečníci je prostě zahnali zpět do plamenů. Z téhle práce se mi dělalo zle, ale stejně jsme v ní pokračovali.

Byla to krátká, zlá válka a z Nyissy zbyla kouřící planina. Splnilo

to ale svůj úkol. Trvalo celá staletí, než Nyissánci vylezli ze svých úkrytů a zabránilo jim to v míchání se do mezinárodních záležitostí.

Nakonec jsme obklíčili Sthiss Tor a po několika dnech jsme město obsadili.

Snažili jsme se dostat k Salmissřininu paláci před rozzuřenými Rivany. Nestáli jsme nijak o to, aby někdo zabil hadí královnu… nebo aspoň ne dřív, než jí položíme pár otázek. Hnali jsme se chodbou směrem ke trůnnímu sálu, vnikli do obrovské, spoře osvětlené místnosti a pečlivě za sebou zavřeli dveře.

Salmissra byla sama bez ochrany. Palácoví eunuchové samozřejmě přísahají královně věrnost, ale zdá se, že to pro eunucha tak moc neznamená, když hrozí krveprolití. Hadí královna byla na svém obvyklém místě. Povalovala se na trůnu a prohlížela se v zrcadle, jako kdyby se kolem nic nedělo. Vypadala najednou velmi zranitelná. „Vítejte ve Sthiss Toru, pánové," řekla zasněným hlasem. „Nechoďte příliš blízko," varovala nás a ukázala na malého, zeleného hádka, který se nervózně komíhal u trůnu. „Moji sluhové mne opustili, ale má malá zvířátka jsou mi stále věrná." Slova vyslovovala jasně, ale oči měla rozostřené.

„Tady asi moc štěstí mít nebudeme, Belgarate," zašeptal Beldin. „Je tak zfetovaná, že je skoro v bezvědomí."

„Uvidíme," odpověděl jsem stručně. Přistoupil jsem kousek blíž k trůnu a zelený hádek výstražně zasyčel. „Věci se nevyvíjejí tak dobře, jak by sis přála, Salmissro," oslovil jsem ji. „Mohlo tě napadnout, že to Alornové provedou. Kdo tě najal, abys zabila Goreka?"

„V té chvíli mi to připadalo jako dobrý nápad," zahuhlala.

Ozvalo se zabušení na dveře.

„Drž ty nadšence trochu stranou," požádal jsem Beldina.

„Dobře," vzdychl, „ale nemysli, že to dokážu celý den." Cítil jsem, jak začíná vyvolávat svou Vůli.

„Víš, kdo jsem?" zeptal jsem se mátožné královny.

„Samozřejmě. Mám knihovnu plnou knih o tobě a tvých činech."

„Dobře. Tím pádem můžeme vynechat nudné představování. Mluvil jsem s dvěma najatými vrahy v Rivě. Jeden z nich mi řekl, že celá ta šílenost nebyla tak úplně tvůj nápad. Mohla bys mi to trochu

osvětlit?“

„Proč ne?“ Její nezájem mne trochu zarazil. „Asi před rokem přišel do Sthiss Toru jeden muž a měl pro mne takový návrh. Jeho návrh mi připadal velmi zajímavý, a tak jsem ho přijala. To je asi všechno, co se seběhlo, Belgarate.“

„Co tě mohlo přimět k tomu, aby ses vystavila nebezpečí odvety Alornů?“

„Nesmrtelnost, Věčný. Nesmrtelnost.“

„To ti žádný člověk nemůže slíbit, Salmissro.“

„Ten návrh nevzešel od obyčejného člověka… proto jsem tomu věřila.“

„Kdo to byl, co ti dal tak směšnou nabídku?“

„Říká ti něco jméno Zedar, Belgarate?“ Podívala se na mě konečně trochu se zájmem.

Napadla mne v tu chvíli spousta věcí… včetně příkazu, že nesmím zabít Zedara. „Proč nezačneš pěkně od začátku?“ navrhl jsem jí.

Vzdychla. „To by byla dlouhá a nudná historie, stařík.“ Její oči se zavřely.

Začal jsem mít jisté podezření. „Takto tedy shrň.“

Znovu vzdychla. „No tak dobře,“ odpověděla. Podívala se okolo. „Nezdá se ti, že tu začíná být zima?“ zeptala se a otřásla se.

„Nemohl bys s tím trochu pohnout, Belgarate?“ zeptal se trochu naštvaně Beldin. „Neudržím ty Alorny dlouho v šachu, aniž bych je nezranil.“

„Myslím, že už to moc dlouho trvat nebude,“ řekl jsem mu. Potom jsem se zase podíval na hadí královnu. „Ty sis vzala jed, co Salmissro?“ zeptal jsem se jí.

„Přirozeně,“ odpověděla. „To už je náš způsob. Vyřiď mé omluvy Alornům. Umím si představit, že jsou děsně zklamaní.“

„Co ti přesně Zedar řekl?“

„Jsi už únavný, Belgarate. Tak ale poslouchej pozorně. Nebudu mít čas to zopakovat. Zedar ke mně přišel a řekl, že mluví jménem Toraka. Řekl, že rivanský král je jedinou překážkou mezi Torakem a něčím, co Torak chce. Že Torak nabízí *cokoliv* tomu, kdo rivanského krále odstraní. Ta nabídka byla velmi jednoduchá. Když zabiju

rivanského krále, tak si mě Torak vezme a budeme spolu řídit tenhle svět… navždycky. Zedar mi taky slíbil, že mě Torak ochrání před tvými Alorny. Viděl jsi dračího boha na cestě do Sthiss Toru?“

„Musel jsem ho nějak minout.“

„Zajímalo by mě, co ho tak zdrželo.“

„Snad jsi nebyla tak naivní a nevěřila tomu?“

Trochu se narovnala a zaostřila. Byla to neobyčejně krásná žena. „Kolik myslíš, že mi je let?“ zeptala se.

„To nemohu uhodnout, Salmissro. Ty drogy tě drží věčně mladou.“

„Možná to tak vypadá, ale není tomu tak. Je mi ve skutečnosti padesát sedm a ani jedna z mých předchůdkyň se nedožila o moc víc jak šedesát. Někde v džungli už připravuj dvacítku mladých dívek na okamžik, až zemřu. Věřila jsem Zedarovi, protože jsem mu *chtěla věřit.* Zdá se, že stále věříme pohádkám. Nechci zemřít a měla jsem pocit, že mi Zedar nabízí věčný život. Chtěla jsem to tak moc, že jsem uvěřila tomu, co říkal. Když se to vezme tak kolem dokola, tak je to tvoje chyba.“

„Moje chyba? Jak jsi přišla na tak šílený nápad?“

„Kdybych nevěděla, že můžeš žít milion let, tak by mě to nikdy nenapadlo. Když může jedna osoba žít navždycky, tak můžou snad i ostatní, ne? Ty a tvoji bratři jste žáci Aldura a ten vás udělal nesmrtelnými. Zedar, Ktačik a Urvon slouží Torakovi a taky žijí stále.“

„Kdyby záleželo na mně, tak nebudou,“ prohodil Beldin přes rameno.

Lehce se usmála a oči se jí rozzářily. „Issu nenapadlo udělat své služebnice nesmrtelnými, a proto budu žít už jen tři roky. Zedar to samozřejmě věděl, a tak to proti mně využil. Přála bych si, abych mu to mohla někdy oplatit. On ode mě dostal, co chtěl a já od něj jenom šálek toho hnusného jedu.“

Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych se ujistil, že se nikdo neskrývá v rohu. „Zedar nezískal nic, Salmissro,“ řekl jsem jí velice tichým hlasem. „Tvoji vrahové totiž na někoho zapomněli. Rivanský rod pokračuje.“

Chvilku na mě zírala a pak se rozesmála. „Jsi senzační mužskej,

Staříku," řekla překvapivě milým hlasem. „Zabiješ Zedara?"

„Asi jo," odtušil jsem.

„Prosím tě, řekni mu, než ho zabiješ, že ten chlapec, co přežil, je můj poslední dárek pro toho, kdo mě podvedl. Je to sice chabá odveta, ale na víc už se umírající dáma nezmůže."

„Řekl ti Zedar, co Torak plánuje, až bude rivanský král mrtev?" zeptal jsem se jí.

„K tomu jsme se nedostali," zahuhlala, „ale nebude těžké to uhodnout. Teď, když si myslí, že je Strážce Orbu mrtev, tak tě určitě navštíví. Přála bych si být u toho, až uslyší, že ten Zedarův plán úplně nevyšel." Hlava jí poklesla a oči se znovu zavřely.

„Je mrtvá?" zeptal se mě Beldin.

„Skoro, řekl bych."

„Belgarate?" Její hlas už přešel v šepot.

„Ano?"

„Pomsti mě, prosím tě."

„Máš moje slovo, Salmissro."

„Prosím tě, neříkej mi tak. Věčný. Když jsem byla malá holčička, jmenovala jsem se Illessa. Tenkrát jsem byla hrozně šťastná. Pak přišli do naší vesnice eunuchové z paláce a podívali se mi do tváře. Pak mě vzali od mé matky a řekli mi, že od teďka je moje jméno Salmissra. Vždycky jsem to jméno nenáviděla. Já nechtěla být žádná Salmissra. Chtěla jsem zůstat Illessou, ale neměla jsem na výběr. Buď jsem se mohla stát jednou z dvaceti dvacetiletých Salmisser, anebo jsem mohla umřít. Proč mi nenechali moje pravé jméno?"

„Je to krásné jméno, Illesso," řekl jsem jemně.

„Děkuji ti, Věčný." Dlouze vzdychla. „Někdy si přeju…"

Nikdy jsme nezjistili, co si přála, protože umřela dřív, než nám to stihla říct.

„Nuže?" obrátil se na mě Beldin s otázkou.

„Nuže co?"

„To ji ani nepraštíš?"

„Proč bych to dělal?"

„Copak jsi to neslíbil princi Geranovi?"

„Některé sliby se nedají splnit, Beldine."

„Měkouši!" zavrčel. „Vždyť už by jí to nevadilo."

„Ale mně jo.“ Odhodil jsem malého, zeleného hádka stranou, přistoupil jsem k trůnu a naaranžoval tělo mrtvé hadí královny do důstojné polohy. „Spi sladce, Illesso,“ zašeptal jsem.

Potom jsem odstoupil od trůnu. „Jdem odsud, Beldine,“ vyzval jsem ho. „Nenávidím zápach hadů.“

Kapitola 9.

Jste asi dost zklamaní, co? Jen se přiznejte, že jste se těšili na krvavý popis toho, jak jsem se pomstil tělu mrtvé hadí královny. Nu, zcela beze studu přiznávám, že jsem docela dobrý vypravěč a kdybych věděl, jakou zkazku přesně chcete, tak vám ji připravím podle vašeho přání, ale až se trochu uklidníte, pak se možná za sebe i trochu budete stydět.

Popravdě řečeno, ani nejsem moc hrdý na to, co jsme v Nyisse provedli. Kdybych byl naplněn hněvem a touhou po pomstě, tak by to snad bylo pochopitelné… neříkám nějak zvlášť ušlechtilé, ale alespoň pochopitelné. Ale já všechno udělal s chladnou hlavou, a to je dost hrozné, nemyslíte?

Asi jsem měl od začátku tušit, že za tím vším byl Zedar. Všechno to bylo příliš lstivé, než aby to vzešlo od Ktačika. Kdykoliv mne přepadnou výčitky nad tím, co jsem udělal Zedarovi, objeví se mi v hlavě seznam jeho činů, které všechno ospravedlní. Skutečnost, že přinutil Illessu k vraždě Goreka, a pak ji nechal samotnou tváří v tvář alornské odplatě, je v tom seznamu na hodně vysokém místě. Trochu to skutečně pomůže k sebeospravedlnění.

Když jsme vyšli z paláce, Alornové spokojeně plenili město. Většina domů byla postavena z kamene, protože dřevo podléhá v močálech rychle zkáze. Alornové pálili všechno, co mohlo shořet a zbytek aspoň rozbíjeli. Všude bylo vidět ohně a ulice byly naplněny čadivým dýmem. Smutně jsem se rozhlédl. „To je přece nesmysl," vzdychl jsem. „Je po válce. Tohle vůbec není nutné."

„Jen je nech,“ řekl Beldin neurčitým hlasem. „Přišli jsme zničit Nyissu, nebo ne?“

Odfrkl jsem. „Co je nového s Torakem?“ zeptal jsem se. „Co jsme opustili Údolí, neměl jsem možnost se tě na něj zeptat.“

„Torak je stále v Ašabě…“

Kolem proběhl rozesmátý Šerek, navzdory podnebí oblečený v drátěné košili, a mával pochodní. „Měl bych promluvit s Valcorem,“ zahuhlal jsem. „Medvědí kult se snaží dostat do jižních království už pěkných pár století. Teď, když jsou tady, by se mohli rozhodnout rozšířit nepřátelské akce. Je v Mal Zethu klid? Chci říct, jestli něco chystají?“

Beldin se zasmál svým hnusným smíchem a poškrábal se na předloktí. Zavrtěl hlavou, „V armádě to vře. Mluví se o tom, že nový vládce chystá změny, ale Torak nemobilizuje. Nic o tomhle neví.“ Podíval se dolů ulicí, kde se z oken jednoho domu vyvalila oblaka kouře. „Doufám, že Zedar našel pěkně hlubokou ďouru, kam se schová. Až se o tom doví Torak, tak určitě nebude mít radost.“

„Řekl bych, že tím se můžeme zabývat později. Chceš odvést Alorny domů?“

„Ani ne. Proč?“

„To ti tolik času nezabere a já mám něco jiného na práci.“

„Tak? A co?“

„Chtěl bych se vrátit do Údolí a pořádně se začíst do Mrinského kodexu. Jestli se Torak rozhodne využít stávající situace, měli bychom vědět, co chystá. Bude to jedna z Událostí s velkým „U“ a v Mrinském kodexu by o ní měla být zmínka.“

„Asi jo, ale nejdřív si to musíš všechno utřídit v hlavě. Proč nenecháš Alorny, aby se vydali domů sami?“

„Chci mít jistotu, že půjdou domů. To znamená, že chci, aby někdo odvedl Medvědí kult pryč z jihu. Řekni Brandovi, co jsme se dozvěděli od Illessy. Naznač mu, že se my dva postaráme o Zedara. Nijak neupřesňuj, jak dlouho nám to zabere.“

„Chystáš se podívat za Pol na zpáteční cestě do Údolí?“

„Umí se o sebe postarat sama. Líp než kdokoliv jiný.“

Pohlédl na mne s přimhouřenýma očima. „Jsi na ni pořádně pyšný, co?“

„To teda jsem.“

„Uvažoval jsi o tom, že bys jí to řekl?“

„Abych to pak měl tisíc let na talíři? Nebuď bláhový. Zastav se v Údolí, než se zase vydáš do Mallorey. Mohl bych mít tou dobou už něco vyluštěno z Mrinského kodexu.“

Nechal jsem ho stát na schodech paláce a opustil hořící město na kraji džungle. Vylezl jsem na výstupek nahoře a proměnil se v sokola. Tahle podoba se mi zamlouvala čím dál víc.

Let štiplavým kouřem nebyl nic příjemného, ale brzy jsem vystoupal tak vysoko, že mi přestal vadit. Ale i pak bylo všude vidět ohně. Až z té výšky jsem si uvědomil rozsah škod. Měl jsem pocit, že celá Nyissa hoří.

Když jsem se vrátil do Údolí, musel jsem vyprávět dvojčatům, jak všechno proběhlo. Když jsem jim líčil poslední hodinku Illessy, koulely se jim po tvářích slzy jako hrachy. Dvojčata jsou opravdu někdy moc sentimentální.

No tak jo, já s ní také sympatizoval. Chcete snad z toho něco vyvozovat? Zedar Illessu podvedl a ta to potom naplno odnesla. Samozřejmě mi jí bylo líto. Jen se nad tím taky zamyslete.

Několik dalších týdnů jsem strávil trápením nad Mrinským kodexem. Jsem docela hrdý na to, jak se umím ovládat. Nevyhodit ty zatracený svitky z okna totiž vyžadovalo pěknou dávku sebekontroly.

Celá potíž s Mrinským kodexem tkví v tom, že přeskakuje z události na událost bez jakékoliv časové souvislosti. Myslím, že jsem se už o tom zmínil. Mrinský prorok nebyl rozhodně žádný velký řečník. Ať je naše víra v sílu Nezbytnosti jakákoliv, proroctví bylo filtrováno myslí věštce a ten mrinský neměl žádné ponětí o čase. Žil pouze přítomností, a tak slova Nezbytnosti jako „teď“, „potom“ a „někdy příští týden“ smíchal dohromady jako špatnou omeletu.

Bylo skutečně pouhým štěstím, že jsem našel nějaké možné řešení. Odložil jsem znechuceně Mrinský kodex a sáhl po Darinském jen proto, abych si trochu pročistil hlavu. Bormik byl sice blázen a chápal rozdíl mezi „včera“ a „zítra“. Myslím, že jsem to ani opravdu nečetl. Jen jsem tak rozbaloval svitky a prohlížel je. Bormikova dcera

velice pečlivě přepsala své původní zápisy a měla skutečně velmi pěkné písmo. Písaři Býčí šíje měli zajet do Darině a vzít si od ní nějaké lekce. Mrinský kodex byl plný škrtanců, přepisovaných slov a pomotaných řádek. Dvanáctiletý školák by to snad napsal lépe než oni. Najednou se moje oči samy zastavily a povědomá pasáž sama zaujala mou pozornost. „Nelekejte se, protože se rivanský král vrátí."

Rychle jsem na svitek naskládal několik knih, abych to místo neztratil. Tohle je jeden z důvodů, proč nemám rád svitky. Jestliže je odložíte, svinou se okamžitě zpátky a vy ztratíte přehled.

Vzal jsem znovu Mrinský kodex a rychle jsem otáčel, až jsem se dostal k místu, které mě právě zaujalo. „Hle," psalo se tam, „ač se zdá, že je vše ztraceno, neupadej v zoufalství, neb rivanský král se vrátí."

Nebylo to přesně stejné, ale bylo to hodně podobné. Zíral jsem na ty dvě věty a naděje mě rychle opouštěla. Rýsovaly se přede mnou poměrně děsivé vyhlídky. Už jsem věděl, jak z Mrinského kodexu vyždímat souvislosti, ale už při pouhém pomyšlení na rozsah toho úkolu mě opouštěly síly. V těch dokumentech byly odpovídající pasáže. Mrinský věštec neměl pojetí o čase, ale darinský ano. Stačilo srovnat shodné události, abych v Mrinském kodexu získal souvislý časový úsek.

Pak jsem si v mrinském svitku přečetl další řádek. „Měl jsem v tebe plnou důvěru, Věčný a Milovaný, vědom si toho, že tě napadne řešení… případně."

Tohle teda bylo *skutečně* urážející, ačkoliv to potvrzovalo můj objev. Nezbytnost znala minulost, přítomnost i budoucnost, takže *věděla*, že nakonec rozluštím její tajenku. Tahle chytrá poznámka tam nebyla kvůli ničemu jinému, než aby upoutala mou pozornost a já tak neprošvihnul tuhle důležitou informaci. Zjevně si myslela, že jsem natvrdlý.

Jen tak mimochodem, Garione, až se u tebe příště staví tvůj přítel, tak mu vyřiď, že jsem využil jeho malého triku. Proč bych *si já* měl namáhat mozek nad tou kompletní slátaninou, které říkáme Mrinský kodex, když ji protkal těmi jasnými signály? Nejsem proti tomu, aby někdo pracoval za mě. Pak se ho můžeš zeptat, kdo se smál naposled. Určitě mu to nebude vadit. Má úplně báječný smysl pro humor.

Vyhledal jsem v Darinském spisu místo, které víceméně souhlasilo s varováním v Mrinském kodexu, které mě a Pol přinutilo letět na Větrný ostrov; pak jsem se dal do práce. Šlo to hodně pomalu, protože jsem si v podstatě musel pamatovat Mrinský kodex. Darinský obvykle krátce událost shrnul a Mrinský se šířeji rozepsal. Určitá klíčová slova je spojovala a poté, co jsem si poskládal několik odstavců dohromady, jsem se trochu zlepšil v hledání těch správných slov. Vypracoval jsem si systém značek, které jsem si poznamenával na okraj, abych spojil patřičné části. Když už jsem je jednou našel, nechtěl jsem je zase ztratit. Čím víc jsem na tom pracoval, tím jsem se utvrzoval v přesvědčení, že Darinský spis je o něco víc než jen mapa a návod k tomu Mrinskému. Žádný z nich sám o sobě nebyl moc platný, ale když jste je spojili, začal se vynořovat smysl. Bylo to lstivé a velice komplikované, ale v podstatě to zaručovalo, že se nikdo nepovolaný nějakou náhodou nedostane k informacím, do kterých mu nic není.

Lopotil jsem se tak po většinu roku a pak se do Údolí vrátil Beldin. „Dostals Alorny tam, kam patří?“ ptal jsem se ho, už když stoupal po schodech nahoru do mé věže.

„Nakonec jo,“ řekl. „S tím medvědím kultem jsi měl úplnou pravdu. *Vážně* chtěli zůstat na jihu. Raději bys měl dohlédnout na Valkora. Není přímo vyznavačem kultu, ale rozhodně se nedá říct, že by s ním nesympatizoval. Radek a Cho-Ram ho nakonec přece jenom přivedli k rozumu.“

„Členové kultu žádný rozum nemají, Beldine.“

„Ale nejsou to úplní sebevrazi. Radek a Cho-Ram zabásli všechny členy kultu ve svých řadách a zamířili k domovu. Šerekové jsou rváči, ale nechtěli tam nechat své legie samotné. Jakmile Drasnijci a Algarové odtáhli, nezbylo jim, než také zamířit domů.“

„Na čí stranu se postavil Brand?“

„Jednoznačně souhlasil s Radkem a Cho-Ramem. Má velkou zodpovědnost doma, a tak rozhodně nestál o prodlužování války na jihu.“ Pohlédl na svitky na mém stole. „Pohnul jsi s tím trochu?“

„Trochu jo. Ale jde to hrozně pomalu.“ Vysvětlil jsem mu, k jakým závěrům jsem došel.

„Chytré,“ poznamenal.

„Děkuju ti“

„Ne ty, Belgarate, Nezbytnost je chytrá.“

„Není to tak jednoduché, jak to vypadá. Nevěřil bys, jak dlouho mi trvalo se těmi pasážemi prodrat.“

„Mluvil jsi o tom s dvojčaty?“

„Mají jinou práci.“

„Možná by to mohli odložit. Tohle je skutečně důležité.“

„Já si s tím poradím, Beldine.“

„Cítím v tom správně trochu profesionální žárlivosti, starý brachu? Věštba ti je k ničemu, pokud ji nerozmotáš, není to tak? Dvojčata mají za všech okolností vlastně jenom jednu duši, ne?“

„Řekl bych, že jo.“

„Když se tím zabýváš ty, musíš se stále vracet sem a tam. Oni by nemuseli. Beltira by četl Darinský kodex, zatímco Belkira Mrinský. Jakmile se dostanou k části, které spolu souvisí, okamžitě jim to zapálí. Bude jim trvat minuty to, co tobě zabere dny.“

Zamrkal jsem. „To by skutečně mohli! Mě to vůbec nenapadlo.“

„To jsem si všimnul. Jen jim to svěř. Aspoň se budeš moct věnovat něčemu užitečnějšímu. Třeba štípání dřeva nebo luštění hádanek. Podíval ses za Pol?“

„Měl jsem plno práce. Skutečně trvalo celý rok dostat Alorny domů?“

„Ne. Stavil jsem se krátce v Mallorey, abych se podíval, jestli je tam něco nového.“

„A je?“

„Ani ne. Snad by tě zajímalo, že se události v Rivě zatím k Torakovi nedostaly. Pojďme za Pol. Myslím, že bychom mohli jít oba, než se zase vrátím do svého stálého bydliště v Mal Zethu.“

„To není špatný nápad. Při svém listování kodexy jsem pochytil pár zajímavostí. Sice si myslím, že se příštích několik století nic zvláštního nestane, ale bude užitečné, když dáme hlavy dohromady a popřemýšlíme o tom společně. Někdy mi něco unikne.“

„*Tobě?* To je nemožné.“

„Nesnaž se být moc vtipný, Beldine, nemám na to náladu. Předám záležitost s kodexy dvojčatům a pak se vydáme do Eratu a

pohovoříme si s Pol.“

Dvojčata pochopila smysl dvojího čtení kodexů okamžitě. Beldin měl zřejmě pravdu. S dvěma páry očí zvládnou úkol asi mnohem rychleji, než bych to zvládl já sám. Potom na sebe vzal Beldin podobu jestřába, kterou má tak rád, já se proměnil v sokola, a tak jsme zamířili na severozápad za Polgarou.

Existuje pohádka o princezně uvězněné v zakletém zámku, úplně zarostlém křivinami. Polin venkovský dům ve střední Sendarii byl skoro jako ten zámek z pohádky, akorát že byl zcela zarostlý růžovými keři. Ty nikdo neošetřoval po celá staletí. Měly kmeny jako vzrostlé stromy a trny byly dlouhé několik centimetrů. Byly tak spletené dohromady, že se tam nikdo nemohl dostat, aniž by si úplně nerozedřel kůži. Protože byl dům zcela zarostlý, nikdo se o něj nezajímal a nemohl tedy působit Pol nějaké potíže.

Přistáli jsme na zápraží, změnili podoby a zabušili na dveře. Bylo slyšet ozvěnu v celém domě.

Po několika okamžicích jsem zevnitř zaslechl Polin hlas: „Kdo je tam?“

„To jsem já, Pol. Otevři.“

Měla na sobě zástěru a kolem hlavy uvázaný šátek jako turban. V ruce držela koště.

„Co to, Pol, děláš?“ zeptal se Beldin. „Uklízím dům?“

„*Rukama?* Proč to neuděláš jinak?“

„Je to můj dům, strýčku. Budu si ho uklízet, jak uznám za vhodné.“

Zavrtěl hlavou. „Jsi zvláštní člověk, Polgaro,“ poznamenal. „Strávíš celá staletí, aby ses naučila všechna kouzla a pak je nepoužíváš.“

„Je to otázka principu, strýčku. Ty žádné principy neuznáváš, tak tomu nemůžeš rozumět.“

Uklonil se jí. „Skóre je jedna nula pro tebe, Pol,“ řekl. „Budou tak hodná a poskytnou pohostinství dvěma uondaným poutníkům, milostivá paní?“

Ignorovala jeho pokus o žert. „Co chcete, vy dva?“ Moc milá zrovna nebyla.

„Máme malé rodinné sezení v Údolí, Pol,“ oznámil jsem jí. „Bez

tebe by to nebylo ono.“

„Nepřichází v úvahu.“

„Nedělej těžkosti, Polgaro,“ ozval se zase Beldin. „Je to důležité. Potřebujeme tě.“ Snažil se projít kolem ní do chodby.

„To jste se prosekali skrz růže?“

„Ne,“ odpověděl. „Přiletěli jsme rovnou sem.“

Rozhlédl jsem se kolem. Světlo bylo rozptýlené, protože okna domu byla zakryta růžemi, ale bylo jasně vidět, že je podlaha z leštěného mramoru a dřevěný nábytek se také leskl jako zrcadlo. „To stále leštíte všechno dokola, Pol?“ zeptal jsem se.

„Ne. Děláme to celou dobu, co jsme přišli. Teď jsme zrovna ve třetím patře.“

„Ty jsi udělala z prince Gerana uklizeče, Pol? Je to sice demokratické, ale není to trochu nepatřičné?“

„Neublíží mu to, otče. Navíc potřebuje nějaký pohyb.“

Na schodech se objevil Geran. Na sobě měl zaprášené šaty na hraní a v ruce držel meč. Nebyl to nijak velký meč, ale držel ho způsobem, který naznačoval, že ví, co s ním. „Dědečku!“ vykřikl, když mne zahlédl. Zbytek cesty dolů už běžel. „Zabil jsi Salmissru?“ zeptal se netrpělivě.

„Když jsem ji naposledy viděl, tak byla mrtvá,“ odpověděl jsem vyhýbavě.

„Praštil jsi ji, jak jsem tě žádal?“

„Přesně tak to udělal, chlapče,“ přispěchal mi na pomoc Beldin. „Praštil ji.“

Geran se trochu podezíravě podíval na přihrblého trpaslíka.

„To je strýček Beldin, Gerane,“ představila je Pol.

„Nejsi zrovna vysoký, co?“ poznamenal Geran.

„Má to i své výhody, chlapče,“ odpověděl Beldin. „Skoro nikdy se hlavou nepraštím o větev.“

„Geran se zasmál. „Líbí se mi, teto Pol.“

„To tě brzo přejde.“

„Jen mu do toho nemluv, Pol,“ napomenul ji Beldin. „Nech ho, ať si udělá vlastní názor.“

„Myslím, že bychom měli na poradu přizvat i Branda,“ řekl jsem. „Máme toho plno, co musíme probrat a Brand teď musí dohlížet na

Orb, tak by měl vědět, co se chystá.“

„A *víme,* co se chystá, otče?“ zeptala se Pol.

„Tvój nepochybné chytrý otecko našel zposob, jak čisť Mrinsky kodex, miláčik.“

Geran se zachichotal. „Opravdu se mi líbí, teto Pol.“

„Bála jsem se, že k tomu dojde,“ vzdychla Pol. „Nenech si ho přerůst přes hlavu.“

„Ty se vrátíš s Pol do Údolí,“ řekl jsem Beldinovi. „Vy dva to zvládnete, i kdyby se Torak o něco pokusil. Ale ten asi bude sedět v Ašabě. Já se stavím pro Branda a pak se dáme do práce.“ Vyšel jsem ven, proměnil se v ptáka a zamířil k Větrnému ostrovu.

Trvalo nám s Brandem tři týdny, než jsme se dostali z Větrného ostrova do Údolí. Hlavní příčinou toho byl fakt, že nikdo se zdravým rozumem nejde přes Zemi Ulgů. Když jsme dorazili do Údolí, zjistil jsem, že začali bez nás. Dvojčata začala tam, kde jsem já skončil a projela několik století. „Zdá se, že se nic zvláštního nestane, Belgarate,“ oznámil mi Beltira. „Zatím ti můžeme říct jen tolik, že se věštby soustřeďují na události v Mallorey. Nemáte hlad? Kdybyste měli na něco chuť, tak to s Pol připravíme.“

„Jenom něco malého, abychom vydrželi do večeře.“

Pol vstala a odešla do kuchyně. Rozhlédl jsem se kolem, kde je princ Geran. Seděl tiše na židli v koutě. Všímal jsem si stále té samé charakteristické vlastnosti v celé rodině. Některé děti se snaží být středem pozornosti. Celá dlouhá řada chlapců v Garionově rodině byla tak klidná a ostýchavá, že jste si jich sotva všimli. Dívali se, poslouchali a měli pusu pěkně zavřenou. Je to velmi dobrý přístup. Těžko se něco naučíte, když nezavřete sami klapačku. Měl na sobě prosté šaty. Polgara se snažila udělat následníka rivanského trůnu co možná nejméně nápadného.

„Ach, ještě něco,“ dodal Belkira. „Třetí doba skončila. Jsme teď ve čtvrté době. Je zřejmé, že Dal vkročil do Ašaby a ve chvíli, kdy pohlédl na Toraka, skončila Třetí doba.“

„To je úleva,“ vydechl jsem.

„Jak to?“

„To znamená, že jsme získali všechny instrukce. Třetí doba byla Dobou věštby. Jestliže skončila, tak to znamená, že nám bylo řečeno

vše, co se má stát a co s tím máme podniknout. Teď už nemůže celou záležitost nic zpochybnit. Co se má stát tak zajímavého v Mallorey?“

Sáhl po Mrinském kodexu a hledal znaménko, kterým si označil patřičnou pasáž. „Darinský kodex jenom upozorňuje, že vládu nad Malloreou získá jediný člověk. Mrinský kodex se o tom rozepisuje mnohem šířeji a uvádí: 'Jedno dítě bude vyměněno mezi královstvími na východě, a to dítě se dostane na královský trůn jednoho z království a získá nadvládu nad druhým hrozbou síly. Udělá jedno z toho, co bývalo dvěma. Spojení těch dvou přiblíží UDÁLOST, která se stane v zemi býčího boha.' Až sem jsme se dostali.“

„Co to má znamenat?“ vyzvídal jsem. „Týká se to mladého Angaraka jménem Kallath,“ vysvětloval Beldin. „Jeho jméno je hodně známé v Mallorey. Angarakové a Melcenové se k sobě chovali dlouhou dobu velmi obezřetně, protože Angarakové měli početnější armádu, co se týče lidí, ale Melcenové měli sloní kavalerii. Nikdo z nich nechtěl válku. Výměna dětí byl nápad Melcenů. Mělo to posílit větší porozumění mezi oběma národy. Když bylo Kallathovi asi dvanáct, poslali ho na Melcenský ostrov, aby vyrůstal v rodině ministra zahraničních věcí při císařském dvoře.

Seznámil se s dcerou melcenského vládce a pak se vzali. Tím se stal Kallath vlastně následníkem melcenského trůnu. Byl velmi ambiciózní a byl Angarak, a tak není divu, že ostatní kandidáti trůnu postupně měli různé tragické nehody. Byl zároveň nejmladším členem angarackého generálního štábu v Mal Zethu a guvernérem delchinského okresu ve východní Mallorey. Měl něco jako hlavní město v Maga Rennu, které *náhodou* leželo u melcenských hranic a zároveň už měl i moc na angarackém území. Jestli mohl někdo sjednotit Malloreu, tak to mohl být právě Kallath.“

„Promiňte,“ ozval se uctivě princ Geran. „Co se má stát v Arendii?“

„Nějaká UDÁLOST, výsosti,“ řekl mu Beltira.

„Ale jaká událost?“

„Mrinský kodex užívá ten výraz, když hovoří o setkání Dítěte světla s Dítětem tmy.“ „Bitva?“ Oči mladého Alorna se rozzářily. „Někdy ano,“ řekl jsem mu, „ale ne vždy. Jednou jsem byl přímým účastníkem takové UDÁLOSTI a byli u toho jenom dva lidé.“

Polgara byla sice zaměstnaná v kuchyni, ale přesto jí skoro nic neuteklo. „To je zajímavé, jak se ten Kallath rychle vyšvihl," divila se a utírala si ruce do zástěry. „Řekla bych, že to není náhoda."

„Není to moc pravděpodobné," přikývl jsem.

„Promiňte ještě jednou," ozval se tím ostýchavým tónem princ Geran. „Když se dostaneme k nějaké UDÁLOSTI, o které se zmiňujete, nedozví se o ní také Torak?"

„Zcela jistě," zahučel Beldin.

„Tak ho tedy moc překvapit nemůžeme, co?"

„Moc ne," řekli Beltira. „Všichni se víceméně řídíme svými instrukcemi."

„Víte, co si myslím?" řekl Geran. „Mám pocit, že to, co se přihodilo mojí rodině, nemělo nic společného s Orbem… kde je a kdo se o něj má starat. Ten Kallath dělal něco, co chtěl Torak. Věděl, že o tom víme z těch věšteb. Pokusili bychom se Kallatha nějakým způsobem zastavit, a tak Torak poslal Zedara, aby odvedl naší pozornost. Všichni jste spěchali do Nyissy, abyste potrestali vyvraždění naší rodiny a tím poskytli čas Kallathovi – nebo tomu, kdo by přišel místo něj – aby dokončil svůj úkol, jak to potřeboval Torak. Zabití mojí rodiny byla…" Zarazil se a hledal vhodné slovo.

„Diverze," doplnil ho Belkira. „Mám pocit, Belgarate, že ten chlapec udeřil hřebík na hlavičku. My známe Zedara a on zná nás. Přesně věděl, jak budeme reagovat na zabití Goreka a jeho rodiny. Něco velmi důležitého se mělo stát v Mallorey a ty, Beldin a Alornové jste byli v Nyisse, když k tomu došlo. Všichni jsme se dívali jedním směrem a Torak využil naší nepozornosti a udělal to za našimi zády."

Beldin zaklel. „To sedí, Belgarate," řekl mi. „Sedí to přesně na Toraka i na Zedara. Jak jsme mohli být tak hloupí, že jsme si toho nevšimli?"

„To je zřejmě naše povaha," odpověděl jsem naštvaně. „Asi už jsme takoví. Gratuluju ti, princi Gerane. Našel jsi odpověď, s kterou jsme si lámali hlavy týdny. Jak jsi nato přišel tak rychle?"

„To není moje zásluha, dědečku," odpověděl skromně. „Moji učitelé mne začali zrovna učit dějiny, když vyvraždili mou rodinu. Vyprávěli mi o tom, co se stalo v Tolnedře. Jestli jsem to dobře pochopil, tak na tyhle věci byli velmi šikovní Vorduvané a Honetové."

„Ten kluk má ale úsudek,“ zahuhlal obdivně Beltira. „Dal si to dohromady aniž by mrkl okem.“

„A my ho musíme chránit… a všechno, co přijde potom,“ prohlásila Polgara a oči se jí zaleskly. „Zedar mohl doufat, že vražda zahubí rivanský rod, ale Ašabinské věštby řekly Torakovi opak.“

„Znamená to, že se můj princ musí i nadále skrývat?“ zeptal se Brand.

„Nic nenaznačuje opak,“ ozval se Beldin.

„Kdo ho bude chránit?“

„To je moje záležitost, Brande,“ řekla mu Polgara a utáhla si zástěru.

Pak se udalo něco, co se stávalo velmi zřídka. „Přijímáš tu odpovědnost dobrovolně, dcero má?“ To byl Aldurův hlas. Všichni jsme se rychle otočili, ale byl tam jen ten hlas a pak podivná namodralá záře.

Polgara okamžitě pochopila, co se za tou otázkou skrývá. Volba určovala většinu toho, co jsme potom dělali. Přiznávám, že sem tam váhám, co dělat, ale pak vždy přijde okamžik rozhodnutí. Pol byla postavena tváří v tvář jednomu z těch rozhodnutí a ona to věděla. Přešla místnost a položila ruku chlapci na rameno. „Dobrovolně, Mistře,“ odpověděla pevným hlasem. „Odteďka budu chránit rivanský rod.“

V tu chvíli jsem ucítil v hlavě podivné cvaknutí. Polina volba byla jedna z těch věcí, co se musela stát. Nevím přesně proč, ale ucítil jsem ohromnou chuť zařvat radostí.

Když se na to teď dívám zpátky, tak mi dochází, že Polina volba byla jednou z těch UDÁLOSTÍ, o kterých mluvíme. Její volba vlastně vedla ke Garionovi a ten zase k Eriondovi. V té době jsme si mysleli, že to Nezbytnost nějak popletla, když souhlasila s oddělením Gerana od Orbu. Teď mám pocit, že jsme se mýlili. To oddělení bylo vlastně vítězství a ne prohra.

Netvařte se tak překvapeně, já vám to vysvětlím… až přijde čas.

Potom, co přijala svobodně svou odpovědnost, začala Pol udělovat rozkazy. Ostatně to dělala celou dobu. „Mistr, vložil ten úkol na moje bedra, pánové,“ řekla nám jasně. „Nepotřebuju žádnou pomoc

a nechci, abyste se mi do toho pletli. Já ukryju Gerana a rozhodnu, co bude potřeba. Nesnažte se mi radit, co mám dělat. A *prosím,* nepostávejte kolem mě a nezírejte tak na mě. Prostě se do toho nemíchejte. Rozumíme si?“

Samozřejmě jsme tomu rozuměli. Co jsme taky měli dělat?

Kapitola 10.

Nemělo moc smysl neřídit se Polinými rozkazy, a tak jsem ji příštích pět století moc neviděl… nebo aspoň ona si to myslela. Snažil jsem se sledovat její stopy, i když se dost pohybovala. Obvykle se snažila s následníkem rivanského trůnu ukrýt někde mezi obyčejným obyvatelstvem, většinou v Sendarii. Sendarie je asi nejlepší místo, když chce člověk zůstat v anonymitě, protože tam díky směsici ras nikoho nevzrušují rozdíly ve vzhledu a Sendařané jsou příliš slušní na to, aby se zajímali o něčí původ. Ale i ten nejslušnější Sendar se začne zajímat o někoho, kdo vůbec nestárne, a tak sama Pol nemohla nikde zůstat déle než deset let.

Tenhle zvyk mi zabral spoustu času. Najít někoho, kdo se chce ukrýt, nebývá zrovna nejlehčí a Pol se stala mistrem v kličkování a uvádění na nepravou stopu. Jestliže řekla sousedům, že má nějaké rodinné potíže v Darine, mohli jste vzít jed na to, že zamíří k Murosu nebo Camaaru. Jednou jsem ji ve třiačtyřicátém století hledal plných osm let. Musím říct, že mě to nijak netrápilo, protože, když se dokázala skrýt přede mnou, tak to znamenalo, že ji nenajde nikdo.

Nařídila mi, abych se držel stranou, a tak jsem se docela vypracoval v používání různých masek a převleků. Nemusel jsem používat paruky a falešné nosy. Člověk, který se dokáže proměnit ve vlka nebo sokola, nemá moc problémů s přeměnou obličeje nebo

postavy.

Většinou jsem to dělal tak, že jsem nejprve zjistil, kde žije. Navštívil jsem to místo, chvilku se tam potuloval a pak se zase vzdálil, aniž bych s ní vůbec mluvil.

Vždycky jsem měl velké uznání pro tolnedranský systém silnic, protože nesmírně usnadňoval cestování a já se v průběhu prvních staletí pátého milénia nacestoval ažaž. Ale nijak se mi nelíbila Ran Horbova smlouva s Murgosem, která otevřela Jižní karavanní cestu.

Zpočátku byl obchod mezi Tolnedrou a Murgosem jednostrannou záležitostí. Tolnedranští obchodníci došli po karavanní cestě do Rak Gosky, uskutečnili svůj obchod a vraceli se domů s peněženkami až po okraj plnými načervenalého zlata z dolů v Kthol Murgosu.

Po alornské invazi Murgové rozvinuli svou vášeň pro obchod a po nějakém století nebylo možné najít místo v Tolnedře, Arendii nebo Sendarii bez toho, abyste tam narazili na zjizvenou tvář nějakého Murga.

Tolnedřané skoro nábožně hovořili o „normalizaci vztahů“ a „civilizačním vlivu obchodu“, ale já věděl svoje. Murgové šli na západ, protože jim to nařídil Ktačik a obchod s tím neměl co dělat. Skutečnost, že rivanský rod pokračuje, byla zaznamenána ve všech věštbách, a tak Ktačik poslal své Murgy, aby hledali Polgaru a následníky rivanského trůnu.

Konečně se jim dostali na stopu na začátku pětačtyřicátého století. Polgara žila s následníkem a jeho ženou v Sulturnu ve střední Sendarii. Jméno toho mladého muže bylo Darion.

Předpokládám, že jste si všimli té podobnosti. To je skutečně Polina chyba. Polgara zbožňuje tradice, a tak prošpikovala celou rivanskou linii opakováním a různými variacemi asi půltuctů jmen. Polgara, když na to přijde, má velmi dobré nápady, ale je radši, když se může novotám vyhnout.

Darion byl truhlář a to velmi šikovný. Měl prosperující živnost na ulici u jezera a žil v prvním patře nad dílnou se svou ženou Selenou a se svou tetou.

Připadá vám to povědomé?

Byl jsem zrovna ve Val Alornu, když jsem se doslechl, že starý Gorim z Ulgu zemřel a v jeskyních pod Prolgu byl ustaven Gorim nový. Usoudil jsem, že nastal vhodný čas, abych navštívil zemi Ulgů a představil se mu. Vždycky jsem byl rád s Ulgy zadobře. Jsou trochu zvláštní, ale já je mám rád.

Byla zrovna zhruba polovina podzimu, když jsem se to dozvěděl, a tak pokud jsem se chtěl dostat k horám před prvním sněhem, měl jsem nejvyšší čas vyrazit. Nasedl jsem na první loď, která mířila z Val Alornu do Sendarie. Ta loď mířila do hlavního města Sendaru a ne jenom do Darine. Mohl bych to nazvat štěstím, ale mám pocit, že jenom štěstí v tom nebylo.

Počasí bylo hnusné, a tak jsem až za čtyři dny vystupoval na kamenné molo v sendarském přístavu pod šedým nebem. Koupil jsem si koně a zamířil po tolnedranské silnici severovýchoním směrem na Muros. Asi na půl cesty mezi Sendarem a Murosem jsem musel „náhodou“ projet kolem Sulturnu. Někdy mne už unavuje cestovat jen tak za nosem.

Když už jsem tam byl, rozhodl jsem se, že si na dva dny odpočinu od sedla, změním podobu a porozhlédnu se kolem. Zajel jsem do háje kousek od Sulturnu a změnil svou vnější podobu tak, aby byla co nejvzdálenější mé vlastní a pak do ní skutečně vklouzl. Kůň vypadal zpočátku trochu překvapeně, že je jeho pán najednou vysoký, černovlasý muž s hustým, černým vousem.

Vjel jsem přímo do Sulturnu a ubytoval se v zájezdním hostinci na západní straně, začal slídit okolo, dávat nevinné otázky a hlavně měl oči pěkně otevřené. Pol a její rodina byly stále ve městě, všechno se zdálo být v pořádku, a tak jsem se vrátil do hostince.

Společná místnost měla nízký strop a po stěnách byly rozvěšeny louče. Dřevěné stoly a lavice byly velmi prosté a uprostřed místnosti čoudil krb. V místnosti bylo asi tucet lidí. Pár místních popíjelo pivo z dřevěných korbílků s měděnou obroučkou a několik cestujících pojídalo poměrně nechutné dušené maso se zeleninou, jaké bylo možno dostat v hostincích po celé Sendarii od Camaaru po Darine. Sendarie má obrovskou produkci tuřínů a já musím přiznat, že dušené maso na tuřínu nepatří mezi moje zamilované jídlo.

První tvář, které jsem skutečně věnoval pozornost, patřila

jednomu Murgovi. Byl oblečen podle západního stylu, ale jeho šikmé oči a zjizvená tvář jasně prozrazovaly, co je zač. Seděl nedaleko krbu a společnost mu dělal poměrně neinteligentně vypadající přiopilý Sendar, se kterým vedl debatu o počasí.

Protože jsem si byl jist, že mne nemůže v žádném případě poznat, sedl jsem si k nejbližšímu stolu a požádal číšníka, aby mi přinesl něco k večeři.

Poté, co Murgo vyčerpal veškeré možnosti hovoru o počasí, přešel k tomu, co ho skutečně zajímalo. „Zdá se, že se tady dost vyznáš," řekl podnapilému Sendarovi.

„Řek bych, že jestli tady neznám deset lidí, tak to je moc," odpověděl Sendar skromně a vyprázdnil korbel.

„Murgo mu koupil další. „Tak se zdá, že jsem kápl na toho pravého," prohlásil Murgo a pokusil se o úsměv. Murgové se ve skutečnosti neumějí smát, takže jeho výraz připomínal spíš masku bolesti. „Jeden můj krajan tudy projížděl minulý týden a padla mu tu do oka jedna ženská." Murgo, který se dívá na ženu, která nepatří k Murgům!! Absurdní!

„Máme tady pár skutečných krásek," prohlásil Sendar.

„Můj přítel spěchal, a tak neměl čas s ní promluvit, ale když zjistil, že tudy bude projíždět, tak mě požádal, abych se poptal, jak se jmenuje, kde bydlí, jestli je vdaná a tak." Znovu se pokusil o úsměv, ale nedopadlo to o nic lépe než prve.

„Popsal ti ji aspoň?" zeptal se Sendar. Skutečně hloupá otázka! S tím nemohl být sebemenší problém, protože jim Ktačik určitě vštěpil obraz Pol přímo do oka.

„Říkal, že je vysoká a velmi krásná."

„Takový popis se hodí na spoutu žen v Sulturnu, příteli. Nepopsal ti ji nějak blíž?"

„Má prý velmi tmavé vlasy," řekl Murgo, „ale jedna věc je skutečně zajímavá, že prý má jeden bílý pramen přímo nad obočím."

Sendar se zasmál. „Tak to je jednoduché," oznámil. „Tvému příteli se zalíbila slečna Pol, teta mašeho truhláře Dariona. Není první, ale bude muset zkusit štěstí jinde. Slečna Pol nemá o muže zájem a dává to pekně najevo. Dokázala by sloupnout kůru ze stromu na půl míle daleko, kdyby se to dozvěděla."

Tiše jsem zaklel. O tom si s Pol budu muset promluvit. Co to má za smysl se skrývat, když nedokáže změnit vzhled, jméno a ani nedokáže potlačit svůj temperament?

Už jsem tam nemusel dál setrvávat. Ten Murgo se dozvěděl, co potřeboval a já taky. Odstrčil jsem misku s tuřínovou nechutností, vstal jsem a vyšel ven.

Ulice Sulturnu byty skoro prázdné. Byl již pozdní podzim, a tak se ulicemi prohánět kolem kamenných domů chladný vítr. Měsíc zakrývaly mraky a těch pár čadivých loučí ulice moc neosvětlilo. Já si počasí ale moc nevšímal. Spíš mne zajímalo, jestli mne nějaký jiný Murgo nesleduje. Párkrát jsem se otočil, zabočil za pár rohů a pro jistotu došel k Darionově dílně ze vzdálenější strany.

Byla už skoro noc, takže dílna s krámem byla zavřená, ale světla z obytné části jasně naznačovala, že je rodina doma. Nechtěl jsem bušit na venkovní dveře, abych nevzbudil pozornost sousedů. Místo toho jsem si odemkl zámek, vešel dovnitř a chvíli se rozhlížel tmou, než jsem spatřil schody. Vyšel jsem je po dvou, rozhlédl se kolem a pak otevřel dveře vedoucí do kuchyně.

Polgařinu kuchyň poznám kdykoliv, i kdybych ji viděl na odvrácené straně měsíce. Pol umí své kuchyni vždy vtisknout takovou příjemnou, domácí atmosféru. Pol a její malá rodina seděli kolem stolu a večeřeli. „Pol!“ sykl jsem ostře. „Musíme okamžitě odsud!“

Vymrštila se a oči jí žhnuly. „Co tady děláš, starouši?“ vyzvídala. To jenom k těm mým změnám podoby.

Darion také vstal. Neviděl jsem ho od chvíle, kdy byl ještě malý chlapec. Byl vysoký a jeho ramena mi něčím připomínala Býčí šíji. „Kdo je to, teto Pol?“ ptal se.

„Můj otec,“ odpověděla stručně.

„Svatý Belgarat?“ jeho hlas byl plný překvapení.

„To 'svatý' je skutečně s otazníkem,“ prohlásila suše. „Říkala jsem ti, aby ses mi do toho nepletl, otče.“

„Tohle je skutečné nebezpečí, Pol. Musíme opustit Sulturn ještě teď. Napadlo tě někdy si aspoň zamaskovat ten bílý pramen vlasů? Víš dobře, že tě dělá pořádně nápadnou.“

„O čem to mluvíš?“

„Ani ne půl míle odsud je jeden Murgo, co se na tebe vyptává.

A co je horší, dostává i správné odpovědi. Ví zcela přesně, kde jsi. Sbalte to nejnutnější a vypadneme odsud! Nevím, jestli je sám, ale i jestli ano, tak ne nadlouho.“

„Proč jsi ho nezabil?“

Darionovi se rozšířily oči. „Teto Pol!“ vydechl.

„Kolik toho ví?“ zeptal jsem se a ukázal na Dariona.

„Ví, co potřebuje.“

„To je trochu mlhavá odpověď, Pol. Ví, kdo je?“

„Obecně vzato ano.“

„Myslím, že je čas na trochu podrobností. Sbal si taky věci. Zbytek koupíme v Kotu.“

„V *Kotu?“*

„V Sendarii už se to příliš hemží Murgy. Je čas přesídlit do některého z alornských království. Zapakuj věci a já zatím vysvětlím situaci Darionovi.“ „Stále si myslím, že jsi toho Murga měl zabít.“ „Tohle je Sendarie, Pol, ne Šerek. Tady mrtvé tělo vzbudí nežádoucí pozornost. Jakmile budete připraveni, půjdu koupit nějaké koně.“

„Sežeň, otče, radši nějaký vůz, Selana je těhotná. Asi by se neměla trmácet v sedle.“ „Gratuluju, Výsosti,“ řekl jsem Darionovi. „Co jsi to řekl?“ „Gratuluju.“

„Ne… myslím to druhé… výsosti nebo něco takového.“

„Ach, *Polgaro!“* řekl jsem naštvaně. „To je přece směšné! Co jsi mu vlastně řekla? Začni balit a já mu vysvětlím, o co jde.“ Otočil jsem se zpět na následníka. „Dobře, Darione, poslouchej pozorně… a ty taky, Selano. Nebudu mít čas to opakovat.“ Projel jsem to bleskem. Jak jste si možná už všimli, ta historie je docela dlouhá. Po nějakých patnácti minutách měl ale Darion a jeho žena zhruba představu, že je potomek Rivova trůnu a věděli, proč se mají vyhnout Murgům.

„Nemůžu tu jen tak nechat dílnu, Věčný,“ protestoval.

„Jakmile se dostaneme do Kotu, tak ti tam zařídím novou. Obávám se, že tuhle tady musíš nechat.“

„Dojdi pro vůz, otče,“ ozvala se Pol.

„Kde mám asi koupit teď v noci nějaký vůz?“

„Ukradni ho.“ Její oči ztvrdly.

„Mám dvoukolák,“ řekl Darion. „Používám ho na rozvážení nábytku. Je trochu roztřesený, ale má dva oje. Myslím, že by do něj

šel zapřáhnout kůň. Bude tam trochu těsno, ale měli bychom se tam všichni vejít.“

Najednou jsem se rozesmál. „To se skutečně hodí,“ prohlásil jsem.

„Nerozumím ti.“

„Jeden můj velmi dávný přítel cestoval v roztřeseném dvoukoláku.“ Pak jsem dostal nápad… a to velmi dobrý, i když to musím říct sám o sobě. „Myslím, že by nám tady pomohl oheň.“

„Oheň?“

„Musíš odsud, Darione, tak jako tak, ale hodilo by se mít nějaký důvod. Hořící dům vyvolá paniku a přitáhne pozornost davu čumilů. To by mohlo odvést pozornost toho Murga abychom se nepozorovaně vypařili.“

„A co všechny naše věci?“ vykřikla Selana. „Všechen nábytek, povlečení a prádlo.“

„Máme pádný důvod opustit město pěkně rychle, drahé dítě,“ řekl jsem jí vážně. „Pořídíš si nové věci, až dorazíme do nového domova. Až se dostaneme do Kotu, tak ti koupím, co budeš chtít. Upřímně řečeno, spálil bych celé město, kdybych věděl, že se tak zbavíme toho Murga.“

„Myslím, že to nepůjde, Věčný,“ ozval se pochybovačně Darion. „Jsem tu docela známý a někdo by si mohl všimnout, jak odjíždíme.“

„Schovám vás tři vzadu na vozíku,“ řekl jsem mu. „Jediné, co lidé uvidí, bude neznámý muž na kozlíku rozvrzané kárky.“

„Myslíš, že to půjde?“

„V minulosti to vždycky vyšlo. Jdu pro svého koně a vy zatím dokončete to balení.“ Sešel jsem dolů a venku se vydal směrem k hostinci. Na cestě ke stáji jsem mrkl do jídelny. Můj Murgo tam stále byl a ten užvanený Sendar mu stále něco vykládal. Bylo zřejmé, že si Murgo aspoň do rána tu informaci nepůjde prověřit. Vyvíjelo se to lépe, než jsem čekal.

Zatímco jsem byl pryč, Polgara můj plán ještě vylepšila. Počínala si velmi opatrně, protože jsem o tom neměl ani potuchu. Když jsem ji neměl já, tak ji patrně neměl ani ten Murgo – nebo Grolim, nebo kdo to vlastně byl. U jednoho z oken byly naskládány tři lidské kostry.

„Pěkná práce, Pol,“ pochválil jsem ji.

„Jenom trochu víc nejistoty pro toho tvého Murga. Jestli uvěří tomu, že Darion, Selana a já zahynuli v ohni, nebude nás třeba ani hledat.“

„Jsem si jist, že Ktačika by taková zpráva potěšila… alespoň do chvíle než si znovu přečte věštbu. Pak možná našeho Murga roztrhne na dva kusy.“

„Nebyla by to ostuda?“

Pak si všichni tři vlezli na kárku a já je přikryl různými přikrývkami a vyjeli jsme po opuštěné ulici.

Počkal jsem, až jsme se málem dostali k severní bráně a pak teprve založil oheň v Darionově dílně. Nebyl to žádný velký oheň – spíš takový ohníček v zadním rohu. Ale bylo tam spousta dřeva, takže měl z čeho růst a sílit. Chvilku to potrvá, ale určitě vyroste.

Brány Sulturnu byly prázdné, takže si našeho odchodu nikdo nevšiml. Byli jsme už dost daleko od města na cestě k jezeru Medalia, když náhlý sloup ohně zvěstoval, že můj ohníček dospěl a prorazil střechou Darionova domu.

Už jsem se zmínil dřív, že byla větrná noc s oblohou plnou mraků, když jsme mířili na sever k Medalii a dál do Darine, kde jsme se chtěli nalodit na loď do Kotu v Drasnii.

Tady vidíš další opakování, Garione. Pamatuješ si na tu noc, kdy jsme opouštěli Faldorovu farmu? Až na ty tuříny to byla téměř stejná anabáze.

Do Darine nám to trvalo skoro dva týdny, hlavně proto, že jsme se vyhýbali hlavním cestám a také proto, že jsem nespěchal. To jsem se naučil od svého Mistra. Když chcete zůstat nenápadní, nedělejte žádné rychlé pohyby. On sám použil přestrojení mnohokrát a jsem si skoro jist, že si ho stěží kdo pamatoval deset minut po jeho odchodu.

Když jsme se dostali do Darine, Darion prodal koně a vůz a pak jsme se nalodili na sendarskou obchodní loď, mířící do Kotu.

V Drasnii nebyli žádní Murgové, ale obchod po Severní karavanní cestě měl za následek, že – jakmile se vzpamatovali ze své zničující zkušenosti na hranicích v pětadvacátém století – se občas v Kotu začali objevovat nadračtí obchodníci. Nadrakové mne

nevzrušovali tolik jako Murgové, nicméně člověk se musel mít i před nimi na pozoru. Darionovi se moc nelíbilo, když jsem mu doporučil, aby místo truhláře začal v Kotu s živností řezbáře. Musel jsem mu to trochu vysvětlit. „Když jsi schopen vyrábět nábytek, tak jistě taky umíš něco vyřezat, Darione," řekl jsem mu. „Ten chlápek, co vás vypátral v Sulturnu, určitě všem známým řekl všechno, co se o tobě dozvěděl včetně toho, čím se živíš. Za nějaký čas budou pozorovat nepřátelské oči každou truhlářskou dílnu ve všech západních královstvích. Pro bezpečnost tvé ženy, tety Pol i tvojí bude lepší, když změníš profesi."

„Asi máš pravdu, Věčný," souhlasil smutně.

„Podívej se na to z té lepší stránky, Darione," radil jsem mu. „Dobrou řezbářskou práci můžeš prodat skoro stejně draho jako nábytek a nepotřebuješ k tomu tolik dřeva."

Změnil jsem jim také jména a přinutil Pol, aby si na svůj bílý pramen dala nějakou barvu, i když se ho stejně nepodařilo úplně zakrýt.

Pak jsem usoudil, že je čas, abych opustil Kotu, protože by bylo dost obtížné najít nějaký důvod, proč zůstávám tak dlouho v řezbářské dílně. Rozloučil jsem se a plul zpět do Darině. Zamířil jsem do Murosu, kde jsem strávil zimu, než jsem vstoupil do Země Ulgů. Chtěl jsem se setkat s novým Gorimem, ale ne za cenu, že se budu brodit čtyřmetrovými závějemi sněhu.

Vyhnul jsem se nepříjemným setkáním s různými druhy příšer v Zemi Ulgů, tím, že jsem se zase proměnil ve vlka. Asi jsem se místo toho mohl proměnit v sokola a doletět tam, ale já nijak zvlášť nespěchal a v kůži vlka se cítím mnohem pohodlněji.

Když jsem se dostal do ruin Prolgu – i když Prolgu nebylo nikdy zničeno, ale jenom opuštěno – zašel jsem do určitého domu a oznámil svůj příchod. Ulgové mě potom vzali dolů do svých spoře osvětlených jeskyní do domu svého nového Gorima. Tradiční domov Gorima se nachází v temné jeskyni. Je to dům prazvláštního, pyramidu připomínajícího tvaru na malém ostrůvku uprostřed mělkého jezírka, do kterého stále ze stropu jeskyně dopadají kapky vody a jejich ozvěna nese obrovskou jeskyní zvuk věčné lítosti. Myslím, že je to lítost samotného ULa. Ulgové žijí v temnotách tak dlouho, že je denní

světlo děsí a slunce pro jejich oči představuje hotovou agónii. Ten ostrůvek s mramorovými kolonádami a bledou pláží, na kterou nikdy nedopadnou sluneční paprsky, je spíš místo vhodné pro duchy než pro lidi. K tomu ještě musíte připočítat skutečnost, že všudypřítomná ozvěna nutí Ulgy mluvit velmi potichu. To všechno vám z výletu do Země Ulgů udělá něco jako prázdniny v mauzoleu.

Ale nový Gorim se mi líbil. Byl to jemný, nábožný muž, se kterým jsme si hned padli do oka. Ukázalo se ale, že nejsem jediným návštěvníkem v Prolgu. Těsně předem mnou sem dorazil muž jménem Horban, člen tolnedranského diplomatického sboru. V Tol Honetu byla zrovna u moci druhá Horbitská dynastie a neustálé pověsti o tom, že v Zemi Ulgů žijí kromě příšer i lidé, podnítila zvědavost Ran Horba XVI natolik, že vyslal svého bratrance Horbana, aby prozkoumal možnosti obchodu. Však víte, jací jsou Tolnedřané.

„Je strašně nevzdělaný, Belgarate," řekl mi Gorim. „Nemá vůbec ponětí, co se děje ve světě. Představ si, že vůbec neměl ponětí o existenci ULa. Je to vůbec možné?"

„Tolnedřané jsou světští lidé, Svatý Gorime," vysvětloval jsem. „Jejich Nedra je nejsvětštější ze všech bohů."

Gorim souhlasil. „Pravda," vzdychl. „Co máme udělat s tím člověkem, Belgarate? Jediné, o čem umí mluvit, jsou bezcenné cetky. Nazývá to obchodem, což je asi jediné náboženství, které vyznává."

Zasmál jsem se. „Myslím, že bys mu mohl vyhovět, Gorime. Když to neuděláš, nebudete mít od nich pokoj. Řekni jim, ať jednou za čas přijdou do údolí na úpatí hor, že tam tvoji lidé sejdou a smění nějaké cetky. Jestli rozumím dobře věštbám, přijde čas, kdy budeme bojovat s Angaraky. Tolnedranské legie se v tom boji budou angažovat, a tak bude dobře, když si zvyknou na myšlenku, že jste tady. Objevení nějakého nového místa, kde ještě není obchod, by je mohlo zbytečně rozrušit."

„Aha…" zamumlal. „Ještě než zapomenu, mám pro tebe vzkaz."

„Vzkaz?"

„Od proroků z Kellu." Trochu se usmál. „Mysleli jsme si, že jsou všechna spojení s našimi dalskými bratranci dávno zpřetrhána, ale Dalové nejsou jako jiní lidé. Od našich posledních kontaktů uplynuly celé věky, ale oni nám stále připomínají, že jsme příbuzní."

„Chceš mi říct, že věštci přišli do Prolgu? Vždyť Kell je odsud vzdálen přes půl světa.“

Zavrtěl hlavou. „To bylo jenom zjednodušení, Věčný. Věštci mají schopnosti, které si ani neumíme představit. Jednou ráno jsem se probudil a u mého stolu seděl slepý muž a za ním stál druhý, němý. Ten slepý mi řekl že tě mám upozornit, že bylo skoro dokončeno sjednocení Mallorey. Vládci jsou Angarakové a jejich sídelní město je Mal Zeth, ale kontinent je spravován hlavně úřady v Melceně. Dokonce i Dalové se podílejí na chodu Malloreanského císařství. Věštec mi kladl na srdce, abych tě upozornil, že se blíží čas, kdy Torak opustí své vyhnanství a ujme se zase své vůdcovské role.“

Přikývl jsem. „Došli jsme k víceméně stejným závěrům, ale je dobře mít to potvrzeno. Byli jsme překvapeni, že Torak neudeřil hned po zavraždění rivanského krále, ale jednooký bůh má dalekosáhlejší plány. Využil svého pobytu v Ašabě k tomu, aby si Angarakové vybudovali pozici v Mallorey a jakmile toho bude dosaženo, dá povel a zahájí invazi.“

„Udělali jste nějaká opatření?“

„Drahý příteli, já se chystám na Toraka od chvíle, kdy rozbil starý svět. Mám pro něj připraveno pár překvapení.“

„Věštec mi také řekl, abych ti vyřídil, že Ktačik opustil Rak Kthol. Co asi může mít za lubem?“

„Hledá Polgaru. Jeho Murgové to už dělají celá staletí. Teď se o to pokouší Starý pes zjevně sám. Ty víš, co Pol dělá?“

Přikývl. „UL mne průběžně informuje.“

„Mohl jsem si to myslet.“ Odfrkl jsem si.,“Proč nám Dalové najednou pomáhají? Byli striktně neutrální od začátku věků.“

„Musíme předpokládat, že je to jejich úkol. V jistém směru se budou podílet na poslední UDÁLOSTI.“

Zamyšleně jsem přikývl. „Víc nepotřebuju… někdo jiný kalí vody. I když ty už jsou kalné i tak dost.“

Zůstal jsem v Prolgu asi měsíc a potom jsem zašel do Arendie, abych se podíval po pár rodinách, které sleduju už staletí. Proroctví je pěkná věc a já bych se tím asi nemusel obtěžovat ale já si vždycky všechno rád ověřím na vlastní oči. I ten nejlepší stroj se občas porouchá a já jsem jediný mechanik, který ho umí opravit.

Po zničení Vo Asturu se mimbratský vévoda prohlásil za krále celé Arendie, ale jeho samonastolení nemělo moc co dělat s realitou. Mimbratští „králové“ byli sotva víc než loutky, protože jejich zahraniční politika byla diktována z Tol Honetu a jejich silnice byly pod dozorem tolnedranských legií. Stejně neměli moc času se tím zaobírat. Ačkoliv byla asturijská města zničena, asturijská šlechta zůstala prakticky nedotčena. Prostě se vrátili do svých lesů a sáhli po luku pro zábavu i pro užitek z lovu. Stříleli do stromů, stříleli po jelenech a hlavně stříleli po mimbratských výběrčích daní. Jeleny snědli, ale Mimbraty nechali ležet tam, kde je zrovna skolili. Jak správně předpokládáte, Wildantorova rodina se na tom všem s chutí podílela.

Trochu jsem se poohlédl kolem a když jsem zjistil, že Lelldorinova rodina byla na svém místě a dělala víceméně to, co se od ní očekávalo, koupil jsem koně a zamířil na jih do Vo Mandoru.

Byl začátek léta a cestování lesy severní Arendie bylo velmi příjemné. Velká západní cesta usnadňovala cestu, jak to jen šlo a musím zde vyzdvihnout, že ti šikovní Tolnedřané dokonce postavili most přes řeku Mallerin, takže jsem se dostal na druhou stranu a ani jsem si nezamáčel střevíce.

Arendský trh se rozprostírá na křižovatce Velké západní cesty a silnice, která vede ze západního koutu Země Ulgů. Trh je tam už od doby první Horbitské dynastie a jeho poloha u Velké západní cesty znamená, že je pod dohledem tolnedranských legionářů, kteří zabrání jakémukoliv krveprolití. Tolnedřané nedovolí ničemu, aby narušilo obchod a to ani v případě, že by to byla pokračující občanská válka. Usoudil jsem, že bych se tam mohl na pár dnů zastavit, abych dal odpočinout koni a trochu se rozhlédl kolem.

Arendský trh vypadá jako shluk barevných stanů, ale je tam už asi tisíc let a úspěšně konkuruje dobytčímu trhu v Murosu v Sendarii. Protože jsem chtěl informace, šel jsem se porozhlédnout po Drasnijcích.

Drasnijská výzvědná služba byla založena krátce po alornské expedici do Nyissy a i dnes je pevně spjata s obchodem. Kdykoliv uvidíte drasnijského obchodníka za hranicemi Drasnie, může vsadit na

to, že má nějaké kontakty s výzvědnou službou. Samozřejmě chce vydělat peníze, ale má taky zájem o informace. Drasnijští králové chytře prosadili názor, že je shromažďování informací drasnijská národní povinnost, takže mistři špionáže nemusí mnohdy v Boktoru za informace vůbec platit. To se docela hodí při sestavování vyrovnaného rozpočtu.

V mnoha směrech připomíná Arendský trh skutečné město. Jsou tam obchody, hospody a dokonce i zájezdní hostince pro ty obchodníky, kteří s sebou nechtějí tahat stany. Ovšem má i nevýhody měst jako jsou prašné ulice a také, stejně jako Muros, různé části. Tolnedřané, kteří dohlížejí na pořádek trhu, byli dostatečně chytří, že oddělili různé rasy. Obchodovat s někým, koho nenávidíte, je jedna věc, ale bydlet vedle něj, je druhá.

Drasnijská enkláva ležela v severozápadním kvadrantu trhu, takže jsem zamířil tam. Nevypadal jsem jako kupec, takže to *vypadalo*, že si mne Drasnijci nevšímají, ale těm ve skutečnosti uteče máloco. Procházel jsem se drasnijskou částí a šířil kolem sebe signál, že stojím o informace.

Konečně vyběhl ze stanu malý mužík s výrazným nosem a s výrazem překvapení ve své tváři. „Garate!“ vykřikl. „Jsi to skutečně ty? Neviděl jsem tě aspoň deset let! Co děláš v Arendii?“ Jeho prsty se míhaly ve snaze dát mi najevo, že je spíš špion profesionál než amatér a že je jeho jméno Khaldan.

Zarazil jsem svého koně. „Ať mě raní slepota, jestli to není můj starý přítel Khaldan!“ řekl jsem s jistým nadšením. Nikdy jsem se s ním osobně nepotkal, ale znal jsem jeho otce, protože jsem měl jisté plány s jejich rodinou. Svatba mezi Khaldanovic rodinou a královskou rodinou měla mít za následek jistého malého chlapíka s ostrým nosem a velkými schopnostmi. Když o tom tak teď přemýšlím, tak mi ten malý chlapík silně připomínal Khaldana… což jistě nebyla jenom náhoda.

„Pojď dovnitř,“ pozval mne Khaldan. „Dáme si pár žejdlíků a ty mi řekneš, co jsi celá ta léta dělal.“

Sesedl jsem z koně a následoval ho do stanu. „Garat?“ vrtěl jsem nevěřícně hlavou. „Jak ses mohl dozvědět to jméno?“

Dotkl se jedním prstem lehce špičky nosu – což musel být rodinný rys. „Státní tajemství,“ odpověděl. „Tajná služba toho o tobě ví spoustu, Věčný. Jak ti mohu pomoct?“

„Nechci nic určitého, Khaldane,“ řekl jsem. „Jedu na jih, a tak jsem se tu stavil, jestli se nedovím něco, co by se mi mohlo hodit.“

Pokrčil rameny. „V Arendii se neděje nic zvláštního, Věčný.“

Pohlédl jsem na stěnu stanu.

„Žádné strachy, Garate,“ ujistil mne. „Ve vedlejším stanu nemůže být nikdo, kdo by tam neměl co dělat. Můžeme hovořit úplně klidně.“

„To je možné, ale stejně by si mohl vynechat toho Věčného. Děje se něco na území odsud po tolnedranské hranice?“

„Možná pojedeš kolem panství Vo Mandor,“ řekl. „Baron má zrovna teď nějaké potíže se svými sousedy.“ Zaklel jsem. „Co se děje?“

„To je právě ten člověk, kterého potřebuju vidět.“ „Tak tu zůstaň pár týdnů. Moc času mu to nezabere.

Rodina Mandorů má tady v Mimbre dobrou pověst. Měli doposud to štěstí, že si nezačali nic, co by nedokázali zvládnout,“

„Já vím,“ souhlasil jsem, „a ani se to v nejbližší budoucnosti nijak nezmění. Je tady na trhu hodně Murgů?“

„Zvláštní, že se na to ptáš. Zrovna bych s tím sám začal. Před několika dny přijel na trh nějaký šlechtic a musí být z vyšší šlechty, protože se ostatní Murgové mohou přetrhnout, aby splnili jeho přání.“

„Nezaslechl jsi náhodou jeho jméno?“

„Zaslechl a nebylo to náhodou. Já jsem profesionál. Říká si Ašak, ale já za tím cítím nějakou levotu.“

„Jak vypadá?“

„Vysoký, hubenější než většina Murgů. Má bílé vlasy a dlouhý nažloutlý plnovous. Myslím, že není zrovna dvakrát nejčistší, protože, co jsem slyšel, tak dost zapáchá.“

„Dobře,“ pokýval jsem hlavou. „To se výborně hodí. Aspoň ho nemusím hledat.“

„Ty ho znáš?“

„Znám ho už staletí. Gorim Ulgů mne varoval, že opustil Rak Kthol. Byl jsem zvědav, co dělá.“

„Rak Kthol? Nechceš snad říct, že ten chlapík Ašak je Ktačik,

nebo jo?“

„No, ještě jsem to neřekl, ale časem by to ze mne možná vypadlo.“ „To je teda jméno!“ Oči se mu rozzářily. „Co bys na to řekl, kdyby ho někdo zabil?“

„Na to zapomeň, Khaldane. V jeho okruhu bys žádného vraha nesehnal, ani ho tam nedostal. Navíc ho možná budeme ještě potřebovat. Dělá ještě něco… kromě toho, že prohání ostatní Murgy?“

„Má se všemi dlouhé porady. S Murgy, Nadraky i pár Thullů tam bylo. Co tu dělá?“

„Hledá něco.“

„A co?“

Lehce jsem se dotkl nosu. „Státní tajemství,“ oplatil jsem mu jeho mincí. „Kde je čtvrť Murgů? Možná si půjdu pohovořit se služebníkem Toraka.“

„Pošlu s tebou někoho, aby tě chránil.“

„To nebude nutné. Ktačik tu není proto, aby se s někým pasoval… a už vůbec ne se mnou. Myslím, že až zjistí, že jsem tady, vrátí se na Rak Kthol, kam taky patří. Přijel sem sám?“

„Ne. Je s ním grolimský kněz… nějaký patolízal. Kdyby se ale rozhodl Ktačik být protivný, tak tam budeš sám proti dvěma. Dej na sebe pozor.“

„Počty tak moc neznamenají. Kde jsou ti Murgové?“

„Na západní straně trhu. Murgové mají černé stany, tak je nemůžeš přehlédnout.“

„Dobře.“ Postavil jsem se. „Za chvíli se vrátím.“ Vyšel jsem ven, nasedl na koně a jel směrem na západ. „Ty tam,“ oslovil jsem prvního Murga, kterého jsem zahlédl. „Potřebuju mluvit s Ašakem. Kde ho najdu?“

„Ašak nemluví s cizinci,“ odpověděl nepříjemně.

„Se mnou mluvit bude. Řekni mu, že se za ním přišel podívat Belgarat.“

Obličej mu viditelně zbledl a už uháněl k velkému stanu uprostřed enklávy. Za okamžik byl zpátky a jeho způsoby se diametrálně změnily. „Setká se s tebou,“ oznámil.

„Myslel jsem si to, ukaž mi cestu, příteli.“

Udělal to, i když se mu ten nápad moc nezamlouval. Vypadalo to,

že by byl nejradši aspoň pět mil od Ašakova stanu, ať už se v něm stane cokoliv.

Ktačik skutečně nebyl sám. Grolim, o němž se zmiňoval Khaldan, se vyskytoval v příšeří stanu se servilním úsměvem na rtech. „Jsem strašně rád, že tě zase vidím, starý brachu," prohlásil Ktačik a jeho příliš úzkou tvář přelétl jeden z jeho slabounkých úsměvů. „Už je to pěkná doba, co? Začal jsem si myslet, že jsem tě nějak urazil."

„Celá tvoje existence mne uráží, Ktačiku. Co tě přimělo k tomu, že jsi slezl ze svého kopce? Snad tě nezačal konečně obtěžovat smrad ve tvé věži?"

„Rouhání!" zvolal Grolim.

„On je tady za nějakým účelem?" ukázal jsem prstem na Grolima.

„Je to můj učeň, Belgarate. Zaučuju ho do řemesla." „Nepřeceňuješ se trochu, starý brachu? To už máš své vlastní žáky? Torakovi by se to nemuselo líbit."

„Je to spíš sluha než žák, Belgarate, a Torak nám dává víc volnosti, než si myslíš. Uvažuj o tom, až zase dostaneš nějaký nepříjemný úkol. Kdybys chtěl změnit Mistry, tak za tebe ztratím slůvko."

„Jedna změna v rodině je až dost, Ktačiku. Přece navíc nebudu měnit strany, když vítězíme."

„Vy vítězíte, Belgarate? To je zvláštní, že jsem si toho nevšiml. Mohl by ses taky seznámit s mým sluhou. Myslím, že ho odteďka budeš občas vídat." Pohlédl na Grolima. „Chamdare, to je Belgarat, první učeň boha Aldura. Nedej se zmýlit jeho vzhledem. Umí dělat pěkné potíže."

„Každý dělá co umí," řekl jsem s úsměvem a prohlédl si blíže toho Grolima. Měl zjizvené tváře jako Murgo, ale bylo na něm i něco zvláštního. Byla v něm jistá velikost a jeho oči prozrazovaly ambice, kterých si zřejmě Ktačik nebyl vědom. „Ztrácíš čas, Ktačiku," řekl jsem po chvíli. „Nenajdeš mou dceru, i když sem pošleš ještě víc Murgů a sám ji taky nenajdeš. Mohl bys to najít i ve svých instrukcích."

„Uvidíme," odpověděl odměřeně. „Bylo od tebe hezké, že ses zastavil, starý brachu. Mohl bych ukázat Chamdarovi tvůj obrázek, ale znáš to. Obrázek nikdy nevystihne zcela skutečnost."

Opravdu jsem se zasmál. „Posíláš chlapce, aby dělal chlapskou práci, Ktačiku," upozornil jsem ho. „Já tě k Polgaře nedovedu."

„To taky uvidíme. Dříve nebo později se stane něco, co tě přinutí ji vyhledat."

„Ty se s mojí dcerou nesejdeš, Ktačiku. Věř mi, ona se o sebe postará. Proč nesebereš svého Grolima a nejdete domů? Soudný den se blíží a ty s tím nic nenaděláš."

„Tahle UDÁLOST ještě nebyla rozhodnuta, starý brachu."

„Ale bude, *starý* brachu, a já myslím, že se ti to nebude moc líbit. Jdeme, Chamdare?"

„Jdeme?" jeho hlas zněl překvapeně.

„Nebuď dětinský. Jakmile opustím tenhle stan, tak ti tvůj pán poručí, abys mne sledoval. Bude jednodušší, když pojedeme spolu."

„To musí rozhodnout můj Mistr," řekl chladně.

„Zařiď se podle svého. Pojedu odsud na jih. Kdybys ztratil mou stopu, tak budu za pár týdnů v Tol Honetu. Poptej se kolem, až tam budeš. Nemělo by být moc těžké mě najít."

Pak jsem se otočil a opustil stan.

Kapitola 11.

Polgara se dívala na staletí, která musela strávit v divokých alornských královstvích jako na období exilu. Pol má ráda Alorny jako jednotlivce, ale jako rasa jí lezou na nervy. Toužila po návratu do Sendarie. Sendarové nejsou tak galantní jako wacitští Arendové, ale jsou slušní a civilizovaní lidé a civilizovanost je pro mou dceru velmi důležitá.

Já strávil plno času tím, že jsem se staral o zábavu Chamdarovi. Čas od času jsem vyrazil z Údolí do nějaké obskurdní vesnice v Sendarii nebo severní Arendii a zabil tam pár Murgů. Chamdar samozřejmě došel k závěru, že jsem je zabil proto, že se přiblížili příliš k Polgaře. Přihnal se tam a pět šest let slídil v okolí po falešných stopách, které jsem tam zanechal. Potom stopy zmizely a my začali zase někde jinde. Jsem si jist, že věděl přesně, co dělá, ale neměl jinou možnost, než to prověřit. Skutečnost, že v průběhu staletí nestárl, pro mne bylo jistým znamením o jeho postavení v grolimské společnosti. Nebyl to učeň, ale byl hned o stupínek níž.

Mezitím byla Pol v bezpečí v Šereku, Drasnii nebo Algarii. Její

běžný postup byl ten, že mladého následníka dala do učení k řemeslníkovi v nějaké zapadlé vesnici nebo městečku a když vyrostl, založila mu živnost… podobně jako Darionovi v pětačtyřicátém století. Nikdy jsem nezjistil, kde na to všechno brala peníze. Vždycky se vydávala za rodinného příslušníka dotyčného mladíka, ať už jako starší sestra, sestřenice, velice často teta nebo dokonce jako jeho matka. Rodina, kterou takto vytvořila byla něco tak běžného, že si ji náhodný poutník – nebo náhodný Angarak – ani nevšiml. Jsem si jist, že jí to všechno muselo připadat velmi nudné a únavné, ale vzala ten úděl na sebe dobrovolně a měla velice silně vyvinutý cit pro zodpovědnost.

Můj příspěvek k ukrývání rivanského následníka spočíval v tom, že jsem držel v uctivé vzdálenosti Chamdara, a byl jsem tudíž poněkud odstrčený, ale stejně bych si rád připsal alespoň nějaké zásluhy. Čas od času jsem se ale zašel podívat, jak se rodině daří a zrovna tak jsem se šel podívat do Kthol Murgosu, jak si počíná protivník.

Společnost Murgů není podobná žádné jiné, protože je postavena na vojenských principech. Není stupňovitě rozdělená směrem dolů, ale každá oblast má svého generála. Protože se Murgové striktně snaží o rasovou čistotu, drží své ženy pěkně stranou. Na ulicích prakticky neuvidíte žádnou ženu. Pouze muže – všechny v drátěných košilích. Za ta staletí se na trůnu vystřídali různí velitelé, a tak jsem zaznamenal dynastii Goska, Cthan, Haggfa a v poslední době dynastii Urga. Moc jsem nedbal o to, kdo zrovna sedí na trůnu v Rak Goska, protože jsem věděl, že stejně všechno řídí Ktačik ze své věže v Rak Ktholu.

Dvojčata pokračovala na své práci s kodexy a Beldin se zdržoval v Mallorey. Do půlky devětačtyřicátého století se nic nedělo. Občas se takové období v historii najde. Pak bylo na jaře 4850 úplné zatmění slunce. Nejdřív jsme tomu nevěnovali žádnou zvláštní pozornost, protože takové zatmění slunce není nic zcela neobvyklého. Ale tohle zvláštní bylo, protože po něm došlo ke změně podnebí. Věřili byste, že pršelo skoro pětadvacet let? Skoro vůbec jsme neviděli slunce.

Několik let po tom zatmění se vrátil z Mallorey Beldin s novinkami, na které jsme už čekali. Vyběhl schody do mé pracovny.

„Mizerné počasí,“ nadával. „Poslední tři měsíce jsem prakticky neuschl. Nemáš něco k pití. Jsem na kost promrzlý.“

„Zrovna teď tu nic nemám,“ odpověděl jsem. „Proč nezajdeš za dvojčaty?“

„Možná později.“ Přitáhl si židli k ohni a sundal si promočené boty. „Tak už k tomu došlo, Belgarate,“ řekl mi a cvičil s prsty u nohou.

„Došlo k čemu?“

„Spálená tvář opustil Ašabu.“

„Kam se vydal?“

„Do Mal Zethu. Kam taky jinam? Sesadil současného vládce a převzal malloreánské impérium pod své osobní velení.“ Ušklíbl se. „Ty jsi znalec starých Angaraků. Co znamená slovo 'Kal'?“

„Král a bůh. Celkem běžně ho používali Grolimové v Korimu. Pak zapadlo v zápomnění asi proto, že se Torak zahrabal skoro na tři tisíciletí v Ašabě.“

„Spálená tvář má tedy dobrou paměť. Sám sebe nazývá 'Kal Torak' a snaží se dělat vše proto, aby každý v Mallorey to slovo znal.“

„Mobilizuje?“

„Ještě ne. Teď má spoustu práce s tím, aby dal Malloreu dohromady. Urvon pořádá manévry. Jeho Grolimové masakrují každého, kdo se jim dostane pod ruce. Chrámy od Carnatu po Gandahar jsou zaplaveny krví.“

„Musíme si promluvit s dvojčaty. Měli bychom zjistit, co o tom říká Mrinský kodex.“

„Měl by ses rychle připravit na cestu na sever a varovat Alorny.“

„To chvilku počká. Nejdřív se chci podívat na ten kodex.“

„Nemám moc času, Belgarate. Musím zpět do Malllorey. nechci, aby vás Kal Torak s miliony Malloreánců zastihl nepřipravené.“

„Jsem si skoro jist, že ho uslyším přicházet.“

„Kde je teď Pol?“

„V Aldufordu v severní Algarii.“

„Měl bys jí říct, aby se vrátila domů.“

„Uvidíme. Nechci udělat nic, dokud se nepřesvědčím, co na to Mrinský kodex.“

Jakmile dvojčata zaslechla, že Torak konečně opustil Ašabu,

posedla je horečná činnost a okamžitě se dali do práce. Beldin přecházel kolem nich a dával najevo stoupající nervozitu.

„Bratře, prosím," řekl mu Beltira, který vzhlédl od své kopie Mrinského kodexu, „sedni si někam. Snažíme se soustředit." To byl jeden z mála případů, kdy dal některý z bratrů najevo své rozladění.

Asi za hodinu ukázal Belkira triumfálně do svých svitků Darinského kodexu. „Tady je to," vykřikl. „Myslím, že jsem si to i pamatoval."

„Co je tam napsáno?" vyzvídal Beltira.

„Je to v té pasáži o zatmění. 'Slyš! Slunce ztmavne a nebe bude plakat bez konce. To je znamení, že se král vrací a bůh také.' Tak to tady stojí."

„S tím pláčem nebes je to teda pravda," poznamenal Beldin.

„Četli jsme to špatně," přiznal Beltira. „Hovoří pouze o jednom z nich. Ne o obou."

„Vysvětlíte to konečně?" vybuchl Beldin.

„Dívali jsme se na to špatně," vysvětloval Beltira. „Mysleli jsme si, že ta pasáž znamená, že se rivanský král vrátí na trůn a současně Torak opustí Ašabu. Ale s rivanským králem to nemá nic společného. Mluví to pouze o Torakovi, protože ten je v Angaraku zároveň bohem i králem. Zatmění a špatné počasí nás mělo varovat, co se děje, ale my jsme si říkali, že když je potomkovi Ocelového stisku skoro padesát, tak že by to bylo možné. Omlouváme se, Belgarate."

„Já bych se asi spletl, Beltiro, taky. Nijak se neobviňuj. Co je v odpovídající pasáži v Mrinském kodexu?"

Belkira zkontroloval své svitky a jeden z nich mi podal a ukázal na patřičnou poznámku.

„Slyš!" četl jsem nahlas. „V den, kdy se slunce zatmí a oblaka začnou plakat, vrátí se král k moci a odstaví toho, kdo byl na jeho místě."

„To celkem chápu, že jste se, bratři, spletli," řekl Beldin dvojčatům. „Je to natolik dvojsmyslné, že by to klidně mohl být rivanský král. Co je dál, Belgarate?"

„Bude se radit se svými podřízenými králi," četl jsem dál, „dávat jim pokyny, co mají dělat. Bude sbírat síly na konfrontaci s jiným Dítětem. Padne rozhodnutí, že to budou děti býčího boha."

„Arendie?“ podivil se Beldin. „Proč zrovna Arendie?“

„Už předtím jsou o tom zmínky,“ řekl Beltira. „V Arendii se stane *něco důležitého.*“

„Co je tam ještě?“ dorážel na mě Beldin.

Podíval jsem se na další řádku a začal jsem nadávat.

„Co se děje?“ vyzvídal Beldin.

„Prostě to tím končí. Teď už mluví o 'Matce vymřelého národa'. To je všechno.“

„Budeme na tom muset s Beltirou ještě trochu zapracovat,“ upozornil mne Belkira.

„Už víme dost, abychom mohli začít něco dělat, Belgarate,“ prohlásil Beldin. „My dva máme co dělat a dvojčata mohou pokračovat, aniž bychom jim koukali přes rameno. Já jdu do Mallorey. Ty bys měl varovat Alorny a najít bezpečnější místo pro Polgaru. V Aldufordu není beztak nic jiného než řeka a plno pastvin.“

Přikývl jsem a vstal. „Asi máš pravdu,“ souhlasil jsem. „Klidně bych se ještě chvíli zdržel, kdyby mi to něco napovědělo, ale zdá se, že už tam nic není.“

„Budeme vás informovat,“ slíbil Beltira. „Dáme tobě nebo Pol vědět okamžitě, jakmile se něco dozvíme.“

„Budu vám vděčen, bratři,“ odpověděl jsem.

Letěl jsem na sever do algarské pevnosti, kde jsem se dozvěděl, že je Cho-Ram XIV, současný šéf klanových náčelníků, někde u jezera Atun poblíž hranic s Drasnií.

Jsem si jist, že je vám to jméno povědomé. Královské rodiny často opakují jména. Je to hloupý zvyk, ale aspoň neunavuje něčí obrazotvornost.

Trvalo mi dva dny, než se mi podařilo čtrnáctého Cho-Rama najít. Byl to docela mladý chlap, oblečený v oděvu typickém pro koňáky, s vyholenou hlavou, až na dlouhý pramen vlasů na temeni, který připomínal koňský ohon. Když o tom tak teď dumám, tak měl hodně společného s Cho-Hagovým adoptivním synem Hettarem.

„Už bylo načase,“ bylo všechno, co řekl na mé oznámení, že se na ně Torak chystá. Byl to zcela jasný potomek málomluvného Algara

Hbité nohy.

„Nejde na zdvořilostní návštěvu," poznamenal jsem kysele.

„Já vím." Pak se na mě zašklebil jako vlk.

Tihle Alornové!

„Měl bys možná shromáždit své klany," radil jsem.

„Kolik máme času?"

„Nejsem si jist. Mallorea je pěkně rozlehlá, tak to bude Torakovi chvíli trvat, než shromáždí svoje síly. Navíc je tam Beldin a ten vás upozorní trochu v předstihu."

„Víc snad nepotřebuju, nebo jo? Svolám klany a všichni se shromáždíme v pevnosti. Budu tam, až mě budeš potřebovat."

„Je králem Drasnie stále Khalan?"

„Ne. Zemřel vloni na podzim. Jeho korunu teď má jeho syn Rhodar."

„Raději se vydám do Boktoru a pohovořím s ním. Dávej pozor na Jižní svahy. V Arendii se má stát něco důležitého, a tak je možné, že se Murgové pokusí slézt útesy, aby vás trochu oslabili, než se sem dostane Torak. Sedíte přesně na logické trase, kterou se vydá při své invazi."

„Dobře."

„*Dobře?* Co tím myslíš?"

„Že ho aspoň nebudu muset hledat."

„Nebyla tvoje babička náhodou z Arendie?"

„*Belgarate!* Co mi to chceš podsouvat!"

„Ale nic. Dej se do práce. Jdu si promluvit s Rhodarem a potom se vydám do Val Alornu a podívám se po Eldrigovi."

Musím přiznat, že mám někdy sklon k unáhleným závěrům. Jak Mišrak ak Thull, tak Algarie jsou otevřené travnaté pláně a Torak měl vést mohutnou armádu. Vůbec mě nenapadlo, že by se pokoušel tu armádu převést přes Nadrácký les.

Rhodar I z Drasnie byl skoro stejně korpulentní jako jeho jmenovec o pět století později, ale stále byl poměrně statný a při síle. To se ostatně u potomka Býčí šíje předpokládalo. Pěknou část z jeho nadváhy jsme z něj za následujících dvacet let vytřásli. Upozornil

jsem ho, co se děje v Mallorey a poradil mu, aby vypracoval se svými generály strategii pro obranu a vydal se do Val Alornu.

Král Eldrig ze Šereku rozhodně nebyl tím, co byste nazvali typickým reprezentantem své rasy. Za prvé se raději držel vody než korbelu s pivem a za druhé byl dost vzdělaný. Byl v mnohém podobný Anhegovi a tím rozdílem, že Anheg se občas napije.

„Arendie?“ zeptal se, když jsem mu řekl, co se chystá.

„Tak je to v Mrinském kodexu.“

„Jsi si jist? Torak snad půjde pro Orb na západ, ne? Orb není v Arendii ale v Rivě.“

„Dvojčata stále studují Mrinský kodex. Možná najdou nějaké vysvětlení. Doposud víme pouze to, že se má nějaká UDÁLOST stát v zemi dětí býčího boha. Pokud se nic nezměnilo, tak by to mělo znamenat Arendii.“

Eldrig se poškrábal v šedých vlasech a zíral do své mapy. „Je možné, že by mohl Torak projít Mimbre a pak zamířit skrz Arendské pobřeží na sever, aby napadl Větrný ostrov z jihu. Kdybychom mu stáli v cestě, tak by mohlo k nějaké potyčce dojít.“

Také jsem pohlédl do jeho mapy. „Myslím, že nemá smysl se někam vydávat, dokud se nepohne Torak,“ řekl jsem. „Měl bys možná dát zprávu Brandovi. Řekni mu, že se zanedlouho podívám i na ostrov. Musím ještě vyřídit pár věcí.“

„Máme Větrný ostrov úplně izolovat?“ zeptal se.

„Časem to možná uděláme, ale neměli bychom vyplašit Tolnedřany tím, že hned zavřeme jejich krámy na pobřeží Rivy. Budeme potřebovat jejich legie a tak bychom neměli Ran Boruna moc naštvat. Máme plno času zaplnit Moře větrů válečným loďstvem, jakmile se Torak pohne. Beldin nám dá vědět, až se k tomu bude schylovat.“

„Doufám, že budeme mít víc práce.“

„Já taky, ale něčím musíme začít. Taky bys mohl varovat Ormika ze Sendarie.“

„To nemyslíš vážně!“

„Sendarové tu přece taky žijí, Eldrigu.“

„Pěstitelé zelí nám v boji moc nepomohou.“

„Možná, že ne. Ale jestli se všechno bude vyvíjet tak, jak

předpokládám, tak budeme potřebovat občas projít Sendarií, a proto bychom měli být s Ormikem zadobře“

„Asi máš pravdu, Věčný.“ Natáhl se pohodlně ve své židli. Král Eldrig měl sice šedé vlasy, ale najednou se na mě zakřenil a jeho tvář vypadala v tu chvíli mladistvě. „Na tuhle záležitost jsme čekali, Belgarate, ne?“

„Ano, řekl bych, že je to jedna z nich. Budou ale i další.“

„Jedna je pro teď akorát. Nechci vypadat příliš chtivě. Je to jedna z příležitostí, na které jsme čekali od dob Medvědí šíje a tak mi to stačí.“

„Počkám si, co mi řekneš po válce, Eldrigu. Jak si vzpomínám na tu poslední, tak to moc velká paráda nebyla. Začni chystat lidi a podívej se do pokladnice, jestli budeš mít dost peněz na stavbu lodí. Možná bude potřeba doplnit válečné loďstvo.“

Trochu sebou cukl. „Možná bych si mohl půjčit od Ran Boruna.“

„Moc bych na to nespoléhal a když, tak by se ti určitě nelíbily jeho úroky. Začni, Eldrigu. Zůstanu s tebou ve spojení.“

Opustil jsem Val Alorn a zamířil na jihovýchod do Aldufordu v severní Algarii, abych si promluvil s Polgarou. Její dům byl poblíž samotné zátoky, proto jsem se vyhnul městu a přistál na břehu řeky. S výjimkou pevnosti je Alduford prakticky jediné město v Algarii a je to vidět. Algarové mají skutečně podivnou představu, jak má vypadat město. Je zjevné, že je ještě nenapadlo, jak vypadá ulice, a tak staví své domy, kde je napadne. To s sebou přináší problém, když něco potřebujete najít.

Konečně jsem našel Polin dům a zaťukal na dveře. Dveře se otevřely skoro okamžitě. Jako obvykle byla Pol oblečena celá v modrém a – také jako obyčejně – mne hned sjela. „Kde jsi byl?“ vylétla. „Už tě čekám dva týdny.“

„Musel jsem si ještě promluvit s některými Alorny.“ Podíval jsem se za její záda do kuchyně, kde seděl u stolu asi jedenáctiletý chlapec. Nebylo těžké ho poznat, protože potomci Ocelového stisku si byli podobni jako vejce vejcí. Měl stejnou barvu vlasů i stejně vážný výraz jako jeho předkové. U stolu s ním seděla smutná algarská žena s dlouhými černými vlasy a přebírala hrách. Nikdy jsem si nebyl jist, co Pol jednotlivým dědicům řekla, takže jsem usoudil, že by bylo

rozumné si s ní nejdřív promluvit trochu o samotě. „Pojďme se trochu projít, Pol," navrhl jsem. „Musíme se na něčem dohodnout."

Ohlédla se, přikývla, vzala si šátek a vyšla ven.

„Co se stalo s jeho otcem?"

„Zemřel," odpověděla stručně a v hlase zaznínval ten starý smutek.

„Jak se ten chlapec jmenuje?"

„Garel. Je to dědic."

„To je zřejmé."

Viděl jsem, že se jí nechce mluvit, a tak jsme kráčeli mlčky. Šli jsme podél řeky, až jsme za sebou nechali poslední domy. Mraky, které měsíce zakrývaly oblohu, se na chvíli rozestoupily a bylo skutečně alespoň na moment slunečno. Vánek čeřil hladinu řeky a já zažil jednu z chvilek, kdy se mi zdálo, že jsem je již prožil. Byl jsem si téměř jist, že to bylo na protějším břehu řeky, kde mi legrační stařík s dvoukolovou károu dával rady k rozdělení Alorie poté, co jsem se s Šerekem a jeho chlapci vrátil z Kthol Mišraku před nějakými devětadvaceti staletími.

„Co se stalo?" zeptala se zvědavě Pol.

Pokrčil jsem rameny. „Nic důležitého. Asi jsem tu už byl, to je všechno. Předpokládám, že víš, co se stalo?"

Přikývla. „Dvojčata mi to už řekla. Nemohli tě najít, a tak mi pro tebe nechali nějaké vzkazy."

„Co?"

„Snažili se získat víc informací z Mrinského kodexu. Během této UDÁLOSTI má být Dítětem světla Brand."

„Brand?"

„Alespoň to tvrdí kodex. V té pasáži se praví: 'Nechť ten, kdo zastává místo strážce Orbu, potká se s Dítětem temnot v zemi býčího boha.' To je přece Brand, ne?"

„Nevidím jiné vysvětlení. Zřejmě došlo k jistému prohození rolí… alespoň takovému, aby Brand mohl použít Rivův meč."

„To dvojčata neřekla. Ještě stále na tom pracují. Je tam ještě něco." „Určitě tam ještě něco musí být. Podej mi, Pol, ruku. Mám pocit, že bych si měl hned promluvit s dvojčaty a takhle to uslyšíme oba."

Přikývla a podala mi ruku. Z nějakého důvodu jsme se za ta léta

jen málokdy dotkli a ještě méně často jsme k něčemu společně napnuli naše duše. Znovu jsme byl překvapen šířkou a hloubkou duše mé dcery a zároveň její citlivostí. Co mě ale zarazilo nejvíc, byla hloubka jejího smutku. Myslím, že jsme všichni přehlédli, že úkol, který na sebe vzala, sestával s opatrování nekonečné řady chlapců, které viděla růst, ženit se, potom stárnout a nakonec umřít. Její duše odrážela nekonečnou lítost, kterou snad nic nemohlo rozptýlit.

Jakmile se naše duše setkaly, vyslali jsme společnými silami vzkaz. *„Bratři.“*

„Belgarat?“ ozval se Beltirův hlas. *„Kde jsi?“*

„Jsem v Aldurfordu. Pol je se mnou. Můžete nám něco objasnit?“

„Samozřejmě.“

„Zjistili jste, jak má Brand použít Orb?“

„Ne. Je to velmi obtížné, Belgarate, Já si myslím, že to má být hlavní UDÁLOST. Mrimký kodex začne být vždycky hodně zvláštní, když se k něčemu takovému dostaneme.“

„Je tam něco o tom, co mám dělat já?“

„Ty a Pol máte jít do Rivy a setkat se s alornskými králi. Ach, ještě něco. Než půjdete do Rivy, máte vzít dědice do pevnosti.“

„To nepřipadá v úvahu!“ překřičela mne Pol. *„Pevnost je přesně Torakovi v cestě.“*

„Jenom říkám, co je v Mrinském kodexu, Pol,“ odpověděl Beltira *„Stojí tam: 'A Strážce se má ukrýt jako uprchlík v pevnosti Koňských lidí, protože se Dítě tmy nedostane přes její zdi.' Asi máš pravdu, že Torak oblehne pevnost, ale nedokáže ji dobýt.“*

„Mně se to nelíbí,“ namítala Pol.

„Ale dává to smysl,“ řekl jsem jí nahlas. „Ty a já máme jít do Rivy, a to není bezpečné místo pro Garela a jeho matku. Celý vtip je v tom, že se osm set let snažíme držet Rivova nástupce a Orb odděleně. Kdybychom vzali Garela do Rivy s námi, musel by pozvednout meč on a na to je příliš malý.“ Pak jsem zase vyslal myšlenku směrem k dvojčatům. *„Podařilo se vám zjistit nějaký časový rámec celé téhle UDÁLOSTI?“*

„Z Mrinského kodexu? Přece sám dobře víš, že se tam žádné časové údaje neobjevují.“ „Slyšeli jste něco od Beldina?“ „Jednou nebo dvakrát. Torak je stále v Mal Zethu a Zedar a Urvon jsou s

ním.“ „Tak to máme stále spoustu času.“ „Uvidíme. My se zase dáme do práce, ale vy dva byste měli raději začít jednat.“

Pol a já jsme se pomalu vraceli po břehu řeky zpět do Aldurfordu. „Mně se to nelíbí, otče,“ řekla mi znova.

„Mně osobně taky moc ne, Pol. Ale hrajeme hru, aniž bychom znali všechna pravidla. Myslím, že teď musíme prokázat svou víru. Musíme věřit, že Důvod ví, co dělá“

„Stejně se mi to nelíbí.“

„Někdy musíme dělat věci, co se nám nelíbí, Pol. Za to jsme placeni.“

„Placeni?“

„Obrazně řečeno.“

Garel a jeho matka o své skutečné situaci moc nevěděli a Pol si myslela – a já s tím souhlasil – že za dané situace bude nejlepší, když to tak zůstane. Dědici Rivova trůnu byli všichni více či méně – jak jsme si zvykli to nazývat – „talentovaní“ a je velmi nebezpečné, když poskytnete začínajícímu kouzelníkovi příliš mnoho informací. Garion, který je mnohem víc než jenom trochu talentovaný, si pravděpodobně vzpomene na situace, jak jsme se s Pol vyhýbali jeho otázkám, když vyrůstal na Faldorově farmě. Bylo to samozřejmě Polino rozhodnutí, ale já, když jsem o tom přemýšlel, s ním z celého srdce souhlasil. Tím se předejde celé hromadě nepříjemností.

Rozšířili jsme mezi sousedy historku o rodinných problémech a v několika dnech opustili Alduford a s Garefem a Adanou zamířili k pevnosti. Když jsme tam dorazili, promluvil jsem si s Cho-Ramem a potom jsme všichni tři zamířili do Rivy.

Počasí je na Větrném ostrově tak hnusné, že jsme si sotva všimli změny, která nastala po zatmění slunce. Když jsme tam dorazili, déšť bičoval přístav a schody k zámku připomínaly vodopády. Chrliče zaplavovaly ulice spoustou vod z okapů. Skutečně to bylo značně depresivní.

Eldrig a Rhodar ještě nedorazili, takže jsme se s Brandem sešli jenom my tři. Několik let jsem na Větrném ostrově nebyl, takže jsem vlastně nového rivanského správce ani neznal. I když není post správce dědičný, existují jistá kritéria, podle kterých se nový správce vybírá. Rivané nejdou do takových extrémů jako Nyissánci při výběru

Salmissry, ale když se jedná o Branda, tak vybírají velmi pečlivě. Rivanský správce musí být pevný, citlivý muž, na kterého je spolehnutí za každých okolností. Tenhle byl ale skutečně pozoruhodný muž. Předpokládané Dítě světla byl skutečně velký chlap, ale Alornové jsou velcí. Tolnedřané, kteří jsou od přírody menší, se snaží dávat do protikladu velikost a chytrost, ale já se tím neřídím, protože už jsem potkal dost chytrých obrů. Tenhle správce byl inteligentní, přemýšlivý chlapík s hlubokým, klidným hlasem. Líbil se mi na první pohled a za ta léta, kdy se blížil jeho úkol v Arendii, jsem ho měl čím dál raději. „Jste si jisti, že bude král Garel v pevnosti v bezpečí?“ zeptal se.

„Tvrdí to Mrinský kodex,“ odpověděl jsem.

„Neboj se, Brande,“ ujišťoval ho Cho-Ram. „Nikdo se nedostane přes hradby pevnosti.“

„Mluvíme o mém králi, Cho-Rame,“ řekl Brand. „Nebudu se o jeho bezpečnost sázet.“

„Půjdu tam sám, Brande. Stoupnu si na hradby a budu tam stát dvacet let a nechám Toraka, ať vyzkouší všechno, co umí.“

„Ne, nepůjdeš, Cho-Rame,“ oznámil jsem mu jasně. „Nedovolím, aby ses zavřel v pevnosti. Tu dokáže ubránit každý plukovník. Potřebuji alornské krále tam, kde je budu mít po ruce.“

„Stejně bych se cítil bezpečněji, kdyby byl král Garel tady,“ ozval se zase Brand.

„To by nebyl nejlepší nápad. Jakmile se dostane blízko Orbu, Torak se to okamžitě dozví. Když zůtane v pevnosti, bude v anonymitě a Torak vůbec nebude vědět, kde je.“

„Stejně sem bude muset přijít, Belgarate.“

„A to proč?“

„Aby získal svůj meč. Jestli se má utkat s Torakem, tak bude potřebovat svůj meč.“

„To trochu předbíháš, Brande,“ řekla mu Polgara. „Garel není ten, kdo se setká s Torakem v Arendii.“

„Je to rivanský král, Polgaro. *Musí se setkat s Torakem.*“

„Ještě ne,“

„Dobře. Když ne on, tak kdo tedy?“

„Ty.“

„*Já?*“ Musím mu přičíst k dobru, že nedodal to očekávané 'Proč já?' Jeho oči ovšem získaly trochu divoký vzhled.

Odrecitoval jsem mu patřičnou pasáž. „Zdá se, že jsi byl vybrán ty, Brande,“ dodal jsem.

„Ani jsem nevěděl, že jsem kandidát. Co mám dělat?“

„Nevíme jistě. Ale až přijde čas, tak se to dozvíš. Až budeš stát tváří v tvář Jednookému, vezme to do ruky Nezbytnost. V takových situacích je tomu tak vždycky.“

„Cítil bych se mnohem líp, kdybych věděl, co se stane.“

„To my všichni, ale tak to prostě nechodí. Neboj, Brande. Zvládneš to.“

Eldrig a Rhodar se k nám připojili asi za měsíc a pak jsme začali připravovat naší strategii. Beldin nám dal vědět, že si Torak dává s invazí na západ na čas. Zatím se soustřeďoval na upevnění svého postavení mezi lidem Mallorey. Nijak jsem se neobával překvapení. Torak je příliš arogantní, než aby se nějak skrýval. Chtěl, abychom věděli, až se rozhodne přijít.

Po několika prvních sezeních se k nám připojil král Ormik ze Sendarie. Ormikova matka byla Alornka, takže mezi nás vhodně zapadl. Skutečnost, že jsme spolu strávili spoustu času, neprošel bez povšimnutí. Ran Borunova výzvědná služba nebyla tak dobrá jako Rhodarova, ale i ten nejpřitroublejší špion by asi nepřehlédl fakt, že *něco* visí ve vzduchu.

Torak strávil tucet let vytvářením absolutní moci nad Malloreou… přitom vůbec netušil, že se Garel v roce 4860 oženil s algarskou dívkou Aravinou a o rok později se jim narodil syn Gelane. Na podzim roku 4864 uzavřeli Murgové a Nadrakové karavanní cesty na východ. Do Tol Honetu se donesla ozvěna stesků od džunglí Nyissy po severní pláně Morinlandu. Ran Borune poslal diplomatické nóty do Rak Gosky a Yar Nadraku, ale zůstaly nevyslyšeny. Ad Rak Cthoros, král Murgů a nadracký král Yar Lek Thun dostávali rozkazy od Ktačika a ani jeden z nich nechtěl popudit tu chodící mrtvolu jenom proto, že se Ran Borune cítí uražen. Zajímalo by mě, jestli se Ktačik vůbec obtěžoval říct Gethel Mardu z Thullu něco o invazi na západ, protože Gethel pravěpodobně ani netušil, která cesta vede na západ.

Uzavření těch obchodních cest jasně signalizovalo, že se Torak chystá na pochod, proto Brand vyhlásil Rivu za zavřenou z důvodu obrany a Eldrigovy válečné lodi to oznámení začaly uplatňovat v praxi. Pro obchodníky v Tol Honetu začaly skutečně zlé časy.

Po uzavření Větrného ostrova jsme se ještě jednou sešli na hradě v Rivě. „Události dospěly ke svému vyvrcholení, otče," prohlásila Polgara. „Myslím, že nadešel čas, aby sis promluvil s Ran Borunem."

„Asi máš pravdu," zahuhlal jsem.

„Proč tak otrávený obličej, Belgarate?" zeptal se Brand.

„Setkal jsi se s ním někdy?"

„Nikdy jsem neměl to potěšení."

„To není to pravé slovo, Brande. Boruné jsou paličatí a svárliví a absolutně odmítají věřit čemukoliv, co se vymyká trochu normálu,"

„Neměli bychom taky upozornit Arendy?" navrhl Cho-Ram, celý oblečený v kůží.

„Ještě ne," odpověděl jsem. „Asi by to bylo trochu předčasné. Jestli je Torak vzdálen od jejich hranic víc, jak dva dny pochodu, tak to stejně zatím zapomenou."

„Tak hloupí Arendové nejsou," protestovala Pol.

„Opravdu? Cho-Rame, zkus se spojit z Gorimem a zjistit něco nového. Ormiku, co takhle kdybyste přesunuli nějaké zásoby dolů na severní břeh řeky Camaar? Jestli bude v Arendii válka, tak budeme potřebovat jídlo."

„Můžeme žít z toho, co najdeme na daném území, když bude potřeba," prohlásil Rhodar.

„Ale jak dlouho? Za týden budeme muset začít vařit vlastní boty a o to asi nikdo nebude stát."

Další den jsem zamířil do Tol Honetu, kam jsem dorazil za dva dny. Ran Borune IV byl mladý chlap, který byl na trůnu pouze pár let. Třetí Borunská dynastie byla ještě v plenkách, a tak bylo ve vládě ještě pár Honethitů a Vorduvanů. Zvláště Honethové byli velmi rozčilení kvůli uzavření karavanních cest na východ a Rivy. Den bez výdělku je pro ně důvodem k velkému zármutku, a tak byla každý den u panovníka dloubá řádka všelijakých stěžovatelů, kteří žádali, aby s tím něco udělal. A do této atmosféry jsem dorazil já.

Za ta staletí si různé vládnoucí rodiny v Tol Honetu vytvořily

teorii, která jim vyhovovala. Pokolení po pokolení se ujišťovali o tom, že jména Belgarat a Polgara jsou dědičné tituly. Snažit se novému vládci namluvit něco jiného by znamenalo velké obtíže, takže jsem se o to nepokoušel. „Slyšel jsi, co se děje v Mallorey?“ zeptal jsem se ho.

„Pochopil jsem, že je tam nějaký nový vládce.“ Jako většina členů jeho rodiny, i Ran Borune byl malé postavy… zřejmě to bylo dědictví po vílách. Císařský trůn Tolnedry byl konstruován tak, aby působil impozantně, takže byl velký a Ran Borune IV na něm vypadal jako dítě, sedící na nábytku pro dospělé.

„Co víš o tom novém vládci v Mal Zethu?“ zeptal jsem se.

„Nic moc. Ostatně Mallorea je dost daleko a mnohem blíž se dějí věci, které mne znepokojují.“

„Asi by ses měl začít strachovat Toraka, protože on sem zamíří.“

„Proč si to myslíš?“

„Mám svůj zdroj informací, o kterých ty nic nevíš, Ran Borune.“

„Máš ještě něco jiného než tyhle staré výmysly, Belgarate? Tím možná udivíš Alorny, ale určitě ne mne.“

Klidně jsem to přešel. „Není to žádná stará historka.

Jsou to zprávy od Rhodarovy výzvědné služby. Nikomu se ještě nepodařilo nic utajit před drasnijskými špiony.“

„Proč mi to neřekl Rhodar?“

„Však ti zrovna vzkazuje. Proč myslíš, že jsem tady?“

„Ach tak. Proč jsi to neřekl? Pošlu do Mal Zethu emisary, aby se zeptali, jaké má malloreánský vládce úmysly.“

„Neztrácej čas, Ran Borune. Za pár měsíců bude u tvých dveří a budeš si s ním moct promluvit osobně.“

„Co je to za člověka? A proč si vybral zrovna tohle jméno?“

„Je arogantní, nesmiřitelný a ovládají ho naplno jeho obrovské ambice. Slovo Kal znamená ve staré angaračtině bůh a král. Stačí ti to, aby sis o něm udělal nějakou představu?“

„Je to blázen?“ Ran Borune se tvářil překvapeně.

„On si tak asi nepřipadá… a Angarakům zcela jistě taky ne. Přesvědčil je, že je skutečně Torak a to hlavně tím, že Grolimové popravili každého, kdo tomu nevěřil. Míří na západ a před sebou požene celou Malloreu.“

„Nejdřív bude muset přejít Murgos. Murgové opovrhují

Malloreánci a jistě se nesklonní před malloreánským vládcem.“

„Murgové udělají všechno, co jim řeknou Grolimové, Ran Borune. A Grolimové už přistoupili na to, že Kal Torak je pravý Torak.“

Začal si okusovat nehty. „Možná opravdu můžeme mít problémy,“ připustil. „Zjistili Rhodarovi špióni, proč nás chce napadnout?“

„Asi proto, aby ovládl svět,“ řekl jsem s pokrčením ramen. „Ještě nic nevíme úplně přesně, ale určitě míří do Arendie.“

„Arendie? To už nedává vůbec žádný smysl.“

„Já vím, ale drasnijská výzvědná služba to tak zachytila. Když nepodnikneme něco, co by ho zastavilo, tak budeš mít za chvíli na severní hranici celou nepřátelskou armádu.“

„Aby se dostal do Arendie, bude muset projít Algarií.“

„To si myslíme taky.“

„Jsou na něj Algarové připraveni?“

„Algarové jsou připraveni na angarackou invazi již tři tisíce let. Stejně jako Šerekové a Drasnijci. Alornové a Angarakové se nikdy neměli rádi.“

„To jsem už taky slyšel. Možná nařídím legiím pohotovost.“

„Radil bych zajít trochu dál, Ran Borune. Cestou sem jsem se podíval na tvoje legionáře. Jsou úplně z formy. Měl bys je trochu prohnat. Teď se vracím do Rivy. Musíme promyslet obranu Algarie. Budeme tě informovat o nových zprávách Rhodarových špiónů.“ Po těch slovech jsem se uklonil a odešel.

Tuhle povídačku jsem při jednání s Tolnedřany použil často. Předpokládaná jasnozřivost drasnijské tajné služby byla v té době dost pádným argumentem. Bylo to rozhodně mnohem snazší, než kdybych se jim snažil vysvětlit, odkud mám skutečně svoje informace.

Na jaře 4865 vedl Kal Torak své Malloreánce přes most do Morinlandu a potom začal podél pobřeží směřovat na jih. Poté, co překročil hory Gar og Nadraku, jeho celá armáda zmizela v tom obrovském lese, co pokrývá celý sever.

Za celé věky jsem se účastnil mnoha válek, a to mne asi trochu zavedlo na scestí, když jsem se snažil předvídat, kudy se bude Torak ubírat. Každý lidský velitel vede své vojsko nejkratší a nejsnadnější

cestou na bitevní pole. Nechce hazardovat se životy svých vojáků a nechce, aby byli vyčerpáni ještě dřív, než dojde k boji. Torak nepochybně nebyl lidský velitel. Životy jeho vojáků pro něj neznamenaly zhola nic a měl své způsoby, jak je přimět bojovat, i když byli sebevíce unaveni.

Na každý pád byli alornští králové stejně jako já přesvědčeni, že Torak povede svá vojska po pobřeží do Mišrak ak Thull, že jsme byli všichni opravdu překvapeni, když začátkem léta 4865 vedl svou armádu severních Murgů, Nadraku, Thullů a Malloreánců přes hory Gar og Nadraku k vřesovištím východní Drasnie.

Torak sám cestoval v podivně vyhlížejícím kovovém zámku s neužitečnými věžičkami a ostentativním cimbuřím. Sice byl celý na kolech, ale stejně bylo potřeba obrovského stáda koní a asi tisíce Grolimů, aby se to vůbec hnulo. Nechtěl jsem ani pomyslet na to, kolik dalo asi práce prosekat tomu směšnému monstru cestu skrz lesy Gar og Nadraku.

Byl jsem si okamžitě téměř jist, že Kal Torak nepřichází jako dobyvatel, ale jako ničitel. Neměl zájem okupovat Drasnii a zotročit obyvatele. Chtěl je prostě všechny zabít. Ti Drasnijci, kteří byli chyceni, byli okamžitě obětováni grolimskými knežími.

Když se dívám zpátky, chápu, co vlastně dělal. Potřeboval se samozřejmě dostat do Arendie, ale udělal si čas na to, aby vyvraždil Drasnijce ještě předtím, než se dostane do Algarie nebo Šereku, aby tam udělal totéž. Arendie byla v jeho uvažování druhořadá. Nejdřív chtěl z povrchu zemského vymazat Alorny.

Náš špatný odhad jeho strategie nás úplně odklidil z cesty, takže Torakovy hordy zničily Boktor dřív, než se nám podařilo zformovat na severu síly a začít alespoň trochu klást odpor. Protože jsme byli pod obrovskou přesilou, ani jsme se nepokoušeli předstírat, že válčíme. Místo toho jsme spěchali na sever jako záchranná výprava, která se snaží najít co nejvíc uprchlíků. Eldrigovy válečné lodi posbíraly značný počet vystrašených drasnijských civilistů z ostrovů v ústích řek Aldur a Mrin a algarská kavalerie sbírala ty, co přelili na jih směrem k jezeru Atun a dopravila je do relativního bezpečí v algarské pevnosti. Velké množství uprchlíků z Boktoru se vydalo na vpravdě ohromující cestu z hořícího města do údolí řeky Dused, která tvořila

hranici mezi Drasnií a šereckým poloostrovem. Pro zbytek obyvatelstva bylo jedinou možností vydat se do močálů, kde jich přežilo jenom pár.

Jakmile bylo zřejmé, že se nemůžeme postavit armádě Kal Toraka, usoudili jsme, že je Drasnie ztracena. Abych zachránil zbytky drasnijské armády, musel jsem občas dělat skutečně brutální věci. Ani jsem se nesnažil hádat s žalem přemoženým Rhodarem. Prostě jsem odvedl jeho i jeho kopiníky na jih na pláně Algarie. Byl jsem si jist, že je budeme později potřebovat.

A tak byla Drasnie v létě 4866 dobyta. Nám vyvstal problém uhádnout, co bude dál. Stočí se na sever a napadne Šerek? Nebo se vydá na jihozápad a pokusí se přes Sendarii dostat do Arendie? Nebo povede své hordy na jih do Algarie? Nejhorší možností – vzhledem k velikosti jeho armády – bylo to, že rozdělí své síly a vydá se všemi směry najednou.

To by nás pravděpodobně srazilo na kolena. Jsem docela překvapen, že ho to nenapadlo taky.

Kapitola 12.

Král Eldrig z Šereku byl starý muž s bílými vlasy i vousy. Stál u okna a pozoroval deštěm bičovaný přístav v Rivě. Bylo to asi dva týdny potom, co jsme se pokusili zachránit poslední drasnijské uprchlíky. „Ty ho znáš, Belgarate," řekl. „Jak vůbec myslí? Co udělá příště?"

„Myslím, že se neptáš toho pravého muže, Eldrigu," pronesl hořkým tónem Rhodar. V mnoha směrech teď Rhodar z Drasnie vypadal jako zlomený muž, který žil jenom pro pomstu. „Svatý

Belgarat neměl poslední dobou ve svých předpovědích moc štěstí.“

„Tak to by stačilo, Rhodare,“ řekl Brand pevně svým hlubokým, klidným hlasem. „Nejsme tu proto, abychom ohřívali starou polévku. Jsme tu proto, abychom se rozhodli, co uděláme dál a ne proto, abychom se dohadovali, co jsme udělali špatně minulý měsíc.“ Předurčení, že má být v nastávající UDÁLOSTI Dítětem světla mu přineslo velkou vážnost a alornští králové na jeho slovo velmi dali.

„Víme, že skoro jistě míří do Arendie,“ prohlásil Ormik ze Sendarie. Ormik vypadal jako úplně obyčejný člověk. Jsem si skoro jist, že ani ti, co ho znali, by ho nedokázali v davu rozlišit. „Z toho vyplývá, že jakmile přeskupí svoje síly, zamíří k jihu.“

„A nechá si odkrytá záda?“ zabručel Eldrig. „To není příliš pravděpodobné. Myslím, že než se nadějeme, bude u bran Val Alornu.“

„Neočekávejme od něj nic rozumného,“ řekl jsem jim. „Mám pocit, že to, co se stalo v Drasnii, to víc než potvrzuje. Neměl žádný důvod, proč projít nadrackým lesem, ale stejně to udělal. Nepřemýšlí způsobem jako normální lidský generál.“

„Proč zničil Drasnii?“ dožadoval se vysvětlení se slzami v očích Rhodar.

Pokrčil jsem rameny. „Asi to byla odveta. Drasnijci skoro vyhubili Nadraky v průběhu války ve třetím tisíciletí.“

„Ale vždyť je to skoro dva a půl tisíce let za námi, Belgarate,“ protestoval Rhodar.

„Torak má dobrou paměť.“

„Teď je hlavní otázka, jestli rozdělí nebo nerozdělí svou armádu,“ ozval se Cho-Ram. Cho-Ram si pomalu brousil svůj meč a ten zvuk mi pronikal do morku kosti.

„Tohle řešení je zcela cizí jeho charakteru,“ poznamenal jsem, „ale tentokrát si ani tím nemůžeme být zcela jisti.“

„Nejsem si zcela jist, že to chápu,“ opáčil Cho-Ram a položil meč i brousek před sebe na stůl.

„Torak nemá rád, když se mu jeho lidé vymknou z rukou. Kdysi dávno ještě před Válkou bohů, byli Angarakové nejvíce hlídaní lidé na celém světě. Od těch dob se ale svět přece jenom trochu změnil. Torak má teď učedníky a nechává na nich některé věci. Ktačik by mohl

navrhnout rozdělení sil a Zedar by to udělal zcela jistě.“

„Myslíš, že by je Torak poslechl?“ zeptala se mne Polgara.

„Tím si právě nejsem jist. Jsem si jist, že se mu ten nápad nebude líbit, ale možná usoudí, že je to nezbytné.“ Pohlédl jsem k oknu. „Je to jenom odhad,“ připustil jsem, „ale myslím si, že Torak svou armádu nerozdělí. Kdyby to chtěl udělat, tak to udělal, když sestupoval do drasnijských vřesovišť. To byl pravý čas pro oddělení jižní větve do Algarie, ale on to neudělal. Má sklon myslet jednokolejně. To umanutí lidé dělávají a možná se stejně chovají i umanutí bohové. Myslím, že svoje síly nerozdělí. Ať už se rozhodne pro jakýkoliv směr, vezme všechny své lidi s sebou. Není tady proto, aby vyhrál bitvu, ale aby ničil. A na to potřebuje spoustu armády.“

„Pak je tedy jediná otázka, kdo je další na řadě,“ řekl Eldrig. „*Já* myslím, že napadne Šerek.“

„A proč?“ vyzvídal Cho-Ram. „Všichni tvoji muži jsou na válečných lodích, kam se stejně nedostane. *Já* myslím, že příští bude Algarie. Musí se dostat do Arendie a pak jsem první po cestě já.“

„Nebo já,“ dodal Ormik tiše, „a moji lidé nejsou příliš bojovní. Jestli se potřebuje dostat rychle do Arendie, tak půjde přes Sendarii.“

„Není to všechno trochu zavrženíhodné?“ ozval se smutně Rhodar. „Vy jste, pánové, viděli, co se stalo *mému* království a teď se hádáte o to, na čích hranicích má stát celá naše armáda.“

„Alorie je jedna, Rhodare,“ řekl mu Eldrig, „My všichni pláčeme nad tím, co se stalo v Drasnii.“

„Kde jste tedy byli, když jsem vás potřeboval?“

„Byla to moje chyba, Rhodare,“ řekl jsem mu. „Jestli chceš po někom házet kamenem, tak ho hoď po mně a alornské krále z toho vynech. Mrinský kodex řekl, že Torak oblehne algarskou pevnost… někdy. Není tam ani zmínka o tom, jestli někoho napadne před tím.“

„Kdy má být v Arendii?“ zeptal se Eldrig.

„Nevíme,“ odpověděl jsem nevesele.

„A on to ví?“

„Asi jo. Jediný, kdo je na tahu, je on. My děláme akorát protitahy. Když jsem byl s Šerekem a jeho hochy v Kthol Mišraku, věděli jsme, kdy tam máme být. Tenkrát jsme měli výhodu plánování my, tentokrát ji má on.“

„Pak tedy můžeme jenom čekat," řekl Brand. „Musíme ho sledovat a být ve střehu. Jakmile se pohne, musíme být okamžitě schopni reagovat."

„To není žádná zvláštní strategie, Brande," namítl Cho-Ram.

„Budu jen rád, když uslyším jiné možnosti."

„Můžeme něco udělat," prohlásila Polgara. „Myslím, že je čas obrátit se i na jiná království… zvláště na Tolnedru. Budeme potřebovat jejich legie."

„Ran Borune nemá rád Alorny, Polgaro," řekl jí Eldrig. „Myslím, že naše diplomaty ani nevyslechne."

„Možná že ne, ale myslím, že vyslechne mne a mého otce. Musíme také promluvit s Arendy… a s Nyissánci."

„S Nyissánci bych vůbec neztrácel čas," pravil znechuceně Cho-Ram. „Jsou většinu času zfetovaní a v boji k ničemu nebudou."

„Nebyl bych si tak jistý, Cho-Rame," oponoval jsem mu. „Kdybych dostal dobrého nyissánského traviče k Torakově polní kuchyni, tak by mohl zabít víc Angaraků než celá tolnedranská legie."

„Belgarate!" vykřikl Cho-Ram. *„To je hrozné!"*

„Přesně to se stalo v Drasnii. Torak nás přečíslil a my musíme najít způsob, jak síly vyrovnat." Vstal jsem. „Mějte se na pozoru, pánové. Polgara a já zamíříme na nějaký čas na jih."

Trvalo nám s Polgarou celý týden, než jsme našli tábor asturijského vévody a jeho lučištníků. Částečně za to mohlo počasí. Nekonečný déšť znesnadňoval viditelnost a rozmočil vše na zemi. Když jsme se na čas vraceli do svých vlastních podob, Polgara smrděla jako pytel mokrého peří a já si umím představit, že pach mokrého psa není o moc lepší. I když jsme o tom nikdy nemluvili, seděli jsme večer každý na opačné straně ohně.

Skoro se stydím to přiznat, ale nakonec jsme našli vévodův tábor jenom náhodou. Na chvilku přestalo pršet a rozjasnilo se, takže Polgara zahlédla proužek dýmu, stoupající k obloze.

Asturijský vévoda se jmenoval Eldallan a byl to vysoký, mladý muž oblečený – stejně jako jeho muži – celý v zeleném. Lidé, ukrývající se v lese, asi preferují tuto barvu. Asturijské ležení bylo dost velké. Bylo tu několik stanů, ale většina lučištníků žila v chatrčích, které připomínaly obydlí trpaslíků. Mám pocit, že je

v tom trocha spravedlnosti. Eldallanovi lučištníci byli většinou šlechtici a teď měli příležitost poznat, jak žijí prostí lidé.

Eldallan byl proti jakékoliv spolupráci… alespoň ze začátku. Jeho muži mu vyrobili prostou židli, ale on na ní seděl, jako by to byl skutečný trůn a u něj si hrála s panenkou jeho osmiletá dcerka Mayaserana. „To je alornský problém.“ Odmítl můj návrh. „Můj problém jsou Mimbraté.“ Aby se odlišili od svých rodáků z jihu, hovořili jako o „nich“.

„Jsem si jist, že změníš svůj názor, až ti, Výsosti, dva nebo tři Gromlinové začnou rvát srdce z těla,“ řekl jsem vážně.

„To jsou jenom povídačky,“ zavrčel. „Nejsem takový trouba, abych uvěřil nějaké alornské propagandě.“

„Proč, otče, nenecháš mne, abych si s ním pohovořila?“ navrhla Polgara. „Znám Arendy trochu lépe než ty“

„Budu jen rád,“ souhlasil jsem vřele. „Jeho skepticismus mě stejně míchá.“

„Prosím, odpusť mému otci, vévodo,“ začala na vévodu sladce. „Diplomacie nepatří mezi jeho silné stránky.“

„Nebudu naslouchat tvým hororovým historkám o nic víc než jeho, Polgaro. Tvoje dávné spojení s Wacity je dobře známo, nemáš žádný důvod milovat Asturijce.“

„Nechci ti vykládat žádné horory, vévodo. Chci ti jenom *ukázat*, co udělali Angarakové Drasnii.“

„To jsou jenom chiméry.“ Odmítl mávnutím její návrh.

„Ne, vévodo. To je skutečnost Mluvím s tebou jako vévodkyně z Eratu a skutečný gentleman by nezpochybňoval slovo šlechtičny… nebo snad mám předpokládat, že v Asturii žádni gentlemani nejsou?“

„Chceš zpochybnit mou čest?“

„Stejně jako ty jsi zpochybnil mou.“

To jím pohnulo. „Tak dobře, madam,“ souhlasil odevzdaně. „Jestli mi dáš slovo šlechtičny, že mi ukážeš, co se skutečně stalo, tak to nemohu odmítnout.“

„Vaše Výsost je příliš laskavá,“ zahuhlala. „Vraťme se v čase a pojďme se podívat do severní Drasnie. To se skutečně stalo, když Kal Torak vstoupil na vřesoviště.“ Cítil jsem, jak její Vůle roste a pak udělala malé gesto před jeho tváří a všechnu ji uvolnila.

Já to neviděl, ale vévoda ano.

„Co se děje?“ volala jeho dcerka, když viděla, jak tatínek výkřikl hrůzou.

On ale nebyl schopen odpovědět. Polgara ho držela jako zmraženého ve své moci asi čtvrt hodiny. Oči se mu stále více rozšiřovaly a tvář byla úplně bledá. Po několika minutách chtěl, aby přestala.

Nepřestala.

Začal křičet a jeho dcerka ho nevěřícně pozorovala. Jsem si jist, že by si rád zakryl oči, ale paže měl ochromené, že se vůbec nemohl hnout. Zachrčel. Párkrát zavyl, ale Pol nepovolila. Držela ho v šachu, aby si tu hrůzu mohl vychutnat.

Když ho konečně pustila ze své moci, svezl se ze židle na zem a nekontrolovaně štkal.

„Co jsi to udělala s mým tatínkem, zlá paní?“ vyzvídala dívenka.

„Za chvíli bude v pořádku, drahoušku,“ řekla jí Pol jemně. „Měl jenom noční můru. To je všechno.“

„Ale vždyť je den… a on ani nespí.“

„To se někdy stává, Mayaserano. Bude v pořádku.“

Eldallanovi trvalo asi půl hodiny, než se vzpamatoval. A když se tak stalo, byl ochoten poslouchat.

„Nechci navrhovat, aby ses přímo sešel s mimbratským králem,“ řekl jsem mu. „To by zřejmě bylo příliš.“

„On není žádný král,“ namítl takřka nevědomky.

„On si myslí, že je, ale to je teď vedlejší. Půjdeme s Pol do Vo Mimbre a pohovoříme s ním. Dohodneme podmínky příměří mezi vámi dvěma a pošleme nějaké Sendary jako prostředníky. Sendarové jsou neutrální a jsou to důvěryhodní lidé, takže nehrozí žádné nebezpečí, že by došlo k nějakému podrazu. Neplýtvejte už šípy na Mimbraty. Budete je potřebovat, až se tu objeví Angarakové.“

„Stane se, jak říkáš, Věčný.“ Najednou z něj byl chápavý chlapík. Bylo jasné, že už nestojí o to, aby mu Polgara cokoliv ukazovala.

Já s Pol zamířil do Vo Mimbre, města se žlutými zdmi. Koluje spousta nesmyslů o městě ze zlata, ale pravda je, že okolní půda je zbarvena do žluta. Není na tom ani nic mystického ani zrovna důležitého.

Po zničení Vo Asturu v roce 3822 se mimbratský vévoda začal nazývat „králem všech Arendů“, ale to byla pouhá fikce. Autorita jeho trůnu ve Vo Mimbre končila na kraji Arendského lesa.

Arendové nejsou tak paličatí jako Tolnedřané co se týče neuvěřitelných věcí, a tak, když jsme s Pol dorazili do Vo Mimbre a představili se, byli jsme okamžitě uvedeni do trůnního sálu „krále“ Alodrigena XII. Aldorigen byl trochu starší než vévoda Eldallan a byl také trochu statnější. Mimbraté začínají nosit brnění už jako děti a ta spousta železa jim pomáhá pěstovat svaly. Nijak ale nezvětšuje mozkovou kapacitu.

Znovu se bráním použít slovo „náhoda“, ale „stalo se“, že Aldorigen měl také asi osmileté dítě. Byl to chlapec jménem Korodullin.

No není to zajímavé?

Aldorigen byl stejně umíněný jako Eldallan, a tak musela Polgara zopakovat svůj výstup. I zde se král přidal na naší stranu velmi rychle. Asturijci a Mimbraté stále zdůrazňují, jak jsou rozdílní, ale abych vám řekl pravdu, já nejsem navzdory jejich mluvě schopen je rozlišit.

Když přivedla Pol Aldorigena ke zdravému rozumu, promluvil jsem se sendarským vyslancem a zařídil spojení mezi Mimbre a Asturií. Potom jsme s Pol zamířili doTol Honetu.

Pochybnosti Ran Boruna o tom, co má Torak za lubem, se rozplynuly hned, když viděl viděl, co se stalo v Drasnii, a tak byl alespoň ochoten nám naslouchat. „Předpokládám, že mají Alornové nějaký plán,“ řekl, když jsme mu vysvětlili situaci.

„Zatím provizorní,“ odpověděl jsem. „Invaze Kal Toraka do Drasnie nám jasně ukázala, že nic není zcela jisté. Víme, že určitě potáhne do Arendie, ale nevíme, kterou cestu si vybere. To, co provedl v Drasnii, nás přesvědčilo, že chce zničit Alorny dřív, než se dostane do Arendie. Eldrig si myslí, že napadne Šerek, ale já si tím nejsem tak jist. Víme s velkou pravděpodobností, že bude obléhat pevnost v Algarii, ale nevíme, co udělá předtím. Může se dokonce pokusit napadnout Větrný ostrov. To je jeho hlavní cíl a Torak se může pokusit získat Aldurův Orb ještě předtím, než potáhne na Arendii.“

„Myslel jsem, že dokážeš vidět do budoucnosti, Belgarate.“

„Jenom něco,“ odpověděl jsem s kyselou tváří. „Známe věštby, ale jsou poněkud zvláštní.“

„Myslíš, že budou chtít tvoji Alornové pomoct na severu?“

„Myslím, že by se to hodilo. Jestli se Torak rozhodne, že zamíří přímo na Větrný ostrov, tak se požene do náruče šereckého loďstva a celá válka by se mohla odehrát ve Větrném moři. V tom případě si umím představit, kdo vyhraje. Žádné loďstvo se nemůže rovnat Eldrigově válečné flotile.“

„Jak dlouho tady chcete zůstat?“

„Jak bude potřeba.“

„Potřebuju se poradit se svými generály, ale měli bychom vzájemně prodiskutovat naši strategii, a tak bych vám rád nabídl pohostinství ve svém paláci.“

„Oceňujeme tvou nabídku, Ran Borune,“ řekla mu Polgara, „ale nechceme ti působit problémy. Honethové a Vorduvani by mohli ztropit křik, že se radíš s pohanskými čaroději.“

„Já jsem tady vládce, Polgaro, a já rozhoduji, kdo tady může být a kdo ne.“

„No, není to statečný muž?“ obrátila se na mne moje dcera.

„Má pravdu, Ran Borune,“ řekl jsem vládci, „Máme už tak dost problémů s Torakem. Není potřeba dělat si zlou krev mezi dalšími významnými rodinami. Zůstaneme na šereckém vyslanectví. Vyslanec má k dispozici válečnou loď a já potřebuju poslat alornským králům zprávu, jak jsme v Arendii pořídili. Kdo je současný nyissánský vyslanec?“

„Takový úhořovitý chlápek jménem Podiss,“ odpověděl Ran Borune se zjevným despektem.

„Potřebuju si s ním taky promluvit,“ řekl jsem. „Chci vzkázat Salmissře, co nás čeká.“

„Proč ji do toho zatahovat?“

„Má jisté věci, které by se mohly později hodit. Kdyby se něco dělo, tak ti dám vědět.“

Slabě se pousmál. „Ke mně máš dveře vždy otevřené, Belgarate.“

Polgara a já jsme odešli na šereckou ambasádu, kde jsem sepsal zprávu pro alornské krále. Pak jsem přešel přes město do nyissanské rezidence.

Když jsem se vrátil, v klidu jsem s Pol povečeřel a šel si lehnout. Skoro okamžitě, jak jsem vlezl do postele, dorazil ke mně Beltirův hlas. *„Belgarate!“* Zněl skutečně vzrušeně.

„Ano, tady jsem. Co se děje?“

„Torak se pohnul! Míří na Algarii!“

„Má s sebou celé vojsko?“

„Vypadá to, že jo. Malá okupační armáda zůstala v *Drasnii – evidentně aby mu kryla týl… alespoň si to myslíme. Zbytek jednotek směřuje na jih.“*

Ulehčeně jsem vydechl. Myšlenka, že zvolí nějakou jinou možnost, mne více než znepokojovala. *„Kam až pronikl?“*

„Až k jezeru Atun. Jde jim to dost pomalu. Algarská kavalerie se jim postupně zahryzává do boku.“

„Dobře. Dávejte na ně pozor a dejte mi vědět, kdyby nějak měnili směr. Nechci tam štvát armádu, pokud si nebudu jist, že to není jenom léčka.“

„Nemyslím, že by to byla léčka, Belgarate. Mluvili jsme s Beldinem a ten nám řekl, že je to jenom polovina Torakových sil. Vytvořil velké loďstvo v Dal Zebra na západním pobřeží Dalasianských protektorátů. Tu má pod svým velením Urvon a Beldin si je jist, že má převézt vojsko přes Východní moře, aby přešlo přes jižní Kthol Murgos a napadlo nás z té strany. Pochodují na nás dvě armády.“

Začal jsem nadávat. Torak tedy skutečně svou armádu rozdělil, ale udělal to ještě dřív, než vůbec opustil Malloreu. *„Ozvu se ti zpět,“* řekl jsem Beltirovi. *„Zajdu s Pol do paláce a řeknu Ran Borunovi, co jsi mi řekl.“*

Přešel jsem chodbou ke dveřím Polina pokoje a zaklepal na ně. „To jsem já, Pol,“ ozval jsem se. „Pusť mě dovnitř.“

„Koupu se, otče. Jdi pryč.“

„To můžeš udělat později. Torak zrovna napadl Algarii.“

Slyšel jsem nějaké cákání a za chvilku nebo dvě Pol otevřela. Měla na sobě šaty, ale vlasy měla ještě mokré. „Co udělal?“ ptala se.

„Však jsem ti to zrovna říkal. Torak se hnul na jih.“ „Garel je v pevnosti, otče. Měla bych ho přestěhovat.“

„Je tam v bezpečí, Pol. Víš dobře, že pevnost nepadne a Torak

tam nemůže zůstat věčně. Musí se dostat do Arendie. Mám ještě jiné špatné zprávy. Beldin řekl dvojčatům, že Urvon velí druhé malloreánské armádě. Plaví se přes Východní moře. Potáhnou na nás z jihu z Kthol Murgosu. Torak nás chce dostat do kleští. Měli bychom se vrátit do paláce a upozornit na to Ran Boruna.“

„Obléknu se.“

Než jsme se dostali do paláce, byla skoro půlnoc a pak ještě chvíli trvalo, než jsme přesvědčili sloužící, že mají skutečně probudit vládce. Byl viditelně rozespalý a zíval na celé kolo. „Copak vy, lidičky, vůbec nespíte?“ ptal se udiveně.

„Jenom když nemáme nic lepšího na práci, Výsosti,“ odpověděl jsem. „Torak napadl Algarii.“

To ho probudilo úplně. „Pošlu okamžitě na sever legie,“ prohlásil.

„Já bych ještě počkala, Ran Borune,“ podotkla Pol. „Možná je budeš potřebovat jinde.“

Řekl jsem mu o druhé armádě v Dal Zerbě a pak jsem měl jednu z těch mála příležitostí slyšet Ran Boruna nadávat. „Kolik lidí má vlastně ten blázen?“ ptal se.

„Však také neříkají „Mallorea bez hranic“ pro nic za nic,“ odpověděl jsem.

„Co budeme dělat?“

„Myslím, že máme ještě trochu času,“ řekl jsem. „Urvon nebude schopen převézt celou armádu přes Východní moře za jeden den a pochod přes jižní Kthol Murgos jim také něco zabere.“

„A co Kal Torak? Může být na mojí východní hranici za týden.“

„To není příliš pravděpodobné, Ran Borune. Musí nejdřív přejít přes Algary.“

„Drasnie ho moc nezpomalila.“

„Mezi Drasnií a Algarii je obrovský rozdíl, „řekla mu Pol. „Za prvé Algarové nemusí bránit skoro žádná města a za druhé mají nejlepší koně na světě. Myslím, že Kal Torak zjistí, jak draho mu přijde ta algarská zkušenost.“

„Asi si uvědomujete, že existence druhé malloreánské armády znamená, že vám nebudu moct v Arendii poskytnout ani chlapa, co?“ zasmušil se. „Musím poslat své legie k jižní hranici.“

„Mysleli jsme si, že to tak rozhodneš,“ zamumlala Pol.

Já se škrábal ve vousech. „Ještě stále to není žádná tragédie," řekl jsem jim. „Asi bychom mohli použit služeb legií v Arendii, ale budu mnohem raději, když udrží druhou malloreánskou armádu stranou od bojiště. Jak už jsem řekl, ještě máme čas. Urvon se sem nedostane přes noc a Kal Torak bude mít dost problémů v Algarii. Myslím, že se s Pol vydám do Sthiss Toru a pohovořím si s hadí dámou. Nechci, aby otevřela hranice Urvonově armádě a stála stranou, zatímco tam potáhnou. Chci co nejvíc zdržet Torakův harmonogram."

„Mnoho štěstí," řekl vládce. „Radši svolám své generály. Máme před sebou plno práce."

Trvalo nám dva dny, než jsme se dostali do Nyissy a byli jsme tam mnohem dřív než vzkaz od nyissánského vyslance, takže jsme museli chvíli čekat, než se nám dostalo slyšení od hadí královny. Její odpověď na moje informace byla prosycena zjevným nezájmem. „Proč bych se měla míchat do vaší války s Angaraky?" zeptala se a ani nevzhlédla od zrcadla.

„Není to jenom *naše* válka, Salmissro," řekl Pol. „Týká se to nás všech."

„Mě ne. Jedna z mých předchůdkyň se přesvědčila na vlastní kůži, jaké to je míchat se do vašich soukromých pří. Nehodlám opakovat tu samou chybu. Nyissa zůstane neutrální."

„Nezáleží to pouze na tobě, Salmissro," upozornil jsem ji. „Urvonova armáda se za nedlouho objeví na vašich jižních hranicích a Nyissa stojí mezi ním a Tolnedrou."

„No a?"

„Bude chtít pochodovat přes tvou zem."

Pokrčila rameny. „Tak ho nechám jít. Nic proti němu nemám, tak mi nic neudělá. Nebude opakovat to, co udělal Kal Torak v Drasnii."

„Ale jo, udělá to," nesouhlasila s ní Pol. „Issa se zúčastnil války bohů, což si to nepamatuješ? Torak má dobrou paměť a má pomstychtivé choutky. Urvonova armáda nepotáhne nepovsimnutě Nyissou, ale cestou zničí celou Nyissu. Ty jsi Issina nevěsta, takže pro tebe najdou extra trest. Grolimové ti vyříznou srdce z těla."

Salmissřiny bezbarvé oči se začaly plnit děsem: „To by neudělali… určitě ne, když jim slíbím volný průchod."

„Je to tvoje srdce, hadí ženo," odpověděla Pol chladně.

„Co uděláš, je tvoje věc, Salmissro," řekl jsem jí. „My jsme ti řekli, co tě čeká. Rozhodni se, jak se ti zdá nejlepší. Ale kdyby ses rozhodla bránit, tak se spoj s Ran Borunem. Bylo by pro něj výhodné držet Urvona co nejdál od svých hranic, a tak by ti mohl poskytnout nějaké legie."

„Udělal by to?"

„Určitě tě neukousne, když se zeptáš. Teď nás, prosím, omluv. Máme ještě nějaké jednání v Maragoru."

Ukázalo se, že to byla pouhá ztráta času. Letěli jsme s Pol do Mar Amonu a já doufal, že Torakova invaze vytrhne Maru alespoň trochu z jeho žalu, ale zdálo se, že nás naříkající bůh ani neslyšel. Odmítl nás poslouchat a ozvěna jeho nářku se nesla horami, obklopujícími Maragor.

Konečně jsme se dostali do Prolgu, abychom pohovořili s Gorimem. „Je skoro jisté, že bude muset přejít vaši zemi, aby se dostal do Arendie, Svatý," řekl jsem mu poté, co jsme mu vylíčili situaci. „Já vím, že jsou tvoji lidé velmi zbožní a mohou odmítnout prolévat krev, ale tohle je velmi zvláštní situace."

„Proberu to se svatým ULem," slíbil. „Okolnosti ho mohou přimět, aby odložil svou nechuť k násilí."

„To je zcela na něm, Gorime," řekl jsem se slabým úsměvem. „Rozhodně nechci radit ULovi, co má dělat. Budeme vás informovat, co se děje. Kdybyste se rozhodli zůstat stranou, dáme vám včas vědět, abyste mohli uzavřít vchody do svých jeskyní."

„Jsem ti vděčen, Věčný."

Pak jsme se s Pol vrátil jeskyní nahoru do ruin Prolgu. „Co teď?" zeptala se mě.

Uvažoval jsem. „Když už jsme tady… co kdybychom se zaletěli podívat, jak daleko se dostal Torak, než se vrátíme do Rivy? Stejně bych se rád podíval, jak velkou má armádu."

„Jak si přeješ, otče." Vždycky trochu znervózním, když se mnou Pol souhlasí bez jakéhokoliv odporu.

Nad Algarií bylo zataženo, ale alespoň nepršelo. Nemáte představu, jak je těžké létat s mokrým peřím a já se nikdy necítil zvlášť dobře jako kachna. Kachny možná nejsou hloupější než ostatní zvířata, ale vypadají tak legračně.

Beltira mi řekl, že se Torak dostal k jezeru Atun, ale to už bylo týden a za tu dobu se dostal dál na jih. Překročil nad Aldurfordem řeku Aldur a teď se jeho armáda roztáhla po pláních střední Algarie. Nebylo moc těžké je najít, protože jich bylo plno.

Nepostupovali ale příliš rychle. Viděli jsme pod sebou řadu půtek a srážek. Jak už říkal Beltira, algarská kavalerie zasazovala té obrovské armádě rány z boku a nedá se říct, že by to bylo jenom nějaké drobné obtěžování. Algarové jsou nejlepší jezdci na světě a dlouhá staletí věnovali šlechtění svých koní. Navíc měla Torakova armáda ve svém středu kromě Malloreánců i Murgy, Nadraky a Thully a ti měli odrážet největší počet algarských nájezdů.

Co jsem mohl posoudit, tak se jim v tom příliš nedařilo. Střední Algarie je pahorkatina s mnoha kopečky, takže se tam může kavalerie velmi dobře pohybovat. V mnoha případech Angarakové viděli Algary, až když byli těsně u nich. Torakova armáda se sunula zvolna k jihu a za ní zůstávali její mrtví. Samozřejmě to pro Kal Toraka nic neznamenalo, ale zajímalo to jeho generály. Nepostupovali příliš rychle a před nimi a po stranách se pohybovali celé čety stopařů a zvědů. Z toho, co jsem viděl, asi moc informací svým generálům neposkytli. Jako každá jízda na světě, i Algarové měli kromě mečů krátké luky. Jezdecký luk nemá takový dostřel jako dlouhé luky asturijských Arendů, ale jezdec na rychlém koni nepotřebuje dlouhý dostřel. Může se dostat dost blízko, aby mohl střelit, kam potřebuje. Moc angarackých zvědů se rozhodně nevrátilo.

Jak jsem to mohl seshora pozorovat, zatím to byl poměrně jednostranný boj. Angaracká armáda měla značné ztráty, ale Torak ji hnal tvrdě vpřed. Kromě zvědů měla angaracká armáda i honáky dobytka, kteří se měli starat o přísun potravy pro vojsko. Honáci měli ještě horší časy než zvědové. Na každém stádu krav, které hnali, byl nalepen alespoň tucet algarských lučištníků. Algarové také s oblibou splašili stádo a hnali je do pochodujících formací, a to je pěkně zpomalovalo.

Usoudil jsem, že to Kal Torakovi potrvá, než se dostane k pevnosti.

Plašení stád bylo velmi účinné, ale přinutilo Torakovy generály k činu, který znamenal pro západ téměř katastrofu. Ze začátku totiž

každé stádo, na které narazili, hnali s sebou jako živou zásobárnu. Potom, co Algarové začali nahánět stáda proti vojsku, vydali rozkaz, aby zabili každý kus dobytka, na který narazí. Trvalo spoustu let, než algarská stáda dosáhla aspoň zlomku množství, co měla před válkou. Hovězí patřilo mezi drahé lahůdky na západě ještě mnoho let po válce.

Když jsme viděli dost, zamířili jsme s Pol na západ směrem k Sendarii a pobřeží. Chtěl jsem zpět do Rivy, abych si pohovořil s Cho-Ramem. Mrinský kodex jasně tvrdil, že pevnost nepadne, ale opatrnosti nikdy nezbývá. Zvláště, když tam byl Garel.

Když jsme se dostali na Rivu, tak tam pršelo. Nepřekvapilo by vás to? Hnusné počasí bylo od toho zatmění leckde, ale na Rivě pršelo prostě pořád.

Ran Borune poslal alornským králům zprávu o Urvonově armádě a ty to samozřejmě velmi zajímalo. „Kde jsou teď?“ zeptal se nás Rhodar, když jsme s Pol vstoupili do zasedací místnosti.

„Nevím jistě,“ odpověděl jsem. „My se s Pol rozhlíželi kolem. Dvojčata jsou v Údolí, takže Beldin podává hlášení jim. Já si s nimi později promluvím, ale teď bychom měli projednat pár věcí. Potom se zajdu podívat, jak je to s obranou pevnosti.“

„Pevnost je v bezpečí,“ ujistil mne Cho-Ram. „Tam nemusíš chodit.“

„Je to jenom opatrnost, Cho-Rame. Jaké síly máš uvnitř?“

„Tři klany a drasnijské kopiníky, které jsme zachránili. Uvnitř je spousta lidí, ti pevnost udrží. Navíc jsou zdi třicet stop široké a žádný žebřík nedosáhne až nahoru.“

„Asi proto ji Hbitá noha tak pečlivě projektoval,“ poznamenal jsem. „Ale my víme, že se na ni Torak chystá a vydrží na ni útočit několik let, než to vzdá. Tím získáme čas, než se zase pohne. Mrinský kodex tvrdí, že závěrečná bitva má být v Arendii, takže by nemuselo být od věci, kdybychom pořádali tyhle porady v Tol Honetu.“

„Proč v Tol Honetu?“ zeptal se Brand.

„Za prvé je to blíž k bojišti a za druhé jsou tam tolnedranští generálové.“

„Tolnedranští generálové nám moc nepomohou, Belgarate,“ namítl Eldrig. „Ran Borune se soustředí na svou jižní hranici. Nepošle legie do Arendie.“

„Plánujeme válku, Eldrigu, a tihle tolnedranští generálové vědí o taktice a strategii skoro všechno. Jejich rada by nám mohla pomoct.“

„My přece nejsme úplně neschopní, Belgarate,“ oponoval. „Vyhráli jsme každou válku, ve které jsme byli.“

„To bylo pouhé štěstí, Eldrigu. Nechci se vás nijak dotknout, ale vy, Alornové, bojujete, jak vás napadne. Pojďme to jednou udělat skutečně profesionálně… alespoň pro ten prvek překvapení.“

Trvalo nám s Pol nějakou dobu, než jsme přesvědčili alornské krále, aby se sešli v Tol Honetu a vyslechli tolnedranské vrchní velení, ale konečně se nám to podařilo. Pak jsme opustili Větrný ostrov a přes Sendarii a Ulgoland zamířili k algarské pevnosti. Tentokrát jsme neměli jinou možnost, než se přeměnit v kachny.

Slyšel jsem, že je pevnost něco jako hora, vytvořená lidskýma rukama a musím říct, že se to blíží pravdě. Zvenku to vypadá jako město obehnané hradbami, ale není tomu tak, protože uvnitř nejsou žádné domy. Algarové, žijící v pevnosti, postavili své příbytky a všechno ostatní uvnitř těch zdí. Otevřené prostranství uvnitř není nic jiného než propracované bludiště.

Stejně se ale přihodila tragédie. Jedna z těch pitomých náhod, které se občas stávají. Garel, dědic rivanského trůnu si vyjel na koni a jeho kůň se splašil. Dědic Ocelového stisku si při pádu zlomil vaz. *Taková pitomost!* Co – u všech svatých – měl co jezdit na koni?

Naštěstí po sobě zanechal následníka, takže rivanská větev mohla pokračovat. Ale malému Gelanovi bylo teprve pět let. Ale to bylo v pořádku. Každý vyroste… jednou.

Promluvil jsem si s tím chlapcem a zjistil jsem, že jako všichni ostatní, byl neobyčejně bystrý a chápavý. V tom jsme měli štěstí. Kdyby se v rivanské větvi objevil nějaký hlupák, tak jsme mohli mít pořádné potíže.

„Nemohl bych něco dělat, dědečku?“ zeptal se mne ten malý chlapec. „Je to nakonec moje odpovědnost.“ To mne překvapilo.

„Co jsi mu řekla, Pol?“ zeptal jsem se podezíravě.

„Všechno,“ odpověděla. „Má asi právo všechno vědět.“

„On ještě všechny ty informace nepotřeboval! Myslel jsem, že jsme se na tom dohodli.“

Pokrčila rameny. „Trochu jsem změnila svůj názor, otče. On je

rivanský král. Kdyby všechny naše plány ztroskotali, tak může použít svůj meč.“

„Je to ještě dítě, Pol. Vždyť ten meč ani neuzvedne.“

„Máme dost času, otče. Torak ještě své obléhání ani nezačal.“

„Mrinský kodex tvrdí, že se Torakovi postaví Brand. Gelana se to nijak nedotkne.“

„Mrinský kodex je podivný, otče, a občas se věci vyvíjejí jinak. Chci být připravena na každou eventualitu.“

„Skutečně si myslím, že to zvládnu, dědečku,“ ujišťoval mne Gelane. „Mám kamaráda a ten mě učí, jak zacházet s mečem.“

Vzdychl jsem a pak si na moment zakryl rukama obličej.

V těch dnech jsme neměli v pevnosti nic na práci kromě toho, že jsme čekali na Toraka. Mohli jsme s Pol klidně odejít, ale chtěl jsem si být naprosto jist, že Jednooký zase nezmění své plány. Invaze do Drasnie byla pro mne velkým poučením, že nic nesmím nechat na náhodě, ale musím mít všechno přesně ověřeno. Taky jsem chtěl vidět, jak obránci odrazí první nápor. Chtěl jsem se ujistit, že vědí, co mají dělat.

Jezdci z okolních klanů pravidelně přijížděli, aby nás informovali o situaci. Torak se stále blížil, ale nebyl vidět.

Potom jednou k ránu, když rozbřesk barvil déšť z černé na stříbrnou, přerušil můj spánek Polin hlas. *„Myslím, že bys měl za mnou přijít, otče.“*

„Kde jsi?“

„Nerozumím ti, otče. Přijď za mnou na vršek severní zdi. Je tu něco, co bych ti ráda ukázala.“

Trochu jsem se posbíral, pak se zvedl a vylezl z postele. Skutečnost, že mi nerozuměla, naznačovala, že změnila podobu. Vyšel jsem z pokoje, chodbou došel ke schodišti a po něm vystoupal na vršek pevnosti.

Tam seděla na cimbuří sněžná sova.

„Žádal jsem tě, abys to nedělala, Pol,“ připomněl jsem jí.

Ošila se a proměnila se zpět. „Promiň, táto,“ řekla. „Nechtěla jsem tě rozčílit. Jenom se řídím instrukcemi. Myslím, že by ses měl podívat támhle,“ řekla a ukázala směrem na sever.

Podíval jsem se přes cimbuří. Mraky nad námi byly šedé a

rozbřesk teprve začínal. Déšť trochu polevil, takže to nebyla ta ocelová zeď, do které jsme zírali posledních čtrnáct dní. Nejdřív jsem neviděl nic, ale pak moje oči zachytily nějaký pohyb na pláni ve vzdálenosti asi jedné míle. Když jsem se zahleděl pozorněji, zdálo se mi, že z mlhy vystupuje neosobní lidská masa, která se táhla od horizontu k horizontu.

Torak se dostal k pevnosti.

Kapitola 13.

„Jsi si jistá, že je Torak s nimi?“ zeptal jsem se a zíral na tu

pomalu se přibližující armádu.

„Ano, otče. Byla jsem se tam podívat. Jeho ocelový pavilón je uprostřed toho davu.“

„*Co jsi to udělala? Vždyť je tam Torak!* Teď ví, kde jsi!“

„Jen se nerozčiluj, Staříku. *Bylo mi řečeno, abych to udělala.* Torak nemá žádnou možnost zjistit, že jsem tady. Je uvnitř toho svého pavilónu a Zedar je s ním.“

„Jak je s ním dlouho?“

„Asi od té doby, co opustili Malloreu. Měli bychom varovat Algary a potom si dát něco k snídani. Jsem celou noc vzhůru a mám opravdu hlad.“

Během dopoledne Angarakové dokončili obklíčení pevnosti a kolem poledního se pokusili o první útok. Algarové a drasnijští kopiníci nebyli nikde vidět, a to asi trochu znervóznělo Kal Torakovy generály. Povolali na místo obléhací stroje a pokusili se vrhnout první balvany na město. Moc to nešlo, protože zdi byly příliš vysoké. Viděl jsem jejich techniky, jak seřizují katapulty, aby dosáhly jiné balistické křivky.

Potom – a myslím, že spíš, aby otestovali obránce, než že by věřili v úspěch – zahájili první útok na hlavní bránu. Použili na to útočná beranidla, ale to ani nebylo potřeba, protože brána nebyla zamčena. První se do brány hrnuli Thullové. Zdá se, že Thullové dělají v angarácké společnosti vždycky špinavou práci.

Nevím, co ty Thully napadlo, když proběhli branou. Jak už jsem vám řekl, pevnost není skutečné město. Všechno, co je potřeba k životu, je ukryto v těch ohromných zdech a vnitřní prostranství v pevnosti je bludiště. Thullové vběhli dovnitř a viděli před sebou pouhou zhmotnělou geometrii. Viděli chodby rovné, chodby zakřivené, chodby tak složité, že je vracely zase nazpět, ale neviděli nic jiného.

Obránci nechali Thully pobíhat uvnitř bludiště asi hodinu a pak vylezli ze svých úkrytů na vršcích dvacet stop vysokých vnitřních stěn a pobili je.

A malloreánští generálové a králové západních Angaraků zatím stále ještě neviděli jediného obránce. Ovšem už nikdy neviděli ani útočící Thully. Poslali branou několik tisíc mužů dovnitř a neviděli

pak už ani jednoho… tedy alespoň ne vycházejícího branou.

V průběhu noci však spatřili muže, které poslali do pevnosti. Algarové začali vystřelovat pomocí katapultů mrtvé Thully doprostřed anagarackého tábora. Je dost obtížné spát, když z oblohy kromě deště prší i Thullové.

Další den začalo i druhé obléhání. Tři algarské klany byly uvnitř pevnosti, ale ostatní byly venku. Kal Torak obklíčil pevnost a volní algarští jezdci obklíčili jeho. Nezaujali pevnou pozici, protože tak jízda neútočí. Algarové byli ve stálém pohybu, takže angaračtí generálové ani nižší králové nikdy nevěděli, odkud zaútočí. Bylo stejně nebezpečné být uvnitř jako být venku.

Po pár dnech jsem usoudil, že Cho-Ramova taktika funguje bezvadně, a tak jsme s Pol řekli sbohem Gelanovi, jeho matce a veliteli pevnosti. Letěli jsme na západ tím hustým deštěm, který snad nikdy neměl přestat. Museli jsme se zaměřit i na jiné věci.

Když byl Torak pevně vázán v Algarii, měli jsme čas pracovat na našich plánech. Přesunuli jsme naše porady z Rivy, abychom mohli využít výhody expertů z místní válečné akademie a generálů z generálního štábu. Díval jsem se na spolupráci s profesionály jako na příležitost ke zlepšení našich znalostí. Navzdory své pověsti jsou Alornové spíše nadaní amatéři hlavně díky svým předkům. Muž, který se narodí jako generál, nemá stejné znalosti jako ten, kdo se musí vypracovat přes různé nižší stupně. Tolnedranští důstojníci umí vypracovat plány, ve kterých má místo i prvek překvapení. Když se normální Alorn dostane do situace, že musí bojovat, promění se ve vzteklého bojovníka, který musí zničit vše, co mu přijde pod ruku… včetně stromů a keřů.

I když Ran Borune musel neochotně uznat, že máme s Pol jisté schopnosti, kterým on sám nerozumí a není ochoten se s nimi v normálním životě smířit, snažili jsme se s Pol, aby jsme je příliš nedávali najevo. Jak jsem řekl vládci: „Není důvod rozptylovat generály věcmi, které nemohou pochopit. Když se dozvědí, že se chystám oslavit sedmitisící narozeniny, budou pátrat, jak je to možné a nesoustředí se na to, co po nich chceme. Nechme je při tom, že Pol a já jsme význační Rivané.“

Nejvíc ze všeho nás znepokojovalo to, že se Urvon se svou

armádou nehýbá z místa. Přeplavil svou armádu přes Východní moře, ale pak seděl ve vojenské okrsku Hagga na jižním pobřeží Kthol Murgosu, jakoby tam chtěl zapustit kořeny. Konečně jsem se rozhodl a požádal dvojčata, aby vzkázali Beldinovi, že si s ním potřebuju promluvit. Na větší vzdálenost ani nic jiného nezmůžete. Můj bratr se dostavil za několik dní a pak jsme se sešli v mém pokoji na šerecké ambasádě. Nebyl to nijak velký pokoj, ale já nejsem nijak náročný člověk a nepotřebuju honosné apartmá. Moje první otázka byla jednoduchá. „Co ho tam drží?“

„Murgové,“ odpověděl. „Co jiného? Murgové a pak ještě to, že nedostal od Toraka povel k pochodu.“

„Co má Ktačik za problém?“

„Nemá rád Urvona.“

„A kdo má? Myslím, že ani Torak ho nemá zrovna v lásce. Ale Urvon musí poslouchat rozkazy a Torak by asi vyrval Ktačikovi srdce z jeho ubohoučké hrudi, kdyby se do toho pletl.“

„Ty jsi mne neposlouchal, Belgarate?“ podivil se můj malý bratr. „Já jsem neřekl, že je to *Ktačik*, kdo zdržuje Urvona. Jsou to Murgové… a abych byl přesnější, tak jsou to hlavně Grolimové.“

„Jaký je v tom rozdíl? Ktačik snad vládne v Kthol Murgosu, ne?

„To je pravda, bratře, ale on je takový typ, že se dokáže dívat stranou, když se mu to hodí. Já ti to zkusím vysvětlit. Když Urvon dojde se svou armádou do Arendie, Torak ho jmenuje svým nejmilejším učněm, nebo jak tomu chceš říkat. Ktačikovi se to moc nepozdává, ale nemůže proti tomu nic dělat… nebo alespoň ne okatě. To ještě ale neznamená, že nemůže tahat dráty ze zákulisí. Strávil staletí tím, že Murgům vštěpoval pocit rasové čistoty a Malloreánci nejsou žádní čistí Angarakové. Průměrný Malloreánec má v sobě část Angaraka, část Karanda, část Melcena a možná i kapku dalské krve. Murgové se dívají na Malloreánce jako na parchanty, i když to neřeknou nahlas.“

„To všechno vím, ale Murgové dostávají rozkazy od Grolimů a ti neudělají nic, co by bylo proti Torakovi.“

„Vidím, že toho o Grolimech moc nevíš. Grolimská politika je velmi složitá. Ať si Torak myslí, co chce, v angarackém náboženství je velký rozkol a ten vyplývá z nenávisti mezi Ktačikem a Urvonem.

Poté, co Urvon přistál v Haggě, Ktačik utrousil před svými Grolimy pár poznámek a ti teď roztrubují mezi Murgy divoké zkazky o tom, jak opilí malloreánští vojáci přepadají domy Murgů a znásilňují jejich ženy. To je jedna z věcí, která vyburcuje každého Murga. Ktačik oficiálně podporuje Urvona, jak může, ale divoké zkazky Grolimů už vykonaly své. Murgští generálové jsou velmi zdvořilí ke svým malloreánským protějškům, ale jen ve dne… v noci neorganizované hordy jejich vojáků zmasakrují každého rnalloreánského vojáka, který jim padne do rukou. Ktačik sedí jako neviňátko ve své věži a předstírá, že s tím nemůže nic dělat. A všechno, co může dělat Urvon je, že sedí v Rak Hagga a lomí rukama, když dav venku lynčuje jeho vojáky. Je to sice zvláštní, ale za této situace může být z Ktačika náš nejlepší spojenec.“

„To ale všechno skončí, jakmile dá Torak Urvonovi povel k pochodu, nebo ne?“

„O tom pochybuju. Ktačik dá pravděpodobně na oko povel jižním Murgům, aby provázeli malloreánskou armádu, ale to jenom poskytne lepší příležitost Murgům, aby se dostali blíž k Malloreáncům… se svými noži. Ta cesta přes jižní Kthol Murgos může být zajímavá a Urvon bude rád, když dostane k jižní tolnedranské hranici alespoň nějaký pluk.“

„To je paráda.“

„Já věděl, že se ti to bude líbit.“

„Vezmu tě s sebou do paláce, abys to tam řekl ostatním. Mimochodem, Pol a já jsme zatím moc neroztrubovali, co jsme zač. Řeknu jim, že jsi drasnijský špión. Nemusíme generály hned znervózňovat.“

Pokrčil rameny. „Mně je to jedno.“

Náčelník tolnedranského generálního štábu se jmenoval Cerran a byl členem Anadilské rodiny z jižní Tolnedry. Anadilové nikdy neměli dost pozemků a vlivu, aby aspirovali na královský trůn, ale většinou sloužili v armádě. Byli těsně spjati s Boruny, takže když ti byli u moci, většinou to byl někdo z Anadilů, kdo velel armádě. Generál Cerran byl profesionál každým coulem a táhlo mu asi k padesátce. Byl to Tolnedřan, takže nebyl tak vysoký jako Alornové, ale byl to pěkně stavěný chlap s pořádnými svaly a rameny. On a

Brand se k sobě dobře hodili.

Nejsem moc honěný v drasnijské tajné řeči, ale dokázal jsem Pol a Rhodarovi naznačit, že se Beldin bude vydávat za člena drasnijské tajné služby a Rhodar ho vřele přivítal jako „jednoho z nejlepších agentů“. Pak Beldin zopakoval to, co mi řekl v soukromí.

„Jak dlouho myslíš, že to bude Urvonovi trvat přes jižní Kthol Murgos, Beldine?“ zeptal se generál Cerran, když můj bratr skončil svou řeč.

Beldin pokrčil rameny. „Aspoň půl roku, Počítám, že bude muset každou chvíli zastavit, aby potlačil nepokoje.“

„Tím se tedy vyjasňuje jedna otázka, na kterou potřebujeme znát odpověď. Tvůj přítel a jeho dcera nám řekli, že Kal Torak musí do Arendie k určitému datu. Jestli jsem to dobře pochopil, tak to má něco společného s angarackým náboženstvím.“

„Dalo by se to tak říct. Co má být?“

„Nevíme, kdy ta doba nastane, ale Kal Torak to ví.

Chce jistě taky, aby tam v tu dobu byl i Urvon. Z toho můžeme usuzovat, že až dostane Urvon povel k pochodu, tak máme zhruba rok na to, abychom byli připraveni čekat Angaraky někde v Arendii.“

„To je trochu nepřesné, Cerrane,“ namítl Ran Borune.

„Je to mnohem přesnější, než co jsme byli schopni doposud odhadnout, veličenstvo,“ odpověděl Cerran. „Král Cho-Ram nás ujišťoval, že je jeho pevnost naprosto nedobytná, takže bude Kal Torak čím dál víc v presu, jak se bude blížit čas, kdy má být v Arendii. Nakonec bude nucen vzdát obléhání a vydat se na západ. Angarakové berou své náboženství velmi vážně.“ Cerran vstal ze své židle a přešel k velké mapě, která visela na zdi. „Armáda velká jako je ta Kal Torakova se nemůže přesouvat příliš rychle,“ poznamenal, „zvláště když se dostane do hor Země Ulgů. Z pevnosti do střední Arendie to je nějakých sto padesát mil. Myslím, že by jim to mohlo zabrat tak pětačtyřicet dní. Přidáme jim patnáct dní na seskupení a máme zhruba dva měsíce. První signál dostaneme, až se Urvon dá na pochod. Druhým signálem bude, až Kal Torak přestane obléhat pevnost. To je všechno, co potřebujeme, nebo ne? Murgové se mohou, ale nemusí pokusit zastavit Urvonovy Malloreánce, ale my to zkusit musíme. Spíš bych vsadil na to, že se generál Urvon dostane do

Arendie pozdě. Kal Torak je cizinec a neví, jak bojují legie. Mám v úmyslu ho o tom poučit. Zastavím Urvonův pochod na tolnedranské jižní hranici.“

Teď chápete, proč jsme s Pol chtěli přibrat k plánování tolnedranské generály.

Když jsme zjistili, že se můžeme spolehnout na některé varovné signály, začali jsme se věnovat přípravě bitvy v Arendii. Mančaft generála Cerrana vypracoval podrobný plán obrany každého místa v zemi. Promluvil jsem si o tom soukromě s Brandem. Jenom velmi málo bitev se vyhrává z obranné pozice. Metodičtí Tolnedřané, ale usoudili při porovnání našich počtů s počty Torakova vojska, že bez pomoci legií nepřichází ofenzivní taktika vůbec do úvahy. A legie měly být zaměstnány jinde.

Tolnedranští generálové nevěděli, proč se alornští králové podrobovali Brandovu úsudku, ale nebyli žádní hlupáci. Vzali na vědomí existující úctu a po několika měsících strategického plánování uznali i Brandovu taktickou genialitu. Tolnedřané normálně moc Alorny neuznávají, ale v Brandovi viděli jiný typ člověka. Jeho genialita spočívala ve schopnosti odhadnout sílu a slabinu jednotlivých částí, které se měly stát tváří v tvář Kal Torakovi.

Naše rozhodnutí neříct tolnedřanským generálům, že spousta našich rozhodnutí je založena na blouznění šílence, měla své opodstatnění. Vše, co alespoň trochu zavání mysticismem, Tolnedřany znervózňuje. Někdy jsme museli mluvit velmi rychle, aby nepojali velké podezření. Věděli jsme, že se některé věci stanou, ale nechtěli jsme Tolnedřanům říct, jak to víme. Většinou to na sebe musel vzít Rhodar. Schopnosti drasnijské výzvědné služby byly téměř legendární a po několika letech museli tolnedřanští generálové nabýt přesvědčení, že je drasnijský špion v každé angarácké jednotce. Vždy, když se objevila otázka 'Jak to víte?', se Rhodar zatvářil tajemně a s naprosto neměnným výrazem položil na stůl kus papíru. Z toho bylo zřejmé, o co jde.

Ovšem i Rhodarovy schopnosti přesahovalo, když dvojčata po nekonečném šestiletém obléhání pevnosti rozluštila, kde se má konat rozhodující bitva. Ten odkaz byl poněkud obskurní, ale to už jsme si u Mrinského kodexu zvykli. Bylo tam řečeno, že se 'Dítě světla a Dítě

tmy střetnou před zdmi zlatého města'. Těm, kdo znají žluté zdi Vo Mimbre, bylo vše hned jasné.

Od té chvíle jsme opatrně naváděli tolnedranské generály, až konečně Cerran vyřkl to správné jméno. Rhodar předstíral, že dostal zprávu od svých špionů o předpokládané Torakové invazní cestě a my ostatní jsme navrhovali různá nevhodná místa, kde by mohlo dojít k bitvě. Konečně Cerran přistoupil k mapě se vztyčeným prstem. „Tady to bude," zapíchl prst do mapy. „Měli byste připravit vojska k Vo Mimbre."

„Okolí města vypadá, že by to tam mohlo být," řekl Eldrig a snažil se, aby jeho hlas zněl pochybovačně.

Já na jeho hru přistoupil. „Není to tam příliš rovné?" namítl jsem. „Nebylo by výhodnější bojovat v trochu zvlněném terénu?"

„My to vlastně moc nepotřebujeme, Věčný," řekl mi Cho-Ram. „Město samo je dost vysoko, aby zpomalilo Kal Torakovu armádu. Přijdou dolů údolím řeky Arend a zaujmou pozicí k obléhání kolem Vo Mimbre. Potom na ně udeříme ze všech stran a přišpendlíme je ke zdem města. Generál Cerran má pravdu. Je to perfektní místo pro bitvu, jakou potřebujeme."

Eldrig a já jsme vznesli ještě pár planých námitek, ale když se Brand a Rhodar přidali k Cho-Ramovi, bylo rozhodnuto. Byl to sice trochu těžkopádný způsob, ale jinou možnost jsme neměli.

Několik dní poté přišla Pol do mého pokoje na šereckém vyslanectví a našla mne, jak vztekle přecházím sem a tam a nadávám směrem ke své kopii Mrinského kodexu. „Co se s tebou děje, otče?" zeptala se. „V posledních dnech vypadáš jako medvěd, probuzený předčasně ze zimního spánku."

Praštil jsem pěstí do Mrinského kodexu. „Tohle se děje!" zaječel jsem. „Nedává to prostě smysl!"

„To snad ani nemá, ne? Celý vtip je v tom, že to má vypadat jako blábolení. Proč mi neřekneš, co se děje? Třeba bych ti mohla pomoct."

Vzdychl jsem si. „Dobře. Brand má být – alespoň při této UDÁLOSTI – Dítětem světla. Jestli to ale čtu správně, tak má být na několika místech najednou."

„Přečti mi to," vyzvala mě klidně. „Takhle tomu vůbec nerozumím."

„Nu dobrá, podíváme se, jak tomu budeš rozumět ty.“ Rozbalil jsem svitek, našel svou poznámku a přečetl jí tu část. „A Dítě světla vezme drahokam z určeného místa a zařídí, aby se dostal k Dítěti světla u bran zlatého města.' Z toho jasně vyplývá paradox a paradoxy se nestávají.“

„Já to tak, otče, nevidím. Jak dlouho má ta UDÁLOST trvat?“

„Asi jak dlouho bude potřeba.“

„Staletí? Nebo roky? Nebo dny? Nebo snad minuty či dokonce jenom okamžik. Jak dlouho to trvalo, když jsi uspal Zedara v Morinlandu? To byla přece jedna z těch UDÁLOSTÍ, nebo ne? Jak dlouho to *doopravdy* trvalo?“ „Řekl bych, že ne moc dlouho. Kam míříš, Pol?“

„Mám silný pocit, že ty UDÁLOSTI jsou okamžiky. Myslím, že Nezbytnosti jsou příliš silné pro tyhle konfrontace, než aby mohly trvat příliš dlouho. To by mohlo roztrhat svět na kousky. Věštba nám říká, jak se máme připravit, a to může trvat třeba tisíciletí, ale skutečná UDÁLOST je něco tak jednoduchého jako rozhodnutí… nebo jako jedno slovo. Třeba 'Ano' nebo 'Ne'. Mrinský kodex říká, že konečná konfrontace se uskuteční jedním nebo druhým způsobem a rozhodnutí trvá jenom okamžik. Já myslím, že poslední UDÁLOST – a ne jenom tato – je otázkou volby. Myslím, že jsou takové všechny. Když ses setkal se Zedarem v Morinlandu, rozhodl ses, že ho nezabiješ.

Myslím, že to byla ta UDÁLOST. Všechno ostatní byla příprava.“

Teď už možná chápete, jak jsem to myslel, když jsem hovořil o jemnosti Poliny duše. Možná to trochu zjednodušovala, ale rozhodl jsem se, že jí budu věřit a tím se i naše malá konverzace stala UDÁLOSTÍ, ne? Z toho také vyplývá, že UDÁLOST nemusí být jenom souboj dvou Nezbytností… Teď už je zaděláno na skoro nepřetržité bolesti hlavy mých čtenářů.

„Musím do Rivy,“ oznámil jsem jí,

„Co? A proč?“

„Musím přinést Rivův meč. Brand ho bude potřebovat. Mrinský kodex tvrdí, že Orb je určující faktor, a to znamená meč.“

„Z toho tedy vyplývá, že podle té pasáže, co jsi mi četl, máš ty být Dítětem světla, které přinese Brandovi Orb.“

„Nebude to poprvé, co budu pověřen takovým úkolem.“ Pokrčil jsem rameny. „Když se ukáže, že jsem se mýlil, tak nebudu schopen sundat ten meč ze zdi. To je to pěkné na zacházení s Orbem. Nedovolí ti udělat nic, k čemu nejsi určen.“

Rozhodl jsem se, že o svém plánu nebudu radši nic roztrubovat. To není otázka volby, o které hovořila Pol. Všechno vyplývalo z toho, že jsem se nechtěl znemožnit. Kdyby se ukázalo, že nejsem schopen sundat ten meč, bylo by trochu hloupé, kdybych předtím hlasitě oznamoval své úmysly. Marnivost je směšná, ale každý jí občas podlehne.

Promluvil jsem s šereckým vyslancem a rozhodl se, že popluju příští kurýrní lodí na Rivu. Mohl bych se tam dostat sám, ale kdyby to dopadlo dobře, tak bych měl vézt zpět něco dost těžkého.

Nebyla to nijak příjemná cesta. Nemám rád šerecké válečné lodi a to mizerné počasí, které nás poslední roky věrně provázelo, neudělalo cestu příjemnější.

Přistáli jsme v přístavu a já už spěchal po schodech nahoru k zámku.

Brandův nejstarší syn Rennig zastupoval otce po dobu jeho nepřítomnosti. Postavení rivanského správce nebylo – přesně vzato – dědičné, ale tentokrát bylo dost jasné, že přejde na Renniga. Byl stejně spolehlivý jako jeho otec.

Přesto, když jsem vstoupil do Brandovy pracovny, vypadal trochu zmateně. „Díky bohu!“ vykřikl a vstal. „Dostali jste mou zprávu!“

„Jakou zprávu?“

„Chceš říct, že jste ji nedostali? Tak jak to, že jsi přijel?“

„Mám tu něco na práci. Co se stalo, Rennigu? Neviděl jsem tě tak vzrušeného od dob, kdy jsi byl malý chlapec.“

„Pojď se mnou a podívej se radši na to sám, Věčný. Mám pocit, že mi nebudeš věřit, dokud to neuvidíš. Zavolám stráž, co tam byla, když se to stalo. Budeš asi s nimi chtít promluvit.“ Vedl mne chodbou k sálu rivanských králů. Trůnní sál nebyl od doby zavraždění krále Goreka příliš používán, proto vypadal dost ponuře a nebyl ani příliš dobře osvětlen. Rennig vzal jednu z loučí, co byly u dveří, a vedl mne

kolem vyhaslého ohniště k trůnu. Když jsme přišli blíž, viděl jsem zřetelně Rivův meč viset na zdi. Ale zároveň jsem jasně viděl, že s ním není něco v pořádku.

Chyběl tam Orb mého Mistra.

„Co se děje, Rennigu?“ ptal jsem se. „Kde je Orb?“

„Je támhle, Věčný,“ odpověděl a ukázal na velký kulatý štít, opřený asi tři metry napravo od trůnu. Byl to běžný, alornský válečný štít. Velký, těžký, kulatý štít s kovovými pláty, kterými je Alornové zpevňují. Co tedy rozhodně nebylo běžné, byla skutečnost, že přesně uprostřed byl zasazen Orb mého Mistra.

„Kdo to udělal?“ Můj hlas setřásl.

„Nevíme. Strážní, kteří tu noc hlídali tvrdí, že ji nikdy předtím neviděli.“

„*Ji?* To udělala žena?“

Přikývl. „Měl jsem, Belgarate, také pochybnosti, ale znám oba strážné od dětství. Jsou to čestní chlapi a nikdy by v tomhle případě nelhali.“

„Nikdo se nesmí Orbu dotknout mimo...“ Zarazil jsem se a hlavou mi běžela příslušná pasáž Mrinského kodexu. „A Dítě světla vezme drahokam z místa, kam patří…“ Myslel jsem si, že tohle Dítě světla sundá meč a dopraví ho k Brandovi. Myslel jsem si, že ta pasáž dává pokyn *mně*… že jsem to já, kdo ho má sundat ze zdi a dovézt do Tol Honetu. Ale ta pasáž nehovořila o meči. Ta žena – ať už to byl kdokoliv – přemístila Orb z meče doprostřed štítu. Pol měla pravdu. Nikdo se nesměl dotknout Orbu kromě Dítěte světla a tahle role se předávala z osoby na osobu… ale žena?

V tu chvíli přišli do sálu strážní a ostýchavě kráčeli směrem ke mně. Až budu mít čas, budu něco muset udělat se svou pověstí, která ze mne dělá vzteklého chlapa. „Ach, pojďte sem,“ vyzval jsem je. „Já vás neukousnu. Nemohli jste jí v tom nijak zabránit. Kdy se to stalo?“

„Před týdnem, Věčný,“ odpověděl ten vyšší.

Jaká náhoda… a jak předvídatelná. Stalo se to skoro přesně v tom okamžiku, kdy jsem se rozhodl jet do Rivy.

„Byla to kouzla, Věčný,“ doplnil druhý strážný. „Stáli jsme venku na stráži, když chodbou přišla ta žena.“

„Věděli jsme, že se stalo něco zvláštního,“ pokračoval ten vyšší,

„zvlášť kvůli tomu ohni.“

„Ohni?“

„Spíš by se dalo říct, že září. Ona zářila takovou modrou září.“

To mne zaujalo.

„Byla to pěkná ženská,“ řekl ten menší. „Nebo by byla, kdyby nebyla celá modrá. Otevřela dveře do sálu a vešla dovnitř. Šli jsme za ní k trůnu. Když tam došla, vztáhla ruce a řekla: 'Pojď ke mně.' Znělo to skoro, jako kdyby volala psíka.“

„Bylo to pěkně divný,“ přidal se vyšší, „ale viděli jsme to oba. Kámen z meče se uvolnil a plul vzduchem k její ruce… a taky zářil. Potom přešla k tomu štítu, který jsme tu nikdy předtím neviděli, a zasadila kámen doprostřed. Roztavila ocel a zasadila do ní ten kámen.“

„Ona pak odešla?“ zeptal jsem se.

„Něco nejdřív řekla.“

„Co? Řekla, kdo je?“

„Ne. Jenom řekla: 'Někdo přijde a bude vědět, co dělat.' Potom se usmála a vyšla ven. Šli jsme za ní, ale než jsme vyšli na chodbu, tak zmizela. To je všechno, co jsme viděli, Věčný. Nemohli jsme ji nijak zastavit.“

„Počínali jste si dobře. Nikdo by ji nemohl zastavit, ať už byla kdokoliv.“

Popadl jsem ten těžký štít oběma rukama. „V jednom měl ten duch pravdu. Vím, co s tím mám dělat.“

„To je Orb, Svatý Belgarate,“ namítl Rennig. „Má zůstat na ostrově.“

„To ano,“ souhlasil jsem, „ale jen do doby, než ho budeme potřebovat. A pokud se úplně nemýlím, tak ho bude tvůj otec brzo potřebovat.“

Cestou zpět do Tol Honetu jsem se zabýval myšlenkou, proč je teď Orb součástí štítu a ne meče. Zcela jasně z toho vyplývalo, že Brand nemá zabít Toraka. Štít je zcela jednoznačně obranná výstroj. Díky tomu jsem se začal dívat poněkud jinak na taktiku tolnedranských generálů, kterou připravili pro bitvu u Vo Mimbre. Možná můžeme zvítězit i s obrannou taktikou.

Během plavby zpět jsem udělal ještě jednu důležitou věc a to tu,

že jsem se spojil s dvojčaty a informoval je, že Orb změnil své místo. V tomto bodu jsem zcela jasně potřeboval poradit.

Angarackéobléhání pevnosti trvalo další rok. Potom pozdě na jaře v roce 4874 přišel Beldin z jižního Kthol Murgosu se zprávou, že Urvon shromáždil svou armádu na pláních u Haggy a zahájil pochod na západ. Jestli měl generál Cerran pravdu, tak nám zbýval zhruba rok na přípravu. Budeme to vědět přesněji, jestli Torak ukončí obléhání pevnosti a také se vydá na západ.

Většinu léta jsem strávil tím, že jsem se přesouval z místa na místo a ujišťoval se, že je všechno připraveno, anebo se připravuje podle plánu. Naneštěstí zrovna v tu chvíli propukalo nepřátelství mezi znepřátelenými frakcemi v Arendii a Pol a já jsme museli vždy spěchat na místo sváru, abychom všechno dali do pořádku.

Ačkoliv dvojčata pracovala jako divá, stejně jsme z Mrinského kodexu nedostali kloudnou informaci. Trvalo mi to pěkně dlouho, než jsem si plně uvědomil, že souboj mezi Brandem a Torakem se bude odehrávat zcela bez mého přispění. Napadlo mne to až na podzim, když jsme si všimli změny v Brandově chování.

„Potřebuju si s tebou, Belgarate, promluvit," řekl mi jednoho deštivého odpoledne o přestávce mezi jednáními s tolnedranslkýrni generály.

„Jistě," odtušil jsem.

„Pojďme ven," vybídl mne. „Je to spíš osobní povahy, a tak bych nebyl zrovna rád, kdyby nás poslouchal nějaký tolnedranský špeh a donesl to, co si budeme povídat, Ran Borunovi. Myslím, že je to vcelku dobrý chlap, ale znervózní, když se jedná o věci, kterým nerozumí."

Pousmál jsem se. Slovo znervózní v sobě skrývalo značnou dávku pochopení a tolerance. Vyšli jsme s Brandem z budovy armádního velitelství a přešli trávník až na kraj parku. „Ty už jsi někdy dostal pokyny od Nezbytnosti, že ano?" zeptal se mne, když si byl jist, že nás nikdo neslyší.

„Nejsem si jist, jestli ti dobře rozumím, příteli?" podivil jsem se. „Strávil jsem celý život plněním takových příkazů."

„Mám na mysli něco jiného. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, tak jsi byl ve spojení s Nezbytností, když jste se s Medvědí plecí a jeho

syny vydali do Kthol Mišraku“

„Ano. A co tím chceš říct?“

„Mluvila s tebou?“

„No… mluvila.“

„Jsem rád, že to říkáš. Měl jsem pocit, že jsem úplně zvláštní případ. Má trochu zvláštní styl hovoru, co?“

„Jo. Má skutečně zvláštní smysl pro humor. Co ti říkala?“

„Nic moc konkrétního. Byl jsem trochu vyplašený z toho, co mám udělat v té bitvě u Vo Mimbre, a tak mě uklidňovala, abych si to tak nebral.“ Zarazil se a pohlédl mi zpříma do tváře. „Věděl jsi přesně, co máš udělat, než jsi to skutečné udělal? Chci tím říct, jestli ve chvíli, kdy jsi to měl skutečně udělat, ti něco v hlavě řeklo co a jak?“

Přikývl jsem. „Ano, tak přesně to chodí,“ odpověděl jsem. „Přítel, který se ti usadil v hlavě, se většinou nezdržuje tím, že by ti věci vysvětloval, ale prostě ti v hlavě vytvoří správnou odpověď. Nemusíš na to vůbec myslet. Co máš teď udělat?“

„Mám přesvědčit tolnedranské generály, že hrozba ze strany Urvonovy armády není příliš velká. Budu prý potřebovat legie u Vo Mimbre.“

„To může být sakra těžký úkol. Generál Cerran je zcela přesvědčen, že nejdůležitějším úkolem legií je střežit jižní hranice.“

„Prý zjistí, že to nebude nutné. Urvon a Ktačik prý udělají chybu a vůbec se nedostanou ani do Nyissy.“

„Jakou chybu?“

„Nemám tušení. Problém tkví v tom, že to Cerran zjistí, až bude Torak skoro u Vo Mimbre. Nebude mít dost času, aby legie od pochodovaly z jižní hranice Tolnedry na bojiště.“

„Nebudou muset pochodovat,“ řekl jsem.

„Jak se tam teda dostanou?“

„Šerekové je převezou na lodích.“

„Jak to víš?“

Zakřenil jsem se. „Náš společný přítel mi tu myšlenku vložil do mozku před několika tisíci lety.“

„Chceš říct, že jsi to věděl celou dobu?“

„Stále ne. Však si na to zvykneš, Brande. Pokyny tě nezdržují, dokud je nepotřebuješ. Myslím, že je to taková dohoda mezi naší

Nezbytností a tou Torakovou. Jakmile jsi řekl, že Urvon s Ktačikem udělají tu chybu, tak jsem věděl, jak dopravíme legie do Vo Mimbre.“

Usmál se rovněž s úšklebkem. „Svým podivným způsobem to do sebe zapadá. Je zjevné, že náš přítel nechce zahltit naše mozky věcmi, které nebudeme nezbytně potřebovat. Jenom doufám, že se neopozdí s informacema, až začnu souboj s Torakem.“

„Na to vsadím krk. Máš nějaké vysvětlení, proč je Orb na štítu místo na meči?“

„Já jenom vím, že se ho tím nemám dotknout… nebo čímkoliv, co je s tím spojeno. To má udělat někdo jiný. Já mu to mám jenom ukázat.“

„Ukázat mu ho? Vždyť už ho předtím viděl, Brande.“

„No tak, Belgarate, nestrkej do toho nos,“ samozřejmě jsem ten hlas hned poznal. *„Ty si dělej svou práci a tuhle nech Brandovi.“*

Překvapený výraz Brandovy tváře mi prozradil, že také slyšel, co náš přítel řekl. „To s tebou mluví vždycky takhle?“ zeptal se.

Otráveně jsem přikývl. „Stále. Asi se mu na mně něco nezdá, že ho vždycky naštvu. Asi bychom ho měli začít přesvědčovat, aby začal s plánováním počtů a přesunů.“

„Proč mu prostě neřekneme, jak to je a odkud dostáváme naše instrukce?“

„Ne, Brande. Ještě ne. Chci mít jeho legie u Vo Mimbre dřív, než na něj vybalíme nějaké překvapení. Generál Cerran je schopný, spolehlivý chlap, ale stále je to Tolnedřan. Řekneme mu, že v ústí Řeky dřev bude pro všechny případy kotvit šerecká flotila. Až se čas naplní, tak pochopí, proč tam je.“

Na jaře 4875 Torak konečně ukončil obléhání pevností a vydal se se zbytkem své armády na pochod na západ. Algarové a odplaty chtiví Drasnijci mu šli v patách. U každé pochodující armády se najdou nějací opozdilci, ale v tomto případě se těm, co se zpozdili. nikdy nepodařilo dostihnout hlavní sled.

Když se Kal Torak dostal do Ulgolandu, jeho situace se ještě zhoršila. Ulgové vylézali každou noc ze svých jeskyní a jako divoké kočky útočili na krajní hlídky. Několikrát dokonce vnikli doprostřed ležení a pobili větší množství Torakových vojáků. Torak tyhle incidenty příliš nevnímal, ale jeho vojáci byli den ode dne nervóznější

a většina z nich po několika dnech nemohla vůbec usnout.

Znetvořený bůh hnal svou armádu, jak to šlo, bez ohledu na ztráty, až konečně dorazili k řece Arend.

My jsme s alornskými krály rozdělili vojska kolem Vo Mimbre, jakmile nám dvojčata dala vědět, že se Torak hnul a všechno bylo, jak mělo být… až na to, že jsme neměli tolnedranské legie.

Torak se zastavil, aby seskupil armádu a my stále nevěděli, co se děje v jižním Kthol Murgosu. Jestli se něco nestane velmi rychle, museli bychom bojovat bez pomoci legií. V tomhle směru se to zrovna nejlíp nevyvíjelo.

A pak jedné noci, když jsem upadl do sna, probudil mne Beldinův hlas. *„Belgarate!“* volal vítězně. *„Můžeš se přestat bát Urvona! Nedokáže to!“*

„Co se stalo?“

„Murgové stále napadali jeho armádu, až se rozhodl, že se s nimi utká v otevřeném boji. Zavedl vojsko do Velké aragské pouště a Murgové táhli za ním.“

„Oni se navzájem pobili?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne, stalo se něco jiného. Prší tam ještě?“

„Beldine, tady prší nepřetržité snad od roku 4850. A snad nikdy nepřestane.“

„Teď asi přestane. A důvodem bude to, co se právě stalo v poušti. Posledních pět dnů tam řádila sněhová bouře. Nad Urvonem a jeho armádou i nad Murgy, co je pronásledovali, je nějakých pět metrů sněhu. Nikdo se z toho nevyhrabe. Torak se do vás bude muset pustit s tím, co má sám.“

Kapitola
14.

Sešel jsem dolů, vzbudil Pol a sdělil novinku Pol.

„To je skutečně štěstí," poznamenala a napila se čaje. Já osobně čaji nikdy neholdoval, ale Pol si ho oblíbila v době, kdy žila ve Vo Wacune.

„Já myslím, že je to něco víc, Pol," nesouhlasil jsem. „To mizerný počasí, co jsme museli snášet čtvrt století, byla příprava na sněhovou bouři, takže to stěží můžeme nazývat pouhým štěstím. A i kdyby, Urvon by šel těžko do pouště a pohřbil tam svou armádu, kdyby Ktačik nehrál své hry."

„Jak velká je ta poušť?"

„Velká aragská poušť? Asi jako Algarie. Urvon se odtamtud nemůže dostat, aby nás ohrozil u Vo Mimbre."

„Pokud se Torak nerozhodne zastavit a počkat na něj."

„Nemůže. Ta UDÁLOST se musí odehrát v určité chvíli."

„Stejně máme ale problém."

„Jo? Z místa, kde sedím já, to vypadá docela dobře."

„Nemluv takhle, otče. My víme, že je Urvon ze hry, ale jak přesvědčíme Ran Boruna a generála Cerrana, že se nemusí obávat, protože hrozba u jejich jižních hranic pominula? My takový vývoj věcí chápeme, ale oni ne. Ta bouře pro ně nebude dostatečnou zárukou, aby přesunuli své legie."

Polgara prostě umí udeřit hřebík na hlavičku. Chvíli jsem zamyšleně hleděl na dveře. „Měli bychom si promluvit s Rhodarem," rozhodl jsem. „Zpráva od jednoho z jeho špionů, by mohla věcem prospět."

„To by bylo příliš nápadné, otče. Ran Borune i Cerran vědí, že chceme legie u Vo Mimbre a takováto „náhlá" zpráva by vyvolala jejich podezření. Neměli bychom jim říct pravdu? Ukázat jim Mrinský kodex a doložit, kolikrát měl v minulosti pravdu?"

„Já myslím, že by to nevyšlo, Pol. Možná bychom mohli

přesvědčit Ran Boruna, protože ten už si za ty roky zvykl, že se dějí i věci, které není schopen pochopit. Ale když to řekneme generálům, tak to bude pro Cerrana příliš rychlý skok, který nestráví. Věřím, že bych ho za pár měsíců přesvědčil, ale my ty měsíce nemáme. Torak pochoduje s armádou údolím řeky Arend k Vo Mimbre zrovna teď. Šereckému loďstvu bude chvíli trvat, než dopraví legie do severní Arendie. Cerran se přesvědčil, že Rhodarovi vyzvědači mají pravdu. Nejdřív bych to zkusil takhle a až potom bych přešel na něco exotičtějšího. Chci ty legie u Vo Mimbre a nechci strávit měsíce poučováním tolnedranského generálního štábu.“

„Stejně to nerozhodnou armády, otče. Brand má s Torakem vybojovat zápas a to bude ta UDÁLOST. Armády a všechno ostatní jsou jenom přípravy.“

„Ale nezbytné přípravy, Pol. Když nebudeme mít legie, tak nás Torak přečíslí. Nemá žádný důvod přijmout Brandovu výzvu, pokud k ní nebude donucen. Nejdřív musí dostat pořádně přes nos, aby vůbec vylezl ze svého ocelového pavilónu a utkal se s Dítětem světla. Torak je možná blázen, ale určitě není tak hloupý, aby riskoval něco takového, pokud ho k tomu nedonutíme.“

„Stejně to musí schválit generál Cerran.“

„Já vím. Musíme sehnat Rhodara a jít do paláce. Myslím, že s tím musíme začít“

Jak jsem víceméně očekával, Ran Borune byl ochoten přijmout verzi se zprávou od špiona a uvěřit jí. Za léta spolupráce se mnou a Pol si ověřil, že i když věcem nerozumí, dáváme mu pravdivé informace a nesnažíme se ho nějak oklamat. Nicméně generál Cerran se zasekl a nechtěl povolit. „Velmi se omlouvám, veličenstvo,“ obrátil se na svého vládce, „ale prostě nemohu nechat naše jižní hranice bez ochrany jenom na základě nějaké neověřené zprávy. Neber to nijak osobně, králi Rhodare, ale jistě pochopíš mou situaci. Všechno se zakládá na této šifrované zprávě od neznámého muže, kterou ani nejsem schopen přečíst. Jeho zpráva mohla být nějak upravena, nebo dokonce mohl být přinucen nepřítelem, aby ji sepsal a oklamal nás. Myslím, že by se Urvonovi velmi hodilo, kdybychom stáhli legie z jižních hranic. Jestli je ta zpráva z nějakého důvodu nepravdivá, bude se Urvon rozvalovat v ulicích Tol Borunu dřív, než znovu zaujmeme

pozice.“

„Jak dlouho by trvalo, kdybychom tu zprávu chtěli ověřit?“ zeptal se Ran Borune.

„Aspoň dva týdny, Veličenstvo,“ odpověděl generál. „Mám tři legie na severním břehu řeky Borgasa v jižní Nyisse. Jsou to převážně zvědové, kteří nás mají informovat, až se Urvon přiblíží k nyissánské hranici. Kdybych jim dal rozkaz, aby obhlédli situaci, tak se jízdní hlídka dostane přes jihozápadní výběžek Gosky k poušti a zpět za sedm až deset dní.“ Rozhodil bezmocně paže. „Je mi to líto, ale víc udělat nemohu. Informace nemohou být rychlejší než jezdec na dobrém koni. To je nevýhoda velkých tažení. Přál bych si, aby existovala nějaká rychlejší metoda, ale bohužel není.“

Samozřejmě se mýlil. Je rychlejší způsob, ale já mu ho nedokázal vysvětlit… nebo alespoň ne v termínech, kterým by rozuměl.

„Myslím, že se trochu mýlíš, generále,“ ozvala se Pol. „Jestli je zpráva nepravdivá, tak sice může Urvon přijít z jihu, ale jestli Kal Torak zvítězí u Vo Mimbre, tak bude na vašich severních hranicích a mezi ním a Tol Honetem nebude stát nic než pár neozbrojených sedláků. V tom případě se můžeme dočkat opakování drasnijské tragedie.“

To ho trochu postrašilo, ale Ran Boruna to postrašilo mnohem víc. Tvář malého vládce se zachmuřila. „A co takhle kompromis?“ zeptal se konečně.

„Poslouchám, Ran Borune,“ opáčil Rhodar.

„Co kdybychom poslali půlku legií na sever a druhou půlku nechali tam, kde je?“

„Bude to stačit, Belgarate?“ zeptal se Rhodar.

„Bude to takové jo a ne,“ odpověděl jsem vyhýbavě.

„Je to tvoje rozhodnutí, Veličenstvo?“ zeptal se generál Cerran. „Sice tím budeme chránit obě hranice, ale…“ Nechal otevřený konec viset ve vzduchu.

„Nevidím jinou možnost, Cerrane. Musíme se chránit z obou stran.“

„Nenávidím dvojí frontu,“ huhlal Cerran. Chvíli zíral do stropu. „Velikost armády záleží hlavně na tom, jak velká se zdá protivníkovi,“ řek zamyšleně. „Většinou se stejně bitvy zúčastní necelá polovina.

Zbytek se drží v rezervě… většinou tam, kde je nepřítel může vidět.“

„Tak to skutečně obvykle chodí,“ přikyvoval Rhodar.

„Mám k dispozici ještě nějaké síly,“ řekl nám Cerran. „Nejsou dobře vycvičeni, nejsou v dobré kondici a já bych se je neodvažoval s klidným svědomím poslat do skutečné bitvy, ale na Kal Toraka to zapůsobí.“

„Kde jsi vzal tuhle armádu duchů?“ zeptal se překvapeně Ran Borune.

„Máme tady osm legií přímo v císařských kasárnách v Tol Honetu, Výsosti. Jsou líní, tlustí a většinou jsou to Honetité. Nikdo nedokáže z Honetita udělat pořádného vojáka, ale alespoň posílí naše šiky u Vo Mimbre.“

„To by mohlo zabrat,“ přikyvoval Rhodar.

„Možná bych mohl zajít ještě trochu dál,“ dodal Cerran. „Nedaleko Tol Honetu máme výcvikové středisko, kde je dvanáct legií a dalších sedm je v tom samém zařízení u Tol Vordue. Jsou to rekruti, kteří ani neumí pochodovat ve vyrovnaných, řadách, ale mají uniformy. Tím získáme dvacet sedm legií, které budou vypadat jako naše rezerva. Když přesuneme polovinu našich elitních legií od jižní hranice a promícháme je s těmito pseudovojáky, Kal Torak uvidí nějakých pětasedmdesát legií… a Eldrigovy rváče na pravém křídle… to by mohlo zapůsobit.“

„Generále Cerrane, jsi génius,“ vydechl nadšeně Ran Borune.

„Já myslím, Belgarate,“ obrátil se na mne Rhodar, „že by to mohlo vyjít. Kal Torak je asi blázen, ale Ad Rak Cthoros z Kthol Murgosu ani nadracký Yar Lek Thun žádní blázni nejsou. Myslím, že nenechají vyhladit své armády, pokud jsou na tomto kontinentu nějací Malloreánci. Možná se Kal Torakovi klanějí, ale nejsou tak hloupí, aby mu důvěřovali. Jakmile to začne vypadat, že by se mohli dostat pod značnou přesilu, budou se snažit boji vyhnout, nebo se dokonce pokusí uprchnout. Promluvím o tom s Cho-Ramem. Jestli se Murgům a Nadrakům začne stýskat po domově, tak bychom jim asi v cestě na východ neměli překážet.“

„A co Thullové?“ zeptal se ho Cerran,

„Thullové bez průvodce ani nenajdou cestu domů, generále,“ zasmál se Rhodar. „Thullové mají velice omezený smysl pro orientaci.

Upřímně řečeno, Thullové mají dost slabý smysl ve všem. Průměrnému Thullovi zabere půl dne, než si zaváže tkaničky.“

„Pánové, uvědomujete si, že se tady jedná o osud světa a vy tu chcete zkoušet nějaké triky?“ ozvala se Polgara.

„Je to hazard,“ přiznal Rhodar vesele, „ale to je někdy docela zábava a čím vyšší jsou sázky, tím víc je to vzrušující.“

Vzdychla a protočila panenky, ale neřekla nic.

„Nic lepšího asi nemůžeme udělat, Belgarate,“ omlouval se Ran Borune. „Legie jsou rozestavěny podél celé Řeky dřev a ty, co jsou daleko na východě, by se k Vo Mimbre stejně nedokázaly dostat včas, protože to mají k ústí, kde jsou šerecké lodě, příliš daleko.“

„Převezmu osobní velení nad našimi silami v Arendii,“ dodal Cerran. „Možná se mi podaří přinutit Honety, aby přispěli na přesun.“

„Dobře,“ prohlásil jsem. „Jestli je to to nejlepší, co můžeme udělat, tak to musí stačit.“ Jsem si jist, že to znělo trochu pochybovačně, ale ve skutečnosti jsem byl docela rád. Cerranova výpomocná armáda by mohla přesvědčit Toraka, aby přijal Brandovu výzvu, až přijde čas.

Torak se neposouval příliš rychle. Počasí se zatím moc nezměnilo a armáda se ploužila v blátě, které dosahovalo do půlky lýtek. Také často zastavovali, aby zlomili odpor každého opevněného domu, zámku nebo vesnice. Zajatce okamžitě předávali samozřejmě Grolimům. Zdržovaly je i jiné záležitosti jako Algarové, Drasnijci, Ulgové a asturijští lučištníci. Okolí horního toku řeky Arend je hodně lesnaté, což dává dost příležitosti k náhlým přepadům. Abych vám řekl pravdu, měl jsem o zájmu Asturijců v této válce jisté pochybnosti. Nakonec Kal Torak chtěl vtrhnout do Mimbru. Ale jen zahlédli Eldallanovi lučištníci některé angarácké ukrutnosti, jejich luky okamžitě poznaly, kde mají hledat cíl a od té doby si nemohla být žádná jednotka jista, odkud bude zasažena. Kal Torak z Mallorey skutečně cestou do Vo Mimbre utrpěl obrovské ztráty.

Beldin odlétl od Aragské pouště na sever a byl s králem Eldrigem a jeho flotilou v ústí Řeky dřev. Tolnedranské legie se posouvaly směrem k nim, ale zdálo se, že dost pomalu. Přesto jsem u generála Cerrana nijak neintervenoval, protože jsem ho potřeboval a nechtěl jsem působit příliš agresivně.

Když se v Tol Honetu objevila dvojčata, aby nám řekla, co objevila v Mrinském kodexu, chyběl z králů akorát Eldrig, který byl se svou flotilou na jihu. Nicméně my ostatní jsme se sešli na šerecké ambasádě, protože jsme se chtěli poradit o věcech, které nemusel Ran Borune vědět a tam jsme si mohli být jisti před nepovolanýma ušima některého z jeho špionů. Musím také přiznat, že mi alornský styl ubytování vyhovuje víc než tolnedranská mramorová okázalost. Židle jsou z hrubě opracovaného dřeva, pokrývají je ale kožešiny a v krbu hoří oheň i v letních měsících. Šerekové jsou přesvědčeni, že vynalezli oheň a hořící krb je pro ně něco jako náboženství.

Jakmile jsme se sešli v zasedací místnosti a vyslanec poslal do všech chodeb ostré hochy, mohli jsme se dát do práce. Beltira rozložil jeden svitek Mrinského kodexu a začal nám předčítat. „Slyš!“ četl. „Stane se, že dračí bůh bude zaměstnán před zdmi zlatého města tři dny, když mu Dítě světla pošle svou výzvu. Třetí den se vše rozhodne touto UDÁLOSTÍ.“

„Aspoň to nebude nějaké dlouhé obléhání,“ poznamenal Cho-Ram.

„Já doufal, že by to tak mohlo být,“ řekl jsem. Přešel jsem k mapě a přeměřoval jisté vzdálenosti. „Možná bychom mohli přestat napadat jeho zadní voj a místo toho je zatlačit trochu dozadu. Když je budeme stále tlačit dohromady, tak možná nezastaví, aby se přeskupili. Zrovna teď spěchá k Vo Mimbre a začne útočit na město. Ať se nám to líbí nebo ne, bude to první den z té třídenní bitvy u Vo Mimbre, o které hovoří Mrinský kodex a já bych chtěl, aby v tu dobu byl Eldrig i Cerran co nejblíž.“

„Možná půjde vpřed a zaútočí stejně, Belgarate,“ pochyboval Rhodar. „Jedině on má v hlavě datum, kdy tam má být. My ne. Jestli spěchá vpřed, tak se nezastaví.“

„Logika velí, že si nechal ještě spoustu času, Rhodare,“ nesouhlasila s ním Pol. „Před tou UDÁLOSTÍ se ještě musí stát spousta věcí a Torak to ví… možná lépe než my. Předtím, než Brand pošle svou výzvu Torakovi, se toho ještě musí mnoho odehrát a kdyby se to Torak pokusil překazit, tak bychom měli zcela jinou UDÁLOST, o které nehovoří ani Mrinský kodex ani Ašabinské věštby. V tom případě by ale *nikdo* netušil, co se může stát.“

„Můžeme se snažit naklást mu do cesty nejrůznější překážky," navrhl Rhodar. „To by ho mohlo zbrzdit."

„Možná. Ale taky je možné, že by se tím bitva mohla přesunout někam jinam," namítl Brand, „a my víme, že se UDÁLOST musí odehrát u Vo Mimbre."

„Nuže, otče," obrátila se na mne Pol, „neprovedeš jeden ze svých velkých pokusů víry, o kterých tak často hovoříš?"

„Nejspíš budu muset. Asi bychom se spolu měli vydat do Vo Mimbre a dát Aldorigenovi nějaké instrukce. Nechci, aby se mimbratští rytíři začali cítit příliš silní a nepostradatelní. Jakmile by opustili hradby města předtím, než se tam dostanou legie a Šerekové, tak budou zničeni. Myslím, že budeme mít pouze jedinou šanci, a tak byste měli, pánové, opustit Ran Boruna a zaujmout místo u svých jednotek. Všichni známe signály a víme, co máme dělat. My s Pol půjdeme do Vo Mimbre a ohlídáme Aldorigena. Pak budeme pouze vyčkávat šereckou flotilu. Neprovokujte žádné srážky a nenechte se Torakem vylákat ze svých pozic."

Všichni jsme vstali. „Hodně štěstí, pánové," řekla vážně Pol. Pak schůzka skončila. Králové zamířili k vládnímu paláci, aby oznámili Ran Borunovi, že se vrací ke svým jednotkám a pak Cho-Ram a Rhodar zamířili na západ, aby zaujali postavení v horách na levém křídle Torakovy armády a Brand a Ormik ze Sendarie zamířili na sever, aby zaujali pozice u svých na kraji Arendského lesa.

Pol a já jsme se ještě chvíli zdrželi, protože jsem si potřeboval promluvit s dvojčaty. „Snažte se udržet Ran Boruna na uzdě," řekl jsem jim. „Jestli ztratí nervy, tak budeme mít velké starosti." Potom jsme s Pol opustili vyslanectví, přešli most přes řeku Nedrane a zašli do lesa, abychom změnili svou podobu.

„Teď udělám něco, co se ti nebude líbit, otče," varovala mne Pol. „Musím na sebe vzít matčinu podobu. Jenom poslouchám příkazy, takže neplýtvej časem na nějaké moralizování."

„Pokusím se ovládnout," slíbil jsem. Věděl jsem toho asi mnohem víc než Ran Borune, ale stejně jsem nevěděl všechno. A to bylo asi dobře, protože kdybych věděl všechno, tak bych asi ztratil nervy já.

Počasí se pomalu vracelo k normálu. Síly, které se probudily, když Torak opustil Ašabu, dosáhly vrcholu v okamžiku sněhové

bouře, která pohřbila Urvona, ale stále ještě to mělo k úplnému normálu daleko. Nebe nad severní Tolnedrou a jižní Arendií bylo zatažené a přesto, že se blížilo léto, žádné zvláštní teplo nebylo.

Dostali jsme se do Vo Mimbre uprostřed noci a snesli se přímo na cimbuří Aldorigenova paláce. Počkali jsme, až kolem nás přešel ozbrojený strážce, pak se vrátili zpět do své lidské podoby a sešli ztemnělými chodbami do trůnního sálu.

„Proč mě, otče, nenecháš, abych to vyřídila?“ zeptala se mne Pol. „Znám Arendy mnohem lépe než ty a dokážu to Aldorigenovi vysvětlit, aniž bych ho tím urazila. Ty budeš prostě jenom sedět, tvářit se důležitě a necháš mluvit mě.“

„Rád,“ souhlasil jsem. „Když se snažím mluvit s nějakým Arendem, tak z toho mám bolení zubů.“

„Ale, otče.“ Znělo to skoro afektovaně.

Do oken se pomalu začal vkrádat rozbřesk a za chvíli bylo v trůnním sále světlo. Krátce nato vstoupil do sálu Aldorigen a jeho sedmnáctiletý syn Korodullin. Seděli jsme s Pol v rohu, takže si nás nevšimli. „Je to velké nedorozumění, pane,“ říkal vzrušeně Korodullin, „vždyť je to psanec. Jeho přítomnost pošpiní jedno z nejsvatějších míst v celé Arendii.“

„Já vím, Korodulline, že je to psanec, ale já mu dal své slovo. Nesmí se k němu mluvit nijak přezíravě, ani ho urážet, pokud jest on na území Vo Mimbre. Jestliže se nedokážeš ovládnout, zůstaň ve svých komnatách, než odjede. Bude zde kol poledního a jest nám dvěma pohovořit o nastávající bitvě. Bude zde na čestné slovo a tedy nižádný člověk – tedy ani ty – nesmí na něj vztáhnouti zbraň a tím mou čest zhanobiti.“

Korodullin se zarazil. Charakterizoval bych ho jako mladého, krásného ďábla, ale jeho tvář byla naplněna vztekem a bylo zjevné, že má daleko k tomu, aby dokázal pochopit to, co káže zdravý rozum. „Stane se, jak poroučí můj král,“ řekl a bylo takřka cítit, jak skřípe zubama.

Co se to tady bude dít?

Byl bych ještě chvíli vyčkal, ale Polgara už k nim zamířila. „Dobré jitro, Veličenstvo,“ pozdravila Aldorigena s velkou úklonou. „Můj starý otec a já jsme dorazili z Tol Honetu do tvého krásného

města, abychom s tvou laskavostí projednali záležitost, která se nejbytostněji dotýká tvého udatného království.“

Jak může takovou větu vůbec vyslovit?'

Aldorigen se jí také hluboce uklonil. „Moje ubohé město je poctěno tvou přítomností, božská Polgaro,“ zapěl, „protože ty, stejně jako samo slunce, vnášíš jas a radost, kamkoli vkročíš.“ Jakmile Arendy trochu pochválíte, začnou hovořit pouze v superlativech a chvála plyne ze rtů hodiny a dny. Jakmile se Pol doslala do této mluvy, její zdravý rozum odplul oknem a ona se stala Arendem do morku kostí. Věděl jsem, že bych jenom marnil čas, kdybych se to snažil změnit, a proto jsem ze své tuniky vyňal svitek papíru, sedl si a začal vypadat učeně. Asi po hodině a půl, kdy moje dcera a arendský král nazývali sami sebe vzájemně sluncem, měsícem, duhou, letním ránem, hvězdou, orlem v letu, řvoucím lvem a jemnou holubicí, přešla konečně Polgara k věci. Vyjádřila nezbytnost toho, aby král Aldorigen vyčkal na signál k útoku. Zabalila toto prohlášení do mnoha lichotek a zopakovala ho tolikrát, že by jiného už rozbolela hlava. V tu chvíli se v Aldorigenových očích začalo objevovat světlo poznání.

„Ctihodný králi,“ začala se omlouvat, „nikdy bych si nedovolila dávat rady nejudatnějšímu ze všech…“ A tak to šlo zase aspoň půl hodiny. Oba se opět předháněli v ujišťování o své dokonalosti, až to začalo uspávat i přesýpací hodiny. Pak se Pol odhodlala zeptat, o čem se dohadovali se synem, když vstoupil do místnosti.

„Ten opovážlivý Asturijec Eldallan mne přiměl, abych mu dal své slovo a on se mohl zúčastnit naší porady, týkající se chystané bitvy. Tváříť se přitom, že jest to zájem nás obou. Ale já vím, zeť to věc pouze naše, protože naše taktika dávno jasná jest. Tuto poradu shledávám zbytečnou.“

„Ten vyděděnec chce pouze využít příležitost a prozkoumat naší obranu,“ vyjel Kordullin. „Je to Asturijec, a proto jest bídákem. Jestliť nás bitva oslabí, on vtrhne se svými hordami na Vo Mimbre. A navíc, jakožto Asturijec může některé tajemství vynést a vyzradit přímo Kal Torakovi v nejdůležitější moment bitvy.“

Okamžitě jsem vyslal ke své dceři myšlenku.“ *Skonči to, Pol. Tahle aliance je potřeba pro udržení rovnováhy.“*

„Máš pravdu,“ odpověděla. Pohlédla na oba muže v předstíraném

úžasu. „Nemohu věřit svým uším," zvolala. „To jste skutečně tak bojácní? Legendární odvaha Mimbratů není nic než klam? Snad vás tolik netrápí nepřátelství několika asturijských vyvrhelů? Hanba, pánové, hanba! Taková zženštilá nedůvěra nevrhá na vás nejlepší světlo."

Div jsem se nezakuckal. Určitě to nebyl způsob, jaký bych zvolil já. Jestli to byl Polgařin způsob, jak urovnávat spory, tak si s ní zřejmě budu muset promluvit.

Světe div se, ono to fungovalo. Ještě chvíli jim spílala, až se červenali jako párek prvňáčků, a potom nechala celou záležitost plavat.

Kolem poledního přijel vévoda Eldallan a s ním i jeho dcera Mayaserana. Vévoda nabídl sebe a svou dceru jako důkaz dobré vůle, který Aldorigen přijal. Mayaserana od doby, kdy jsem ji prvně spatřil pořádně vyrostla. Bylo jí skoro osmnáct a byla neuvěřitelně krásná, čehož si Korodullin okamžitě všiml. Její krásu jenom trochu kazilo to, že její oči byly tvrdé jako dva acháty.

„Byl bych rád, kdybychom si to hned vyjasnili, Aldorigene," začal zostra Eldallan hned, jak je silná stráž přivedla do trůnního sálu. „Ty a já se zrovna nemilujeme, takže to nemusíme protahovat. Dal jsem své slovo vévodkyni z Eratu, že ti přijdu na pomoc, když bude tvoje město napadeno Kal Torakem a své slovo dodržím. Na oplátku chci ovšem tvoje slovo, že až bitva skončí, budou se moji lidé moct vrátit do Asturie, aniž by je obtěžovali tvoji rytíři."

„Asturie už neexistuje," neudržel se Korodullin,

„Pojď k nám do lesa a zopakuj to tam, hlupáku," řekla mu Mayaserana. „Leží tam už dost mimbratských kostí, tak ty tvé k nim mohou přibýt."

Prostě se takhle pěkně častovali navzájem.

Polgara jim připomněla jejich slovo. Eldallan slíbil, že zaujme místo mezi Sendary a Rivany na Torakově severním křídle a Aldodrigen potvrdil, že jeho rytíři nebudou obtěžovat Asturijce na cestě domů. Celá záležitost byla domluvena sendarskými prostředníky, ale Eldallan měl ještě jeden dobrý důvod, proč přišel do Vo Mimbre. Zmínil se o tom, když si s Aldorigenem vyměnili slovo. „Zdá se mi, že máme dobrou příležitost, kterou bychom neměli

propást," řekl drzým tónem.

„Rád vyslechnu tvá slova, Eldallane," Aldorigenův tón byl chladný a útočně nadřazený.

„Celé generace musely čekat, než se vládci Mimbru a Asturie dostali k sobě tak blízko, nemáš pocit?"

Aldorigenovy oči se rozzářily. „Jak bystré, můj pane," odpověděl. Bylo to poprvé, co spolu mluvili s nádechem úcty.

„Proč ten den hned neurčíme, můj pane?" navrhl Eldallan. „Jakmile odvrátíme Torakovo nebezpečí, mohli bychom si najít nějaké místečko, kde si v soukromí vyjasníme nějaké rozdíly." Popleskal jílec svého rapíru. „Mám pocit, že některé z nich shledáte velmi pádnými."

Aldorigenovu tvář přelétl téměř laskavý úsměv. „Jaká to krásná nabídka, pane," prohlásil vřele.

„Takže na shledanou v onen den," pravil s hlubokou úklonou Eldallan.

„Nepleť se do toho, Pol," varoval jsem svou dceru. *„To se má stát."*

Odpověď, kterou mi vyslala, nemohu opakovat na veřejnosti.

„A ty, mladíku, se drž radši stranou, až se naši otcové střetnou." radila Mayaserana Korodullinovi. „Jsem z Asturie, což značí, že to umím dobře s lukem. Tvoje kosti mohou stejně dobře tlít tady v Mimbre jako v Asturii."

„Přijď se svým lukem za mým otcem, psanecká děvenko," odpověděl Korodullin, „a můj meč si pochutná na tvém krčku."

Potom stráž odvedla Eldallana a jeho krásnou dceru pryč.

„Teď je můj den zcela bez chyb," vydechl Aldorigen. „Bylo to tak krásné, že jsem málem toho chudáka Eldallana objal."

„Ti Arendové," vzdychl jsem si pro sebe a sroloval zase svůj svitek.

Torakovi trvalo další týden, než se dostal na pláň, obklopující Vo Mimbre, a pak začal přeskupovat svoje síly. Začal jsem být pořádně nervózní. *„Co vás tam tak zdržuje?"* vyslal jsem otázku Beldinovi.

„Deset legií, ještě nedorazilo," odpověděl.

„Beldine, Torak je skoro na dosah! Nemohli byste poslat aspoň ty, co už máte?"

„Cožpak jsme se nedohodli, že to tak neuděláme? Toraka. asi moc nepostraší, když se mu tam budou legie posílat po částech. Celá síla musí dorazit najednou.“

„Jak dlouho vám to bude ještě trvat, než vyrazíte na moře?“

„Dva dny. Pak Eldrig naloží posádku vládních kasáren a školní legie z Tol Honetu a Tol Vordue. Dej nám týden.“

„Jestli Torak zaútočí v příštích dvou dnech, tak dorazíte, až bude po všem. Mrinský kodex tvrdí, že bitva bude trvat tři dny. První dva dny budou zřejmě jenom slabší potyčky, ale je naprosto nezbytné, abyste dorazili třetí den.“

„Tak už víš, co musíš udělat. Musíš ho držet stranou od zdí Vo Mimbre ještě pět dní. Potom s ním vybojujte první dva dny bitvy. Třetí den se tam objevíme a zapojíme se do hry.“

„Nezpozděte se.“

„Věř mi.“

Vyšel jsem ze dveří mého pokoje v Aldorigenově paláci. „Potřebuji velkou mapu jižní Arendie,“ řekl jsem hlídce na chodbě.

„Hned, svatý Belgarate,“ vykřikl a udeřil mečem o prsní pláty brnění. Ti Mimbraté jsou tak hluční!

Když se vrátil s mapou, rozložil jsem ji na stole a sklonil se nad ní. Čím déle jsem tu mapu studoval, tím víc se mi líhl v hlavě plán. *„Polgaro,“* zavolal jsem tiše. *„Přijď sem. Potřebuju tě.“*

Trvalo jí to jenom pár minut. „Ano, otče?“ ozvala se.

„Chci, abys pohovořila s Eldallanem,“ požádal jsem ji. „Potřebuji asi tisíc jeho lučištníků. Beldin tu bude za sedm dní, a tak potřebujeme na pět dní zdržet Toraka.“

„Myslím, že to tisíc lučištníků nezvládne, otče.“

„Ale jo, když střílí na lidi, co stojí uprostřed řeky a snaží se postavit most.“ Ukázal jsem jí mapu. „Řeka Arend má dvanáct přítoků,“ vysvětloval jsem, „a pětadvacet let skoro nepřetržitého deště s nimi udělalo svoje. Chci poprosit Aldorigena, aby poslal svoje lidi strhnout mosty. Chci lučišníky na západním břehu těch řek. Je velmi těžké stavět most v dešti šípů. To by mohlo Toraka o pět dnů zdržet.“

„Tomu docela věřím. Umíš být pěkně nepříjemný stařík, když si něco vezmeš do hlavy.“

„Pokouším se o to.“ Zadíval jsem se ještě chvilku do mapy.

„Měla bys zůstat s těmi lučistníky a já budu s Mimbraty. Je potřeba jejich činnost koordinovat a asi by nebylo nejlepší, aby spolu komunikovali přímo. Dej se do toho, Pol. Vysvětlím ten plán Aldorigenovi.“

Stalo se ale to, že velitel asturijských lučištníků byl mladý šlechtic baron z Wilandtoru a muž, který velel mým mimbratským sapérům byl baron z Vo Mandoru. Garionův přítel umí být někdy velmi nápaditý. Pol a já jsme se trpělivě snažili držet Mandorallenovi předky od Lelldrorinových. Věnoval jsem těm dvěma rodinám příliš pozornosti, než abych si přál nějakou nehodu.

Naše strategie nebyla nijak složitá. Šli jsme tak daleko na východ, až jsme narazili na zvědy Kal Toraka. V tu chvíli začali Mimbraté hlučet a zvědové se stáhli zpět, většinou jsme ještě od té chvíle překročili pár mostů a teprve potom jsme narazili na první známky odporu. V tu chvíli se do hry zapojili lučištníci, zahnali obránce a Mimbraté postoupili dál.

Nezní to příliš složitě, ale přesto jsme se s Pol zapotili! Musel jsem stále dokola přesvědčovat mimbratské rytíře, že nepřítelem nejsou Asturijci, ale Angarakové. V tu samou chvíli musela Pol vysvětlovat, že tam lučištníci nejsou proto, aby stříleli Mimbraty.

Konečně jsme se dostali k širokému přítoku, na jehož východní straně tábořilo několik tisíc Murgů. Svolal jsem malou poradu s Pol a oběma barony, abychom si probrali strategii. „Myslím, že dál na východ už jít nemusíme,“ řekl jsem jim. „Zbořme západní stranu mostu a stáhneme se k další říčce.“

„Já zdržím jejich postup,“ prohlásil Wildantor.

„Ne, nezdržíš,“ řekl jsem mu pevně. „Nezačneš s tím, dokud nepřekročíme dvě řeky.“

„Přísahal jsem, že je zdržím!“ Ten baron měl rudou kštici… a to snad vysvětluje vše.

„Poslouchej pozorně, barone,“ řekl jsem mu. „Pro tuto chvíli ani nechci, aby Murgové věděli, že jste tu byli. Mandorovi Mimbraté zničí mosty na této řece, potom se stáhnou k další a udělají tam totéž. Pak to zopakují do třetice na další řece na západ. Murgové si mezitím vypracují postup a potáhnou s sebou spoustu dřeva na stavbu mostu. Když přijdou ke čtvrté řece, tak budeš mít plno cílů v řece. Chci, aby

byla hladina řeky plná mrtvých Murgů. Potom už budou velmi opatrní, když přijdou k nějaké řece.“

Zamračil se a přemýšlel. Chvíli mu to trvalo. Potom se mu rozzářily oči a tvář se roztáhla k radostnému úšklebku. „Líbí se mi to!“ řekl.

„Stala se mi podivná, takřka nepřirozená věc, milý lorde Wildantore,“ prohlásil baron z Vo Mandoru. „Nalézám v tobě stále větší zálibu. Tvá divokost jest nakažlivou.“

„Ty taky nejsi tak špatnej, Mandore,“ přiznal Asturian. „Co kdybychom se dohodli, že se přestaneme zabíjet, až bude po všem?“

„Nedotkneme se tím nějak pilířů naší víry?“ řekl Mandor s vážnou tváří. Wildantor se bouřlivě rozesmál.

Nebylo to ještě nic moc, ale byl to první krok správným směrem.

Můj prostý plán fungoval kupodivu velmi dobře… i když hlavně díky omezenosti murgské mentality. Ani nevím, proč jsem byl tak překvapen. Murgové, ukolébáni lehkostí, s jakou postavili mosty přes tři řeky, přišli bezstarostně ke čtvrté a nesli s sebou spoustu stavebního dřeva. Wildantor držel své lučištníky na uzdě, dokud Murgové nedosáhli půlky řeky. Pak zatroubil na roh a dal signál svým lučištníkům.

Asturijské šípy se nesly vzduchem jako hrozivá duha a Murgové doslova zmizeli ze svého rozestavěného mostu, aby zaplnili řeku mrtvými těly.

Potom Wildantor čekal, čímž prokázal na Arenda nebývalou sebekázeň.

Murgové se objevili na břehu řeky velice opatrně se štíty nad hlavami.

Wildantor stále čekal.

Murgové konečně usoudili, že se lučištníci stáhli a že mohou pokračovat ve stavbě mostu.

Druhá duha šípů opět zcela vyčistila mostní konstrukci.

Murgové na východním břehu začali řvát nadávky na dosud nespatřeného protivníka s luky.

V tu chvíli dal baron z Wildantoru ječícím Murgům na protějším

břehu lekci z dostřelu dlouhých asturijských luků. Třetí šípová duha pokryla mrtvými těly Murgů i východní břeh, a to byla řeka dobrých dvě stě kroků široká.

„Vynikající!“ křičel Mandor. „Skutečně úžasné!“

Potom jsme se zase stáhli k pátému přítoku řeky Arend. Wildantor a jeho lučištníci zůstali vzadu, aby každých několik set kroků vystřelili na postupující Murgy salvu svých třiceticentimetrových šípů a tím dali mimbratským rytířům dost času na to, aby strhli všechny mosty kromě jednoho. Potom Asturiané zasypali Murgy delší zásilkou šípu a ustoupili po jediném zbývajícím mostu.

Asi jste uhodli, že Wildantor zůstal na východním břehu do chvíle, kdy jeho muži byli v bezpečí na druhé straně. Jeho ruce vířily vzduchem a z jeho luku sršel šíp za šípem na postupující Murgy. Když mu došly šípy, otočil se a vydal se na druhou stranu.

Mimbraté nařezali dřevo až po mez, kdy by ho zbořilo pořádné kýchnutí. A někde v horách na severovýchodě skutečně Garionův přítel kýchl v podobě jedné z posledních přehánek z celé pětadvacetileté doby dešťové. Náhlá sprška zaplnila najednou koryta potoků a ty se přihnaly dolů v podobě třímetrové nárazové vlny.

Most zmizel Wildantorovi pod nohama.

Běžel jsem na západní břeh a začal alarmovat svou Vůli…

„Nech toho, otče,“ okřikla mne Pol.

„Ale…“

„Už se o něj někdo postaral.“

Baron z Vo Mandoru skočil na koně, odhodil zbytečné brnění a hnal se k dalšímu mostu, kde se po zbytcích mostu dostal co nejdál a napřáhl ruku do hučících vln. *„Wildantore!“* zařval hlasem, který musel být slyšet až do Vo Mimbre. *„Sem!“*

Rudovlasý Asturijec byl unášen obrovskou rychlostí, ale přesto se mu podařilo dostat proudem na stranu ke zbytkům mostu. Ruce obou mužů se k sobě přiblížily a stiskly v jeden okamžik. Mimbrat s sebou trhl zpět a doslova vyrval Asturijce z proudu. Pak ho chytil za tuniku a vytáhl do bezpečí.

Wildantor ležel asi minutu tváří dolů, plival a kašlal ze sebe bahnitou vodu. Pak se mu tvář roztáhla úsměvem. „Máš teda sakra

stisk, Mandore,“ řekl. „Mohl bys lámat skály a ani bys k tomu nepotřeboval kladivo.“

Posadil se a masíroval si ruku, kterou mu Mimbrat div nezlomil a rozhlédl se kolem sebe. „Asi bych měl rozmístit své střelce,“ prohlásil, jakoby se nic nestalo. „Zdržíme Murgy a vy se můžete dát do dalších mostů.“

„Dobře,“ souhlasil Mandor. Vstal, postavil Wildantora na nohy a přešel ke svému koni.

Ani jeden z nich se nezmínil o té události, ale ozvěna stisku těch dvou mužů mi dosud zněla v mysli a dávala mi naději do budoucna.

Pokračovali jsme v našem pomalém ústupu, ale po pátém přítoku, kde si Wildantorovy luky opět vybraly svou daň mezi Murgy, zjistil murgský král Ad Rak Cthoros, že jsou jeho vojáci urgentně potřeba někde jinde a na stavbu mostů byli posláni Thullové. Takhle to chodí v angarácké společnosti vždycky.

Je pravda, že to nebylo příliš složitě vymyšleno, ale zdrželo to postup Kal Toraka o kýžených pět dní. Vždycky se snažte najít co nejjednodušší řešení daného problému. Jakmile se snažíte o něco příliš exotického, většinou se něco pokazí.

Ten den, kdy Thullové postavili mosty na posledním přítoku do řeky Arend, vítr začal rozhánět mraky. Pol i já jsme usoudili, že nemá smysl riskovat životy kvůli dalšímu zdržení Angaraků, protože jsme už vlastně dosáhli svého. Stáhli jsme naše síly do Vo Mimbre a zavřeli za sebou brány.

Západ slunce byl toho dne úžasný a sliboval pro první den bitvy u Vo Mimbre slunnou oblohu.

Kapitola 15.

Jižní zeď městských hradeb Vo Mimbre vyrůstala přímo z řeky Arend a nekonečně dlouhých pětadvacet let dešťů tak řeku rozvodnilo, že bylo nemožné zaútočit z této strany. Zbývaly tedy ještě další tři strany, které bylo nutno bránit.

Procházel jsem se za soumraku po opevnění, abych se přesvědčil, zda je vše v pořádku. Jsem si jist, že Mimbraté věděli, co dělat, ale je lepší být vždy opatrný, zvláště když máte co do činění s Arendy. Zjistil jsem, že oba baroni, Mandor a Wildantor, stojí nad hlavní branou a sledují pomalu tmavnoucí pláň. „Hýbá se Jednooký?“ zeptal jsem se jich.

„Jenom pár skupinek postupuje vpřed,“ odpověděl Wildantor, oblečený v zelené tunice. „Asi čeká až na tmu, aby pak zaujal pozice. Jestli bude dneska svítit měsíc, tak mu ukážeme, že u zdejších zdí je lepší netábořit.“

„Šetři své šípy,“ poradil jsem mu. „Ještě budeš mít spoustu cílů ve dne.“

„Šípů máme dost, Belgarate. Mandor zařídil, že nám tady udělali spousty zásob.“

„Všiml jsem si, že Asturijci mají mnohem delší šípy, protože mají

hrozně dlouhé luky," poznamenal Mandor a posunul si brnění. „Myslím, že když jsme teď přechodně spojenci, že bychom mohli přátelům pomáhat."

„No není to příjemný chlapec?" prohlásil rozšafně Wildantor s nakažlivým úsměvem ve tváři.

Mandor se zasmál. Ten rudovlasý mladík ho zřejmě okouzlil natolik, že byl ochoten zapomenout na dědičné nepřátelství, které se táhlo přes dva tisíce let. Mně se to líbilo. Jejich přátelství bylo dobrou známkou pro to, co mělo přijít. „Měli byste si jít raději, pánové, lehnout," řekl jsem jim. „Zítra nás čeká dlouhý den." Potom jsem je opustil a sešel do svého pokoje.

Polgara seděla u ohně a čekala na mne. „Kde jsi byl?" zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. „Byl jsem se podívat na obranu."

„Mimbraté se na obléhání města chystají dva tisíce let, otče. Vědí, co mají dělat. Jdu se rozhlédnout kolem."

„Dávej na sebe pozor."

„Jistě. Půjdeš si lehnout?"

„Asi ne. Stejně bych nemohl usnout. Zkusím si promluvit s Beldinem. Nebuď venku celou noc." Kolik otců asi tohle říkalo?

Trochu odměřeně přikývla a odešla.

„Beldine," vyslal jsem myšlenku. *„Jak postupujete?"*

„Jsme v Tol Honetu," odpověděl. *„Ráno vyplujeme dolů po řece. Jak jdou věci u vás?"*

„Podařilo se nám zdržet Toraka. Teď jsme ve městě. Počítám, že zítra poprvé zaútočí. Myslíš, že to stihnete včas?"

„To by neměl být problém. Je to čtyřicet mil po řece a dalších čtyřicet k Tol Vordue. Měli bychom se dostat k ústí řeky Arend někdy pozítří."

„Až poplujete po řece, tak už nebudete mocí spoléhat na vítr."

„Tak budeme veslovat. Udělej mi laskavost a snaž se udržet Toraka venku z města. Máme dost napnutý program, tak nebudu mít dost času, abych ho vyháněl z města, A už mě, Belgarale, nezdržuj. Mám plno práce."

Vstal jsem a zamířil chodbou dolů, abych si promluvil s dvojčaty. Neměl jsem nic důležitého na srdci, ale byl jsem napnutý a potřeboval jsem něčí společnost.

Bylo hodně po půlnoci, když se vrátila Polgara. „Má s sebou obléhací stroje," oznámila nám.

„Myslíš, že zdi vydrží?" zeptal se mě Beltira.

„Snad jo," odpověděl jsem, „Vo Mimbre není tak nedobytné jako algarská pevnost, ale není moc pozadu. Myslím, že jsme v bezpečí… pokud nezačne Torak s něčím úplně exotickým. Kdyby opravdu chtěl, tak sem třeba svrhne horu."

„To je zakázáno," ujistil mne Belkira. „Na tom se Nezbytnosti dohodly."

„Myslím, že z tohoto pohledu jsme docela v bezpečí, otče," řekla Pol. „Kdyby chtěl Torak strhávat hory, tak už to předvedl na pevnosti. On ostatně neopustil svůj ocelový pavilón od chvíle, kdy překročili ostrovní říši."

„Jak to víš?" zeptal jsem se jí.

„Mluvil o tom dneska se Zedarem a já tam naslouchala." Lehce se usmála. „Teda určitě bych nechtěla být v Urvonově kůži… nebo Ktačikově. Torak je rozhodnut se s oběma vypořádat. On *skutečně počítal* s Urvonovou druhou armádou. Zedar je ale docela spokojen. Teď, když jsou Urvon i Ktačik v nemilosti, tak je na koni." Odmlčela se. „Měli bychom, otče, dávat na Zedara pozor. Torak možná bude dodržovat zákazy, ale Zedar asi ne. Jestli se to nebude pro ně vyvíjet dobře, Zedar by mohl porušit nějaká pravidla."

„Já s bratrem ho ohlídáme," slíbil Beltira.

„O čem ti dva ještě mluvili?" zeptal jsem se Pol.

„Většinou o jejich instrukcích," odpověděla. „Je zřejmé, že Ašabinské věštby daly Torakovi mnohem podrobnější návod než Mrinský kodex nám. Ví, například, že Eldrig přiveze legie a že s tím nemůže nic dělat. Ví, že se má UDÁLOST odehrát třetí den bitvy. Ví o tom dlouhou dobu, ale nechce se s Brandem utkat. Je zjevné, že jsou ve věštbách pro něj nepříznivé zprávy. Když se vydal na cestu, neměli jsme možnost zjistit jeho počty, ale tažení v Drasnii, Algarii a Ulgolandu ho stálo aspoň půl armády. Myslím, že se Zedar vydal ven, aby zjistil, kolik jich vlastně je. Jestli se sem legie skutečně dostanou, tak budou počty zhruba vyrovnané. V ten moment nebude mít Torak jinou možnost, než přijmout Brandovu výzvu."

„Nuže, dobrá," řekl jsem. „Není to zajímavé?"

„Jen si nebuď moc jistý, otče. Torak poručil, aby vrhl na Vo Mimbre všechno, co najde. Jestli dobude město, bude výhoda na jeho straně a bude se mocí vykašlat na Brandovu výzvu. Jestli nějakým způsobem ten třetí den promarníme, tak se dostaneme k úplně jiné UDÁLOSTI. Torak ví, co to je, ale my ne. Dělá kolem toho hrozné tajnosti.“

„To by znamenalo, že jestli bitva vydrží do čtvrtého dne, tak Torak vyhraje,“ řekl Belkira.

„A také, že třetí den vyhrajeme my,“ dodal Beltira. Zamračil se. „Pol, nehovořili o tom, že by zdrželi lodě na jejich cestě sem?“

„Zedar to navrhl,“ odpověděla, „ale Torak řekl ne. Nechce tříštit síly. Chce Vo Mimbre a potřebuje k tomu každého muže. Jak dlouho zbývá ještě do rána?“

„Tři nebo čtyři hodiny.“

„Tak to mám čas se vykoupat. Pánové, omluvte mne.“

Ta noc trvala snad věčně. Vyšel jsem na hradby a zíral do tmy. Hvězdy svítily jasně, ale měsíc nevyšel. Básníci opěvují třpyt hvězd, ale ve skutečnosti při něm není nic vidět.

Konečně se po čase, který byl pro mne věčností, nad východním horizontem objevil slabounký odraz světla a hvězdy začaly pohasínat. Nejdřív jsem na pláních kolem Vo Mimbre neviděl nic než tmavé masy. Daleko na kraji Torakovy armády bylo vidět ohně. Torakovi generálové prošli Ulgolandem a báli se Ulgů s kočičíma očima.

Připojil jsem se k Mandorovi a Wildantorovi u hlavní brány a pak jsme všichni tři čekali.

„Vypadá to, že bude pěkné počasí,“ prohlásil Wildantor klidným hlasem, kterým muži hovořívají časně po ránu.

„Nebude-li pršet,“ dodal Mandor. Jsem si jist, že to nemyslel jako legraci, ale Wildantor se rozesmál.

Rozbřesk sílil a nyní již bylo možno rozeznat detaily. Obléhací stroje, o kterých se zmiňovala Pol, vypadaly jako podivný hmyz s dlouhýma, tenkýma nohama a malými hlavami. Stály v kruhu kolem města ve vzdálenosti asi sto padesáti kroků a kolem nich se hemžili Thullové.

Wildantor se rozesmál.

„Děje se něco legračního?“ zeptal jsem se ho.

„Myslím, že Thullové se smát moc nebudou,“ odpověděl. „Rozestavili ty stroje v dostřelu luků. Zdá se, že tihle Thullové mají značné problémy vzít si poučení z vlastní zkušenosti, co? Když sem táhli údolím, tak jsme je sundávali i z větší vzdálenosti. Řekni slovo, Belgarate, a my jim dáme další lekci.“

Uvažoval jsem o tom. „Počkej s tím ještě,“ rozhodl jsem. „Až začnou na město metat kamení, tak se za nimi začnou řadit útočné jednotky. Tím uzavřou Thullům ústupové cesty a vznikne zmatek.“

Ohloha stále měnila svou barvu, až se ustálila od východu na západ na modré.

„Na co čekají?“ zeptal se Mandor.

„Čas je v UDÁLOSTI důležitý prvek,“ vysvětloval jsem. „Torak čeká na určitou chvíli, kdy má začít. Výstřelem prvního kamene začne bitva a on chce začít na vteřinu přesně, aby ji neztratil předem kvůli nějaké hlouposti.“

„Ztratí ji stejně,“ prohlásil Mandor.

„Doufejme.“

V tu chvíli, zrovna, když se slunce vyhouplo nad hory svatého Ulga, zazněl od ocelového pavilónu, kde měl Torak velitelství, hluboký zvuk rohu. Obléhací stroje vypustily proti zlatým zdem Vo Mimbre první spršku kamení.

Bitva začala.

Samozřejmě začal trochu zmatek. Lidé křičeli a běželi se schovat před létajícím kamením. Pár kamenů nás skutečně přeletělo a spadlo do města, ale to bylo spíš náhodou a špatným nastavením katapultů. Torak se nesnažil zabít těmi stroji lidi, chtěl rozbít zdi. Po první sprše, strojníci nastavili znovu cíle a celé to začalo znova. Bylo to hlučné, bylo kolem spousta prachu, ale zdi držely.

Jak jsem předpokládal, za katapulty se začaly chystat útočné jednotky s beranidly, pojízdnými věžemi a žebříky ke slézání zdí. Bylo asi čtyři hodiny po začátku odstřelování, když jsem se otočil na Wildantora. „Myslím, že teď je vhodná doba dát našim thullským přátelům lekcí z dostřelu vašich dlouhých luků,“ navrhl jsem.

„Už jsem myslel, že to nikdy neřekneš.“

Skutečnost, že asturijští lučištníci stříleli seshora, dodávala ještě dostřelu potřebné metry a střelba měla na Thully, obsluhující

katapulty, zničující účinek. Bombardování skončilo takřka okamžitě. Prostor mezi námi a Thully byl skoro celé dopoledne plný kamenů létajících naším směrem. Teď byl naplněn svistotem šípů, letících směrem opačným. Ti, co přežili u katapultů, se snažili prchnout, a tím narazili do postupující armády a vnesli do jejích řad zmatek. Torakova útočící armáda se tak sama stáhla o dobré čtvrt míle vzad. Útočné stroje připomínající hmyz stály opuštěny a kolem se pouze válely mrtvoly nešťastných Thullů.

„Jaký předpokládáš další krok, Věčný?“ zeptal se mne Mandor.

„Budou se znovu snažit uvést do chodu ty katapulty,“ hádal jsem. „Nemohou zbourat městské hradby holýma rukama.“

„Taktéž jsem si to myslel,“ souhlasil. Potom popadl roh, který stále nosil u pasu a mocně do něj zadul.

Hlavní brána se se skřípotem otevřela a z ní se vyřítily dvě tisícovky mimbratských šlechticů na svých velkých koních.

„Co to děláš?“ vykřikl jsem.

„Angarakové ve zmatku ustoupili, Svatý,“ vysvětloval nevzrušeným tónem. „Jejich obléhací stroje tam stojí bez dozoru a já je shledávám velmi pobuřujícími. Myslím, že je to nejlepší příležitost k jejich zničení.“

V jeho zdůvodnění jsem nenašel sebemenší chybičku, ale byl bych si býval přál, aby mne informoval dopředu. Stárnul jsem a moje mozkové závity už nebyly to, co kdysi.

Mimbratští rytíři byli vyzbrojeni velkými sekerami a vyřítili se z brány jako dvě obrovské kosy, jedna sekala napravo a druhá nalevo. Nerozsekali angarácké obléhací stroje na třísky, ale nebyli od toho daleko. Potom se s jásotem vrátili do města a zavřeli za sebou bránu.

„Dobrá práce,“ pochválil přítele Wildantor.

Mandor se skromně usmál.

Ale Kal Torak se asi neusmíval. Jeho ocelový pavilón byl nějakou míly od města, ale jeho řev bylo slyšet až sem.

„Co udělá?“ zeptal se mne Wildantor.

„Nejspíš něco hodně hloupého,“ odpověděl jsem. „Kal Torak nepřemýšlí příliš jasně, když je vzteklý.“

Po ztrátě obléhacích strojů neměl Torak moc možností, jak ztéci hradby. Musel vzít město čelným útokem. Proto se proti nám pohnula

beranidla, pojízdné útočné věže a hordy Murgů, Nadraků a Malloreánců se hnaly vpřed se žebříky. Asturijští lučištníci je při tom běhu vpřed sundávali svou střelbou a když se útočící přiblížili, přidali se k nim i Mimbraté se svými kratšími luky. Když se Angarakové dostali až k hradbám, začali na ně obránci házet kamení, hořící smůlu a odstřelovat je hořícími šípy,

Bylo to velmi drahé odpoledne pro Kal Toraka z Mallorey a jeho demoralizovaná armáda se stáhla z bojiště, když západ slunce zbarvil nebe.

Přežili jsme první den. Torak ztratil tisíce mužů a byl stále před branami.

Každých pár metrů jsme na vrcholku hradeb zapálili otep suchého dřeva. Kouř byl sice trochu nepříjemný, ale ohně zajišťovaly, že nás nezaskočí nějaké nepříjemné překvapení.

Potom jsme se shromáždili v korunním sále. Král Aldorigen zářil štěstím. „To byl den!“ volal. „Zdravím tě, barone Wildantore. Tvoji lučištníci nám zachránili tento den.“

„Děkuji ti, Veličenstvo,“ odpověděl Wildantor s úklonou, „ale větší díky by měly patřit zde mému příteli Mandorovi. Moji muži akorát zahnali Angaraky od jejich strojů. Mandorovi muži ty stroje zničili.“

„Myslím, že uznání zaslouží všichni vůkol, pánové.“ To byl Mergon, tolnedranský vyslanec u dvora ve Vo Mimbre. Byl to hubený chlapík, jehož nevysoká postava naznačovala, že je Borun, čemuž nasvědčoval i modrý plášť, prošívaný stříbrem. Tolnedřané si vypracovali řád barev k označení jednotlivých rodin. „Vzato kolem a kolem, byl to úspěšný den,“ pokračoval.

„Je to teprve první den bitvy,“ upozornil jsem. „Nezačnu se radovat, dokud za námi nebude stejně úspěšně zítřek.“ Rozhlédl jsem se kolem. „Kde je Polgara?“

„Odešla krátce po západu slunce,“ odpověděl Belkira. „Říkala, že by mohlo být moudré poslechnout si, co si bude povídat Torak se Zedarem.“

„Abys slyšel Toraka, můžeš zůstat stát na hradbách, bratře,“ řekl jsem. „Když je rozčilený, tak je hrozně hlučný. Když jsme s Šerekem a jeho syny sebrali Orb v Kthol Mišraku, bylo ho slyšet na deset mil.“

Mergonova tvář se svraštila bolestí. *„Prosím,* takové věci neříkej, Belgarate," žádal. „Víš, že poslouchat takové řeči je urážkou mého náboženství."

Pokrčil jsem rameny. „Tak je neposlouchej."

„Co můžeme čekat zítra?" zeptal se mne Wildantor.

„Nemám potuchu," přiznal jsem. „Asi bychom měli radši počkat, až se vrátí Pol s informacemi a neztrácet čas nějakými divokými dohady."

Krátce po půlnoci se Pol vrátila a my se zase shromáždili v trůnním sále, abychom vyslechli novinky. „Zdá se, že Zedar trochu ztratil na oblibě," oznámila nám se slabým úsměvem. „Měl včera dobýt město, což neučinil. Torak na jeho adresu pronesl několik značně zlostných výtek."

„Nebyla to jenom Zedrova chyba, Polgaro," prohlásil Mergon. „My jsme k tomu taky měli co říct."

„Torak nemá sklony ke shovívavosti, Excelence," připomněl Beltira. „Dává okamžitě najevo svou nevoli."

„To teda ano," přidala se Pol. „Udělal scénu z toho, jak Zedar chyboval minule. Připomněl chybu v Morinlandu, kdy umožnil otci, aby získal Orb. A to už je tři tisíce let stará historie."

„To je sakra dlouhá doba na to, aby si jeden pamatoval svou nevoli," poznamenal Wildantor.

„To je celý Torak," vzdychl jsem. „Pochytila jsi něco, co by se mělo dít zítra, Pol?"

„Torak neřekl nic konkrétního, otče, ale mohla bych se pokusit o odhad. Řekl Zedarovi, že by byl rád do soumraku ve městě, a že Zedar může použít jakýkoliv způsob, aby mu to umožnil."

„Kouzla?" hádal Mandor.

„Torak ta slova nepoužil, ale dalo by se na to usuzovat. Myslím, že můžeme očekávat, že Zedar použije svůj dar k tomu, aby se pokusil dostat dovnitř. Zítra je jeho poslední šance. Když se nedostane do města, tak ho Torak asi zničí."

„Já bych si troufl odhadnout, že něco takového udělá," řekl jsem. Pak jsem se podíval na Beltiru. „Bylo by to proti pravidlům této UDÁLOSTI, kdyby Zedar použil kouzla?"

„To není zcela jasné," odpověděl. „Jisté je, že Torak kouzla

použít nesmí, ale o jeho učednících Mrinský kodex nic neříká.“

„Kdyby ten zákaz platil kompletně, tak by se mohl Zedar dožít pěkně nepříjemného překvapení,“ dodal Belkira. „Nejsem si jist, co by to udělalo s někým z nás, kdybychom vypustili svou Vůli a nic se nestalo, ale jsem si jist, že já bych to zažít nechtěl.“

„Zedar je asi zoufalý natolik, že je schopen se o to pokusit,“ řekla mu Polgara. „Torak mu dal jasné ultimátum.“ Zívla. „Všichni známe Zedara natolik dobře, že víme, že nebude riskovat svou kůži. Ale má tam dost Grolimů a jim může nařídit, aby použili Vůli a Slovo proti nám. Kdyby se pár Grolimů proměnilo v kámen, tak to může Zedar použít jako omluvu při závěrečném účtování s Torakem.“

„Můžeme o tom spekulovat celou noc,“ řekl jsem jim. „Bude rozhodně lepší, když budeme počítat s tím, že se o to pokusí a že jim to vyjde. Když ne, bude dobře a když jo, tak budeme alespoň připraveni.“

Merganova tvář vyjadřovala velké utrpení.

„Jenom tak plácáme, Veličenstvo,“ řekla mu Pol. „To už je takový rodinný zvyk a tebe se to nijak netýká. Jsem si jista, že Nedrovi nebude vadit, když uslyšíte nějaké věci, které byste možná neměl.“

„Ale mému bratranci by to vadit mohlo,“ odpověděl.

„Myslím, že Ran Borune není tak úplně nechápavý, Mergone,“ ozval jsem se já. „Za poslední dobu se stalo plno věcí, kterým nerozuměl. Pár navíc ho už nezabije.“ Rozhlédl jsem se kolem. „Myslím, že jsme zhruba probrali všechno. Asi bychom se měli pokusit trochu vyspat. Zítra musíme být všichni čilí.“

Sám jsem se samozřejmě svou radou příliš neřídil, ale já se už naučil obejít se i beze spánku, když bylo potřeba. Dostihl jsem Pol ve ztemnělé chodbě vedoucí z trůnního sálu. „Myslím, že bychom měli začít rozmísťovat svoje lidi,“ řekl jsem jí. „Půjdu říct Cho-Ramovi a Rhodarovi, aby zmenšili vzdálenost mezi nimi a Torakovým východním křídlem. Potom se stavím u Ormika a Branda, aby se přiblížili ze severu. Chci mít tyhle čerstvé vojáky po ruce, až se pozítří objeví Beldin.“

„Mám to zařídit?“ nabídla se.

„Ne. Postarám se o to. Stejně bych dneska neusnul. Dávej radši

pozor na to, co se bude dít tady. Zedar by mohl začít brzo ráno.“

„Dám pozor. Neurazil by tě jeden návrh, otče?“

„Podle toho, jaký návrh by to byl.“

„Vezmi na sebe podobu sovy. Ten tvůj sokol nevidí v noci tak dobře jako sova a Zedar by mohl nařídit vojákům, aby dávali pozor, jestli se někde neobjeví vlk.“

„Budu o tom přemýšlet. Budu se snažit tu být do rána, ale kdybych to nestihl, bude to hlavně na tobě. V žádném případě nedovol Mandorovi, aby zase otevřel bránu.“

„Dohlédnu na to. Přeju ti příjemný let, otče.“ Myslím, že Polgara je jediný člověk na světě, který to může říct, aniž by to přitom nevyznělo legračně.

Dal jsem na její radu a změnil se v sovu. Nevzal jsem na sebe ovšem oblíbenou Poledřinu podobu, ale proměnil se v obyčejnou sovu. Jakmile jsem se dostal za angarackou linii, tak jsem se proměnil ve vlka. Sovy nelétají moc rychle a já měl dost naspěch.

Vzbudil jsem Cho-Rama a Rhodara, a ti poslali pro Brasu, Ulga, který velel Gorimovým jednotkám. „Nesnažte se o kontakt s Torakovou armádou,“ varoval jsem je. „Ví, že jste tady, ale nepodnikne nic, pokud ho nepřinutíte.“

„Udrží se Vo Mimbre?“ zeptal se Rhodar.

„Já myslím, že jo. Mrinský kodex hovoří o tom, že se Torak zdrží tři dny *před* zlatým městem. Neříká nic o tom, že by se dostal dovnitř.“

„To nechává poněkud volnou interpretaci, Belgarate,“ namítl Cho-Ram.

„Všechno, co je v Mrinském kodexu ponechává volnou interpretaci, Cho-Rame, ale myslím, že kdyby mělo Vo Mimbre padnout, tak o tom bude zmínka. To by byla asi UDÁLOST a ty Mrinský kodex většinou neopomíjí. Svolejte svoje lidi, pánové. Hněte se hned za rozbřesku, ale zůstaňte aspoň pět mil od Torakova levého křídla. Mimbraté budou muset udržet ještě den město sami.“

Pak jsem se hnul na severozápad a k místu, kde rozbili tábor Rivané, Sendarové a asturijští lučištníci, jsem se dostal až k ránu. „Je čas k přesunu, pánové,“ oznámil jsem Brandovi, Ormikovi a Eldallanovi. „Chci, abyste se do večera dostali k týlu Kal Torakovy

armády. Ale nijak ho nenapadejte. Budu potřebovat každého chlapa.“

Brand držel štít s Mistrovým Orbem uprostřed a nepřítomné hladil zářící drahokam, jakoby to byl nějaký psík. „Nehraj si s tím, Brande,“ varoval jsem ho. „Jestli na tom budeš mít ruku moc dlouho, tak ti to může podivně změnit duši. Řekl ti už tvůj přítel, co máš dělat?“

Zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Myslím ale, že bude poblíž, až nastane ten pravý čas.“

„Zdá se, že to bereš příliš klidně,“ napomenul ho Ormik.

„Nijak by mi nepomohlo, kdybych byl rozčilený.“ Brand na mne pohlédl. „Ty jsi byl jednou nebo dvakrát Dítětem světla, Belgarate, ne?“

„Jednou,“ přikývl jsem. „Alespoň jednou o tom vím. Tvůj přítel si mne mohl vybrat ještě párkrát, aniž by se obtěžoval mi o tom říct. Proč se ptáš?“

„Necítil ses nějak… jak to říct… nezúčastněně vůči tomu, co se mělo stát? Já se cítím poslední dny, jakoby se mne to ani netýkalo. Jako kdybych to neměl být ani já osobně, kdo se postaví Torakovi.“

„To pracuje Nezbytnost. Máš aspoň částečně pravdu. Jakmile k tomu dojde, tak to vezme do ruky ona.“

„A u Toraka tomu bude stejně?“

„To nevím jistě, Brande. Ty dvě Nezbytnosti jsou různé, a tak mohou řídit věci různě. Naše v pravý čas převezme zodpovědnost. Torakova to tak dělat nemusí. Uvidíš, až k tomu dojde. Začněte stahovat vojska k jihu, pánové. Já se raději vrátím do Vo Mimbre a podívám se, co provádí Zedar.“

Zedar evidentně nedělal pro nás nic dobrého. Kolem města bylo rozestavěno mimo dosah asturijských šípů několik mangonelů, které – zrovna v okamžiku, kdy jsem letěl nad nimi – začaly střílet na město obrovské balvany. Mangonel je obrovský katapult, velký asi jako dům a může vrhat klidně pětisetkilogramové balvany. Včera ještě žádné takové katapulry vidět nebyly, což jasně naznačovalo, že měl Zedar v noci napilno. Nepoužil ještě Slovo ani Vůli přímo proti městu, takže jsem si nebyl jist, zda porušil pravidla nebo ne. Ale rozhodně se hodně přiblížil k hranicím únosnosti. To mi ovšem vnuklo nápad. Když to mohl dělat on, aniž by přitom explodoval, tak proč ne já.

Na cimbuří jsem na sebe vzal svou podobu a zašel za dvojčaty. „Kdy se objevily ty mangonely?“ zeptal jsem se.

„Těsně před rozedněním,“ odpověděl Beltira. „Dělají pěknou škodu na opevnění, Belgarate. Na několika místech už zdi začínají praskat. Měli bychom něco udělat… a to hodně rychle.“

„Zrovna jsem se k tomu chtěl dostat. Slyšeli jste Zedara v noci pracovat?“

„Zcela jasně,“ odpověděl Belkira. „Dost spěchal, tak se ani nesnažil zakrýt skutečnost, že použil svou Vůli. Co budeme dělat?“

„To co on. Postavíme si vlastní mangonely.“

„U nich trvá hodně dlouho zaměřování, Belgarate,“ namítl Beltira. „A pětisekilové balvany budou i pro nás problém.“

„Ale tisíc půlkilových zvládneme, ne?“ řekl jsem já. „Nebudeme střílet na zdi, ale na obsluhu jejich katapultů. Nemusíme být ani příliš přesní, protože jediné, co potřebujeme, je zaplnit nebe šutry, které zaženou Thully od těch strojů. Jakmile si budeme jisti drahou střel, budeme tam vrhat zapálenou smůlu. Myslím, že je to přestane bavit. Jdeme na to.“

Mám určité výhrady k tomu, co dělal za Války bohů Belsambar a skutečně nerad pálím živé lidi, ale potřebovali jsme zneškodnit ty katapulty. Kdyby padly zdi Vo Mimbre, Torak by vyhrál, a to jsem nechtěl za žádnou cenu připustit.

Nedalo nám s dvojčaty moc práce vyrobit naše mangonely, protože Zedarovy stály na pláni přímo před námi, a tak jsme je okopírovali. Zaměřit je, taky nebyl žádný zvláštní problém. Belmakor byl i matematik a za těch několik staletí dvojčata ledacos naučil. Trvalo jim asi čtrvthodinku propočítat trajektorie pro danou zátěž. Naše první zásilka hromady kamenů velkých jako pěst dopadla přesně na první Zedarův katapult. Druhá ho podpálila.

Věděli jste, že lidi se vždycky snaží ohni utéct? Moc to sice nepomůže, ale dělají to stejně. Hořící Thullové vlétli mezi další čekající jednotky a vnesli do jejich řad zmatek. Za hodinu jsme měli po problému. Zedar nespal celou noc zbytečně.

Za této situace neměl jinou možnost, než zvolit další frontální útok. Věděl jsem, že něco chystá, protože jsem jasně cítil jak posiluje svou Vůli, i když se oddíly chystaly k útoku. V momentu útoku

uvolnil svou Vůli a na Vo Mimbre zaútočila kromě vojska větrná smršť.

Ne, nechtěl tím zbořit naše zdi. Chtěl odklonit šípy našich lučištníků. Nechci ani pomyslet, kolik ho to muselo stát úsilí, protože zvednout takovou masu vzduchu je skoro jako přesunout skálu.

Dvojčata podnikla okamžitě protiopatření, aniž by se se mnou radila. Pracovali vždy v tandemu, takže jim to šlo rychle. Postavili asi míli od města bariéru z čisté Vůle a tím odklonili větrnou smršť mimo hranice města. Vzduch kolem Vo Mimbre byl bez hnutí a Asturijci svými šípy sundali celé pluky Malloreánců. Útok zaváhal, zastavil se a konečně se útočníci dali na ústup.

V tu chvíli za námi přišla Polgara. „Koukám, že vy tři máte dost práce, co?“ poznamenala. „Děláte takový randál, že se nemohu soustředit. Asi tušíte, že je Zedar na pokraji vyčerpání.“

„Dobře,“ vzdychl jsem. „Už mě nebaví se s ním stále přetahovat.“

„Jen se ale ještě neraduj, otče. Zedar není jediný na protější straně. Mám silný pocit, že tam pracují spousty sil. Zedar asi zavolal na pomoc Grolimy.“

„Máš potuchu, co by mohli chystat, sestro?“ zeptal se Belkira.

„Nic jasného,“ odpověděla. „Mám pocit, že uvažují o nějaké špíně.“

„Špíně?“ podivil se Belkira. „Co s tím má společného špína? Tady je akorát všude bahno.“

„To mohou vysušit. Zedar požádal Grolimy, aby se soustředili na vysušení vlhkosti.“

„Ale proč?“

„Na to neumím odpovědět, strýčku,“ řekla mu. „Zedar se mi z nějakého důvodu nesvěřuje.“

„Zedar byl vždycky takový slizký chlapík,“ řekl Belkira. „Nechci nijak urazit tvé city, Belgarate, ale já ho nikdy neměl moc rád. Jsi si jist, že jsi při jeho výchově nic nezanedbal?“

Beltira by tohle nikdy neřekl. Tím jsem zjistil, že ani dvojčata nejsou úplně stejná. Ovšem je velmi snadné takovéto malé rozdíly přehlédnout. Dvojčata vypadají velmi podobně, ale dva lidé nejsou

nikdy úplně stejní.

Pol zdvihla levé obočí a pohlédla na mne. „Ano?“ podivila se. „Je něco takového?“

„Na tom nezáleží,“ řekl jsem. Nejsem si jist, jak hluboko do mých myšlenek Pol dohlédne, ale myslím, že bych si přál, aby to zůstalo, jak to je. Durnik možná před Pol žádné tajnosti nemá, ale já mám pár takových tajemství, že je nechci odhalovat ani sám před sebou. Když si chcete zachovat nějakou sebeúctu, měli byste mít taková tajemství.

Pozdě odpoledne jsme zjistili, proč se Zedar snažil vysušit bláto. Větrná smršť, kterou vyrobil dopoledne, stále proudila bezzubě po obou stranách, ale pak se začala točit nad plání nyní na troud vysušenou a zvedala velká mračna prachu. Po několika minutách nebylo vůbec nic vidět. Tahle prašná bouře nepochybně předznamenávala další útok. Wildantorovi lučištníci mohli střílet pouze poslepu, což není nijak moc efektivní.

„Musíme něco vymyslet, Belgarate,“ snažil se Beltira překřičet vítr.

„Už na tom pracuju,“ odpověděl jsem, ale ať jsem přemýšlel, jak chtěl, nemohl jsem na nic přijít.

Polgara mne naštěstí předběhla.“Máme tady řeku, otče,“ prohlásila, „a Zedar je polomrtvý snahou poslat na nás tu větrnou smršť. Co ti z toho plyne?“

„Nic zvláštního. Co tobě?“

„Otče! Copak ti mozek usnul navždy?“

„Nebuď tajemná, Pol, Ven s tím.“

„Potřebujeme, aby se ten prach usadil, ne? Já myslím, že průtrž mračen by asi to zvládla. Co ty na to?“

„Ale Pol, to je vynikající nápad! Řekni dvojčatům, ať ti pomohou. Oni si vyzkoušeli všechny druhy hnusného počasí v průběhu Války bohů.“

„Možná bys taky mohl přiložit ruku k dílu, otče.“

„Dočkáš se, Pol.“

„Co?“

„Myslím, že bratr Zedar potřebuje rychlou lekci z dobrých mravů.“

„Chceš říct, že ho najdeš a zastavíš mu srdce?“

„Ne. Bylo mi řečeno, že mu nesmím způsobit žádnou trvalou újmu. Ale mohu ho vystrašit a ukázat mu, že nejde jen tak porušovat pravidla.“

„Užij si to,“ řekla mi, obrátila se na dvojčata a pak všichni vyšli na vršek zdi, tyčící se nad řekou.

Uvažoval jsem o různých možnostech potrestání, ale pak se rozhodl pro jednu, která nepatří mezi nejhorší, ale přitom mu ublíží. Začal jsem ho pomocí duše hledat a našel ho, jak sedí na kopci, nějakých pět mil od bojiště. Věřte tomu, že se Zedar vždycky bude snažit držet co nejdál. Posbíral jsem svou Vůli a pak ji velice opatrně vypustil. Nechtěl jsem, aby věděl, co chystám až do doby, kdy bude příliš pozdě.

Pozoroval vír prachu se zjevným uspokojením a přitom se nevědomky škrábal na nose.

Potom si zabořil prsty do předloktí. A postupně se začal věnovat různým partiím těla. Když sledoval, jak Polgara s dvojčaty poslali část jeho větrné smršti do řeky Arend, stávalo se jeho škrábání stále intenzivnějším.

Tak jsem toho využil a proměnil jeho nehty v ostré drápy. Po pár minutách už poskakoval dokola a drásal si kůži tak silně, že krvácel z mnoha míst.

Když se vítr, co si Pol a dvojčata půjčila od Zedara, zvedl od řeky, nesl s sebou tuny vody, které bohatě stačily usadit prach, co Zedar hodiny pracně vysušoval.

Útok tentokrát vedli převážně Murgové, a když se prach usadil a Wildantorovi lučištníci viděli terče, odváděl si král Ad Rak Cthoros z bojiště mnohem menší armádu.

Polina dešťová přeháňka brzo skončila, ale zapadající slunce ozařovalo mokrou trávu a Torak stále nebyl ani zdaleka ve městě.

Přežili jsme další den, a když půjde zítra všechno dobře, tak se dočkáme i konce bitvy.

Kapitola 16.

Jsem si jist, že jste si všimli, že Zedarovi jeho kouzla moc nevycházela. Vždycky jsem – si o něm myslel, že všechno dobře plánuje, ale Zedar v nebezpečí zmatkuje a má tendenci se přiklonit k prvnímu řešení, které ho napadne, aniž by domýšlel jeho důsledky. Když k tomu ještě připočtete skutečnost, že Torak nechal všechno na něm a očekával výsledky, zjistíte, jak to bylo. Zedar nepracuje dobře, když je pod tlakem.

Ať je to, jak chce, přežili jsme první dva dny bitvy. Vo Mimbre zatím přečkalo vše, co mu Angarakové přichystali a jestli jsme četli Mrinský kodex správně, tak se měly události pro nás vyvíjet k lepšímu.

Za Aldorigenovy vlády byl na mimbratském dvoře básník, kterému se říkalo Chromý Davoul a ten pracoval na svém epickém díle s názvem Poslední dny domu Mimbratů. Začal na něm pracovat, když Torak napadl Arendii a ta invaze mu dodávala důležité myšlenky, které ve svém díle shrnul. Byl vždy po ruce a stále recitoval

ze svého díla. Já se o něj moc nestaral. Celé dílo bylo psána ve „velkém stylu“, pompézně, bylo plné vzdušných obratů a podle literárních měřítek bylo k ničemu. Mimbraté ale takový styl milují a proto byli kdykoliv ochotni poslouchat a dokonce i recitovat celé pasáže z jeho díla. Mám kopie té hlouposti a mohu vám je půjčit, ale na vašem místě bych tím neztrácel čas.

Večer byli všichni na svých místech a jediné, co jsme mohli dělat, bylo čekat na Beldina. Pol ho letěla hledat a vrátila se před rozbřeskem třetího dne, že Eldrigovy lodě k nám míří proti proudu řeky. Řeka Arend byla po dlouhotrvajících deštích rozvodněná a proud lodě pěkně brzdil.

Rozhodli jsme se s Pol a dvojčaty, že nemá smysl zůstávat ve městě. Mimbraté věděli, co mají dělat a nepotřebovali naše vedení. Beltira zamířil na východ a připojil se k pochodujícím Algarům, Drasnijcům a Ulgům, zatímco Belkira se vydal do hustých lesů na severu, aby se připojil k Brandovi.

Ty lesy už nehledejte, ztráceli byste čas. Už tam nejsou. Museli jsme je z velké části vysekat hned po bitvě. Nesouhlasím v zásadě s kácením velkých lesních ploch, ale tenkrát jsme potřebovali rychle hodně dřeva na pálení.

Nebyli jsme si stále jisti, jak striktní jsou zákazy Nezbytností, proto jsme se radši nepokoušeli překračovat jisté meze. Byli jsme si samozřejmě vědomi, že by nám asi neprošlo, kdybychom proměnili všechny Angaraky v žáby, ale tak daleko jsme ani zajít nemuseli. Dokud jsem byl schopen komunikovat s Beldinem a dvojčaty a vzájemně koordinovat naše činnosti, byl jsem spokojen. Třetí den se stejně mělo rozhodnout na zemi, a tak nebylo potřeba předvádět celou škálu našich schopností, aby se věci ještě víc nezamotaly.

Spolu s Pol jsme letěli na sever a usadili jsme se na strom na kraji Brandova lesa, abychom dohlíželi na Angaraky, zatímco všichni touženě očekávali ráno. Když se na východním nebi zvolna ukazoval rozbřesk, mohli jsme stále lépe pozorovat, jak Zedar rozvinul své vojsko. Celou noc je totiž přeskupoval. Torak věděl, co se má třetí den stát stejně dobře jako my, ne-li lépe a Zedar se na to chtěl připravit.

Ad Rak Cthoros, tlustý, podmračený král Kthol Murgosu byl nyní na levém křídle. Mnoho vojáků nosí drátěné košile jako Murgové, a tak Ad Rak Cthoros poručil, aby všichni jeho muži natřeli ty svoje načerveno, aby se na bitevním poli rozeznali. Vypadali sice jako zamazaní od krve, ale svému účelu to asi posloužilo.

Malloreánci, kterých bylo ve vojsku zdaleka nejvíc, byli usazeni uprostřed a podléhali generálům z Mal Zethu, ačkoliv všechny rozkazy vydával vlastně Zedar. Ten zase dostával rozkazy od samotného Toraka. Torak sám sebe považoval za strategického génia, ale kolik inteligence je zapotřebí k potření mnohem slabšího protivníka?

Na pravém křídle byli Yar Lek Thun z Gar og Nadraku a Gethel Mardu z Thulldomu. Mám pocit, že já bych tak vojsko nerozmístil. Z té strany měly přijít legie a Eldrigovi Šerekové a i když byli Nadrakové poměrně dobří válečníci – až na to, že jsou dost netrpěliví –Thullové nejsou v boji příliš spolehliví.

„Proč je neprobudíš, otče?“ navrhla Pol.

„Asi bychom mohli,“ souhlasil jsem. *„Belkiro,“* vyslal jsem myšlenku. *„Spustíme to. Řekni Brandovi, aby zatroubil na roh.“*

Neobtěžoval se odpovědět, ale jsem si jist, že můj vzkaz dostal, protože za chvíli se lesem rozlehl hluboký zvuk rohu. O minutu později se ozvala z východu Cho-Ramova stříbrná trubka a k ní se zpoza zdí Vo Mimbre ozval Mandorův roh. Pol i já jsme ještě několik minut pozorně poslouchali, ale Beldin se neozval. Ještě nedorazil.

Jeden učenec z univerzity v Tol Monetu napsal dlouhou disertační práci o mýtickém významu zvuku rohu, ale ve skutečnosti ten zvuk znamenal pouze to, že jsou vojska na svém místě. Nic nemohlo začít, dokud se neozve Beldin. Bez něj by to rozhodně nešlo.

Jsem si jist, že Zedar věděl, co ty zvuky rohu znamenají. Užívali jsme jich dost často ve Válce bohů. Ty zvuky, nesoucí se rozbřeskem, ale znervózněly některé z angarackých velitelů. Malloreánci začali bušit meči do štítů a zpívat válečné písně. Myslím, že měly asi vystrašit nepřítele. Mně ovšem připadaly zoufalé. Zvuk rohu většinou ohlašuje útok, ale žádný útok nepřicházel. To asi musí zahrát na nervy každému, nemyslíte?

Čekali jsme další půlhodinku, až vyšlo slunce. Pak jsem opět

zavolal Belkiru. *„Řekni mu, ať to zkusí znovu.“*

Brand zadul do rohu a Cho-Ram a Mandor odpověděli. Pak jsme zase čekali. Od Beldina ani pípnutí. Zkusil bych Beldina zavolat, ale Zedar by mou myšlenku jistě zachytil a z odpovědi mého bratra by dokázal určit jeho polohu. Kdyby byl ještě několik mil vzdálen, mohl by se Zedar pokusit o útok na východ nebo sever a tím by všechno začalo dřív, nežjsme byli připraveni.

Jak už jsem uvedl, Nadrakové jsou dost netrpěliví válečníci, a Yar Lek Thun dosáhl bodu, kdy *nezbytně musel* vědět, co se děje. Vyslal proto oddíl jízdy směrem k lesu na severu. Jezdci projeli asi půl míle od místa, kde jsme seděli s Pol.

Za chvíli se stejnou cestou vracela většina koní, ale žádný Nadrak. Není zrovna nejlepší nápad poslat jezdce k lesu, kde číhají asturijští lučištníci.

Po chvíli – snad aby si nezadali, protože si moc Nadraků neváží – vyslal zvědy Ad Rak Cthoros. Murgové odcválali východním směrem k úpatí hor.

Zpátky se také nevrátili. Hnát se do chřtánu algarácké kavalerii je skoro stejně hloupé jako v případě asturijských lučištníků.

Stále jsme čekali. Za další zhruba půlhodinku jsem to zkusil znovu. *„Belkiro, řekni mu, ať ještě jednou zahouká.“*

„Zahouká?“ podivil se trochu uraženě Belkira, ale Brand to zkusil znovu.

Cho-Ram a Mandor odpověděli okamžitě a po chvíli, která mi připadala jako roky, ze západu odpověděly trubkové fanfáry. Bylo to trochu přehnané, ale některé z legií měly mezi sebou přehlídkové oddíly z Tol Honetu a k nim jistě patřila i posádková hudba. Na to jsem čekal, „Seď tady, Pol,“ řekl jsem. „Přesvědčím se na vlastní oči, jestli je Beldin na místě. Nerad bych začal a byl potom nepříjemně překvapen.“

„Nebuď tam moc dlouho, otče. Už je ráno a já mám pocit, že nikdo nechce, aby Brand začal svůj souboj až po západu slunce.“

Roztáhl jsem křídla a nechal se vzdušnými víry vynést do výše. Když jsem se dostal několik set stop nad povrch, měl jsem všechno jako na dlani. Eldrigovy válečné lodi byly necelé dvě míle od Vo Mimbre. Zvednutá hladina řeky Arend sice zpomalila postup, ale zá-

roveň umožnila, že se dostaly přes mělčiny. Kdyby o to stál, mohl Beldin s loďmi doveslovat až k jižním hradbám Vo Mimbre.

Legie, jejichž prsní pláty zářily v ranním slunci, pochodovaly v perfektně vyrovnaných útvarech směrem k Nadrakům a Thullům. Eldrigovi rváči nepochodovali. Ti se hnali před legiemi. Šerekové se nechtějí o pořádnou bitvu s nikým dělit.

„Tak je to tady, Belkiro,“ poslal jsem vzkaz. *„Řekni Brandovi, ať dá signál.“*

Tentokrát se Brandův roh ozval dvakrát a Cho-Ram odpověděl stejným způsobem. Mandor si ale div nevyplivnul plíce. Zvuk jeho rohu se nesl dál a dál a dál.

Potom se brány Vo Mimbre s rachotem otevřely a ven se vyřítili mimbratští rytíři.

Bitva mimbratských rytířů je snad nejznámější jezdecká bitva v historii, tak ji snad ani nemusím popisovat, nebo ano?

Stejně bych vám to moc dobře nepopsal, protože mne zaujalo něco jiného. Černý, ocelový pavilón Kal Toraka byl uprostřed válečných hord a mé oči najednou připoutal havran, který vzlétal z jedné věžičky. Byl jsem si jist, že to není obyčejný havran. Buď se Zedar chtěl na vlastní oči podívat na Mimbraty, nebo měl stejný nápad jako já a rozhodl se řídit bitvu z výšky.

Ale čekalo tam na něj překvapení. Vysoko nahoře na něj čekala bílá tečka, která náhle zaútočila dolů. Takový útok je pro sněžnou sovu velmi neobvyklý a žádná normální sova by taky nelovila za denního světla…

Vmžiku bylo vidět chomáč černého peří a pak Zedar ulétl, zděšeně přitom krákaje.

Kal Torakovi Malloreánci byli dobří vojáci, to jim musím uznat, ale nikdo by neodrazil útok mimbratských rytířů. Já bych odhadoval, že jich bylo aspoň deset tisíc. Přední řady byly vybaveny dlouhými kopími a jejich úder byl zdrcující. Mám pocit, že ani nezpomalili, když se pod nimi octly první řady Malloreánců.

Strávili jsme na vojenské akademii v Tol Honetu měsíce vypracováním taktiky pro tuto bitvu. Útok mimbratských rytířů měl mít jediný účel. Měl udržet Malloreánce na místě, aby nemohli jít na pomoc armádám na některém křídle. Mimbraté ale byli plni

enthusiasmu a Mandor, který útok vedl, dával nepokrytě najevo, že je připraven dojet až k ocelovému pavilónu a zabušit na jeho dveře.

Rytíři samozřejmě měli ztráty, ale ne tak velké, jak byste očekávali. To brnění na celém těle má asi své výhody. Navíc si myslím, že prudkost útoku demoralizovala Malloreánce. Nečekali ho, protože k tomu útoku vlastně nebyl žádný důvod. Vo Mimbre odolávalo jako skála dva dny vzteklým útokům a nebyl žádný důvod se domnívat, že třetí den bude jiný. Však jsme také prvek překvapení zahrnuli do našeho plánování. Překvapení Malloreánci nebyli schopni útok zadržet a Mimbraté pěkně jejich řady pročistili.

„Otče!“ Rozezněl se v mé hlavě Polgařin hlas. *„Zedar zase něco zkouší! Znovu opustil pavilon!“*

„Jakým směrem míří?“

„Na východ. Vzal na sebe podobu jelena.“

„Zaženu ho nazpět.“ Podíval jsem se k řadám Murgů a viděl Zedara, jak svižně utíká červeně natřenými oddíly. Nikdy jsem nepochopil, proč na sebe vzal tuto podobu. Věděl dobře, jaká je moje oblíbená podoba a proto jelen rozhodně nepatřil mezi nejlepší možnosti. Dostal jsem se o kus před něj, usedl na zem a proměnil se ve vlka. Když se dostal k místu, kde jsem se skryl, běžel už pěkně rychle. Když jsem se vynořil z křoví, prudce zabrzdil. Snažil se mě oběhnout, ale nevyšlo mu to. Byl jsem příliš blízko. Zedar prostě neměl nejlepší den.

Nechtěl jsem ho opravdu zabít, i když jsem asi měl. Párkrát jsem ho kousl do citlivých míst a on se obrátil a utíkal zpět směrem k Murgům. Není zrovna nejchytřejší otáčet se zadkem k vlkovi. Běžel jsem snadno za ním a přitom ho kousal do svítícího pozadí. Až se vrátí do své normální podoby, určitě se mu nebude dobře sedět, tím jsem si jist.

Když jsem byl asi sto metrů od Murgů, nechal jsem pronásledování a vrátil se zpět k úpatí hor. *„Beltiro,“* zavolal jsem to z dvojčat, které bylo s Cho-Ramem a Rhodarem, *„Mimbraté už bojují. Radši sem už přijďte a zaměstnejte pořádné Murgy.“*

„Jak si přeješ,“ odpověděl a o chvíli později Cho-Ramova trumpeta ohlašovala útok. Ozval se dusot kopyt, jak algarská kavalerie zkracovala vzdálenost mezi svým výchozím postavením a Murgy.

Schoval jsem se mezi kameny a pozoroval, jak Cho-Ram povede své jezdce.

Mezi taktikou Algarů a Mimbratů je rozdíl. Těžká kavalerie nepřítele drtí, ale lehká útočí postupně a ničí ho po částech. Ad Rak Cthoros měl samozřejmě svou vlastní jízdu, ale ta se s algarskou vůbec nemohla měřit. Za chvíli byla bitva před murgskými liniemi v plném proudu a Murgové v ní rozhodně nebyli nejlepší. Když byla jízda Murgů rozprášena, dorazil Rhodar se svými kopiníky a Brasovými Ulgy. Tohle spojení se náramně osvědčilo. Když proti vám stojí chlap s šestimetrovým kopím a snaží se vás propíchnout, musíte mu věnovat celou pozornost a nemůžete se moc rozhlížet kolem. Ulgové jsou malých postav a umějí se velice rychle pohybovat, o čemž se během dne přesvědčil značný počet Murgů. Ulgové mají velice nepříjemné zbraně. Patří mezi ně různé háky a pily. V řadách Murgů se rozléhal křik, protože nože Ulgů nejsou konstruovány tak, aby zabily člověka okamžitě. Ulgové asi nenávidí Angaraky ještě více než Alornové, takže si dávají se zabíjením Murgů načas. Přesto zabíjeli Murgy víceméně náhodně. Brasa dal svým lidem pokyny, aby se přes linie Murgů dostali co nejrychleji a věnovali svou pozornost Grolimům. Navlékli jsme Ulgy do černých plášťů s kápěmi, takže se mezi Murgy mohli pohybovat, takřka jak chtěli. Kdyby se totiž cítil Zedar příliš v úzkých, mohl se pokusit povolat na pomoc Torakovy kněze, aby mu pomohli porušit pravidla. Brasa se měl postarat o to, aby mnoho Grolimů toto volání nevyslyšelo.

Pozoroval jsem vše z velkého kamene a když jsem viděl, že mají Murgové plné ruce práce, začal jsem se shánět po Beldinovi. *„Kde jsi?“* zavolal jsem.

„Asi půl míle od nadrackých linií,“ odpověděl. *„Šerekové už na nich pracují.“*

„Už můžeš použít i Cerranovy legie. Mimbraté přišpendlili Malloreánce a Cho-Ram a Rhodar zaměstnávají plně na své straně Murgy. Je čas dát se do Nadraků a Thullů. Zjisti, jestli by Cerran nemohl postrádat nějaké legie. Mám pocit, že by Mimbraté uvítali pomoc.“

„Jdu na to.“

„ Polgaro!“ zvolal jsem.

„Mám práci, otče. Nezdržuj.“

„Co děláš? Říkal jsem ti, aby ses držela stranou!“

„Jsem v Torakově pavilonu. Musíme vědět, co se Zedarem chystají.“

„Okamžitě jdi pryč, Pol! Je to příliš nebezpečné!“

„Vím, co dělám, otče. Jen se nerozčiluj. Co jsi to udělal Zedarovi? Přechází tu dokola a nadává.“

„Párkrát jsem ho kousnul. Už lituje toho, co udělal?“

„Ne. Snaží se přesvědčit Toraka, aby vyšel ven a převzal velení armády. Nemá ale moc štěstí. Torak se odmítá hnout.“

„Zřejmé čeká na Brandovu výzvu. Asi se mi nepodaří tě přesvědčit, abys odtamtud odešla, co?“

„Je mi fajn, otče.“

„Torak tě může slyšet.“

„Torak mě nemůže ani vidět, ani slyšet. Dám ti vědět, až se rozhodne vyjít ven.“

Zahuhlal jsem pár nadávek, ale nešly mi od srdce. Skutečnost, že byla Pol v jedné místnosti s Torakem a Zedarem, nám dávala velkou výhodu. Zalezl jsem zase za balvany a proměnil se opět v sokola.

Nevěřili byste, jaká je to pohoda, řídit bitvu seshora. Teď jsme tlačili“ Toraka ze všech stran… kromě severu. Nechtěl jsem prozradit naše překvapení, dokud Zedar nepovolá svoje zálohy. Chtěl jsem, aby se celá angarácká armáda zapojila do bitvy a až potom přivolat Rivany, Sendary a Asturijce. Situace angarácké armády už byla vážná, ale zoufalá začne být až Cerranovy legie prorazí skrz Nadraky a Thully k malloreánskému pravému křídlu.

V každé bitvě je plno zmatku a tohle asi byla největší bitva v historii. Roky našeho plánování a příprav se teď zúročily. Angarakové byli zmateni, ale my přesně věděli, co bude následovat. Angarakové se mohli pouze snažit co nejlépe reagovat.

„Belgarate!“ To byl Beltira. *„Ad Rak Cthoros je hotov.“*

„Je mrtev?“

„Ještě ne, ale má na kahánku. Má v břiše nůž nějakého Ulga.“

„Dobře. Dávej pozor na jeho Murgy. Bylo by dobře je zlomit, aby se pokusili utéct. Kdyby se ti to podařilo, bylo by to skvělé.“ Pohlédl jsem na západ. Legie se metodicky propracovávaly nadrackými šiky,

zatímco Thullové již prchali. *„Legie už skoro prorazily,“* hlásil jsem Beltirovi. *„Jestli zlomíš Murgy, bude Zedar muset povolat zálohy, a to je chvíle, na kterou čekám.“*

Nejsem asi nejlepší vojevůdce na světě, ale u Vo Mimbre jsem měl určité výhody. Byl jsem vysoko na obloze a měl přehled, co se dole děje. Byl jsem ve spojení se svými bratry, takže jsem mohl na situaci dole okamžitě reagovat. A navíc mě mohla Polgara informovat o všem, co Torak se Zedarem chystá. S těmito výhodami by mohl bitvu u Vo Mimbre řídit kdejaký seržant. Myslím, že jsme bitvu vyhráli ve válečné akademii v Tol Honetu dlouho předtím, než se armády vydaly na pochod. Plánování – to je základ. Pamatujte si to, než někomu vyhlásíte válku. Však jsem se to snažil po staletí vtlouct do alornských hlav.

Útok mimbratských rytířů se zatím zvolna zpomaloval. Malloreánci se vzpamatovali z překvapení, jejich odpor vzrůstal, a když se několik oddílů Malloreánců dostalo Mimbratům do týla, situace se zcela změnila. Mimbraté se dostali do obklíčení a jejich koně byli na pokraji vyčerpání. Rytíři už dávno odhodili kopí a teď používali meče a sekyry. Jejich počet pomalu klesal a Mandor byl nucen svolat své muže do kruhu, který obvykle signalizuje to, čemu se romanticky říká „poslední postavení“. Arendští básníci milují popis takových posledních postavení. Dává jim možnost popisovat bezbřehou odvahu jednotlivých rytířů. Výsledek je skoro vždy týž. Postavení je smeteno. Z hlediska básnického je to možná to pravé, ale z praktického hlediska je to zbytečné plýtvání lidskými životy.

„Beldine!“ zařval jsem. *„Potřebuju ty legie! Hned teď! Mimbraté jsou v obklíčení. Jestli je smetou, tak budete mít co dělat s Malloreánci!“*

„Už jdeme. Dávej pozor.“

Nikdy jsem zcela nepochopil taktiku tolnedranských legií. Často mi připadalo, že změny jejich formací by se spíš než na bitevní pole hodily na přehlídku. Cerran postupoval na široké frontě s asi čtyřiceti legiemi. Vydal několik rychlých povelů, které seržanti silnými hlasy předali dál a jeho síly se změnily v pořádně pevný hrot kopí. Štít na štít, rameno k rameni postupovali vpřed a Nadrakové nebyli schopni na změnu tvaru dost rychle reagovat. Legie projely nadrackou formací

jako nůž máslem. Jakmile prošly skrz Nadraky, vpadly Malloreáncům do zad, protože ti se soustřeďovali na mimbratské rytíře. Za několik minut se legie spojily s mimratskými rytíři.

Toho dne nebylo žádné poslední postavení.

Aby se situace vyvíjela pro Kal Toraka ještě nepříznivěji, využili Šerekové koridoru, který vytvořily legie, prošli nadrackou armádou a připojili se k silám uprostřed Malloreánců. Na Torakově levém křídle se začali hroutit Murgové.

V tu chvíli neměl Zedar jinou možnost, než povolat zálohy. Na tu chvíli jsem čekal. Počkal jsem asi čtvrt hodinky, aby měly angarácké zálohy čas sestoupit ze svých pozic na severu na kraj hlavního bojiště. Chtěl jsem, aby měl Torak jenom slabě chráněný týl a zároveň jsem chtěl dát Rhodarovým kopiníkům čas, aby prorazili liniemi Murgů a spojili se s našimi hlavními silami. Smrt krále Ad Rak Cthorose podlomila bojového ducha Murgů a jejich odpor byl čím dál slabší. Konečně Drasnijci prorazili a algarská jízda se postarala o to, aby se za nimi murgské šiky zase nespojily.

„No *tak, Belkiro,*“ vyslal jsem myšlenku. *„Můžete se k nám připojit.“*

Brandův roh zazněl jednou dlouze a já čekal… musím přiznat, že trochu netrpělivě. Potom se na kraji lesa začali hemžit Rivané, Sendařané a asturijští lučištníci. Blížili se velmi rychle a na celé pláni nebyly žádné angarácké síly, které by je mohly zabrzdit.

„Otče!“ Polgařin hlas prozrazoval obavu. *„Torak jde ven!“*

„Jasně že jo, Pol,“ odpověděl jsem. *„V tom je celý vtip.“* Snažil jsem se to říct klidně, jako bych o tom neměl žádné pochybnosti. Samozřejmě, že to byla jenom póza. Byl jsem vysoko nad bitevním polem, takže mne nemohla vidět. Nebo alespoň ne tak ostře, aby si všimla mého vítězoslavného výrazu. Byl jsem si také jist že nerozpoznala v hlase stopy triumfu. Naše strategie fungovala!

Zedarovy rezervy se ještě ani nezapojily do boje a už se hnaly zpět, aby se pokusily udržet svoje původní pozice. Mezitím se ovšem lučištníci dostali tak blízko, že byli schopni je zastavit hradbou svých šípů a Rivané a Sendařané se hnali dolů, aby se s nimi utkali muž proti muži.

Kal Torakova původní strategie spočívala v tom, že nás chtěl

rozdrtit mezi dvěma armádami. Teď se ovšem situace zcela změnila. *Jeho* armáda byla uprostřed a *moje* přicházela z obou stran. Malloreánci byli v pasti, Thullové prchali pryč z bojiště a Murgové a Nadrakové byli tak demoralizováni, že byli v tuto chvíli k ničemu. Měl jsem ho! A najednou jsem věděl, co mám dělat.

„Hej, Pol,“ zavolal jsem svou dceru, *„už jdi odtamtud pryč. Je čas, abychom se my dva připojili k Brandovi.“*

„Cože?“

„Máme byl během té UDÁLOSTI s ním.“

„Nikdy jsi mi to neřekl.“

„Až doteďka jsem o tom nevěděl. Neztrácej čas, Pol. Nesmíme přijít pozdě.“

Letěl jsem na severní stranu bitevního pole, usedl na zem a proměnil se do své vlastní podoby. Tím jsem velmi šokoval četu nějakých Sendařanů. Neměl jsem čas jim něco vysvětlovat, a tak o tom asi pět set let kolovaly po Sendarii hodně divoké historky.

Trvalo mi chvíli, než jsem Branda našel, a tak u něj byla Pol dřív než já. „Víš, co máš dělat?“ zeptal jsem se rivanského správce.

„Ano,“ odpověděl stručně.

„A víš, kdy to udělat?“

„Dozvím se to, až přijde čas.“ Ten klidný, takřka nezaujatý přístup Dítěte světla – ať je jím kdokoliv – mne vždycky překvapí. Asi je to pochopitelné, když je dotyčný pod přímým vedením Nezbytnosti, ale mně se to zdá nepřirozené. Garion mi řekl, že on se cítil stejně za oné noci v Kthol Mišraku, když se konečně utkal s Torakem. Pokud si dobře vzpomínám, tak já se tak při setkání se Zedarem v Morinlandu necítil. Ale to bylo asi tím, že jsem vůči němu zároveň cítil i obyčejné lidské nepřátelství.

Potom se Brandův výraz změnil. Jeho nezúčastněnost vystřídal výraz takřka nadlidské rozhodnosti. Napřímil se, a když promluvil, tak ani jeho hlas nezněl nijak povědomě a věty, které mu vycházely z úst, rozhodně nepřipomínaly běžnou rivanskou mluvu.

„Jménem Belara tě vyzývám, Toraku, zmrzačený a zatracený,“ řekl. Jeho hlas mi nepřipadal nijak silný, ale pak jsem se dozvěděl, že mu bylo jasně rozumět i ve Vo Mimbre. „Ve jménu Aldura,“ pokračoval, „ti vyjadřuji své pohrdání. Zabraňme dalšímu

krveprolévání a utkejme se spolu – muž proti bohu – a já nad tebou zvítězím. Házím ti rukavici. Buď ji zvedni, nebo se ukaž jako zbabělec před lidmi i bohy!“

Teď už Torakova pozornost patřila jenom jemu. Torak se před odchodem ze svého ocelového pavilónu oblékl do toho samého brnění, co nosil ve Válkách bohů. Obrovský štít měl připoutaný ke zmrzačené levé ruce, vysoká helma kryla masku chránící jeho spálený obličej a v pravé ruce držel svůj černý meč, který nazýval Cthrek Goru. Brandova řeč ho tak dopálila, že nejprve roztříštil asi tucet balvanů a teprve potom se trochu uklidnil. Angarakové v jeho blízkosti se stáhli několik desítek metrů zpět a Zedar se třásl jako králík.

„Kdo ze smrtelníků je tak hloupý, že se opovažuje vyzvat krále světa?“ řval Torak. „Kdo z vás chce soupeřit s bohem?“

Musíte ocenit vychytralost, jakou Nezbytnost vložila Brandovi do úst, aby Toraka vyprovokovala. Torak odmítal souboj s Brandem, ale vztek překonal jeho rozumější úsudek. Vždycky byl hrozně zahleděný sám do sebe a takové urážky nemohl nechat bez odezvy.

„Jsem Brand, správce Rivy,“ odpovědělo Dítě světla, „a vyzývám tě na souboj, ty hloupý a padlý božíčku a vyzývám i všechno tvoje hnusné vojsko. Přiveď si na pomoc, koho můžeš. Buď přijmi mou výzvu, nebo se kliď odsud a už se nikdy neopovaž vrátit do západních království.“

To teda skutečně věci urychlilo. Torak byl stále ještě bůh a zákazy nezákazy, tahle řeč ho mohla dohnat k tomu, aby překročil hranice. V tu chvíli se mi vybavil obrázek, že se znovu rozpadá celý svět. To tedy znovu neudělal, ale zopakoval si svůj kousek s balvany a pěkných pár jich zase roztřískal.

„Slyš!“ zařval hlasem, který asi rozbil okna v Tol Honetu. „Já jsem Torak, král králů a pán pánů! Nebojím se žádného ze smrtelníků ani žádného z dlouho zapomenutých bohů! Přijdu a zničím toho rivanského hlupáka se silným hlasem. Moji nepřátelé uprchnou před mým hněvem. Cthrag Yaska bude znovu můj a s ním i celý svět!“

Navzdory všemu, co ho před tím varovalo, Torak přijal Brandovu výzvu.

Rozhovor těch dvou měl za následek téměř hrobové ticho na

bojišti. Mnoho vojáků, ať již mých nebo Zedarových, bylo úplně paralyzováno těmi hromovými hlasy. Boj ustal a jedinými zvuky byl křik raněných a umírajících. Teď už celá tíha bitvy u Vo Mimbre ležela na bedrech vyzyvatele a toho, kdo ji přijal… na Brandovi a Torakovi.

Torak zamířil na sever a jeho Malloreánci mu mizeli z cesty. Brand kráčel stejně odhodlaně k jihu, aby se s ním utkal. Já se změnil ve vlka a kráčel mu po boku, Nad námi se vznášela sněžná sova.

Brand byl vysoký muž se širokými rameny a silnýma rukama. V mnoha směrech mi připomínal Drase Býčí šíji, i když nebyl tak vysoký. Štít nesl v levé ruce a přes něj měl přehozený šedý plášť, aby zakryl Orb mého Mistra. Meč, který nesl v pravé ruce nebyl tak velký jako Rivův meč, ale byl dost velký, aby jeho švih vyvolával obavy.

Přibližovali se k sobě, až ve vzdálenosti dvaceti metrů zastavili. Bylo zjevné, že oba poslouchají instrukce. Brand se ozval ještě jednou. „Jsem Brand, správce Rivy," představil se takřka normálním hlasem. „Já jsem ten, kdo se s tebou, Toraku, utká. Dej si na mne pozor, protože je se mnou duch Belara a Aldura. Já sám stojím mezi tebou a Orbem, který tě přivedl ve zlém úmyslu na západ."

Torak neodpověděl jemu, ale místo toho oslovil mne. „Kliď se, Belgarate," řekl mi. „Uteč, dokud můžeš a zachraň si život. Zdá se, že budu mít brzo to potěšení, dát ti lekci, kterou ti už dávno slibuju. Mám ovšem pochybnosti, jestli ji vůbec přežiješ."

Nebyl jsem si nikdy jist, proč tím ztrácel čas. Přece mu muselo být jasné, jaká bude moje odpověď. Vycenil jsem zuby a zavrčel na něj.

Potom promluvil ke sněžné sově nad Brandovou hlavou. „Zřekni se svého otce, Polgaro, a pojď se mnou," pravil podivně nasládlým hlasem. „Vezmu si tě," pokračoval, „a učiním tě královnou celého světa. Tvá moc bude druhá největší po mé."

Ta nabídka sňatku způsobila Polgaře noční můry, trvající pět set let. Zároveň pořádně zmátla Grolimy, kteří od té doby opatrně Pol obchází, protože se nechtějí nějak dotknout potenciální Torakovy nevěsty. Mám podezření, že ten nápad dostal z Ašabinských věšteb a to z té samé pasáže, která vnukla Zedarovi nápad zatáhnout do svých kousků ubohou Illessu.

Soví křik je prostě soví křik, ale Polgaře se do něj podařilo vtěsnat tolik pohrdání, že i Torakovi muselo být jasné, co si o jeho návrhu myslí.

„Tak se připravte všichni na svůj konec," zařval Torak a zamával svým černým mečem.

To mě trochu znervóznělo. Však jsem před chvílí viděl, jak tím mečem drtil obrovské balvany.

Jestli jste někdy viděli, jak bojují dva muži s těžkými meči a štíty, tak si asi umíte představit, jak jsou štíty těžkými ranami poničené. Brandův štít však nevykazoval žádné poškození po těžké ráně, kterou mu zasadil Cthrek Goru. Torakova hrozná rána nepoškodila dokonce ani šedý plášť, který jej kryl. Bylo zřejmé, že Orb mého Mistra začal působit.

Torakův štít takovou nedotknutelnost při Brandovu výpadu neprokázal.

Torak sekl podruhé, ale se stejným efektem jako poprvé.

Potom byla řada na Brandovi a jeho meč tentokrát zanechal v Torakově štítu pořádnou díru.

Tak to šlo nějakou chvíli. Utočili na sebe svými velkými meči, dělali přitom obrovský hluk a každý úder provázel roj jisker. Ustupovali zpět, snažili se najít rovnováhu a znovu útočili. Brand si stále zachovával svůj nepřirozený klid, zato Torak byl stále zuřivější. Utočil, na klidně se tvářícího Rivana stále rychleji. Navzdory obrovské váze Cthrek Goru s ním Torak mával jako algarský jezdec svým krátkým mečem. Urputnost jeho útoku pomalu tlačila Branda zpět.

Potom změnil Torak v půlce švihu trochu směr a zasáhl mečem Brandovo nechráněné levé rameno.

„No konečně!" ozval se známý hlas. *„Myslel jsem, že to takhle půjde celý den. Belgarate, dej signál. Ať už to skončí."*

Udělal jsem to, aniž bych přemýšlel. Vůbec jsem myslet nepotřeboval, protože mi ty pokyny táhly hlavou nějakých tři tisíce let. Protáhl jsem se na všech čtyřech, zvedl jsem hlavu a zavyl. Přesně v tu chvíli zahoukala sova.

Brand skočil zpět a špičkou meče odstranil ze svého štítu plášť.

Kal Torak uskočil, když na něj zazářil Orb svou modrou září. Ten

malý ohníček, který vždycky zářil za levou oční dírkou v jeho masce najednou zazářil jako malé slunce.

Torak zařval a Cthrek Goru mu vypadl z třesoucí ruky. Odhodil štít a snažil si zakrýt tvář. Pravá dlaň mu kryla pravé oko, ale levou dlaň neměl, aby si kryl i druhou stranu.

Pak se Brand nachystal k poslednímu úderu jejich souboje, ale nebyl to švih nýbrž bodnutí. Uchopil rukojeť meče oběma rukama a bodl vpřed. Nemířil ale na prsa nebo na břicho.

Výpad mířil přímo na Torakovo levé oko.

Brandův meč strašně zaskřípal, když prorazil oční štěrbinu helmy. Ještě hroznější zvuk se ozval, když prorazil to žhnoucí oko a vnikl do mozku zmrzačeného boha Angaraků.

Torak znovu zařval, ale tentokrát to nebyl výkřik bolesti, ale spíš obrovské ztráty. Vytrhl čepel, která mu trčela z oka a odhodil ji stranou. Potom odhodil helmu a strhl si masku, která mu kryla obličej.

Bylo to poprvé, co jsem viděl jeho tvář od doby, kdy zničil svět. Pravá strana byla stále nepoškozená a pěkná.

Levá strana byla příšerná. Odplata Orbu byla příliš strašná, než by si někdo uměl představit. Byly tam stále vidět jizvy, ale v některých částech bylo maso úplně spálené a trčely tam kosti.

Jeho levé oko už nezářilo. Místo toho se z něj řinula krev.

Většina veršů Chromého Davoula je dost špatná, ale závěr není tak zlý, takže ho ocituju:

…zdvihl ruce, které se téměř dotýkaly nebe a znovu vykřikl. A vykřikl naposled, když spatřil drahokam, který nazval Cthrag
Yaska a který ho znovu zničil. A potom jako když padá strom,
padl na zem a ta se zachvěla.

Kapitola 17.

A to se skutečně stalo u Vo Mimbre. O té bitvě byly popsány celé knihovny, ale až na pár výjimek – většinou psaných alornskými učenci – pomíjejí skutečně důležité události, které vedly k souboji Branda s Torakem. Všechno, co jsme vymysleli, mělo přinutit Toraka, aby přijal Brandovu výzvu. Ve chvíli, kdy neměl jinou možnost, byl výsledek nevyhnutelný.

Pád jejich boha rozvrátil úplně řady Angaraků a když se k tomu připočte to, že Ulgové i další naši bojovníci pozabíjeli krále a generály nepřátel, nezůstal skoro nikdo, kdo by dával rozkazy. Angarakové nepatří mezi ty, kdo se umí rozhodovat nezávisle. Někdo moudrý jed-

nou řekl: „Je velmi pěkné dát vládu do rukou perfektního člověka, ale co když ten člověk zemře?“ To je snad nejpádnější argument proti jakémukoliv absolutismu.

Malloreánci byli samozřejmě zničeni. Byli ze všech stran obklíčeni lidmi, kteří měli všechny možné důvody nenávidět je. Odpuštění a milost nedávaly armády západu nijak najevo a vrhly se na vetřelce jako supové na mršinu.

Murgové na levém křídle necítili žádnou potřebu jít na pomoc svým malloreánským bratrancům. Murgové Malloreánce nijak nemilují, a když už nebyl Torak, který bratrství stále proklamoval, pominul i důvod k němu. Dále nebyl nikdo, kdo by takový rozkaz vůbec dal. Murgové se prostě otočili, běželi směrem k řece Arend na východní straně města a snažili se ji přeplavat. Proud byl velmi silný a řeka byla hluboká. Přes řeku se pár Murgů dostalo, ale určitě jich nebylo moc.

Thullové se už o totéž pokoušeli na na západ od Vo Mimbre. Thullové nejsou chytří, ale jsou silní a navíc je netížilo žádné brnění, tak se jich na tolnedranskou stranu dostalo překvapivě velké množství. Nadrakové se pokusili je následovat, ale Nadrakové nejsou žádní dobří plavci, a tak se jich nezachránilo víc než Murgů.

Vyhlazovací akce pokračovaly až do setmění, kdy Alornové zapálili louče a pokračovali v zabíjení Malloreánců.

Konečně přišel generál Cerran k Brandovi. „Nestačilo by to už?“ zeptal se ho tichým hlasem.

„Ne,“ odpověděl pevně Brand a srovnal si obvaz na levé ruce. „Oni přišli, aby nás zničili a já chci udělat všechno proto, aby to nemohli opakovat. Tomuto čištění nesmí uniknout žádné sémě, které by mohlo zapustit kořeny.“

„To je barbarské, Brande.“

„Stejně jako to, co se stalo v Drasnii.“

A po půlnoci, kdy louče dohořely, procházeli po bojišti Brasovi Ulgové a dobíjeli raněné. Neschvaloval jsem to vraždění o nic víc než Cerran, ale držel jsem se od toho raději stranou. Brand měl velení a já po něm ještě něco chtěl. Tyhle věci byly dost důležité a on by se mohl začít stavět na zadní, kdybych mu začal dávat rozkazy, které by se mu nelíbily.

Rozbřesk příštího dne byl naplněn kouřem a jediní Malloreánci, kteří zůstali na bitevním poli, byli jejich mrtví. Malloreánci, Murgové, Nadrakové, Thullové a Grolimové v černých róbách bylí naskládáni ve velkých hromadách. Brandovo čištění bylo ukončeno.

Rivanský správce spal po té hrozné noci nějaké dvě hodinky, ale jen vyšlo slunce, vylezl ze stanu a přidal se k nám. „Kde je?“ zajímal se.

„Kde je kdo?“ zeptal se stručně Beldin.

„Torak. Chci se podívat na Krále světa.“

„Můžeš ho hledat, jestli budeš chtít“ řekl mu Beldin, „ale nenajdeš ho. Zedar ho proměnil v noci v ducha.“

„*Cože!?*“

„Tys mu to neřekl?“ zeptal se mne Beldin.

„Nepotřeboval to vědět,“ odpověděl jsem. „Kdyby to věděl, mohl se pokusit tomu zabránit.“

„Vždyť by nemohl… stejně jako ty nebo já.“

„Vysvětlí mi to někdo?“ Brandův hlas zněl značně netrpělivě.

„To byla součást dohody mezi Nezbytnostmi,“ řekl jsem mu. „Tyhle smlouvy jsou někdy dost složité a často připomínají dohadování koňských handlířů. Poté, co došlo k dohodě, že ty vyhraješ, pokud se souboj uskuteční třetí den, byla naše Nezbytnost nucena souhlasit s tím, že si nesmíš ponechat Torakovo tělo. Přece víš, že to nebyla poslední UDÁLOST. Ještě jsme neviděli Toraka naposled.“ „Ale vždyť je mrtev!“

„Ne, Brande,“ oznámila mu Pol. „Ve skutečnosti mrtev není. Přece sis skutečně nemyslel, že by ho tvůj meč mohl zabít? Jediný meč, který to dokáže stále visí za trůnem rivanského krále. To byla další část dohody, a proto také Orb nezůstal tam, kde je normálně. Ty nejsi ten, kdo má použít ten meč.“

„Počkej, Polgaro.“ vylétl. „*Nikdo* přece nepřežije, když mu meč protne hlavu.“

„Torak ano… a taky to přežil. Tvoje rána ho přivedla do komatózního stavu, ale přijde čas, kdy se zase probere.“

„Kdy?“

„Až se vrátí rivanský král. To je osoba, která smí použít meč. Až se vrátí, Torak vstane a pak budeme svědky další UDÁLOSTI.“

„A to bude poslední UDÁLOST?“

„Asi jo, ale úplně jisti si nejsme,“ odpověděl Beltira. „V Mrinském kodexu je pár věcí, které do sebe nezapadají.“

„Dokáže s ním Gelane zacházet?“ zeptal se Brand. „Nezdá se mi příliš svalnatý a Torak je skutečně silný protivník.“

„Já jsem neřekla, že to bude Gelane,“ upozornila ho. „Jestli rozumím dobře signálům, tak to spíš nebude. Může to být jeho syn… nebo někdo v dvacáté generaci.“

Brandovi poklesla ramena a on se chytil za zraněnou paži. „Takže tohle všechno bylo na nic?“ vzdychl.

„Tomuhle bych neříkal nic, Brande,“ nesouhlasil jsem s ním. „Torak si přišel pro Orb a nedostal ho. To snad něco znamená, ne?“

„Snad jo,“ pokýval hlavou. Pak se podíval na bitevní pole poseté mrtvými těly. „Asi bychom se měli zbavit těch mrtvých Angaraků. Je léto, a jestli je tu necháme jen tak ležet, tak tu máme hned nějakou nákazu.“

„Chcete je pohřbít?“ zeptal se Beltira.

„Ne. Myslím, že bychom je měli spálit. Nebyl bych moc oblíbený, kdybych vojákům sebral meče a dal jim místo nich lopaty.“

„Kde chceš vzít tolik dřeva?“ zeptal se Beldin.

„Na severu je velký les,“ ukázal rukou Brand. „Myslím, že bychom odtamtud mohli vzít dřevo.“

A tak skončily ty lesy. Měli jsme tam spoustu mrtvých Angaraků, takže jsme potřebovali spoustu dřeva.

Trvalo několik dní, než se bitevní pole vyčistilo a zatímco jsme se soustředili na tuto nezáviděníhodnou činnost, našli si Aldorigen z Mimbre a Eldallan z Asturie čas na soukromou diskusi, kterou navrhl Eldallan před bitvou. Ani jeden z nich tuto diskusi nepřežil. Symbolickým výsledkem toho zbytečného setkání nebyla jen smrt obou šlechticů. Arendské občanské války se táhly už tisíce let a kdyby mohly pokračovat, bylo by velmi pravděpodobné, že své vládce bude následovat skoro celá Asturie a Mimbre.

Mandor a Wildantor vedli velmi podivnou deputaci, která přišla za Brandem. „Naše nenávist už je příliš hluboká, Brande,“

poznamenal smutně Wildantor. „Mandor a já jsme zjistili, že spolu vyjdeme, ale my asi jsme trochu neobvyklí chlápkové. Netroufáme si doufat, že by náš příklad následovali ostatní Arendové, nebo že by akceptovali naše vedení.“

„Během bitvy jste spolu dobře vycházeli,“ řekl jim Brand. „Nemohli byste vyjít z toho?“

Mandor vzdychl a zavrtěl hlavou. „Už teď se objevuje v našich řadách napětí,“ řekl. „A nějaká malá křivda zase může vyvolat bouři.“

„Náš problém je docela jednoduchý,“ usmál se hořce Wildantor. „Arendie by se měla sjednotit. Ale když bude jednotná, tak kdo nás povede? Žádný Asturijec se nebude klanět mimbratskému králi a Mimbraté si myslí to samé o nás.“

„Kam tím míříte, pánové?“ zeptal se Brand.

„My potřebujeme krále, který sjednotí Arendii, můj pane,“ odpověděl vážně Mandor. „A naše dávné nepřátelství jasně naznačuje, že král nemůže být z Arendie. Tak jsme po dlouhých debatách přišli nabídnout arendskou korunu tobě.“

Brand zamžikal. Naštěstí byl natolik moudrý, že se nerozesmál. „Jsem velmi poctěn, pánové, ale já mám své povinnosti na Ostrově větrů. Nemohu řídit Arendii z Rivy.“

Mandor vzdychl. „Pak je tedy ubohá Arendie předurčena k věčným občanským válkám,“ zahuhlal.

Brand se poškrábal na tváři. „Možná ne,“ řekl, „neměl Aldorigen syna?“

„Ano, prince Korodullina,“ odpověděl Mandor.

„A neměl Eldallan dceru?“

„Mayaseranu,“ řekl Wildantor. „Teď když je její otec mrtev, stala se vévodkyní z Asturie. Je to velmi statečná dívka… ale krásná.“

„Řekli byste o nich, že jsou patrioti?“

„Každý v Arendii je patriot, Brande,“ odpověděl Wildantor. „To je právě náš problém.“

„Nenapadá vás, jak řešit ten problém? Král, který bude buď z Asturie nebo Mimbre, nebude schopen vládnout, tak co společné vládnutí? Kdybychom přesvědčili ty dva mladé lidi, aby se vzali a vládli spolu…“ Nechal tu větu viset ve vzduchu.

Oba Arendové se na sebe podívali a oba vybuchli v chechtot,

který se postupně rozšířil i na zbytek Arendů.

„Řekl jsem něco směšného?“ zeptal se Brand.

„Vy ty dva neznáte, můj pane,“ řekl vesele Wildantor.

Mandor se stále smál. „Ten návrh má něco do sebe, můj pane. Svatba Korodullina a Mayaserany by mohla uklidnit zbytek Arendie, ale občanská válka bude pokračovat, byť bude zuřit v jedné domácnosti.“

„Je to tak špatné?“

„Ještě horší,“ ujistil ho Wildantor. „Možná bychom jim mohli zabránit, aby se navzájem pozabíjeli, když je připoutáme k protějším zdem ložnice, ale nic méně drastického asi nepomůže. Jejich otcové se právě teď navzájem pozabíjeli, nepamatujete si to?“

„Proč sem ty dva nepřivedete? Já si s nima promluvím. Možná se mi podaří je přesvědčit, že to není tak špatný nápad.“

Wildantor se tvářil skepticky. „Co myslíš, Mandore?“ zeptal se svého přítele. „Stojí to za pokus? Než je sem přivedeme, tak je prohledáme, jestli nemají nějaké zbraně.“

„Měli bychom zkusit vše, co by pomohlo naší ubohé Arendii,“ souhlasil neochotně Mandor.

„Chytrý chlapík,“ zahuhlal Wildantor.

„To je ten nejsměšnější nápad, jaký jsem kdy slyšela,“ křičela Mayaserana, když Brand přednesl ten nápad jí a Korodullinovi. „Raději zemřu, než bych si vzala mimbratského řezníka.“

„K tomu ti rád pomohu, ty čubko,“ nabídl se Korodullin.

Pro ně to bylo dost rychle vyřízeno.

„Myslím, děti, že byste si o tom ještě měli popřemýšlet,“ řekla klidně Pol mezi jejich výkřiky. „Měli byste nejdřív trochu vychladnout a potom si o tom někde v klidu popovídat. Řekni mi, Mandore, je tu někde klidné místo, kde by si ti mladí mohli spolu popovídat, aniž by byli rušeni? Možná někde na věži?“

„V jižní věži paláce je taková místnost, Veličenstvo,“ odpověděl trochu pochybovačně. „Kdysi sloužila jako hradní vězení.“

„Jsou tam zamřížovaná okna?“ zeptala se Pol. „A pevné dveře, které se zamykají zvenku?“

„Ano, Výsosti.“

„Proč se tam tedy nejdeme podívat?“

„To nám jistě nijak neublíží," prohodil Brand.

Chytil jsem svou dceru za paži a odtáhl ji kousek stranou. „Oni se navzájem pobijí, když je zavřeme v jednom pokoji, Pol," zašeptal jsem.

„Myslím, že tak daleko nezajdou, otče," ujistila mne. „Mohou na sebe křičet, ale nemyslím, že použijí násilí. V Arendii přece jen platí jistá společenská pravidla, a ta zakazují násilí mezi mužem a ženou."

„Ale ne mezi Asturijci a Mimbraty."

„Však uvidíme."

A tak se Korodullin a Mayaserana octli v jednom pokoji. Nejdřív tam samozřejmě bylo spousta křiku, ale toho jsme si příliš nevšímali. Alespoň jsme věděli, že jsou oba naživu.

Vždycky jsem se chtěl zeptat Pol, jestli to byl její nápad, dát ty dva do jedné místnosti, nebo jestli jí to poradil Garionův přítel. Soudě podle jeho smyslu pro humor by to mohl být on. Na druhou stranu se Pol vyzná v různých srdečních záležitostech a mohlo ji napadnout, co se stane mezi dvěma mladými lidmi, když budou dlouhodobě zavřeni v jedné místnosti. Polgara zařídila pěknou řádku svateb a je v tom skutečně dobrá.

Ať je to, jak chce, když jsme je zavřeli ve věži, začali jsme se věnovat jiným věcem. Žádná válka nebo větší bitva se neobejde bez mírové konference, když je po všem. Byli jsme trochu překvapeni, že se k nám připojil i vládce Ulgů Gorim, protože většina jeho předchůdců nikdy neopustila jeskyně. Ran Borune měl jednání v Tol Honetu, takže ho zastupoval Mergon a za Salmissru se na sever vypravil Podiss.

Použili jsme pro konferenci Aldorigenův trůnní sál, k čemuž nám ovšem dal souhlas Mandor. Nejdřív jsme strávili několik hodin tím, že jsme se navzájem chválili a pak teprve přešli k vlastnímu jednání. První promluvil vždy prakticky král Sendarie, Ormik. Ormik vypadal jako obyčejný, nepříliš nápaditý chlapík, ale byl mnohem chytřejší, než vypadal. „Pánové," oslovil nás, „a samořejmě paní Pol… zdá se mi, že se naskytla jedna z velmi vzácných příležitostí, které by bylo škoda propásnout. Většina králů západních království je tady a prožitá nebezpečí nás postavila do jednoho šiku. Možná bychom měli využít této krátké chvíle pocitu bratrství a pokusit si vyjasnit některé

záležitosti, které nás roky trápí. Jestli dojdeme ke shodě, tak bychom za to mohli Kal Torakovi poděkovat.“ Lehce se pousmál. „Asi by to znělo trochu ironicky, kdybych řekl, že sem přišel, aby přinesl válku, ale místo toho je výsledkem jeho vpádu mír?“

„Stále máme ještě pár problémů, Ormiku,“ řekl Rhodar. „Angarakové stále okupují Drasnii a já bych je rád přesvědčil, aby se sbalili a odtáhli.“

„A já mám zase kolem pevnosti usazeny Murgy,“ přidal se Cho-Ram.

Potom si vzal slovo Eldrig a všechno dost zamotal. „Alorie se umí vypořádat s angarackými krysami, které se usadily na jejím území,“ řekl nám. To mi málem utrhlo uši. Já sám vždycky používám výraz Alorie, když myslím na všechny Alorny a potřebuju je k něčemu přinutit, ale když to slovo, které od dob Šereka Medvědí plece nic neznamená, použil tak lehce Eldrig, hrozně mě to znervóznělo. Když některý Alorn začne mluvit o Alorii, znamená to, že je členem medvědího kultu a na to byla u hranic Tolnedry usazena příliš velká armáda Alornů.

„Měli bychom zde probrat něco mnohem dlouhodobějšího,“ pokračoval šerecký král. „Byli jsme svědky něčeho, co se nikdy v historii neodehrálo. Bůh byl svržen přímo před našima očima. Jsem si jist, že v tom měli prsty ostatní bohové a Brand byl jejich nástroj.

Nevím jak vy, pánové, ale já v tom vidím něco navýsost zajímavého. Moje kopie Mrinského kodexu hovoří o muži, který přemůže boha a stane se vládcem západu. Tak dobře. Viděl jsem na vlastní oči Branda, jak zabil Toraka a jsem připraven podniknout další krok. Šerek uznává Branda jako svého vládce. Když budeme mít jednoho vůdce, tak všechny třenice, o kterých mluvil Ormik, samy zmizí.“

„Dobrá myšlenka,“ prohlásil zamyšleně Cho-Ram. „Brand a já jsme spolu dobře vycházeli, takže si myslím, že se Algarie připojí k Šereku. Uznávám také Brandovo vůdcovství.“

Ti idioti! Mrinský kodex přece nehovořil o Brandovi ale o Garionovi a ten se ještě ani nenarodil.“

„Já myslím, že můžeme postupovat jednotně,“ zahovořil Rhodar. „Syn medvědího boha promluvil za nás všechny. Brand je vládce!“

„Nejsme trochu příliš rychlí," zaprotestoval Ormik. „Jsem také částečně Alorn a myslím, že já osobně bych byl více než ochoten přijmout Branda za vládce. Půjdu rád, kam mi řekne, ale rád bych totéž slyšel z Tolnedry, Arendie, Nyissy a od Ulgů, než začneme dělat plány na sjednocení. Máme tu všechny armády západu. Jestli ti z nás, co patří mezi Alorny, udělají něco unáhleného a nestravitelného pro ostatní, můžeme tady mít druhou bitvu u Vo Mimbre dřív, než oschne krev z té první."

Potom vstal slizký vyslanec královny Salmissry. „Král Sendarů promluvil moudře. Moc bych se divil, kdyby se králové vzdali svých práv ve prospěch někoho, kdo ani nemá žádné předky. Vždyť Brand není ani král samotného Větrného ostrova. Je to správce. Já o tom nepošlu do Sthiss Toru zprávu. Věčná Salmissra by se nevzdala svých práv ve prospěch bezejmenného alornského řezníka."

„Se mi zdá, Podissi, že vy Nyissánci máte sakra krátkou paměť," řekl vztekle Eldrig. „Jestli s sebou nemáš knihu historie, tak já ti pro nějakou pošlu. Možná by ses rád podíval na kapitolu, která pojednává o tom, co se stalo v Nyisse potom, co Salmissra zavraždila krále Goreka."

Pak povstal Mergon. „Jen si, pánové, nezačněme navzájem vyhrožovat. Tohle měla být mírová konference, nevzpomínáte si?" Na chvíli se zamyslel. „Nijak nepopírám, že velmi oceňuji rivanského správce. Zdravím lorda Branda jménem svého vládce a rád bych mu tlumočil jeho pozvání do Tol Honetu, aby ho Ran Borune mohl vyznamenat jako nejstatečnějšího válečníka západu. Nesnažte se nás ale vmanévrovat do nezvratného rozhodnutí, které vzniklo v první vlně radosti a ocenění. Jsem si jist, že lord Brand by byl první, kdo uzná, že umění válčit je na hony vzdálené od umění vládnout v míru a zřídka se v něm vyzná jeden člověk. Bitva skončí zakrátko, ale otěže vládnutí v míru jsou rok od roku těžší." Znovu se odmlčel, ale pak už mluvil přímo. „Jsem zděšen vašimi řečmi o Alorii, pánové. Slyšel jsem o Šereku, Drasnii, Algarii a samozřejmě o Větrném ostrově s Rivou. Ale kde je Alorie? Kde má hranice? Kde je její hlavní město? Od dob Šereka Medvědí plece takové místo neexistuje. Jsem překvapen náhlým znovuzrozením země, která zmizela v mlhách historie. Tolnedra se musí potýkat s každodenní realitou. Nemůžeme

vyslat vyslance ke dvorům králů z pohádek. Nemůžeme podepsat smlouvy s vládcem měsíce. Můžeme pouze obchodovat s pozemskými královstvími. Mýty a legendy, jakkoli velké, nemohou zasahovat do záležitostí států, pokud chceme zachovat stabilitu.“

Díval jsem se, jak Eldrigova tvář stále víc rudne. Mergon rozhodně pokoušel svoje štěstí.

„Jsem překvapen ještě něčím jiným,“ pokračoval mluvčí Ran Boruna. „Proč jste se všichni najednou rozhodli zrušit všechny naše smlouvy a dohody? Podepsali jste je s naším císařstvím a teď z nich děláte cáry papíru, které vyhodíte z okna? Je skutečně moudré urážet Ran Boruna? Zvláště s ohledem na velikost jeho armády?“

„Poslouchej mě, Mergone,“ zahřměl Eldrig bojovně. „Alorie je tam, co říkám a já mám s sebou taky dost velkou armádu. Jestli chceš jít hlásit do Tol Honetu, co se tu děje, tak můžeš rovnou vyrazit. Moje bitevní lodě jsou dost rychlé na to, abych tam byl dřív než ty. Když budu muset, tak vysvětlím situaci Ran Borunovi sám. Potom se podívám do Sthiss Toru a udělám to samé se Salmissrou.“

„To by stačilo, Eldrigu,“ ozval se v tu chvíli Gorim. „Mám pocit, že začínáme zadělávat na druhou bitvu u Vo Mimbre, o které hovořil král Ormik. Nemyslíte, že jedna bitva stačila? Vy, alornští králové, chcete ustavit Branda vládcem západu, protože je Alorn. Tolnedra a Nyissa mu nechtějí upírat jeho zásluhy, ale nechtějí se mu podrobit… také proto, že je Alorn. Snažme se odvrátit nebezpečí další války, už jsme zabili dost lidí. Holou skutečností je, že jeden člověk nedokáže řídit celý západ, tak toho teď nechme. Myslím, že znám Branda dostatečně dobře, abych věděl, že by stejně takto nabídnutou korunu odmítl.“

„Dobře jsi to řekl, svatý Gorime,“ souhlasil vřele Brand. „Nechci tě zklamat, Eldrigu, ale já nejsem váš vládce. Zkus najít pro to místo někoho jiného.“

„Přece to nemůžeme nechat jen tak a neudělat nic!“ protestoval Eldrig. „Ty jsi zabil Toraka a my musíme najít nějaký způsob, jak tě odměnit! Co kdybychom všichni přispěli ze svých pokladnic?“

„Mám nápad,“ ozval se zase Gorim. „Což takhle nabídnout mu císařskou princeznu z Tolnedry za manželku? To by mohla být největší odměna.“

„Já už mám ženu, Svatý,“ řekl mu Brand, „a jenom blázen by chtěl víc než jednu. Já nepotřebuju korunu, nepotřebuju princeznu, nepotřebuju ani vaše poklady. Co by s nimi Rivané dělali?“ Položil ruku na štít. „Pokud jste si nevšimli, tak my už jeden máme a náš národ ho střeží víc než dva tisíce let. To byste chtěli, abychom hlídali ještě jiné poklady? Kolik máme životů? Gorim má pravdu. Nemohu sedět v Rivě a řídit svět. Když se něco stane v Nyisse nebo v jeskyních Ulgů, bude trvat měsíce, než se o tom vůbec dozvím. A to není všechno. Já sloužím Belarovi, Myslím, že bych mohl urazit Nedru, Issu a Chaldana, kdybych přijal nějaké vládnutí nad jejich národy, a to už nemluvím o ULovi. Jestli má být někdo vládcem, tak to musí být rozhodnutí bohů a ne lidí.“

V ten moment jsem se rozhodl, že se pro dobro všech zapojím do diskuse. Vstal jsem.

„Rádi vyslechneme názor Věčného muže,“ pravil Gorim.

„Rádi neradi, budete muset,“ řekl jsem jasně. „Co tě to u všech svatých, Eldrigu, napadlo? Brand není ten, kdo se má stát vládcem. Snad si to uvědomuješ.“

Eldrig vypadal trochu zaraženě. „No, vždyť porazil Toraka, nebo ne? Myslel jsem, že by mohl následovat i další krok, to je všechno.“ Potom zvednul ruce. „Dobře, asi jsem to uspěchal a příliš naléhal, přiznávám. Doufal jsem, že to byla závěrečná UDÁLOST. Chtěl jsem, aby se to událo za mého života. Trochu jsem chtěl oklamat proroctví. Asi jsem udělal chybu. Lituju toho. Ale Mrinský kodex mohl mít na mysli Branda, nebo ne?“

„Zcela jistě ne,“ řekl mu Beltira. „Vládcem má být rivanský král a ne rivanský správce.“

„No,“ zahuhlat tiše Eldrig, „myslel jsem, že je Brand skoro jako král.“

„Mně to tak teda nepřipadá,“ řekl mu Brand.

„Tak prostě zapomeňte, že jsem s tím vůbec začal,“ vzdával to Eldrig.

„Na to se můžeš spolehnout,“ řekl jsem.

„Ten vládce ale stejně přijde,“ připomněl mi Gorim.

„Já vím.“

„Ty ho povedeš?“

„Asi jo. Necítím jakékoliv příznaky, že by se mne dotkla smrtelnost. Pol a já se o to postaráme, až přijde čas. Chystáme se na to už dost dlouhou dobu.“

„Asi víš, že Mrinský kodex praví, že si vládce vezme tolnedranskou princeznu.“

„Vím to, Gorime. Však jsem to byl já, kdo zamíchal větev víl do rodu Borunů, aby byli připraveni.“

„Co je to ten Mrinský kodex, o kterém to hovoříte?“ vyzvídal Mergon. „Já si myslel, že Mrin je řeka v Drasnii.“

„Je to svatá alornská kniha, Excelence,“ řekla mu Polgara. „Předpovídá budoucnost.“

„Je mi líto, Polgaro, ale nic nedokáže předpovídat budoucnost.“

„Doposud se nemýlil,“ nesouhlasil s ním Beltira.

„Asi ne, protože je tak povšechný, že se z toho dá vyvodit cokoliv,“ zkoušel to Mergon.

„Ne, je velmi přesný. Je těžké ho číst, ale jakmile se v něm vyznáte, tak předpovídá vše, co se má stát.“

„Pouze v případě, že tomu věříte, Beltiro. Viděl jsem už mnoho svatých knih různých národů a nikdy mne nepřesvědčily.“

„Za to asi může Nedra, Mergone,“ poznamenal jsem. „Nedra nemá rád ani špetku mystiky. Máte velmi praktického boha. Měli bychom se pohnout dopředu, pánové. Jestli chcete podepsat nějaké dohody či prohlášení, měli bychom se do toho dát. Pokud ovšem nechcete podepsat prázdný pergamen, kam bych já později dopsal text.“

„Pěkný pokus, Belgarate,“ zasmál se Beldin. „Co by mělo být v těch dohodách?“

Obrátil jsem se na dvojčata. „Vy jste odborníci. Co říká Mrinský kodex? Nakolik máme jít do detailů a co by mělo zůstat spíš otevřené?“

„Měli bychom potvrdit svatbu krále a princezny,“ odpověděl Beltira. „V tom musí být shoda.“

„A také o vládci západu,“ dodal Belkira. „To musí být obsaženo v dohodách, aby nebyly žádné pochybnosti, až přijde čas. Rivanský král bude muset vydat jisté rozkazy a ostatní králové je budou muset poslechnout, jinak Torak příště zvítězí.“

„Budete už konečně mluvit rozumně?“ vyletěl Mergon. „Žádný rivanský král není. Ta linie zemřela s Gorekem.“

„Tak mu to řekni, Belgarate,“ řekl odevzdaně Rhodar. „Jinak se o tom bude ještě celý týden hádat.“

„A nechat ho, aby tu informaci rozšířil po celém Tol Honetu. Mluv vážně, Rhodare.“

„Jsem diplomat, Belgarate,“ prohlásil Mergon uraženě. „Umím zachovávat tajemství.“

„Jen mu to klidně, otče, řekni,“ vyzvala mne Polgara. „Jinak se bude stále vyptávat a nikam se nedostaneme.“

Rozhlédl jsem se po shromážděných králích a vyslancích. „Potřebuji slib vaší diskrétnosti, pánové,“ začal jsem. „Ti z vás, kdo jsou vyslanci, informujte své panovníky, ale nikoho jiného.“ Pohlédl jsem na jednoho po druhém a oni huhlali svůj souhlas. „Zkusím to vzít rychle. Rivův rod nevymřel smrtí Goreka. Jeden z jeho vnuků přežil. Rod stále pokračuje a jednoho dne se vrátí do Rivy, aby se ujal svého úřadu. Tato informace nesmí opustit tento sál. Máme dost práce ochránit následníky i bez toho, že o tom ví veřejnost.“

Nejsem si zcela jist, zda mi Mergon věřil, ale Eldrig a ostatní Alornové se tvářili tak silácky, že se aspoň tvářil, že věří. Neměl ostatně, co ztratit. Pakliže by Rivův rod vymřel, tak nebylo nebezpečí, že by nějaký rivanský král chtěl za ženu tolnedranskou princeznu a zrovna tak to bylo s vládcem celého západu. Takže se tvářil, že věří, zřejmě hlavně proto, aby uklidnil Alorny.

Podiss byl ale trochu jiný případ. Nyissánci jsou velice hákliví na to, že jejich království jako jediné řídí žena a jakýkoliv náznak zpochybnění role Salmissry v nich vyvolává odpor. Ale abychom si to řekli na rovinu, tak Nyissa neznamená v rodině národů příliš mnoho. Je to kousek země převážně pokrytý smrdutými močály s malou populací a kromě otrokářských trhů, nemá ani velký význam z hlediska obchodního. Když bylo stále více zřejmé, že ve smlouvě nebude Nyissa ani uvedena, Podiss ztrácel nervy. „A co moje královna Salmissra?“ vyptával se. „Jaký bude mít hlas při řízení světa?“

„Určitě ne příliš silný,“ ozval se Eldrig, „alespoň pokud do toho budu moct mluvit já. Nebude mít jiná práva, Podissi, než podepisovat dokumenty… to ji aspoň naučí nestrkat nos do cizích záležitostí.“

O Eldrigovi se skutečně nedalo říct, že by měl smysl pro diplomacii.

„Pak už tu nemám co dělat," prohlásil Podiss a vstal. „Nebudu urážet svou královnu takovými nesmysly. Napište si, co chcete, pánové, ale Salmissra to nepodepíše."

V tomto bodě ztratil Chromý Davoul rozum úplně. Podle jeho básnických obrazů Polgara vstala, proměnila Podisse v hada, sama se proměnila v sovu a odnesla ho do nebes. Polgara sice *něco* Podissovi udělala, ale nic takového, co naznačovala báseň. Možná to bylo ještě horší, ale nikdo to neviděl. Prostě přistoupila k Podissovi a pravděpodobně mu udělala to co Eldallanovi v Asturijském lese. Nemám ani tušení, co mu ukazovala – Podiss nekřičel – ale ať to bylo cokoliv, tak výsledkem bylo to, že zbledl a byl velmi ochotný.

To také přesvědčilo Mergona, aby se zdržel svých výtek.

Trvalo nám asi den, než jsme dokončili Dohodu z Vo Mimbre a další den trvalo mimbratským písařům, než jí dali konečnou podobu ve „velkém stylu". Protože byli Mimbraté našimi hostitely, bylo slušné nechat konečnou formu na nich. Když byla hotova, povstal Gorim a začal číst.

Toto jsou Dohody, kterých jsme dosáhli ve Vo Mimbre.
Národy západu se připraví na návrat rivanského krále,
protože se v den jeho návratu probudí Torak a znovu nás napadne. Nikdo kromě rivanského krále ho
nedokáže přemoci a ochránit nás od trapného zotročení.
Proto se podřídíme všichni velení rivanského krále. On
se ožení s císařskou princeznou z Tolnedry a bude mít
Království západu. Kdokoliv by se protivil těmto dohodám,
bude proti němu zahájena válka, jeho lid bude rozprášen,
města zbořena a půda ponechána ladem. Vzdáváme zde
všechnu čest Brandovi, který porazil Toraka a uspal ho
do doby, než přijde Ten pravý, kdo jej může zničit.
Tak se staniž.

Eldrig se pohodlně natáhl na své židli. „Nu," řekl, „tak je to dobře. Myslím, že se můžeme vydat na cestu domů."

„Ještě ne, výsosti," nesouhlasil Wildantor. „Ještě máme v plánu

královskou svatbu.“

„Skoro jsem na to zapomněl,“ připustil Eldrig. „Ještě ti dva na sebe stále pokřikují?“

„Ne,“ odpověděla Pol. „Křik před několika dny ustal. Když jsem naposled poslouchala za dveřmi, tak tam bylo slyšet chichotání. Mám pocit, že je Mayaserana lechtivá.“

„To by mě zajímalo, co dělají,“ pravil tiše Gorim.

„Asi bychom mohli nařídit vojskům, aby se vydaly na pochod k domovu,“ prohlásil Rhodar. „Řekl bych, že řadové vojáky královské svatby moc nezajímají a já bych měl rád svoje kopiníky na drasnijské hranici před koncem léta.“

„Mohu je vzít loďmi do Kotu, kdybys chtěl,“ nabízel Eldrig.

„Děkuju, Eldrigu, ale Drasnijci nejsou příliš dobří námořníci. Jsem si jist, že moji vojáci půjdou raději po svých.“

Potom poslal Brand pro Korodullina a Mayaseranu. Oba se červenali, když pod eskortou vstoupili do sálu. „Dohodli jste se vy dva na něčem?“ zeptal se jich.

„Měli bychom se omluvit, lorde Brande,“ řekl Mayaserana s rozpaky a ještě více zrudla. „Chovali jsme se oba hrozně.“

„To je v pořádku,“ odpustil jí Brand. „Věřím, že vám jde změna od srdce.“

„Sladké světlo nám oběma otevřelo srdce, lorde Brande,“ ujistil ho Korodullin, také celý zarudlý, „a povinnost vůči Arendii zvítězila a zaplašila naši vádu. Ačkoliv jsou mezi námi stále jisté rozdíly, jsme ochotni je pominout a sloužit naší vlasti.“

„Byla jsem si skoro jista, že tomu tak bude,“ řekla Pol s úsměvem.

Mayaserana opět zrudla. „A kdy byste chtěli, abychom měli svatbu, lorde Brande?“

„Ach, ani nevím,“ odpověděl Brand. „Co třeba zítra? Máte něco důležitého na práci?“

„A co je špatného na dnešku?“ zeptala se ona. Ukazovalo se, že trpělivost není Mayaseranina silná stránka a že už má něco za lubem.

„Myslím, že to můžeme zařídit,“ řekl jí Brand. „Někdo by měl zajít pro kněze Chaldana.“

„To může být problém, lorde Brande,“ ozval se pochybovačně

Wildantor. „Naši kněží žijí stejně jako my jako psanci. Kněz může odmítnout vykonat obřad.“

„Ne na dlouho, příteli,“ nesouhlasil Mandor. „Ne pokud si váží svého zdraví.“

„Ty bys udeřil kněze?“ podivil se Wildantor.

„Moje služba vlasti by mne snad ospravedlnila,“ odpověděl Mandor. „I když by mi samozřejmě krvácelo srdce.“

„Samozřejmě. Pojďme nějakého najít. Snad ho cestou přesvědčíme.“

A tak se Korodullin s Mayaseranou vzali a Arendie byla technicky sjednocena. Mezi Mimbraty a Asturijci bylo stále ještě spousta problémů, ale otevřené boje ustaly.

Po svatbě se králové začali loučit. Nakonec jsme byli všichni dost dlouho pryč ze svých domovů. Pol a já jsme jeli s Brandem na sever k arendskému trhu, kde jsme se rozloučili a zamířili k hranicím s Ulgy. „Vezmeš Gelana zpět do Aldurfordu?“ zeptal jsem se, když jsme ujeli pár mil.

„Ne, otče. Myslím, že by to nebyl nejlepší nápad. U Vo Mimbre nás vidělo plno algarských vojáků a někteří z nich byli jistě z Aldurfordu. Někdo by si to mohl dát dohromady. Myslím, že bychom měli začít někde úplně znova.“

„Máš něco konkrétního na mysli?“

„Asi půjdu zpět do Sendarie. Po Vo Mimbre by tam neměli být žádní Grolimové, kterých jsme se obávali.“

„To je na tobě, Pol,“ řekl jsem. „Gelan je v tvojí kompetenci a jakkoliv se rozhodneš, máš můj souhlas.“

„Děkuji ti, otče,“ řekla se značnou dávkou sarkasmu v hlase. „Ještě něco.“

„Ano?“

„Drž se stranou, Starý vlku. A tentokrát to myslím

vážně.“

„Jak myslíš, Pol.“ Neměl jsem to v úmyslu, ale radši jsem to řekl. Bylo to snazší než se s ní hádat.

část třetí

GARION

Vřesoviště
Dračnie
Země Trolů
Jorvksholm
Emlein
Alorn
ŠEREK
doly na železnou rudu
Val Alorn
Trollgard
Holberg
ŠERECKÝ ZÁLIV
Wicco
Trellheim
VĚTRNÉ MOŘE
Maelora
Eldrugsharen
SEVERNÍ OSTROV
ŠERECKÁ ÚŽINA
JIŽNÍ OSTROV
VELKÝ MAELSTROM
SENDARIE

Kapitola 18.

Skoro každý, kdo si říká historik, zná tu podivnou rozpolcenost duše. Každý z nich vás bude svatosvatě ujišťovat, že říká naprostou pravdu o tom, co se stalo, ale když se na to podíváte blíž, zjistíte, že každý historik je také vypravěč příběhů. A mně můžete věřit, že každý vypravěč si svůj příběh trochu přikrášluje. Připočtěte k tomu fakt, že každý z nás je ovlivněn politickými a teologickými předsudky, které ovlivňují vše, co napíše, a začnete si uvědomovat, že žádná událost nemůže být popsána zcela objektivně. To, co jsem vám právě vyprávěl o bitvě u Vo Mimbre, je víceméně pravda, ale úplné oddělení pravdy od fikce nechám na vás. Tím si člověk cvičí mysl.

Když se dostanete na kořen věci, zjistíte, že dohody, které jsme ve Vo Mimbre dosáhli, byly důležitější než bitva sama. Válka s Angaraky byla vyvrcholením určité řady událostí a „vyvrcholení" znamená zároveň i „konec". Dohody z Vo Mimbre načaly novou řadu událostí, takže jim můžeme říkat začátek.

Formální shrnutí dohod, které nám na závěr konference přečetl Gorim, bylo skutečně pouhým shrnutím. Skutečná podstata věci se skrývala v určitých článcích, které mimbratští písaři nezahlédli ani koutkem oka. Za ta léta jsem viděl mnoho absurdit, které se dostaly do různých zákonů či nějakých smluv jen proto, že tam napůl spící písař zapomněl opsat větu, nebo naopak přidal pár slov. Tyto dohody byly příliš důležité, než abych riskoval něco podobného. Články, které jsme chtěli utajit, obsahovaly způsob, jakým rivanský král vyzve národy do zbraně, jakým způsobem budou reagovat různá království a další organizační záležitosti. Musím přiznat, že přítomnost Branda, který zrovna porazil Toraka a ohromil tím celý svět, mi mnohé usnadnila. Ty věci musely být v dohodách ustanoveny, ale vysvětlování, proč tam musí být, by zabralo roky.

Byla to Polgara, která nadiktovala jednotlivé podrobnosti a odmítla jakékoliv opravy nebo změny. Mergona, tolnedranského vyslance, na konci čtení div neklepla pepka a nemohu vyloučit, že

totéž skutečně nepotkalo Ran Boruna.

„Tímto způsobem se bude odteďka postupovat," prohlásila a já si nebyl jist, zda je to nejlepší způsob, jak uvést jakýkoliv bod na mírové konferenci. „Od této chvíle se v budoucnu objeví tolnedranská princezna přesně v den svých šestnáctých narozenin ve svatebním úboru v sále rivanských králů. Bude tam čekat tři dny. Když se v průběhu těch tří dnů objeví rivanský král a požádá ji o ruku, bude svatba. Když ne, může se vrátit do Tolnedry, kde jí otec vybere ženicha, jakého bude chtít."

V tu chvíli začal Mergon se svými námitkami, ale Pol je všechny odmítla a Alornští králové ji podpořili a začali vyhrožovat invazí, vypálením měst, rozprášením tolnedranského obyvatelstva a dalšími extravagancemi. Rozhodl jsem se, že příští rok navštívím Ran Boruna a omluvím se mu za její chování. Přítomnost legií u Vo Mimbre v podstatě zvrátila průběh bitvy a Polgařino ultimátum vyznělo trochu neuctivě. Vím, že se řídila pokyny, ale její nediplomatický přístup takřka podsouval myšlenku, že je Tolnedra poražený nepřítel.

Když konference skončila, zamířili jsme s Pol na sever a k hranicím Ulgolandu jsme se dostali koncem léta. Tam nás už čekala skupinka do kožešin oblečených Algarů, které poslal Cho-Ram, aby nás doprovodili přes hory Ulgo. Nechtěl jsem ho urazit tím, že bych je odmítl, a tak jsme se ploužili přes hory s Algary místo toho, abychom to udělali jiným – mnohem rychlejším – způsobem. Neměli jsme moc naspěch, takže to tolik nebolelo.

Když jsme se dostali z hor na pláně Algarie, rozloučil jsem se s Pol. Ona zamířila s Algary do pevnosti a já zamířil na jih do Údolí. Cestou již dozrávalo v mé hlavě přesvědčení, že bych si po čtvrtstoletí mimo domov zasluhoval nějaké prázdniny.

Beldin měl ale jiný nápad. „Co bys řekl malému výletu do Mallorey?" zeptal se mne, když jsem dorazil domů.

„Když chceš slyšet pravdu, tak zrovna nejásám. Co je v Mallorey tak důležitého?"

„Ašabinské věštby, doufám. Myslel jsem, že bychom mohli jít do Ašaby a prohledat tam Torakův dům. Možná tam někde nechal ležet kopii Ašabinských věšteb a ta by se nám mohla hodit, nemyslíš? Zedar, Urvon a Ktačik to nenechají jen tak být, Belgarate. Pěkně jsme

jim to spočítali u Vo Mimbre a oni se nám to pokusí oplatit. Když budeme mít kopii těch věšteb, tak budeme vědět, co můžeme od nich čekat.“

„Ty mu přece můžeš prohledat dům i bez mojí pomoci, bratře,“ řekl jsem mu. „Nemám moc chuti se trmácet do opuštěného zámku v Karandeských horách.“

„Ty jsi líný, Belgarate.“

„To ti trvalo takovou dobu, než jsi na to přišel?“

„Tak ti to musím říct polopatě. Já tě potřebuju.“

„A proč?“

„Protože nedokážu číst starou angaračtinu.“

„Jak víš, že jsou v ní psány Ašabinské věštby?“

„Nevím to, ale tahle řeč je Torakovi nejbližší a taky proto, že byl takřka v deliriu, když k němu ten hlas přišel. Jestli jsou věštby psány ve staré angaračtině, tak mohou ležet třeba na stole a já je stejně nepoznám.“

„Já tě to mohu naučit číst, Beldine.“

„A Urvon se dostane do Ašaby první. Jestli chceme jít, tak musíme jít hned.“

Vzdychl jsem. Vypadalo to, že budu muset svoje prázdniny odložit.

„Slyšel jsem dobře, že tvoje srdce začalo bít v jiném rytmu?“

„Nehoň mě, Beldine. Nejdřív se potřebuju pár dní vyspat.“

„Staří lidé musí hodně spát, co?“

„Jen na chvilku odejdi, bratře. Zdržuješ mne od spánku.“

Nakonec jsem spal jenom dvanáct hodin. Možnost, že by se někde povalovaly Ašabinské věštby, mne vzrušovala natolik, že mi nedopřála dlouhý spánek. Vstal jsem, udělal jsem si snídani a zašel k Beldinově věži. „Tak pojďme,“ zvolal jsem.

Byl natolik chytrý, že si odpustil jakékoliv chytré poznámky. Přešli jsme k oknu jeho věže, proměnili se v ptáky a vyrazili. Letěli jsme severovýchodním směrem a brzo přeletěli Východní zlom do Mišrak ak Thullu. Thulldom byl zničen za války, ale ne naší zásluhou. Kal Torakovi Malloreánci zničili Thullům jejich města a vesnice a ti pak měli jednoduchou volbu, buď se přidat k armádě nebo hladovět. Ženy, děti a starci zůstali na pospas hladu v zemi bez domů a bez

jakýchkoliv zásob. Nikdy jsem neměl o Torakovi valné mínění, ale když jsem viděl, jaké utrpení způsobil Thullům, moje zášť ještě vzrostla.

Když jsme se dostali k pobřeží, zamířil Beldin na sever. Jestřábi a sokoli mají velký dolet, ale ne takový, abychom si troufli přeletět Východní moře na jeden zátah. Gar og Nadrak nebyl tak zničený jako Thulldom, ale podmínky tam také byly mizerné.

Letěli jsme na sever podle pobřeží Morinlandu a pak zamířili přes moře k Mallorey podél řetězu ostrůvků, které tvořily pozemský most. Potom vedla Beldinova cesta přes Barrens ke Karandským horám a od nich na jih do Ašaby.

Ašaba není město v pravém smyslu slova. Ve skutečnosti je to velký hrad, který v přilehlých lesích obklopují vesnice Karandů. Vesnice zde jsou proto, aby zásobovaly Grolimy, kteří žijí na hradě. Torak sám asi jíst nepotřeboval, ale Grolimové čas od času hlad dostali. Půda kolem hradu, stejně jako v Kthol Mišraku, byla mrtvá a neplodná, i ona odmítala Toraka.

Hrad v Ašabě byl vystavěn z černého čediče. Však to byla Torakova oblíbená barva. Stál na východní straně planiny, na které nerostlo nic jiného než ubohý lišejník a semtam nějaká muchomůrka a která byla ohraničena zvolna klesajícím útesem.

Celý hrad byl ohromujících rozměrů a ze všech možných i nemožných míst vyrůstaly k šedavému nebi nehezké, těžkopádné věže. Kolem celého hradu byla samozřejmě zeď. Byla to typická angarácká stavba a Angarakové stavěli zdi kolem všeho… i kolem prasečího chlívku. Nejjednodušší by bylo tu zeď přeletět, ale Beldin přistál ještě venku a to přímo před hlavní bránou. Podivil jsem se, ale přistál jsem vedle něj a oba jsme se vrátili do původní podoby.

„Co se děje?“

„Měli bychom to nejdřív prozkoumat, než se vydáme dovnitř. Torak tu mohl nechat nějaké překvapení.“

„To celkem dává smysl.“

Beldin se soustředil a jeho ošklivá tvář se zkřivila úsilím. „Nikdo není doma,“ oznámil po chvíli.

„Žádné známky po psech?“

„Podívej se sám. Porozhlédnu se kolem a mrknu, jestli na nás

nečekají nějaké pasti.“

Já také necítil vůbec nic. Uvnitř nebyly ani krysy. A pokud mohu soudit, tak tam nebyli snad ani brouci.

„Tak co?“ zeptal se Beldin.

„Vůbec nic. Našel jsi něco?“

„Ne. To místo je bezpečné.“ Postavil se proti bráně a já cítil, jak vyvolává svou Vůli a pak jí uvolňuje. Obrovská ocelová brána se s rachotem svalila.

„Proč jsi to udělal?“ divil jsem se.

„Jen mi tak napadlo, že bych tu po sobě moch něco nechat na památku,“ řekl starým wacitským slengem, který měl tak rád. „Starej spáleňák se tu může někdy objevit a já bych chtěl, aby mu bylo jasný, že sme se tu stavili.“

„Myslím, že se z tebe stává pomalu senila.“

„Možná. V tom se vyznáš líp ty. Pojďme dovnitř.“

Prošli jsme pobořenou bránou, přešli nádvoří a přišli k obrovským pokovovaným dveřím, na kterých byly leštěné, kovové masky. Bylo zjevné, že se Torak snaží udělat z každého domu, ve kterém žil, chrám.

„Buď mým hostem,“ prohlásil Beldin a ukázal na dveře.

„Nebuď směšný,“ zarazil jsem ho. Popadl jsem velké kovové držadlo a otevřel dveře.

Vstupní hala Torakova domu měla rozměry slavnostní síně normálního hradu a naproti dveřím stoupalo mohutné schodiště.

„Začnem tady dole?“ zeptal se Beldin.

„Ne. Pojďme nahoru a pak to pěkně vezmem dolů. Poznáš staré angarackés záznamy, když je uvidíš?“

„Snad jo. Vypadá to jako nějaký hmyz, ne?“

„Víceméně. Tak se rozdělíme. Podívej se do každé knihy, kterou najdeš. Ty co budeš schopen číst odlož a dávej stranou ty, o kterých si budeš myslet, že jsou psány ve staré angaračtině. Já je potom proberu.“

To místo bylo skutečně ohromné… myslím, že proto nebylo žádné opodstatnění. Mnoho místností nahoře nemělo vůbec žádný nábytek. Stejně by nám trvalo týdny všechno pořádně prohledat, protože hrad byl nejméně tak velký jako Anhegův palác ve Val

Alornu.

Ze začátku byl Beldin nadšený z každé knihy nebo svitku ve staré angaračtině, ale ukázalo se, že většina z nich byla kopiemi nebo fragmenty z Knihy Toraka. Většinu obyvatel Ašaby tvořili Grolimové a každý Grolim vlastní kopii Svaté knihy Angaraků. Poté, co se několikrát nadšeně přiřítil za mnou, mávaje nějakou knihou, jsem ho posadil a dal mu základní kurz staré angarackého abecedy. Potom byl alespoň schopen rozeznat kopie Knihy Toraka a vyřadit je z dalšího bádání.

Konečně jsme objevili ve druhém patře Torakovu knihovnu a tam jsme strávili většinu času. Je možné, že na univerzitě v Tol Honetu nebo Melcenu měli víc knih, ale určitě ne o moc.

Dvěma normálním smrtelníkům by prozkoumání takové hromady knih trvalo roky, ale my s Beldinem máme naštěstí ještě jiné možnosti, takže nemusíme každou knihu otevírat a prohlížet, i tak nám to chvilku zabralo.

Konečně jsme se dostali k poslední polici v rohu. Beldin pak pohlédl zpět na tisíce knih a dobrou čtvrthodinu nadával. „To je směšné!“ vrčel. „Přece to tu někde musí být,“

„Mohlo by to tu být,“ souhlasil jsem, „ale já myslím, že to nikdy nenajdeme. Nezapomeň, že tu s Torakem byl celou dobu Zedar a to je mistr v ukrývání věcí. Vše, co víme, je to, že jsou věštby ukryty v nějaké knize nebo dokonce různých knihách. Pěkně stránka v jedné a další stránka v druhé. Dokonce někde může být i celá kopie, ale já si myslím, že se nebude válet zrovna na očích. Může být schovaná někde pod podlahou nebo ve zdi, kde už jsme prošli. Myslím, že tady moc nepořídíme, bratře. Můžeme prozkoumat přízemí, ale já bych řekl, že je to jen ztráta času. Jestli je tu nějaká kopie a schoval ji Zedar, tak ji nenajdeme. Zná nás oba příliš dobře, aby dokázal vytušit naše kroky a předejít jim.“

„Asi máš, Belgarate, pravdu,“ souhlasil nabroušeně. „Vykašleme se na přízemí a půjdem domů. Tohle místo smrdí a já potřebuj u čerstvý vzduch.“

Tak jsme přestali s hledáním a vydali se domů. Zatím jsme měli naše vlastní proroctví a museli jsme se obejít bez pomoci těch Torakových.

Vzal jsem si volno, jak jsem si slíbil, ale asi tak po měsíci jsem se začal nudit. Vydal jsem se do Sendarie, našel Pol a řekl jí o naší výpravě do Ašaby. Usadila se, v Seline v severní Sendarii a Gelane se vyučil bednářem. Většinu času strávil vyráběním beček a když měl čas, tak si vyrážel do okolí s dcerou místního kováře.

„Jsi si jistá, že je to ta pravá?“ zeptal jsem se Pol.

Vzdychla. „Ano, otče,“ odpověděla s útrpností v hlase.

„Jak to můžeš vědět, Pol? V Mrinském ani Darinském kodexu není o těch děvčatech nic napsáno… alespoň jsem to nečetl.“

„Dostávám svoje instrukce, otče.“

Dalších pár let jsem cestoval po západních královstvích, abych se poohlédl po vybraných rodinách, o které jsem se zajímat už po staletí. Angarácká invaze do Algarie, která s sebou přinesla vybití prakticky všeho hovězího dobytka, uvrhla západní království na pokraj ekonomické zkázy. Trvalo generace, než se vše zase srovnalo. Tolnedřané byli zoufalí, ale vždy praktičtí Sendařané si věděli rady a vrhli se na chov prasat, což bylo alespoň částečné řešení krize. Já osobně si myslím, že vepřové má před hovězím dokonce jisté výhody. Například tu, že je můžete udit. Možná by to šlo i s hovězím, ale Algarové se o to nikdy nesnažili. Snad proto, že nemají v Algarii dostatek stromů. Sendařané takové problémy neměli, a tak bylo při tolnedranských silnicích možno najít hostince s uzeným nebo šunkou a klobáskami.

Navštívil jsem Arendii, kde vládla podivně nervózní atmosféra, zašel do Tol Honetu a omluvil se Ran Borunovi a generálu Cerranovi za nevhodné chování Pol. Do Vo Mandoru jsem se dostal na podzim 4877 a strávil tam příjemnou zimu se svým přítelem baronem. Měl jsem ho opravdu rád. Měl velice zemitý způsob humoru, který je v Arendii tak vzácný, a taky moc znamenitou kuchyni. Za tu návštěvu jsem přibral pěkných pár kilogramů.

Na jaře se objevil host z Asturie, baron Wildantor. Přátelství těch dvou mužů, které vzniklo za bitvy u Vo Mimbre, se ještě prohloubilo, že byli jako dva bratři. Příchod chlapeckého, rudovlasého Wildantora změnil návštěvu v jednu velkou oslavu a já se cítil skutečně znamenitě. V tomto rozpoložení mne také zastihl Beldin.

Jednou večer jsem seděl na posteli ve své ložnici ve třetím patře,

když se v okně objevil známý jestřáb a proměnil se v mého ošklivého bratra. „Všude jsem tě hledal," vydechl.

„Jsem tady už půl roku. Stalo se něco?"

„Akorát jsem zjistil, kam Zedar ukryl Torakovo tělo."

„Akorát? To je přece úžasné, Beldine. Kde je?"

„V jižním Kthol Murgosu… asi padesát mil jižně od Rak Ktholu. Je tam v horách jeskyně, kam ho Zedar dal."

„Tak blízko Ktačikovi? Je snad blázen?"

„Samozřejmě, že je blázen. A vždycky byl. Ale Ktačik neví, že tam je."

„Ktačik je Grolim, Beldine. Může vytušit Zedarovu přítomnost."

„Ne, nemůže. Zedar používá pár triků, které *jsi ho ty naučil,* než se od nás odtrhl. Proto je taky Zedar tak nebezpečný. Je jediným z nás, kdo dostával instrukce od dvou bohů."

„Jak jsi ho tedy našel?"

„Měl jsem štěstí. Vyšel z jeskyně pro dřevo a já zrovna letěl okolo."

„Jsi si jist, že je Torak uvnitř?"

„Samozřejmě, Belgarate! Byl jsem uvnitř, abych se přesvědčil."

„Co jsi udělal?"

„Jen se nerozčiluj. Zedar neví, že jsem tam byl. Byl dokonce tak hodný, že mne tam sám donesl."

„Jak jsi to zařídil?"

Zakřenil se. „Proměnil jsem se v blechu. To je opravdu něco! Nevěřil bys, co takové zmenšení udělá s tvými vnitřnostmi. No… Zedar teď není zrovna nejčistší, je pokousán od blech a má dokonce vši. Zatímco sbíral dříví, skočil jsem mu do vlasů. Vzal mne dovnitř a tam jsem viděl Toraka, jak leží na ploché skále a je celý obložený ledem. Zedar mu zase nasadil na tvář masku… zřejmě se mu z pohledu na jeho tvář dělá stejně špatně jako všem ostatním. Zůstal jsem tam, dokud Zedar neusnul. Pak jsem ho párkrát kousnul a vyskákal z jeskyně."

Najednou jsem se rozesmál. Nemohl jsem si pomoct.

„Co je ti k smíchu?"

„Tys ho kousnul?"

„Za těch okolností to bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat. Nebyl

jsem dost velký, abych mu mohl poškodit mozek. Ale hlava ho bude chvíli svědit. Čas od času se v těch horách stavím, abych se přesvědčil, že tam stále je. Víš, že se Mallorea rozpadla na malé kousky?“

„Cože?“

„Když se tam doneslo, že se Torak nevrátí, celý kontinent zachvátila vlna nezávislosti. V Mal Zethu je zase jeden ze starých vládců, které Torak vypudil. Moc mu to vládnutí asi stejně nejde. Má ale vnuka… myslím, že se jmenuje Korzet… a starý vládce doufá, že on se stane sjednotitelem Mallorey. Chtěl jsem tomu spratkovi zakroutit krkem, ale Mistr mi to velice tvrdě rozmluvil. Asi se má v tom rodě narodit někdo důležitý. To je, Belgarate, asi tak všechno. Řekni to Pol a dvojčatům. Já se zase vydám do Kthol Murgosu. Možná si ještě zařádím na Zedarově hlavě.“ Zase se proměnil v ptáka a zmizel.

Příštího rána jsem se omluvil svým hostitelům a vyrazil na sever do Seline, abych řekl o novinkách Pol. Neušel jsem ani pět mil, když jsem zaslechl dusot kopyt. Byl jsem dost překvapen, když jsem zjistil, že jezdcem je generál Cerran.

„Belgarate!“ křičel už z dálky. „Dík Nedrovi, že jsem tě ještě chytil, než jsi mi zmizel někde v asturijském lese. Ran Borune tě žádá, aby ses vrátil do Tol Honethu!“

„To už nemáte žádné kurýry, Cerrane?“ zeptal jsem se trochu překvapen, že tolnedranský generál v nejlepších letech zastává roli poslíčka.

„Je to citlivá záležitost, starý příteli. V Tol Honethu se děje něco, na co by tě bylo potřeba. Vládce dokonce ani nechce, abys přišel do paláce. Mám tě dopravit na určité místo a tam tě ponechat o samotě. Jeho výsost si myslí, že je to jedna z těch věcí, kterým normální Tolnedřan nerozumí, ale ty bys mohl.“

„Skutečně jsi podnítil mou zvědavost, Cerrane. Můžeš mi říct nějaké podrobnosti?“

„V rodině Honethitů se objevil jeden pořádný darebák.“

„Myslel jsem, že jsou takoví všichni.“

„Tenhle je takový, že se ho zřekla i vlastní rodina. Jsou jisté věci, které nejdou pod vousy ani Honethitům, ale tenhle chlápek – jmenuje

se Olgon – udělá za peníze všechno. Svoje kšefty provozuje v jedné hospodě, kde se často scházejí kapsáři a námezdní vrahové. Chceme ho mít pod dohledem a tak se mezi návštěvníky vždy přimíchají i naši agenti. Jsme si skoro jisti, že tam má svoje lidi i drasnijský vyslanec.“

„Asi jste na něco kápli, ne?“

„To je pravda. Abych to vzal zkrátka. Před několika týdny toho Olgona navštívil nějaký Nyissan, který mu řekl, že jeho šéf by mu zaplatil hodně peněz za to, když zjistí, kde jsi… a ještě víc za to, kde je Pol.“

„Pol není v Tolnedře.“

„Byli jsme si tím také skoro jisti, ale Olgon najal lidi, aby prošmejdili západní království a ti mají známé mezi všemi vyvrheli na téhle straně světa.“

„Proč by nás měl nějaký Nyissan hledat?“

„Ten šéf není Nyissan. Jeden z našich agentů byl dost blízko, aby zaslechl, když ten Nyissan říkal Olgonovi jeho jméno. Ten chlap, co vás hledá je Murgo jménem Ašarak.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„To je falešné jméno. Naše tajná služba má o tomhle Murgovi dost bohatý záznam. Používá asi půltucet jmen, ale před nějakými dvaceti lety si říkal Chamdar. Říká ti něco tohle jméno?“

Chvíli jsem na něj zíral a potom jsem otočil koně a rychle zamířil na jih k Tol Honethu.

Kapitola 19.

Málem jsme s generálem Cerranem zničili naše koně, jak jsme se hnali do Tol Honethu. Jsem si jist, že si Cerran myslel, že jsem blázen, ale když jsem mu řekl něco o Ktačikově služebníkovi, leccos pochopil. Když jsme se dostali do Tol Honetu, okamžitě jsem zamířil na drasnijskou ambasádu. Tajná služba Ran Boruna byla asi dobrá, ale nic se nevyrovná Rhodarově. Drasnijský vyslanec byl obtloustlý chlapík jménem Kheral, který nevypadal příliš překvapeně, když jsem se u něj v doprovodu prýmkované služby objevil. „Myslel jsem si, že by ses tu mohl zastavit, Věčný," řekl mi.

„Přejděme k věci, Kherale," uťal jsem jeho uvítací tirády. „Co mi můžeš říct o Murgovi jménem Ašarak?"

Kheral se natáhl v křesle a spojil si ruce na břiše. „Před válkou byl tady v Tolnedře docela aktivní, Belgarate. Všechny ty normální věci… špionáž, uplácení vládních úředníků a podobně. Tenkrát tady pobíhalo aspoň tucet Murgů. Rutinně jsme je sledovali, ale tenhle Ašarak nijak nevybočoval z řady."

„Nesnažil se ho kontaktovat váš nadřízený úřad v Boktoru?"

„Zjevně ne. Ašarakovo jméno bylo v našich zprávách, ale smícháno s ostatními jmény murgských špiónů, takže asi nevyvolalo žádnou zvláštní pozornost. Potom Kal Torak napadl Drasnii a úřad v Boktoru se musel narychlo stěhovat. Založili kancelář v Rivě, ale všechny svazky byly přeházeny. Tím se snad dá vysvětlit, že zprávy o něm doposud nevyvolaly žádnou odezvu, Murgové jako agenti byli zde v Tolnedře aktivní i po zavření Jižní karavanní cesty, ale když začalo s válkou přituhovat, tak opustili zem."

„To můžeme být rádi," poznamenal Cerran.

„Ani ne, generále,“ nesouhlasil Kheral. „Murgové jsou snadno rozeznatelní. Ktačik teď místo nich používá Dagaše, a to dá mnohem víc práce je odhalit. Přesto se nám podařilo jednoho z nich před měsíci objevit, a tak jsem na něj nasadil svoje lidi. Asi tak před dvěma týdny hovořil tenhle Dagaš s někým, kdo vypadal jako Sendar, ale asi ve skutečnosti nebyl. Jeden z mých agentů byl dost blízko, aby zaslechl, že hovořili o nějakých rozkazech od Murga Ašaraka. Poslal jsem o tom zprávu do našeho přechodného velitelství v Rivě a úředník, který byl trochu pozornější než jeho předchůdce našel starší záznam. Zkontroloval záznamy, které máme o Ašarakovi a z nich se dostal k tomu, že se asi jedná o Chamdara. Šéf mne na to upozornil a já zařídil, aby se ty informace dostaly k Ran Borunovým špiónům. Věděl jsem, že jsi, Belgarate, nedávno navštívil palác a napadlo mne, že by vládce mohl vědět, kde jsi. Napadlo mne, že by bylo snazší – a levnější – nechat jeho lidi, aby tě našli.“

Cerran se podíval se zájmem na Kherala. „Mám takový zvláštní pocit, že jsi muž více tváří, Kherale,“ řekl.

„To jsi nevěděl, Cerrane?“ zeptal jsem se. „Každý drasnijský vyslanec je zároveň příslušníkem tajné služby.“

Kheral se zašklebil. „Ale to je z důvodu rozpočtu, generále,“ vysvětloval. „Král Rhodar je velmi šetrný člověk a tímto způsobem platí místo dvou platů jen jeden. Úspory časem docela narostou.“

Cerran se usmíval. „Typicky drasnijské,“ mumlal si.

„Jak do toho všeho zapadá ten Honethitský odpadlík Olgon, Kherale?“ zeptal jsem se.

„Zrovna jsem se k tomu chtěl dostat, Věčný. Ten Dagaši, co ho sledujeme, se najednou začal strojit jako Nyissánec… oholil si hlavu, začal se oblékat do hedvábí a tak podobně. Začal se objevovat v té samé hospodě co Olgon. Mám na Olgonovi pověšených pár agentů a jsem si jist, že i tolnedranská tajná služba. Tohle byl právě ten tak zvaný Nyissánec, který se Olgona vyptával na tebe a paní Polgaru.“

Vstal jsem. „Možná bych se měl vypravit do té hospody a podívat se na Olgona. Kde to najdu?“

„Na jižním konci ostrova,“ řekl mi Cerran. „Ale bylo by to rozumné? Jsi tu docela známá postava a já jsem si jist, že tě pozná i ten Ašarakův Dagaši.“

„Umím se změnit, Cerrane,“ ujistil jsem ho. „Nikdo mne nepozná.“ Pohlédl jsem mu přímo do tváře. „Asi nechceš vidět, jak to dělám, nebo ano?“

Zatvářil se rozpačitě. „Ne. Asi ne.“

„Myslel jsem si to. Kherale, půjč mi jednoho ze svých lidí, aby mi ukázal, kde to je. Vy dva počkejte tady. Já se za chvíli vrátím.“

Když vstoupíte do Tol Honethu, získáte pocit, že je složen ze samých krásných domů a vládních budov, ale není tomu tak. Jako všechna velká města, má i Tol Honeth svou odvrácenou tvář. Hospoda, do které mne Kheralův špión zavedl, byla nepochybně zaplivaná špeluňka, která měla nade dveřmi znak hroznů. Mám pocit, že všechny hospody na západě mají stejný znak nade dveřmi. Ve chvíli, kdy jsme docházeli k hospodě, slunce zrovna zapadlo. Špión mi hospodu ukázal a pokračoval v cestě dolů ulicí. Ustoupil jsem trochu do stínu a vytvořil si v mysli obraz vysokého, trochu sehnutého chlápka, oblečeného v hadrech a pak se v něj proměnil. Pak jsem přešel ulici a vstoupil do hospody. Sedl jsem si na lavici u jednoho ze stolů a zvučně zvolal: „Dal bych si pivo!“

„Nejdřív chci vidět prachy,“ prohlásil znuděným hlasem hospodský.

Vyndal jsem na stůl pár drobných. Hospodský si vzal jednu minci a přinesl mi korbel dost špatného piva.

Rozhlédl jsem se kolem. Olgona nebylo možné přehlédnout. Byl to zdaleka nejlépe oblečený muž v hospodě a ve tváři měl ten přezíravý výraz, s jakým se rodí všichni Honethité. Seděl na lavici u zdí obklopen různými zloději a hrdlořezy, Ve tváři měl vepsánu únavu, která se získá po letech hýření. „Všechno, co musíš udělat je to, že řekneš, žes ji viděl na ulici, Stragu,“ vysvětloval trpělivě divoce vyhlížejícímu chlapíkovi s nafialovělou jizvou na tváři.

„A k čemu to bude dobrý?“ divil se Strag.

„Jestli nedostane aspoň nějaké informace, že je stále v Tol Honethu, tak vezme prachy do Tol Borune… nebo dokonce do Arendie. A přijdeme zkrátka všichni.“

„Nevím jak ty, Olgone,“ odporoval Strag, „ale já si svou kůži docela cením. Nebudu lhát tomu Dagašimu a pak si od něj brát peníze.“

„Jsi zbabělec, Stragu,“ zaútočil Olgon.

„Možná že jsem, ale jsem naživu. Já už viděl, co udělali Dagaši lidem, co se jim pletli do cesty. Sežeň si na tu lež někoho jinýho… nebo mu to řekni sám.“

Olgou zafrkal. „Dobře,“ otočil se k ostatním. „Chce si někdo vydělat stříbrňák?“

Žádného zájemce nenašel. Zřejmě byla v jeho okolí pověst Dagašů dobře známa.

Olgon se rozhlédl po svých spolustolovnících a pak nechal dalších pokusů. To, co jsem zaslechl, mi ukázalo dost o jeho charakteru. Nikdy nepochopím, jak by mohl ten Dagaši důvěřovat něčemu, co mu řekne takový darebák.

Asi o deset minut později jsem s odporem popíjel zteplalé, vodnaté pivo, když se otevřely dveře a do hospody vstoupil muž s vyholenou hlavou, oblečený v nyissanské, hedvábné róbě. Šel rovnou k Olgonovu stolu. „Máš pro mě něco?“ zeptal se ostře.

„Poslal jsem spoustu lidí, aby je hledali,“ odpověděl Olgon poněkud vyhýbavě. „Stojí mě to plno peněz, Saressi. Nemohl bych dostat nějakou zálohu?“

„Ašarak neplatí dopředu, Olgone,“ odpověděl s úšklebkem muž v hedvábné róbě. „Platí až při dodání.“

Olgon něco zahuhlal a příchozí se naklonil přes stůl. „Co jsi říkal?“ zeptal se. Jak se naklonil, viděl jsem, že má pod róbou na zádech připevněný malý trojúhelníkový předmět.

„Řekl jsem, že ten tvůj Ašarak je pěkná držgrešle,“ odpověděl Olgon.

„Řeknu mu to,“ zasmál se Saress. „Jsem si jist, že ho to potěší.“

„Nechci všechno, Saressi,“ řekl Olgon pokorněji. „Potřebuju si ale pokrýt vlastní výdaje.“

„Dívej se na své výdaje jako na investici, Olgone. Jestli najdeš tu ženu, co hledá, tak z tebe Ašarak udělá boháče. Když ne, tak prostě zůstaneš chudý.“

Něco mi tu nehrálo. Byli příliš nápadní. Věděl jsem, že moje přestrojení je dokonalé, ale Olgon nebo ten chlapík v nyissanské róbě mohli poznat některého z tolnedranských nebo drasnijských agentů a hráli to, aby je o něčem přesvědčili. V tu chvíli jsem se na celou

záležitost začal dívat s podezřením. Počkal jsem několik minut, pak jsem vstal a vylil obsah, korbelu na podlahu. „Už toho svinstva bylo dost," oznámil jsem hlasitě. „Když se budu chtít napít vody, tak si zajdu do přístavu a budu to mít zadarmo." Pak jsem vyšel ven. Zůstal jsem v přestrojení, dokud jsem si nebyl jist, že mě nikdo nesleduje, Pak jsem zalezl do stínu, vrátil se do své podoby a šel zpět na drasnijskou ambasádu.

„Viděl někdo z tvých lidí Ašaraka?" zeptal jsem se Kherala.

„Zatím ne, Věčný," odpověděl vyslanec. „Snažili jsme se sledovat toho Dagaše k jeho zaměstnavateli, ale podařilo se mu nás setřást."

„To mě nepřekvapuje. Ten Dagaši není žádný zelenáč. Nosí s sebou zmijí uštknutí. Naklonil se přes stůl, takže jsem to jasně viděl pod jeho oděvem."

Kheral hvízdl.

„Co je to hadí uštknutí?" zeptal se Cerran.

„Trojúhelníkovitý vrhací nůž," odpověděl Kheral. Je dlouhý asi patnáct centimetrů a je ostrý jako břitva. Špičky jsou obvykle napuštěny jedem. Používají je pouze elitní Dagašové."

„To mi moc nehraje," namítl jsem. „Tihle skutečně dobří Dagašové jsou pěkně drazí. Proč by Ašarak platil takové peníze, aby si tu najal poslíčka? Začínám čuchat nějakou levotu. Někdo platí pěkný prachy za to, abychom si mysleli, že je Ašarak tady v Tol Honethu. Dokud ho ale někdo skutečně nezahlédne, tak o tom nebudu přesvědčen."

„Proč by si Ašarak přidělával starosti a platil peníze za něco takového?" ptal se překvapeně Cerran.

„Asi proto, abychom si mysleli, že je tady a on je zatím někde úplně jinde," odpověděl jsem. Nevyslovil jsem to nahlas, ale byl jsem si skoro jist, že vím, kde je. „Nu, tuhle hru mohou hrát dva. Já hledám Chamdara a on hledá někoho jiného. Myslím, že to dokážu sehrát tak, že se vrátí do Tol Honethu a bude to nerozhodně."

„Co chceš dělat, Věčný?" zeptal se mne Kheral.

„Chamdar najal lidi, aby hledali Polgaru. Já se postarám o to, aby věřil, že ji našli… a to dokonce víckrát za den a ještě k tomu tady v Tol Honetu. Pojďme do paláce. Potřebuju si promluvit s Ran Borunem."

Všichni tři jsme zamířili k paláci a téměř okamžitě byli vpuštěni do soukromých komnat Ran Boruna.

„Dobrý večer, pánové,“ pozdravil nás panovník a vstával z lehátka, na kterém ležel. „Copak máte na srdci?“

„Potřebuju laskavost, Excelence,“ řekl jsem.

„Samozřejmě.“

„Ten Chamdar, o kterém jste slyšel, je grolimský kněz, který dělá spoustu špinavé práce za Ktačika.“

Oči vládce se zúžily. „Pak je ještě mnohem důležitější, než jsme si mysleli. Co ale dělá v Tolnedře? Myslel jsem, že to, co se stalo u Vo Mimbre, Grolimy kompletně demoralizovalo.“

„To asi ano, ale Chamdar není obyčejný Grolim. Ktačik s ním kdysi uzavřel smlouvu a povýšil ho a Chamdar je jako slídící pes. Moje dcera chrání něco velmi důležitého a Chamdar se ji už roky snaží najít. Je tím tak posedlý, že si nejsem jist, zda vůbec zaznamenal bitvu u Vo Mimbre.“

„Tak proč hledá tady? Vždyť tvoje dcera není v Tolnedře, nebo snad ano?“

„Teď ne, ale já myslím, že tu není ani Chamdar. Tahle záležitost s Olgonem je jenom zastírací manévr, abych si myslel, že tu je. On prostě chce, abych zaměřil svou pozornost na Tol Honeth. Teď je čas, abych ho sem přilákal, protože tady mi ho může Kheral ohlídat.“

„Jak to chceš zařídit?“

„Kheralovi lidé pustí nějaké falešné informace Olgonovi. Byl bych rád, kdyby tvoji agenti udělali to samé. Řekni jim ale, aby byli opatrní. Chamdar teď nepoužívá Murgy, ale Dagaše. Murgové nejsou příliš chytří a navíc je lze v davu rozeznat. Dagaši jsou velmi chytří a prakticky je nelze rozeznat.“

„Kdo jsou ti Dagaši?“

„Jsou to členové polonáboženského řádu z Aragského vojenského okrsku v severozápadním Kthol Murgosu. Jsou to hlavně námezdní vrahové, ale také jsou dobří špióni. Mohou způsobit dost potíží, protože nevypadají jako Murgové.“

„Jak to dokázali?“

„Mísením ras. Nyissánci jim prodávají otrokyně z celého světa a synové těchto otrokyň jsou pak vychováváni v oddanosti řádu. Jsou

oddáni starším a jsou velmi nebezpeční. Teď se dostávám k té laskavosti, o kterou tě chci požádat.“

„Co pro tebe mohu udělat, starý příteli?“

„Chtěl bych, aby se do módy dostal jistý dámský účes.“

Zamrkal. „Co tak náhlá změna tématu?“

„Žádná změna tématu. Ty jsi se setkal s mou dcerou. Snad budeš souhlasit s tím, že nevypadá tuctově.“

„O tom není sporu.“

„Čeho si na ní všimneš první?“

„Toho bílého pramínku ve vlasech.“

„Přesně.“

Najednou se zašklebil. „Ty jsi ale liška mazaná Belgarate,“ řekl uznale. „Ty chceš, aby se po Tol Honethu začaly procházet kopie Polgary, co?“

„Pro začátek ano. Chci, aby se Chamdar přihnal zpět do Tol Honethu a chvíli tu pobyl. Pak to trochu rozšíříme. Chtěl bych, aby se PseudoPolgary začaly objevovat na různých místech. Začneme v Tol Honethu.“

„Když chce Polgara zůstat nepozorována, proč si neobarví vlasy?“

„Zkoušela to, ale nějak to nejde. Barvy na tom bílém pramínku nedrží a při mytí se vždy smyjí. A to si Polgara myje vlasy alespoň jednou denně. Protože nemohu zařídit, aby vypadala jako ostatní ženy, tak se mohu pokusit, aby ostatní ženy na západě vypadaly jako ona. Protože je Tol Honeth centrem módy západu, tak jsem si jist, že do půl roku budou nosit bílou loknu ženy ve všech západních královstvích. Na začátek tak dostanu Chamdara do Tol Honethu a potom se začne štvát po všech královstvích. Doufám, že se mi tímto malým trikem podaří zabavit Chamdara na několik let. Bude muset cestovat od Morinlandu až po Nyissu. Aby to pro něj bylo ještě horší, mohu tě ujistit, že si Dagaši za všechno nechají zaplatit. Chamdar bude platit za každý falešný poplach. Když nic jiného, tak ho zničím finančně.“

Zůstal jsem asi měsíc v Tol Honethu a sledoval, jak se ta móda ujme. Nijak jsem ale nechtěl prozradit, že tu jsem. Kdyby Chamdarovi agenti hlásili, že jsem v Tol Honethu, bylo by dost nepravděpodobné,

že je tu i Pol. Nerad přiznávám, že mě to s těmi vlasy prvně napadlo, když jsem slyšel mluvit Olgona s tím divoce vyhlížejícím Stragem. Ale já to vylepšil. Vždycky aspoň trochu přikrášlím nápady jiných lidí. Někdy se tomu říká umění a jindy plagiátorství.

V té době jsem se také rozhodl pro převlek, který mne provázel nějakých pět set let. Stal jsem se vypravěčem. Vypravěči byli v dobách před rozšířením literatury všude vítáni a v té době literatura skutečně příliš rozšířena nebyla.

Lidé, kteří mne za těch pět set let potkali, soudili, že můj zanedbaný vzhled je výsledkem celkové nedbalosti o sebe sama, ale nic nebylo vzdálenější pravdě než tato úvaha. Strávil jsem nad návrhem svého kostýmu pěknou řádku chvil a ušil mi ho nejlepší krejčí v Tol Honethu. Moje šaty sice vypadaly, jako by se měly zrovna rozpadnout, ale to bylo jen zdání, protože ve skutečnosti byly prakticky nezničitelné. Roztřepení na kolenou je čistě kosmetická úprava, protože pod nimi nejsou žádné díry. Roztřepení bylo na různých místech uděláno ještě před prvním oblečením. Provaz, kterým jsem se pásal, byl uměleckým dílem a kápě mi dodávala nezaměnitelný vzhled a zároveň mne dobře chránila. Přidal jsem k tomu ještě šedý rivanský plášť a vak na nezbytné předměty. Celý den jsem se dohadoval s ševcem o botách. Vůbec nemohl pochopit, proč nechci, aby byly do páru. Byly to velmi dobře udělané boty, ale vypadaly, jako bych je našel na smetišti. Celý můj kostým mi dodával vzhled vagabunda a za těch pět set let se prakticky nezměnil.

Opustil jsem Tol Honeth po svých. Ubohý vypravěč si za prvé asi koně nemůže dovolit a za druhé kůň je na obtíž, když má člověk k dispozici jiné možnosti transportu.

Nedělal bych z toho takovou vědu, ale chci uvést na pravou míru široce zakořeněný omyl. Navzdory tomu, co si o mně lidé myslí, nejsem žádný špindíra. Moje šaty tak vypadají, protože chci, aby tak vypadaly.

Překvapuje vás zjištění, že ve skutečnosti nejsem žádný tulák? Život je plný zklamání.

Cestou na sever jsem se zastavil ve Vo Mimbre a byl jsem

překvapen, že královna Mayaserana okamžitě pochopila můj záměr. Někdy máme sklony podceňovat Arendy. Je snadné je označit za hlupáky, ale není to pravda. Jejich problém netkví v hlouposti, ale v zanícení. Jsou to velice emocionální lidé, a to někdy zastiňuje jejich soudnost. Mayaserana pochopila můj záměr stejně rychle jako Ran Borune a ještě před západem slunce měla na hlavě bílou loknu. Byl jsem velmi spokojen s tím, že všechny tmavovlasé dvorní dámy ji spěchaly napodobit. Pokud si dobře vzpomínám, tak ta móda vyvolala hodně zármutku mezi blondýnkami.

Cestou na sever jsem objevil něco o ženské povaze. Ať jsem zastavil ve městě, na vesnici nebo na farmě, všude se mne dříve či později začaly ženy vyptávat na poslední módu u dvora. Jak jsou dlouhé sukně, jaké barvy letí a jak se dámy češou.

Samozřejmě mi to velmi vyhovovalo. Nechával jsem za sebou ženy s bílými loknami asi jako šerecká loď brázdu v moři za příznivého větru.

Pečlivě jsem se vyhýbal rodinám., které jsem staletí vychovával a opatroval. Napadlo mne, že by mohl Chamdar být tak mazaný, že by se pokusil zkřížit plány udávané v Mrinském kodexu tím, že by zabil některé z klíčových osob. Nejdůležitější ovšem zůstávalo chránit Gelana, a proto jsem se vyhnul Seline tak daleko, jakoby tam řádil mor.

Ukázalo se ale, že Gelanovi nehrozí nebezpečí fyzického rázu jako spíš psychického.

Byl jsem zrovna v Medalii ve střední Sendarii, kde jsem vyprávěl historky a radil dámám v poslední módě. Spával jsem ve stájích za městem. Byl jsem tam asi týden, když mne uprostřed noci vzbudil Polin hlas.

„Otče, potřebuju tě.“

„Co se děje?“

„Máme tady problém. Měl by ses sem doslat, co nejdřív to půjde.“

„Co je?“

„Řeknu ti to, až tu budeš. Někdo by mohl poslouchat. Změň svůj vzhled.“ A hlas byl pryč.

Asi bych se měl zmínit o tom, že pokud Pol neztratí nervy, je tou nejklidnější osobou na světě. Skoro nic ji nerozhází, ale tentokrát zněl

její hlas skutečně vzrušeně. Vyskočil jsem, vytřepal slámu z pláště a okamžitě opustil Medalii.

Před svítáním jsem byl u Seline. Probral jsem si v hlavě sbírku svých převleků a změnil se v plešatého muže. Pak jsem se vydal k dílně, kde vyráběl Gelane svoje sudy.

Polgara venku zarputile drhla schody, přestože bylo časné ráno. „Kde jsi byl?“ vyptávala se, když jsem k ní dorazil. Nějak vždycky odhalí moje přestrojení.

„Uklidnise, Pol. Co se děje?“

„Pojď dovnitř.“ Vedla mne do dílny. „Gelane ještě spí,“ šeptala. „Chci ti něco ukázat.“ Vedla mne dozadu, kde byla skládka dřeva. Otevřela dveře a ukázala mi kožešinovou tuniku. Srdce mi spadlo do kalhot.

Ta tunika byla vyrobená z medvědí kůže.

„Jak dlouho to už trvá?“ šeptal jsem.

„Nevím to jistě, otče. Gelane byl posledních šest měsíců odměřený a zamlklý. Myslela jsem, že má problémy s Enallou.“

„To je jeho žena?“

Přikývla a vrátila tuniku zpět. „Pojďme ven,“ šeptala. „Nechci, aby nás tu našel.“

Vyšli jsme na ulici a zamířili k rohu. „Gelanova matka byla poslední dobou nemocná, tak jsem se jí musela trochu víc věnovat. Teď už se dala trochu dohromady, tak jsem ho mohla včera sledovat, kam jde. Sešel do dílny a strčil si tuniku do vaku. Potom zamířil k jezeru a podél něj došel k háji asi míli východně od města. Tam už sedělo asi tucet Alornů kolem ohně. Všichni měli na sobě medvědí kožešiny. Gelane si taky oblékl kůži a připojil se k nim. Je zřejmé, že se stal členem medvědího kultu.“

Začal jsem nadávat.

„To nepomůže, otče,“ napomenula mne Pol. „Co budeme dělat?“

„Nevím. Kdo to včera řídil?“

„Objevil se tam nějaký vousáč, oblečený v róbě jako Belarův kněz, a ten mluvil nejvíc.“

„Říkal něco podstatného?“

„Ani ne. Opakoval dobře známé slogany jako 'Aloria je jedna, proklety budou děti dračího boha, Belar nás řídí, ' a tak dokola.“

„Pol, měla jsi na Gelana dohlédnout. Jak jsi to mohla dopustit?“

„Vůbec jsem to nečekala. Vždycky byl tak rozumný.“

„Je ten kněz nějak ve spojení se zdejším alornským kostelem?“

„Ne. Pokud mohu soudit, tak vůbec není ze Seline.“

„Jak vypadá?“

„Je docela statný, ale to může dělat ta róba. Neviděla jsem mu moc do tváře. Má vousy skoro až pod oči.“

„Je světlovlasý? Chci říct, jestli vypadá jako obyčejný Alorn?“

„Ne, je černovlasý. Má vlasy a vousy černé jako uhel.“

„To nemusí nic znamenat. Plno Drasnijců a Algarů má černé vlasy. Chodí tam Gelane často?“

„Skoro každý večer.“

„Tak se tam s ním dneska vypravím. Radši se nebudu ukazovat v dílně, aby nepojal nějaké podezření. Členové kultu jsou podezíraví a on by se pak mohl rozhodnout, že tam zrovna dneska nepůjde.“

Potuloval jsem se celý den po Seline, oči a uši otevřené, ale pusu zavřenou. Věděl jsem už, co hledám a to pak není příliš těžké. Členové medvědího kultu, stejně jako většina hlupáků, co mají nějaké tajemství, přehánějí svou opatrnost. Stále šilhají kolem a sem tam pokukují přes rameno.

Na celé záležitosti mne nejvíc trápila skutečnost, že se medvědí kult uchytil i v Sendarii. Vždycky jsem si myslel, že Sendařané, ať už jakéhokoliv původu, jsou natolik rozumní, že nepodlehnou takovému fanatismu.

Jakmile se začalo smrákat, ochomýtal jsem se kolem Gelanovy dílny a krátce po soumraku jsem se dočkal. S pytlem pod ramenem zamířil k jezeru. Já se vydal na opačnou stranu. Věděl jsem, kam míří, a tak jsem ho nemusel sledovat krok za krokem.

Vyšel jsem z města jinou branou než on a proměnil se v sovu. Letěl jsem napřed a do hájku dorazil asi čtvrt hodiny před Gelanem. Členové kultu, kteří už byli v hájku, chodili kolem ohně tím směšným kolébavým krokem, o kterém se domnívají, že jím chodí medvědi. Viděl jsem za svůj život mnoho medvědů a žádný tak nechodil. Ostatně medvědi toho moc na zadních nenachodí.

Alornové vykřikovali unisono známá hesla, která jsem už slyšel mnohokrát. Idiotství je asi větší sranda, když je skupinové. A věřte mi,

že medvědí kult patří mezi idiotství prvního řádu. Nikdy jsem nepochopil, co je za krásu ve sborovém pokřikování hesel, ale fakt je, že se k němu uchyluje každá skupina fanatiků.

Když na místo dorazil Gelane – teď už v medvědí kůži – začali se mu všichni klanět a zase unisono křičeli: „Zdravíme tě, rivanský králi, ty zabiješ boha a staneš se vládcem západu. Půjdeme, kam nás povedeš.“

Ztuhl jsem. Tajemství, které jsme s Pol devět století chránili jako oko v hlavě, bylo vyzrazeno. Začal jsem nadávat a přitom vztekle klofat zahnutým zobákem.

Když jsem se konečně zase začal ovládat, začal jsem si pozorně prohlížet členy kultu, kteří se shlukli kolem svého hrdiny. Většina z nich byli přitroublí Alornové, kteří se vždy v takových kroužcích nacházejí. Dva z nich ale byli jiného zrna. Zaslechl jsem v jejich myšlenkách slovo Kahsha, a to jsou hory v Aragské poušti, kde sídlí hlavní stan Dagašů. Chamdar mě konečně doběhl. Začal jsem znovu nadávat.

V tu chvíli dorazil Belarův kněz. Jak mi už řekla Pol, rozcuchaný vous mu zakrýval skoro celý obličej, ale nezakrýval jeho oči… ty šikmé oči, tak typické pro Angaraky. Jak mohl být Gelane a ostatní Alornové kolem tak hloupí, že si toho nevšimli? Když se dostal kněz k ohni a já si ho mohl lépe prohlédnout, ještě jsem své nadávání zdvojnásobil.

Belarův kněz, který vedl kroužek pomatenců kolem Rivova následníka, nebyl nikdo jiný než sám Chamdar.

V tu chvíli mi to celé došlo. Ten Dagaš v nyissánském úboru v Tol Monetu přesně věděl, co dělá. Chamdar se nemusel honit do Tol Honetu či jiného města na západě kvůli mé pečlivě připravené módní kampani, protože dobře věděl, kde se Pol a Gelane právě nacházejí. Ztratil jsem dobrého půl roku přesvědčováním dam ve všech městech západních království, aby napodobovaly Polino charakteristické znamení, a ono to vůbec k ničemu nebylo. Tentokrát Chamdar převezl *mě!*

„Raději bys sem měla hned přiletěl, Pol“ Poslal jsem tu myšlenku jen šeptem – zejména proto, že Chamdar byl sotva dvacet stop od stromu, na kterém jsem byl usazený. Naštěstí v té době hovořil s členy

kultu, takže mě nemohl slyšet.

Právě pronášel chvalozpěv na rivanského krále, „který nás povede do jižních království, kde všechny, které potkáme, obrátíme na víru Medvědího boha.“

Pak začal mluvit Gelane a v jeho projevu jsem nelašel ani nejmenší známku oné příslovečné skromnosti, která byla charakteristickým povahovým rysem jeho rodu od časů prince Gerana. Gelane dokázal zjevně myslet jenom na sebe. „Pohleďte!“ zvolal. „Jsem vrah boha, o kterém mluví proroci. Já, Gelane, jsem rivanský král, všemocný pán západu a vyzývám západní království, aby se podřídila mé moci. Kam vás povedu, tam mě budete následovat, a všichni Angarakové se budou přede mnou třást.“

Takhle to ještě chvíli pokračovalo a stále ještě si lichotil, když dorazila Pol.

Jen tak pro pořádek je třeba upozornit, že Gelanův přechod k idiotskému chování nebyl jeho nápad. Garion by vám mohl velice dobře popsat, jak jemně dokáže Chamdar ovládnout něčí mysl. Když vyrůstal na Faldorově farmě, vídal patrně Ašaraka z Murgosu skoro každý týden a nemohl to nikomu říct. Tenhle proces je starý grolimský trik, který se v angarackém společnosti využíval už před rozpadem světa. Absurdnosti, které jsou obsaženy v angarackém náboženství, téměř vyžadují, aby Grolimové měli *nějaké* prostředky ke kontrole smýšlení ostatních obyvatel. Když tak teď o tom ale přemýšlím, *všechna* náboženství tohle používají – kromě mého, samozřejmě.

Polgara si chytře zvolila podobu hnědě zbarvené skvrnité sovy a zalétla ke mně do mlází. Bílí ptáci přece jenom *jsou* vidět ve tmě. Posadila se na větev vedle mě a naslouchala bez jediného slova Gelanovu obšírnému sebevychvalování.

„Ten samozvaný Belarův kněz je Chamdar, Pol,“ pošeptal jsem jí.

„Tak *takhle* to tedy je,“ odpověděla mi a klapala při tom ostrým zobákem. „Co teď, otče?“

„Doufal jsem, že by *tebe* mohlo něco napadnout. Tentokrát jsem s nápady v koncích. Teď má Chamdar Gelana úplně pod kontrolou. My ho *musíme* té kontroly zbavit.“

„Možná mě napadlo něco, co by *mohlo* zabrat," řekla po chvilce. Seděla a zírala na Gelana svýma velkýma nemrkajícíma očima. „Chceš riskovat?"

„Celý můj život je v podstatě risk, Pol."

„Jo. Toho jsem si všimla. Jednou ve Vo Wacunu jsem takový trik použila, když si asturijský špeh prohlodal cestičku do vévodovy důvěřivosti. Chamdar je ale Grolim, takže by mohl znát způsob jak tomu čelit. Jestliže je Gelane úplně pod Chamdarovou kontrolou, asi nebude věřit tomu, co mu řekneme o jeho pánovi, že?"

„Pravděpodobně ne. Copak máš na mysli?"

„Pak se tedy musí Chamdar odhalit sám."

„Jak toho hodláš dosáhnout?"

„Jediné, co potřebuju udělat, je, aby Chamdarovy myšlenky byly slyšet. Tak jsem přesvědčila wacitského vévodu, že jeho nový přítel není tím, za koho se vydává. Ale znovu opakuju, že ten asturijský vyzvedač byl ale jenom obyčejný člověk. Možná to na Grolima nebude platit."

„Asi bys to měla stejně zkusit, Pol. Jinak hrozí nebezpečí, že budu muset Gelanovi provést něco dost vážného."

„Jak vážného, otče?"

„*Nemůžeme* nechat následníka Ocelového stisku pod Chamdarovou kontrolou. To je prostě nemyslitelné. Pravděpodobně bych musel vymazat většinu Gelanovy mysli. „Nemohl by sice vládnout, ale pořád ještě by mohl mít děti."

„To vážně *můžeš* udělat?"

„Ano, můžu. Moc by se mi to ale nelíbilo."

„To by bylo trochu příliš, otče."

„Nemáme moc na vybranou, Pol. Už jsme dědice ztratili i dřív. To linie je důležitá, ne jednotlivci, a tenhle rod nesmí být ovládán Grolimem."

Myslím, že právě *tahle* poznámka přiměla Pol, aby se soustředila ještě víc. Jsou určitá omezení co se týče činností, když nejste ve své podobě, takže Pol slétla za strom, na kterém jsme seděli, a proměnila se zpátky.

Obvykle mám sklon být trochu hlučný při použití Vůle a Slova – nejspíš z pouhé arogance – ale Pol je vždycky velice jemná. Přestože

jsem zhruba věděl, co se chystá udělat, uslyšel jsem sotva víc než jen zašeptání, když vypustila svou Vůli jediným zamumlaným slovem.

Gelane stále ještě chrlil nesmysly, povídal ostatním členům kultu, jaký je báječný chlápek, když ho přehlušil nový hlas. Zakoktal se a pak přestal mluvit úplně.

Hlas, který se ozval, patřil Chamdarovi, ale Chamdarova ústa se ani nepohnula. Zdálo se, jakoby ta slova vycházela odněkud zpoza jeho hlavy a on si vůbec neuvědomoval, že jsou jeho myšlenky slyšet. „Když zabiju toho hňupa, tak mě Ktačik určitě odmění," premýtal nahlas, „ale jestli moje plány vyjdou, tak mě Torak odmění mnohem víc. Jakmile toho zblblého Alorna dostanu úplně do své moci, vypravím se s ním do Rivy, kde se zmocní Cthrag Yasky. Potom ho spoutám a dopravím k potrestání k dračímu bohu. Na znamení úplného podrobení předá Torakovi ten kámen. Tak velká služba musí být po zásluze odměněna a já se stanu čtvrtým učněm dračího boha. A to učedníkem nejmilovanějším. Já budu prvním učedníkem a Ktačik, Urvon a Zedar se mi budou muset klanět. Torak se stane díky mému daru pánem celého světa a já budu navěky jeho pravá ruka."

Úplně jsem slyšel jasný zvuk, jak Chamdar ztrácí kontrolu nad Gelanovou myslí. Už jsem měl z minulosti pár důkazů, že je Gelane docela talentovaný, takže teď stačily Chamdarovy hlasité úvahy k tomu, aby se mu vrátil zdravý rozum. Se značnou bolestí Gelane uvolnil svou mysl a zároveň mu došlo, co provedl. Zvuk, který přitom vydal byl strašný.

Co se stalo potom šlo poměrně snadno předpovědět zejména z toho důvodu, že byl Gelane Alorn. Přistoupil ke zkoprnělému Grolimovi, oči mu plály a v srdci tepala pomsta, žádající krev.

„Co to děláš?" zeptal se vřískavě Chamdar.

Gelane mu odpovědět pěstí. Srazil Ktačikova nohsleda ranou, která by porazila vola.

Často jsem přemýšlel, co by se stalo a jak by změnilo historii, kdyby měl s sebou Gelane tenkrát sekeru. Z dlouhodobého pohledu se ale zdá, že se stalo to nejrozumější.

Chamdar odlétl zpět, oči mu žhnuly a jeho Vůle mizela. Těžce se

začal sbírat a v tu chvíli přiskočili svému chlebodárci na pomoc dva Pseudoalornové z Ašaby. Chystal jsem se podniknout jisté kroky, ale členové kultu mne předešli. Přísahali věrnost Gelanovi, a to je u členů medvědího kultu svaté. Vrhli se na oba Dagaše. Ta chvilka zaváhání ale poskytla Chamdarovi čas, aby se vzpamatoval a uprchl. Podařilo se mu dostat na kraj hájku, proměnil se v ptáka a odlétl do noci.

„Byli jsme podvedeni!“ křičel Gelane. „To nebyl žádný Belarův kněz!“

„Co budeme dělat, vůdče?“ ptali se ho ostatní zoufale.

„Už mi tak nikdy neříkejte!“ okřikl je Gelane. „Nejsem vrah boha! Nejsem vůdce! To byl všechno podvod! Zneuctil jsem své jméno!“ Sundal svou medvědí kůži a mrštil jí do ohně. „Medvědí kult je lež a podvod! Už se na tom nebudu dál podílet!“

„Najdeme toho falešného kněze!“ křičel jeden statný chlapík, a protože to byli Alornové, tak se o to pokusili. Běhali asi půl hodiny po lese, ale Chamdar už byl míle daleko.

Konečně toho nechali a vrátili se k ohni. „Co budeme dělat. Veličenstvo?“ vyptával se ten hromotluk.

„Ze všeho nejdřív zapomeňte na nějaké veličenstvo,“ odpověděl Gelane. „Nejsem rivanský král. tak mě tím titulem nenazývejte.“ Napřímil se. „Na to mi musíte dát svoje slovo. Ani zmínka nesmí proniknout mimo naše řady. Od teďka jsem Gelane a nic víc. Budete přísahat?“

Jasně že přísahali. Co taky měli jiného dělat?

„Teď se vraťte ke svým rodinám,“ nařizoval. „Zbavte se těch smradlavých medvědích kůží, žijte své normální životy a zapomeňte, co se stalo.“

„Co s tím Grolimem, co předstíral, že je Belarovým knězem?“ ptal se zase ten velký chlápek.

„Moje rodina se s ním vypořádá,“ odpověděl Gelane. „Teď jděte domů.“

A potom, když byli všichni pryč, padl následník Rivy tváří na zem a začal nekontrolovaně kvílet hanbou nad svým pomýlením.

Kapitola 20.

Když se Gelane vzpamatoval ze svého poblouznění, byl velmi zkroušen pocitem viny. „Jak jsem mohl být tak hloupý, dědečku?“ naříkal. „Jsem k ničemu! Nezasluhuju si nosit svoje jméno! Zničil jsem všechno, za co jsme trpěli.“

„Nech toho!“ řekl jsem mu. „To ještě celou věc nezhatilo.“

„Kdo to byl, dědečku?“

„Jmenuje se Chamdar a je to grolimský kněz. Což si podle jeho očí nepoznal, že je to Angarak?“

„Tohle je Sendarie, otče,“ řekla mi Polgara. „Lidé si tu tolik nevšímají, kdo je jaké rasy.“

„To je možné, ale Gelane si měl uvědomit, že někdo s – angarackými předky nemůže být knězem Belara.“ Pohlédl jsem na něj spíš překvapeně než přísně, „Jak nad tebou mohl získat takovou moc, Gelane?“ divil jsem se.

„Lichocením,“ odpověděl lítostivě. „Někdy si přeju, aby mi teta Pol nikdy neřekla, kdo jsem. Tím získal ten Grolim tak snadno moc nad mou duší.“

„Co s tím má tvoje osoba společného?“ vyzvídal jsem.

„Tady v Seline, dědečku, prakticky nic neznamenám. Lidé, co si přicházejí ke mně do dílny koupit sud, se ke mně chovají jako k nějakému sluhovi. Tenkrát za války, když jsme byli v pevnosti, se ke mně chovali někteří lidé velmi uctivě, protože věděli, že jsem rivanský

král. Tady v Seline jsem jen řadový obchodník. Kdo si váží bednáře? Když se nade mne nějaký hospodský zkouší vyvyšoval, mám chuť mu říct, kdo jsem. Tím se trochu bráním pocitu, že jsem nikdo. Tak mě ten Grolim dostal.“

„Ty jsi mu to ale neřekl, nebo ano?“

„On to už věděl. Jednou přišel ke mně do krámu, poklonil se mi a zdravil mne jako rivanského krále. Řekl mi, že je Belarův kněz a že mu věštby řekly, kdo ve skutečnosti jsem. Od chvíle, kdy jsme opustili pevnost, mi nikdo neřekl 'Výsosti' a tím mne taky dostal.“

„Tak to obvykle chodí, Gelane,“ řekl jsem mu. „Na pýchu už doplatilo víc lidí, než si umíš vůbec představit. To začne tím, že jsi sebou tak omámen, že ti přestane pracovat mozek. To, co jsi říkal večer v hájku, tomu zcela jasně nasvědčovalo. Nejsi první a asi ani ne poslední, kdo tím byl zasažen. Jak tě Chamdar dostal mezi členy medvědího kultu?“

„Pracoval na tom postupně. Nejdřív mluvil o tom, jak bych měl jel do Rivy a uplatňovat svoje právo na trůn. Tvrdil, že na mě čeká celá Alorie.“

„To je asi pravda. Gelane,“ řekla mu Pol, „ale Alorie neví, na co čeká. Už držíme tvou rodinu dost dlouho v ústraní.“

„Zdá se, že o tom ví všechno.“

„Přirozeně,“ odpověděl jsem. „Grolimové mají svoje vlastní věštby. Mohli jsme ukrývat tvou rodinu, ale nemohli jsme udržet v tajnosti vaši existenci. Chamdar už hledá tvou rodinu po celém světě dobré tři staletí.“

„Já ho zabiju!“ řekl Gelane vztekle a ještě to prohlášení doplnil sveřepým gestem.

„Ne,“ odporoval jsem mu, „nezabiješ ho. To je moje starost, ne tvoje. Ty máš zůstat stranou. Teď se musíš vrátit do města a začít balit. Vezmeš svou ženu a matku a přestěhuješ se do nejzastrčenější díry, jakou s Pol najdeme.“ Chvíli jsem o tom přemýšlel. „Asi do Val Alornu.“

„To nemyslíš vážně!“ namítla Pol.

„Val Alorn není tak špatný, Pol. A rozhodně se Chamdarovi nemůže mezi světlovlasými Šereky podařit zatajit svůj původ. Jeho černé vousy a šikmé oči určitě přitáhnou pozornost celé ulice. Navíc

král Eldrig vypsal odměnu za každého Angaraka, který se v jeho království objeví. Je to pěkná suma peněz, takže se Šerekům vyplatí dávat si pozor na cizince. Promluvím si s Eldrigem a vybereme nějakou vesnici, kde nejsou usazeni veteráni z války v Arendii.“

Gelane vypadal překvapeně.

„Tvůj dědeček a já jsme byli za bitvy u Vo Mimbre trochu moc na očích, Gelane,“ vysvětlovala Pol. „Někdo, kdo tam byl by mne mohl poznat a Šerekové si pouštějí hubu na špacír, když si víc přihnou piva… což se děje prakticky denně, jak jsem si všimla.“

„Teď se trochu vrátíme zpět,“ řekl jsem Gelanovi. „Jak tě dostal Chamdar mezi příznivce medvědího kultu?“

„Začal s tím., že mne varoval, abych byl opatrný, že mne hledají jistí lidé, kteří přitom vůbec nevypadají jako Angarakové. Říkal, že mohu důvěřovat jedině Alornům. Pak řekl, že existuje náboženský řád, který přísahal, že mne bude chránit a postará se, abych zasedl na místo, které mi patří na rivanském trůnu. Já jsem tak zblbnul, že jsem mu to ještě usnadnil. Řekl jsem mu, že bych rád poznal tak oddané lidi a on na to, že členové kultu se nemohou přiznat před někým, kdo k nim nepatří. Věřili byste tomu, že jsem sám žádal, abych se mohl stát členem kultu?“

„Počínal si dost opatrně, Gelane,“ odpověděl jsem. „Vždy, když jsi přijal za své něco, co ti řekl, získal nad tebou větší moc. V tom jsou Grolimové skuteční mistři. Ve chvíli, kdy jsi se stal dobrovolně členem kultu, tě už měl prakticky v hrsti, že bys udělal cokoliv.“

„Byli ostatní Alornové ze Seline skutečně členové kultu?“

„Asi si mysleli, že jsou, ale já pochybuju, že o tom skuteční členové kultu vůbec věděli. Tady v Sendarii nemá kult silnou podporu. Ta vaše malá skupinka ze Seline žila ve vakuu, oddělená od zbytku kultu. Jsem si jist, že Chamdar přidal pár věcí, které nejsou součástí standardních dogmat. Budu si muset pro jistotu pohovořit s alornskými králi. Je zřejmě nejvyšší čas, aby se kultu zase srazil hřebínek.“ Rozhlédl jsem se po hájku. „Máme dost co dělat. Měli bychom se vrátit do města.“

„Za chvilku, otče,“ řekla Pol. „Chamdar měl Gelana pod svou kontrolou několik měsíců. Chci se ujistit, že to skutečně pominulo.“

„To je dobrý nápad, Pol.“

„Nebude to bolet, Gelane,“ ujistila ho. Pak vzala jeho pravou ruku – tu, na které měl znamení – a dotkla se jí své bílé kadeře ve vlasech. Její oči v tu chvíli vypadaly velmi vzdálené a Gelane se příšerně rozrušil. Získal jsem pocit, že se jejich duše nikdy takhle nesetkaly. Potom ho Polgara lehce políbila na tvář. „Bylo tam ještě pár zbytečků, otče,“ oznámila mi, „ale už jsou pryč. Jsem si jist, že by teď Gelane pro Chamdara ani nehnul prstem.“

„Dobře. Tak pojďme do města. Musíme začít balit. Ráno vyrazíme do Sendaru. Najdu nějakého šereckého kapitána co by nás vzal do Val Alornu.“

„Přes Úžinu?“ zeptala s odporem Pol.

„To je nejkratší cesta, Pol, a já chci, abyste tam byli co nejdřív. Chci, aby se Chamdar honil po všech čertech a dal vám pokoj na vždycky.“

„Ano!“ souhlasil Gelane vroucně.

Samozřejmě, že to tak zcela nedopadlo. Murgo Ašarak musel ještě něco důležitého vykonat. Jeho smrt byla příčinou, která otevřela Garionovu duši a postrčila ho na dráhu, kde teď je.

Tím nechci říct, že jsem toho prašivého Grolima několik let nehledal. Konečně jsem toho nechal a vrátil se do Údolí. Pol, Gelane a jeho rodina se usadili v malé vesničce asi deset mil od Val Alornu, kde byli poměrně v bezpečí. Pokud vůbec někde může být v bezpečí dědic Ocelového stisku.

Beldin se vrátil z Mallorey, zatímco se já marně honil za Ktačikovým nohsledem a stavil se u mě ve věži hned, jak jsem se vrátil z cest. Když jsem mu řekl, jak mne Chamdar převezl, řekl mi pár velmi nelichotivých poznámek, ale já to nebral jako urážku, protože jsem si nadával ještě hůř. Nechal jsem ho řádit do chvíle, kdy se začal opakovat a pak jsem ho přerušil. „Co se děje v Mallorey?“ zeptal jsem se.

„Pamatuješ si na toho mladého muže z Tol Zethu, o kterém jsem ti říkal?“ odpověděl otázkou. „Vnuk bývalého vládce, kterého sesadil Torak.“

„Matně. Jmenoval se Korzem, ne?“

„Tak ho pojmenovali, když se narodil. Teď mu spousta lidí v Mallorey dává zcela jiná jména. Když mu bylo čtrnáct, sesadil dědečka z trůnu a nasadil si jeho korunu. V jistém směruje stejně krvežíznivý jako Torak. Nechápu, proč tak toužil po trůnu, když na něm vůbec nesedí. Je stále v sedle a snaží se sjednotit Malloreu. Celý kontinent je po kotníky v krvi. Korzeth se ani nezdržuje, aby se lidí zeptal, zda přijímají jeho vládu. Prostě každého zabije. Bude mít velké království, až skončí. Sice tam nebude moc lidí, ale rozlohou bude ohromné."

„Taky způsob, jak zmenšit malloreánskou hrozbu," poznamenal jsem. „Je Zedar stále s Torakovým tělem v jeskyni?"

„Když jsem se tam byl naposledy podívat, tak tam byl. Letěl jsem tamtudy cestou domů."

„Podnikají Murgové něco, co by stálo za zmínku?"

„Opevňují svá města. Asi očekávají invazi."

„Proč bychom to dělali? My jsme si prakticky všechno vyřídili u Vo Mimbre."

„Murgové se neobávají nás, ale Ran Boruna. Po tom všem, co se stalo, moc Murgu nezbylo a stále mají zlaté doly. Mají obavu, že se bude Ran Borune snažit získat nějakou část území uprostřed Klhol Murgosu."

„Máš tušení, co dělá Ktačik?"

„Nevím. Pokud je mi známo, tak sedí na Rak Ktholu. Urvon se vrátil do Mal Yasky a sedí tam. Myslím, že Vo Mimbre přesvědčilo Angaraky, aby dali chvíli šanci míru."

„Dobře. Stejně si potřebuju odpočinout. Máš nějaké plány?"

„Myslím, že se zaletím podívat zpět do jižního Kthol Murgosu a mrknu na Zedara. Kdyby se rozhodl přemístit starou Spálenou tvář, rád bych o tom věděl."

Když Beldin odešel, dal jsem se ve věži trochu do uklízení. Přeci jen se tam za desetiletí usadilo trochu prachu. Když nemám žádný určitý plán, většinou se dám do uklízení a pak si rychle najdu něco zajímavějšího.

Byl jsem doma asi měsíc, když ke mně jednoho rána na sklonku jara přišla dvojčata. „Našli jsme v Darinském kodexu něco podivného, Belgarate." oznámil mi Beltira.

„Co?“

„Je tam zmínka o „pomocnících“. Nebudou tak důležití jako Průvodce nebo Pán koní, ale budou se nějak podílet.“

„Přijmu jakoukoliv pomoc. Co je na tom tak podivného?“

„Pokud se nám podařilo zjistit, tak by to měli být Nadrakové.“

„Nadrakové?“ To mě překvapilo. „Proč by nám měli nějací Angarakové pomáhat?“

„To už Darinský kodex neříká a v Mrinském kodexu jsme odpovídající pasáž zatím nenašli.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel. „Nadrakové nikdy nebyli nadšení z Murgů ani Thullů,“ řekl jsem. „Možná, že když teď Torak spí, tak se chtějí osamostatnit. Stejně teď nemám nic důležitého na práci, tak bych se na to mohl podívat.“

„Tihle „pomocníci“ se ještě neobjevili,“ řekl Belkira. „A my zatím ani nevíme z jakých rodin by měli pocházet.“

„Asi máte pravdu,“ uznal jsem, „ale když tam budu chvíli okounět, tak třeba trochu pochopím nadrácké pocity.“

„Řekl bych, že to nemůže být na škodu,“ souhlasil Beltira.

„Čas od času se s vámi spojím,“ slíbil jsem. „Dejte mi vědět, kdybyste něco našli v Mrinském kodexu. Pár podrobností by mi mohlo pomoct najít příslušné rodiny.“

Protože tenhle projekt nijak nepospíchal, tak jsem se cestou na sever stavil v pevnosti a koupil si koně. Člověk přece jenom musí při chůzi vydávat víc energie a já byl trochu líný.

Trvalo mi několik týdnů, než jsem se dostal do Boktoru, a zjistil jsem, že tam mají Drasnijci plno práce s budováním nového města. Kal Torak svým způsobem Drasnijcům posloužil tím, že jim zničil jejich města. Alornská města byla vždy stavěna trochu podle hesla 'každý pes, jiná ves', což nebylo zrovna hezké ani přehledné. Teď měli Drasnijci šanci postavit město podle nových plánů. Zastihl jsem Rhodara, zrovna když se radil s architekty. Pokud si dobře vzpomínám, vedli zrovna vzrušenou debatu o velikosti ulic. Jedni upřednostňovali široké, rovné ulice, zatímco druzí je chtěli úzké a křivolaké a oháněli se přitom 'útulností'.

„Co o tom soudíš ty?“ zeptal se mne Rhodar.

„To záleží na tom, jestli chcete postavit nový Tol Honet nebo

další Val Alorn," odpověděl jsem.

„Myslím, že Tol Honet," řekl Rhodar. „Tolnedřané se na nás vždycky dívali svrchu kvůli tomu, jak vypadají naše města. Už mě to docela unavovalo."

„Měli jste od války nějaké styky s Nadraky?" zeptal jsem se ho.

„Nic oficiálního. Podél hranic se trochu vzmáhá obchod a v Nadrackých horách jsou vždycky nějací hledači zlata. Zásoby zlata tam nejsou tak velké jako v jižním Kthol Murgosu. ale stačí na to, aby přilákaly blázny z různých zemí."

To mi vnuklo nápad. „Mám pocit, že jsi za mě vyřešil jeden problém, Rhodare."

„Co?"

„Potřebuju se trochu rozhlédnout po Gar og Nadraku a nechtěl jsem přitom vzbudit pozornost. Nadrakové jsou asi zvyklí na cizince v horách, tak si vezmu krumpáč a lopatu a budu předstírat, že hledám zlato."

„To je dost namáhavá práce, Belgarate."

„Ne při způsobu, jakým to budu dělat já."

„Tomu zcela nerozumím."

„Já žádné zlato hledat nebudu. Já se budu potulovat kolem a klást otázky. Ty nástroje budu mít, aby si mysleli, že vědí, proč tam jsem."

„Hodně štěstí," popřál mi. „Teď mne omluv. Musím postavit město."

Koupil jsem si nástroje, nákladní mulu a vyrazil přes vřesoviště k nadrackým hranicím. Byl začátek léta a vřesoviště byla v květu, takže cesta byla velmi příjemná.

Angarakové byli tak těžce poraženi u Vo Mimbre, že jejich společnost prakticky přestala fungovat a na hraničních přechodech nebyly žádné hlídky. Jsem si jist, že mne někdo viděl, ale moje nástroje a nákladní mula dostatečně vysvětlovaly, za jakým účelem přicházím, takže mne nikdo nezastavil.

Sledoval jsem Severní karavanní cestu a první město, do kterého jsem dorazil, byl Yar Gurak, což není město v pravém slova smyslu. Je to spíš zlatokopecký tábor, který se rozkládá na obou stranách potoka a stavby v něm jsou napůl sruby napůl stany. Za posledních pět století jsem jím procházel několikrát a musím říct, že se za tu dobu

prakticky nezměnil. Silk tudy prochází dost často a já tam šel s Garionem na jeho cestě za Torakem do Kthol Mišraku. V Yar Guraku nikdo nebydlí natrvalo, takže se nikdo neobtěžuje stavět trvalejší příbytky. Postavil jsem svůj stan na konci prašné ulice a za chvíli se bez problémů vmísil mezi místní obyvatelstvo. Zlatokopecké tábory v horách Gar og Nadraku jsou velmi kosmopolitní a osobní otázky tam považují za nezdvořilé.

Samozřejmě tam občas vznikla nějaká třenice. Prošli jsme nakonec obdobím válek, ale kromě pár hospodských pranic tam vše probíhalo poměrně mírumilovně. Lidé v Yar Guraku hledali zlato a ne rvačky. Za pár dní jsem se tam stal poměrně známým, protože jsem trávil dost času v hostinci, který byl centrem společenského života. Vydával jsem se za Sendara, kteří jsou tak rasově pomíchaní, že můj vzhled nevyvolával žádné podezření.

Mezi hledači zlata v Yar Guraku bylo celkem běžné, že se dva až tři dávali dohromady a potom spolu vyráželi do hor. V těch částech světa nemělo právo zrovna nejsilnější moc, a tak bylo bezpečnější mít kolem sebe přátele – zvláště ve chvílích, kdy jste skutečně našli zlato. Vždycky a všude se totiž najdou lidé, kteří si myslí, že krádež je snazší než pracné hledání a kopání.

Já se dal dohromady s drsným, ale dobrosrdečným Nadrakem jménem Rablek. Rablek se vrátil do Yar Guraku pro zásoby a pak se stavil v hospodě, aby se napil piva a s někým poklábosil. Rablek strávil předchozí rok s jedním Tolnedřanem, ale jeho přítel zabloudil do Morinlandu a narazil na tlupu Morindů, kteří ho připravili o hlavu. Když jsme se lépe poznali, udělal mi nabídku, na kterou jsem čekal. Seděli jsme naproti sobě v hospodě, popíjeli nadrácké pivo, chutnající trochu po ovoci, a Rablek mne upřeně pozoroval. Byl to statný černovlasý chlapík s tmavými vousy. „Vypadáš jako rozumný chlapík, Garate," řekl. „Co bys řekl na to, kdybychom se poohlédli po zlatu společně?"

Všimněte si, že jsem se vrátil ke svému původnímu jménu. Čas od času jsem to dělal. Vymyšlená jména s sebou nesou riziko, že zapomenete, které zrovna používáte. Pohlédl jsem mu ostře do tváře. „Chrápeš?" zeptal jsem se ho.

„Nevím to jistě. Vždycky nejdřív usnu. Ale zatím si na to nikdo

nestěžoval.“

„Tak bychom to mohli zkusit,“ řekl jsem. „Když se ukáže, že to nebude fungovat, tak se vždycky můžeme rozejít.“

„Umíš se prát? Ne, že bych vyhledával spory, ale sem tam je potřeba ubránit to, co najdeme.“

„Většinou se o sebe umím postarat.“

„To mi stačí. Stejné podíly?“

„Přirozeně.“

„Tak to by bylo. Zkusím to s tebou. Stavím se zítra ráno u tvého stanu a pak můžeme vyrazit. Už jsem se civilizace nabažil až až.“

Během hovoru jsem něco o Rablekovi pochytil. V průběhu poslední války byl přinucen vstoupit do armády a byl jedním z mála Nadraků, kterým se podařilo prchnout z krvavé lázně u Vo Mimbre. Nepatřil k těm, co si nechávají své názory pro sebe. Po pár dnech v horách se rozpovídal a já se od něj dozvěděl mnohé o jeho povaze a povaze Nadraků obecně. Ujišťoval mne o tom, že on i ostatní Nadrakové opovrhují Murgy a stejný vztah mají i k ostatním Malloreáncům. Vždycky, když zmínil jméno Kal Toraka, začal strašně nadávat. Neřekl mi to sice přímo, ale získal jsem dojem, že měl v minulosti nějaké nedorozumění s Grolimem a Rablek byl sakra rychlý v použití nože, když ho někdo naštval. Ktačik mohl zastrašit Murgy a Thully, ale Nadraky museli Grolimové skutečně pořádně zmáčknout. Z toho, co mi Rablek řekl, jsem usoudil, že by se samotný Grolim měl Gar og Nadraku zdaleka vyhnout. Rablek jasně prohlásil, že osamělého Grolima může v horách a lesích v tomto koutě angarackého království potkat celá řada nehod.

Čím víc jsem s Rablekem hovořil, tím víc jsem rozuměl oné podivné pasáži v Mrinském kodexu. Angaracká společnost nebyla zdaleka tak monolitická, jak se zdálo, a jestli se někdo od ní mohl odtrhnout, tak to byli v prvé řadě Nadrakové.

A potom – jestli tomu vůbec budete věřit – jsme opravdu našli zlato. Byli jsme nedaleko hranic s Morinlandem a kráčeli podél bystřiny, která se divoce mlela kolem velkých balvanů, aby vzápětí vytvářela hluboké tůňky plné ledové vody. V tu chvíli jsem si uvědomil další rozměr toho, čemu jsme s mými bratry říkali 'talenť. Já skutečně dokázal cítit přítomnost zlata!

Rozhlédl jsem se kolem. Bylo tam. To jsem věděl jistě. „Už se stmívá," řekl jsem svému parťákovi. „Co kdybychom se tady utábořili a před setměním ještě prohlédli trochu štěrku?"

Rablek se rozhlédl kolem. „Moc nadějně to tu nevypadá," prohlásil.

„Nikdy si tím nemůžeš být jist, pokud to nezkusíš."

„Dobře. Proč ne."

Nechal jsem ho, aby první nugety našel sám. Našli jsme poměrně rozsáhlá ložiska, která sem přinesl dravý proud z hor a teď ležela na dně tůní s ledovou vodou.

Tam jsem udělali štěstí. Poprvé v životě jsem byl skutečně bohatý. Postavili jsme tam tábor a probrali ten potůček od jednoho konce k druhému. Přišla zima, ale my se odtamtud nehnuli. Nemohli jsme sice nic moc dělat, ale nechtěli jsme nechat to místo bez dozoru. Zapadali jsme sněhem a Rablek se stal v průběhu těch týdnů vůči mně ještě otevřenější. Přes zimu jsem od něj získal pěknou řádku informací, a to zlato byl bonus navíc.

Přišlo jaro a s ním se objevila i parta dotěrných Morindimů. Měli jsme kolem ležení samozřejmě značky proti zlým duchům a kouzlům, ale Morindimové s sebou měli mladého šamana, který si s nimi poradil.

„Nevypadá to moc dobře, Garate," prohlásil vážně Rablek a díval se dírou ve zdi, jak se k nám blíží asi dvacet Morindimů. „Za chvíli budou ti lotři u nás."

Oba jsme měli luky, ale dlouhá zima a nutnost obživy nás připravila o pěknou zásobu šípů.

Začal jsem nadávat. „Jaké máš pocity, když je vidíš, Rableku?" zeptal jsem se.

„Nijak nestojím o to, mít dvacet Morindimů na návštěvě."

„Snad si s tím poradím, ale budu muset udělat něco neobvyklého. Snad se potom dokážu ovládnout."

Neměl jsem čas mu něco vysvětlovat ani skrýt před mým partnerem, co chci udělat. Vytvořil jsem ve své mysli představu středně velkého démona a pak se v něj proměnil.

Rablek vyskočil, oči navrch hlavy.

„Zůstaň, kde jsi!" zahřměl jsem na něj mrazivým hlasem démona.

„Nechoď ven a radši se ani nedívej. Bude to ještě horší.“ Potom jsem vyrazil ze dveří vstříc Morindimům.

Asi jsem už řekl, že morindský šaman byl nezkušený mladoch. Možná byl schopen zarazit skřítka velikosti myši, ale všechno ostatní bylo nad jeho síly. Na jeho obhajobu musím říct, že jsem se zatím zvětšil do velikosti pána démonů.

Morindimové prchali v hrůze pryč. Jak jsem si všiml, ten šaman prchal v jejich čele. Protože byl mladý, byl velmi rychlý.

Potom jsem na sebe vzal opět svou podobu a vrátil se do chaty.

„Kdo jsi, Garate?“ ptal se třesoucím hlasem Rablek.

„Jsem tvůj parťák, Rableku. Víc snad nepotřebuješ vědět. Přišli jsme sem, abychom zbohatli. Proč se do toho nedáme, než se setmí?“

Začal se třást. „Kam jsem dal rozum? Měl jsem to jméno znát. Ty nejsi jenom Garat. Ty jsi Belgarat, že jo?“

„Není v tom velký rozdíl.“ Snažil jsem se ho uklidnit. „Je to jenom jméno. Snad jsem ti za celou dobu neublížil, nebo ano?“

„No… zatím ne. Alespoň jsem si ničeho nevšiml.“ Neznělo to ale moc přesvědčivě. „Slyšel jsem o tobě spoustu příběhů.“

„To si umím představit. Většina z toho je jenom grolimská propaganda, kámo. Měl jsem několikrát příležitost jim překazil jejich plány, a tak si vymýšlí divoké historky, aby omluvili svoje selhání.“

„Jsi tak starý, jak se říká?“

„Možná ještě starší.“

„Co děláš v Gar og Nadraku?“

Zakřenil jsem se na něj. „Snažím se zbohatnout. Proto jsme tu snad oba, ne?“

„To máš pravdu.“

„Jsme tedy stále partneři?“

„Asi ano, Belgarate. Nevyčaroval jsi ale tohle zlato?“

„Ne. Tohle je přírodní zásoba zlata, která tu ležela a čekala na nás.“

Zakřenil se na mne. „Tak v tom případě, parťáku, proč už nepracujeme?“

„To je pravda. Proč ne?“ souhlasil jsem.

Kapitola 21.

Zlato má v sobě jisté neodolatelné kouzlo – a to nemluvím jenom o načervenalém zlatě Angaraků, kterým Grolimové uplácejí muže, jako byl hrabě Jarvik. Uprostřed léta jsme měli s Rablekem víc zlata, než mohli naši koně unést, a přesto jsme nepřestávali těžit z divokého proudu. 'Už jenom jeden den', bylo naše heslo.

Konečně jsem zasytil svůj hlad po zlatě a rozhodl se skutečně přestat, ale trvalo mi ještě další týden, než jsem přesvědčil svého partnera. „Měj rozum, Rableku," říkal jsem mu. „Máš už víc, než budeš schopen utratit, a kdybys na tom byl opravdu někdy špatně, tak víš, kde to místo najdeš. Můžeš se sem vrátit a znovu něco nabrat."

„Já to prostě tady nemohu jen tak nechat," odpověděl.

„Vždyť ti to nikam neuteče. Bude to tu pořád, když to budeš potřebovat."

Vím, že to bude znít divně, ale měl jsem svého nadrackého parťáka opravdu rád. Byl to sice drsný chlapík, ale já taky nejsem žádný anděl, a tak jsme spolu dobře vycházeli. Nebál se práce a když slunce zapadlo, lehl si na trávu a hodiny vyprávěl. Já ho zase rád poslouchal. Po příhodě s Morindimy byl sice trochu vyplašený, ale po nějaké době se uklidnil a zase z nás byl párek hledačů štěstěny. Zapomněli jsme na to, že jsme vlastně přirození nepřátelé a místo toho

jsme se oba snažili zbohatnout.

Začali jsme skládat nástroje a začali se chystat k návratu do Yar Guraku. „Co budeš dělat s penězi?“ zeptal jsem se svého partnera noc před návratem do zlatokopeckého tábora.

„Asi se dám na obchodování s kožešinami,“ odpověděl. „Dá se na tom vydělat spousta peněz,“

„Vždyť už máš spoustu peněz.“

„Peníze neznamenají tak moc, dokud je nepustíš do oběhu, aby pro tebe pracovaly dál, Belgarate. Nejsem ten typ, co by se chtěl jen povalovat a tloustnout. Navíc znám pár chlapíků, co obchodem s kožešinami každých pár let zdvojnásobili svůj majetek.“

„Když už jsi vydělal víc, než dokážeš utratit, tak proč by ses měl tak trápit?“

„Je to hra, Belgarate,“ řekl s úšklebkem, „Peníze ti pouze ukazují, jestli jsi úspěšný. Chci se pustit do obchodu s kožešinami kvůli vzrušení z rizika, ne kvůli penězům.“

To mi otevřelo oči a dalo nahlédnout do charakteru Nadraků. Tím jsem asi pochopil, proč Nadrakové nemají rádi Murgy.

No, nechme toho. Je to dost složité vysvětlit.

Rozloučil jsem se s Rablekem na dohled od Yar Guraku. Neviděl jsem žádný důvod, proč znovu navštěvovat to nevábné místo. Navíc jsem měl při sobě dost zlata a netoužil jsem po tom, aby mi ho nějací mizerové zkoušeli vyfouknout, zatímco budu spát.

„Byla to docela legrace, co, Belgarate?“ řekl Rablek trochu zajíkavě, když jsme ráno sedlali koně.

„To ano, příteli.“

„Kdyby ses někdy nudil, tak dej vědět. Hory tu jsou pořád a já budu připraven, jakmile se ozveš.“

„Měj se dobře, Rableku,“ řekl jsem a vřele ho poplácal po rameni.

Nadrácké hranice byly stále bez dozoru a já při návratu, do Drasnie pocítil jistou úlevu. Bylo pro mne překvapením, že ze mne nenadálé bohatství udělalo nervózního člověka, který se obává, že by o ně mohl přijít. Skutečně zajímavá věc! Když jsem byl chudý tulák, byl jsem ochoten se vydat kamkoliv, aniž bych o tom přemýšlel. Teď,

když jsem byl bohatý, se můj přístup úplně změnil.

Projel jsem Algarií na sklonku léta a do Údolí se dostal, když začalo zlátnout listí. Ta barva mi připomněla, co mám za náklad. Dávali jsme s Rablekem zlato do pevných pytlů a já jich měl celkem čtyřicet. Trvalo mi hodiny, než jsem je vytahal do své věže.

Příští den jsem si vyrobil kovářskou výheň a přetavil své zlato do cihliček. Čtyřicet pytlíků zlata vypadá jako velké množství, ale zlato je dost těžké, takže ty cihličky nebyly ani moc velké a vešly se mi do jednoho kouta a ještě tam z nich byla dost malá hromádka. Díval jsem se na ni se smutkem a přemýšlel, jestli bych ještě nechytil Rableka v Yar Guraku. V tom potůčku bylo ještě zlata dost.

Byla to chamtivost, to uznávám. Ale říkal jsem vám, jaký jsem byl člověk, než jsem vstoupil do služeb svého Mistra, a některé věci se nikdy nezmění. Od té doby jsem měl často cukání vrátit se k tomu malému potůčku. Pak si ovšem většinou ráno říkám, na co člověk v mém postavení potřebuje zlato? Když skutečně něco potřebuju, tak to mohu získat… nebo si to udělám. Z dlouhodobého hlediska je to snazší než dobývat v horách zlato. Jenže zlato je hezké na pohled a je vzrušující ho nacházet.

Za ta léta jsem pár cihliček utratil… ale ne moc. Většina jich tu někde je.

Omluvte mne na chvilku. Půjdu se podívat, jestli ho najdu.

Asi rok po mém návratu z Gar og Nadraku mi Pol poslala zprávu, že Gelanova žena Enalla konečně porodila syna. Byli spolu skoro dvacet let a Gelanovi bylo přes čtyřicet. Už jsme byli trochu nervózní z toho, že Enalla stále neměla děti. Ve světle důležitosti této rodiny asi chápete proč. Sice jsem asi nemusel mít žádné obavy, ale přesto jsem se vydal do Šereku, podívat se na svého nového vnoučka. Když jsem ho uviděl, došlo mi, jak je podobný svému otci, když byl malý. To mi připomnělo síly, které tuto rodinu ochraňují.

Jsem si jist, že jste si už všimli, že ve svém vyprávění vynechávám předpony pra, pra… Pro mne byla řádka těch světlovlasých chlapců prostě mými vnuky. Měl jsem je taky všechny stejně rád.

Polgara je ale milovala každého trochu jinak. Jednoho víc, jiného méně. Z nějakého důvodu ji byl Gelane velmi blízký, a tak byla úplně zničená, když zemřel roku 4902, přesně devět set let po zavraždění krále Goreka. Dvojčata se domnívala, že je ten rok z nějakého důvodu velmi důležitý, a tak pečlivě pročítala Mrinský kodex a snažila se najít zmínku o něčem zvláštním. Garionův tichý přítel, ale zůstával skutečně tichý.

Myslím, že si nikdo z nás neuvědomoval, jak Pol těmi ztrátami trpí. Já se zajímal o rod a ne o jednotlivce. Měl jsem je všechny rád, ale jejich smrt se mne příliš nedotýkala. Mohl bych na to téma napsat filozofickou úvahu, ale domnívám se, že by byla nudná. Prostě jsem si zvykl na to, že se lidé rodí a umírají a když žijete dost dlouho, tak zažijete v rodině nějaká úmrtí. Polina situace ale byla úplně jiná. Ona byla s těmi chlapci od nejútlejšího dětství a jejich řada byla za těch devět set let ohromná. Na smutek si člověk nikdy nezvykne.

Když Gelane zemřel, vydal jsem se znovu do Šereku a pořádně si jeho syna prohlédl. Pak jsem vzdychl a odešel. Nebyl to ten, na kterého jsme čekali.

Následující roky byly na západě klidné. Zdrcující porážka u Vo Mimbre Angaraky těžce zkrušila, že nám dávali pokoj. Chamdar sice někde stále pátral, ale nedělal přitom žádný hluk, takže ani nepřilákal mou pozornost. Byl jsem si skoro jist, že se neobjeví v Šereku, aby dělal Polgaře nějaké problémy. Šerekové byli nejblíž starým Alornům. Drasnijci si pomalu vytvořili nějaký přístup k Nadrakům a Algarové se snesli s Thully. Ale Šerekové měli neochvějné předsudky vůči všem Angarakům. Občas jsem se snažil některému Šerekovi vysvětlit, že předpojatost není vždy nejlepší přístup, ale myslím, že mě ani neposlouchali. Hlavně asi proto, že byl pro ně na prvním místě Belar. Nechci, abyste mi špatně rozuměli, protože já měl Belara rád, ale on byl skutečně paličatý. Někdy mám pocit, že je šerecká předpojatost vůči Angarakům božské vnuknutí. V těchto letech nám ale posloužila, protože zcela jistě držela Chamdara stranou od Pol.

Třetí Borunská dynastie stále pokračovala, takže se dalo usuzovat, že je všechno v pořádku. Mrinský kodex byl v tomhle velice přesný a určoval, že manželka božího vraha bude Borunská princezna.

V Arendii trochu přituhlo. Mír, který jsme ustavili svatbou

Mayaserany a Korodullina, se začal trochu drobit. Hlavně asi proto, že Mimbraté nechtěli uznat některé asturijské tituly a vznětliví Asturijci si to nechtěli nechat líbit, takže jsme se v padesátém století dočkali několika nepěkných srážek.

Do Sendarie se pomalu vracela prosperita, když se objevila první algarská stáda hovězího dobytka. Na Větrném ostrově se zvolna objevoval obchod, ale cizinci stále nesměli do Rivy. Ulgové se neměnili, ale Ulgové se nikdy nezmění. Tolnedranští obchodníci si mysleli, že se něco změní, když se Ulgové zúčastnili války proti Kal Torakovi, ale nic takového se nestalo. Ulgové se vrátili do svých jeskyní v Prolgu a zabouchli za sebou vrata.

Nyissánci začali strádat protože jejich ekonomika je založena na obchodech s otroky a kde nejsou války, tam nejsou otroci. Proto začínají být Nyissánci vždycky při dlouhém období míru pěkně nervózní.

Korzeth dokončil spojení Mallorey… svým způsobem. Přenechal svému synovi prakticky sjednocenou zem, ale zároveň vše leželo na melcenské byrokracii.

Kell, stejně jako Ulgoland, se nijak nezměnil.

Protože se tedy vlastně skoro nic nedělo, mohl jsem se vrátit ke studiu. Přitom jsem objevil něco, co mě vždycky překvapí. Trvá to docela dlouho než se mozek po dlouhé zahálce zase přinutí ke studiu. Studium je velice náročná činnost a člověk se jí po každé přestávce musí znovu učit. Ten časový úsek relativního míru mi poskytl zhruba tři sta padesát let nerušeného studia, takže jsem si zase zvykl.

Myslím, že bych tuto část života nemusel více rozvádět, abych se nedočkal kritických poznámek o zásadách literárních žánrů.

Myslím, že to bylo v roce 5249 nebo 5250, kdy jsem dokončil něco, čemu jsem věnoval dvacet let života, a rozhodl se, že se trochu rozhlédnu kolem. Vydal jsem se do Kthol Murgosu a podíval se na Ktačika.

Skutečně jsem se jenom podíval, Zdál se být plně zaujatý svými zálibami – zpola obscénními a dost zvrhlými – takže jsem ho nevyrušoval.

Pak jsem zamířil na jih od Rak Ktholu, jestli by se mi nepodařilo najít jeskyni, kde Zedar ukryl tělo svého Mistra. Nedalo mi to moc práce, protože Beldin seděl na vršku protějšího kopce. Vypadal, jakoby se už několik desítek let nepohnul. „Zabil jsi už Ktačika?“ zeptal se, jen jsem složil křídla.

„Beldine,“ řekl jsem s bolestí v hlase, „proč vždycky začínáš takhle?“

„Jsem jednoduchý člověk, Belgarate,“ odpověděl, vymrštil překvapivě rychle ruku, chytil ještěrku a začal ji zaživa pojídat. „Zabít někoho je vždycky nejjednodušší řešení jakéhokoliv problému.“

„Jenom proto, že je to nejjednodušší, to ještě nemusí být nejlepší,“ řekl jsem mu. „Abych ale odpověděl na tvou otázku, tak ti musím říct, že jsem Ktačika nezabil. Dvojčata našla v Mrinském kodexu zmínku o tom, že ho ještě budeme potřebovat a já se vždycky snažím řídit tím, aby všechno bylo, jak má být.“ Pohlédl jsem přes strž. „Je Zedar stále v jeskyni s Jednookým?“

„Ne. Odešel před několika lety.“

„Tak proč tu sedíš? Chceš tu zapustit kořeny?“

„Ne. Ale je možné, že Torak bude vědět ze všech první, až se objeví jeho vrah. To by mohlo být jediné upozornění, které dostaneme, až se tak stane. Já ti dám vědět, až pukne ta skála naproti.“

„Máš tušení, kam šel Zedar?“

„Nemůžu vědět všechno. Já hlídám Toraka. Zedar je tvůj problém. Co jsi dělal ty?“

„Ověřil jsem si, že tři a tři je šest,“ řekl jsem hrdě.

„To ti trvalo tři století? Já bych na to přišel za chvíli a stačili by mi na to fazole.“

„Ale ne matematicky. Empirická zkušenost vlastně nic nedokazuje, protože ten, kdo důkaz provádí, může být blázen. Jistota existuje akorát v čisté matematice.“

„A kdybys to teď postavil svými rovnicemi na hlavu, tak by to znamenalo, že všichni začneme létat tváří k zemi?“

„Asi ne.“

„Tak to promiň, bratře, ale já radši věřím empirii. Možná jsem trochu blázen, ale viděl jsem některá řešení, zatímco ty sis hrál s čísly.“

Pokrčil jsem rameny. „Nikdo není dokonalý,“ odpověděl jsem a v tu chvíli se otočil vítr a šel od Beldina ke mně. „Kdy ses naposled koupal?“

„Nevím. Asi když naposled pršelo.“

„Ale vždyť je to, Beldine, poušť. Tady nemusí pršet roky.“

„Tak? Já stejně vždycky myslel, že moc koupání škodí zdraví. Jdi radši domů. Mám tu ještě nějakou práci.“

„Ach? A copak?“

„Snažím se zjistit rozdíl mezi 'správný' a 'dobrý'.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Prostě mě to zajímá. Aspoň mám na co myslet, zatímco čekám na další koupel. Jdi hledat Zedara, Belgarate, a nezdržuj mne. Mám plno práce.“

Upřímně řečeno mne Zedar příliš nezajímal. Když byl Torak v takovém stavu, tak byl Zedar celkem nezajímavá figura. Místo toho jsem se toulal po královstvích západu a kontroloval rodiny, jejichž osudy jsem sledoval už dávno. Lalldorinova rodina byla ve Wildantoru a všichni byli zapojeni do nějakých složitých akcí proti Mimbratům. Baron z Vo Mandoru, Mandorallenův dědeček měl plno práce v půtkách se svými sousedy o kus půdy. Hettarův klan dál pěstoval koně, které chystal – aniž to tušil – pro budoucího Pána koní. Durnikův dědeček byl venkovský kovář a Relgův byl náboženský fanatik, co se věnoval pouze uchování své čistoty. Neměl jsem tušení, kde je rodina Taiby, a to mi připravilo nejednu bezesnou noc. Věděl jsem, že někde její rodina být musí, ale úplně jsem ztratil jejich stopy po tolnedranském vpádu do Maragoru.

Než jsem se vydal na sever do Šereku a Drasnie, zastavil jsem se v Tol Honetu. Vždycky jsem se rád poohlédl po Borunech. Vládcem byl v té době Ran Borune XXI, který – jak se později ukázalo – byl pradědečkem Se'Nedry. Už jsem se zmínil o tendenci Tolnedřanů brát si své sestřenice a tenhle Ran Borune XXI nebyl žádnou výjimkou. Vliv víl se v Borunské větvi projevuje tím, že mají dokonalá děvčata a jejich muži jsou vždy zcela okouzleni vílami. Mají to prostě v krvi.

Když jsem se zastavil v paláci, bylo Se'Nedřinu pradědečkovi kolem čtyřicítky a jeho žena Se'Nella měla rusé vlasy a tvary, které stály za nejeden pohled. Myslím, že si s ní vládce dost užil.

Tolnedřané udržovali stále při životě teorii, že je moje jméno nějaký alornský titul a jejich učenci dokonce hovořili o jakémsi „Bratrství proroků“. Základem toho byla zřejmě nějaká zmínka o Beldinovi nebo dvojčatech. Myslím, že nás měli za nějaký náboženský řád. Jeden učenec šel tak daleko, že dokazoval, že naše dlouhověkost je důsledkem schismatu v řádu v dávné minulosti.

Nikdy jsem se nesnažil tyto chyby napravovat, protože mi pomáhaly mít přístup k vládcům, ať již byl na trůnu kdokoliv a šetřily mi spoustu času.

Do Tol Honetu jsem dorazil v zimě a okamžitě se hlásil u dvora. Zimy nejsou v Tol Honetu nijak kruté, takže jsem se nemusel prodírat závějemi.

„Tak ty jsi Věčný Belgarat,“ prohlásil Ran Borune, když mne uvedli.

„Říkají mi tak,“ odpověděl jsem.

„Vždycky mne ten titul zajímal,“ řekl. Jako všichni Borunové, to byl malý muž a na velkém trůnu vypadal trochu směšně. „Řekni mi, Věčný, je Belgarat dědičný titul, nebo byl tobě a tvým předchůdcům vybrán na základě věštby?“

„Je dědičný, Veličenstvo,“ odpověděl jsem. Mám pocit, že je to aspoň částečně pravda. Záleží na tom, jak se díváte na význam slova dědičný.

„To je zklamání,“ huhlal. „Bylo by mnohem zajímavější, kdyby všichni ti Belgaratové byli vyvoleni na základě nějakého znamení shůry. Mohu očekávat, že jsi mi přinesl nějaké důležité zprávy?“

„Ani ne, Veličenstvo. Byl jsem nedaleko, a tak jsem se rozhodl, že se zajdu představit.“

„Velmi zdvořilé. Jeden z mých předků se znával s jedním z tvých. To bylo ještě za války s Angaraky.“

„Také jsem to slyšel.“

Natáhl se pohodlně na trůnu. „To muselo být něco,“ povzdychl. „Mír je fajn, ale války jsou mnohem víc vzrušující.“

„Je to všechno nadnesené,“ řekl jsem mu. „Když jsi ve válce, tak strávíš většinu času buď pochodem nebo čekáním na něco, co se má stát. Věř mi, Ran Borune, jsou lepší způsoby, jak trávit čas.“

V tu chvíli vlétla do trůnního sálu jeho žena. „Co je to za idiotský

nápad?“ křičela, že ji bylo určitě slyšet až v Tol Vordue.

„Jaký idiotský nápad máš teď zrovna na mysli?“ zeptal se jí vážně.

„Neříkej mi, že chceš vážně poslat mou dceru na Větrný ostrov uprostřed zimy!“

„Není to moje chyba, že má narozeniny v zimě, Se'Lanno.“

„Je to stejně chyba tvoje jako moje!“

Zakuckal se a tvářil se zaraženě.

„Rivané mohou počkat do léta!“ pokračovala rozhořčeně.

„Smlouva hovoří o tom, že tam bude o šestnáctých narozeninách a Tolnedřané dohody neporušují!“

„Nesmysl! Porušuješ dohody každou chvíli.“

„Ale ne tuhle! Svět je teď zrovna v míru a já chci, aby to tak zůstalo. Řekni Se'Bronně, aby se začala balit. Mimochodem, tohle je Věčný Belgarat.“

Mrskla po mně letmo okem. „Okouzlující,“ pravila stručně. Pak pokračovala ve své tirádě, proč je pro její dceru, princeznu Se'Bronnu, nepřijatelné, aby se vydala na Větrný ostrov.

Rozhodl jsem se, že se do toho vložím. Věděl jsem, že princezna Se'Bronna není ta, na kterou čekáme, ale nechtěl jsem, aby si Boruné zvykli, že mohou ignorovat jeden z klíčových bodů dohod z Vo Mimbre. „Jedu také do Rivy, Veličenstvo,“ řekl jsem rozvášněné ženě Ran Boruna. „Doprovodím tam vaši dceru a dám osobně pozor, aby se jí nic nestalo a byla přivítána s úctou, jakou zasluhuje.“

„To je od tebe velmi šlechetné, Belgarate,“ řekl rychle Ran Borune. „Tak to vidíš, Se'Lanno. Naše dcera bude v dobrých rukou. Alornové si Věčného Belgarata velmi váží. Já všechno zařídím osobně.“ Byl velmi obratný, to mu musím nechat. Žil už se svou ženou dost dlouho, aby věděl, jak na ní.

Tak jsem měl příležitost doprovázet princeznu Se'Bronnu k jejímu rituálnímu obřadu v trůnním sále na Větrném ostrově, jak to vyžadovaly dohody z Vo Mimbre. Se'Bronna byla stejně prudká jako její matka a zároveň lstivá jako její praneteř. Co nezískala křikem, dosáhla lstí. Mne se docela líbila. První dny na lodi byla velmi mrzutá, ale pak jí to přestalo bavit. „Co tě trápí, mladá dámo?“ zeptal jsem se jí u snídaně čtvrtý den po odplutí z Tol Honetu.

„Nechci si vzít toho Alorna!“

„Toho se neboj,“ uklidňoval jsem ji. „Ani nebudeš muset.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Rivanský král se ještě neobjevil. Bude to ještě nějakou chvíli trvat.“

„Může se tam objevit jakýkoliv Alorn a vydávat se za následníka Ocelového stisku. Mohou mne nutit, abych si vzala někoho obyčejného.“

„Ne, drahoušku,“ ujistil jsem ji. „Za prvé by si to žádný Alorn nedovolil a za druhé by neuspěl ve zkoušce.“

„Tam je nějaký test?“

„Jedině skutečný rivanský král dokáže sundat ze zdi Rivův meč. Jakýkoliv náhradník by padl mrtev k zemi. Tohle Orb dokáže.“

„Už jsi někdy viděl ten kouzelný kámen?“

„Mnohokrát. Věř mi. Nikdo tě nebude nutit, aby sis vzala Alorna.“

„Protože nejsem dost dobrá?“ urazila se. Uměla změnit názor mrknutím oka.

„To s tím nemá co dělat, Se'Bronno,“ řekl jsem jí. „Prostě ještě nenastal čas. Ještě se toho musí spousta přihodit.“

Její oči se zúžily a umím si jasně představit, že v tom, co jsem jí řekl, hledala nějakou urážku. „Dobře,“ řekla konečně trochu neuctivě, „asi se nedá nic dělat. Ale vezmu tě za slovo, Staříku.“

„Jinak bych to neříkal, princezno.“

Tak jsem ji dostal včas do Rivy, kde ji přijali se vší pompou a ona čekala předepsané tři dny v trůnním sálu. Pak jsem ji zase odvezl domů.

„Tak jsme tady,“ řekl jsem, když se objevil přístav v Tol Honetu, „a ani to nebolelo.“

„No, asi ne,“ odpověděla. Pak se rozesmála svým perlivým smíchem, chytila mne kolem krku a políbila mne.

Počkal jsem v Tol Honetu na příchod jara a pak se svezl šereckou válečnou lodí na sever. V Trellheimu jsem se podíval na Barakova dědečka, který byl stejně velký jako rudovousý „Děsný medvěd“ a skoro stejně inteligentní. V Trellheimu vypadalo všechno v pořádku, a tak jsem zamířil za Pol, která dávala pozor na Garionova dědečka,

jímž byl jeden z celé řady Geranů. Pol dává tohle jméno skoro v každé druhé generaci. Snad to má co dělat s jejím smyslem pro pokračování. Tenhle Geran se zrovna oženil s blonďatým šereckým děvčetem a zdálo se, že vše jde správným směrem.

Poté, co jsme oslavili společné setkání, měl jsem příležitost promluvit si o samotě se svou dcerou. „Mám pocit, že až se naplní čas, tak budeme mít problémy s tou vílí princeznou," upozornil jsem ji.

„Tak? Jaký problém máš na mysli?"

„Nejsou zrovna poddajné. Tihle chlapíci jsou zvyklí si brát alornské dívky a ty jsou docela tiché a skromné. Víly v Borunské rodině jsou všechno možné jen ne tiché a poddajné. Jsou divoké, ukřičené a lstivé." Řekl jsem jí, co se mi stalo cestou do Rivy.

„Postarám se o to, otče," ujistila mne.

„Tím jsem si jist, Pol, ale chtěl jsem tě na to upozornit. Myslím, že se ti bude rivanská královna líbit, ale neudělej tu chybu, že jí budeš všechno věřit."

„Až ten čas přijde, tak to zvládnu, otče. Kam se odsud vydáš?"

„Do Drasnie. Chci se podívat do rodiny Průvodce."

„Myslíš, že se už blížíme k rozhodujícímu momentu?"

„Dvojčata si to myslí. Mají pocit, že vidí jistá znamení. Mají pocit, že to, na co čekáme, se má stát v příštím století."

„Pak už moje práce skončí, ne?"

„Myslím, že ti něco najdeme, Pol."

„Děkuju mnohokrát, Staříku. Protože se blíží čas, tak bych měla uvažovat o přestěhování do Sendarie, co říkáš?" Pohlédla mi přímo do očí. „Umím číst Mrinský a Darinský kodex stejně jako ty, otče, a vím, kde se má narodit ten, který zabije boha."

„Asi bychom o tom měli začít přemýšlet," souhlasil jsem. „Až to skončím v Drasnii, vrátím se do Údolí a promluvím si s dvojčaty. Možná zatím najdou něco konkrétního. Teď není čas na chyby."

„Kdy chceš vyrazit do Drasnie?"

„Zítra to bude stačit, Pol," řekl jsem s úsměvem. „Co kdybys zítra udělala k snídani ten třešňový koláč? Už jsem ho neměl dobře sto let a stýská se mi po něm."

Dlouze na mne pohlédla.

„Ty tvoje jsou opravdu nejlepší, Pol," řekl jsem vážně. „Mám

nápad. Až bude rivanský král na trůnu, tak by sis mohla otevřít pekárnu.“

„Ztratil jsi rozum?“

„Říkala jsi sama, že se budeš muset po něčem porozhlédnout, Pol. Tak ti jenom předkládám návrh.“

Dokonce se zasmála.

Příští ráno jsem vyrazil do Drasnie; Silkův děda pracoval v obchodu s dováženým zbožím a spolupracoval s drasnijskou tajnou službou. Na tom nebylo nic zvláštního, většina drasnijských obchodníků si tak počínala. Tady také vypadalo všechno podle plánu, a tak jsem se vrátil do Údolí.

Byl jsem překvapen, když jsem nenašel dvojčata doma. Místo toho mi nechali trochu tajemný vzkaz, že je povolala Pol. Snažil jsem se s nimi spojit, ale z nějakého důvodu se mi to nepodařilo. Tak jsem se začal chystat na cestu do Šereku. Už mě to cestování začínalo unavovat.

Koncem léta jsem se dostal do Val Alornu a zamířil do vesnice, kde bydlela Pol s rodinou. Ta tam ale nebyla. Místo ní to tam vedla dvojčata. Když jsem se jich zeptal, kde je Pol, začali se vykrucovat. „Žádala nás, abychom ti to neříkali, Belgarate,“ odpověděl s bolestným výrazem ve tváři Beltira.

„A já vás žádám, abyste ji neposlechli,“ řekl jsem jasně. „Nemám čas, abych převrátil svět na ruby a hledal ji. Kam šla?“

Pohlédli na sebe. „Má před ním velký náskok,“ řekl Belkira bratrovi. „Myslím, že ji nedokáže chytit, tak mu to můžeme říct.“

„Asi máš pravdu,“ přikývl Beltira. „Je v Nyisse, Belgarate.“

„V Nyisse? Proč?“

„Pol dostává své informace a instrukce. O tom víš, ne?“

Už jsem věděl dost dlouho, že Pol dostává svoje instrukce. Nikdy mne ale nenapadlo, že je dostává z jiného zdroje než já. Přikývl jsem.

„Pol dostala upozornění, že Ktačik pokračuje v něčem, co začal začátkem pátého milénia. Začal jednat se současnou Salmissrou a snaží se jí přesvědčit, aby se s ním spojila. Pol dostala instrukce, aby jí to rozmluvila.“

„Proč Pol?“ zeptal jsem se. „O to jsem se mohl postarat já.“

„Pol nám žádné podrobnosti nevykládala,“ odpověděl Belkira.

„Víš, jaká někdy je. Asi je to něco, co vyžaduje ženskou ruku.“

„Nejsme jediní, co mají proroctví,“ připomněl mi Beltira. „Salmissry mají svůj způsob, jak vidět do budoucnosti. Bojí se Pol daleko víc než tebe. Mám pocit, že Pol byla pěkně hnusná k jedné z hadích královen a teď se jde Pol zeptat té současné, jestli chce, aby si to s ní zopakovala. To by mohlo stačit na to, aby přerušila kontakty s Ktačikem.“

„Dobrá, ale co znamená tahle konspirace kolem toho. Proč mi to všechno neřekla? Místo toho to dělá za mými zády.“

Belkira se zasmál. „Tohle nám vysvětlila,“ řekl. „Ty asi nechceš, abychom ti opakovali, co řekla, že ne?“

„Snad to přežiju. Jen mi to řekněte.“

Pokrčil rameny. „Jak chceš. Říkala, že jsi únavný tím, jak ji chceš chránit, kdykoliv má něco udělat. Že se s ní celé dny dohaduješ a přesvědčuješ, aby to nedělala. Taky říkala, že všechno půjde mnohem snadněji, když do toho nebudeš strkat nos.“ Zakřenil se na mě.

„Mně se to tak srandovní nezdá, Belkiro.“

„To říkala ona. Opakoval jsem pouze její slova. Ta má někdy ale slovník.“

Tvrdě jsem na něj pohlédl. „Proč toho prostě nenecháme?“ navrhl jsem.

„Jak chceš, bratře.“

„Až s ní budete příště mluvit, tak jí řekněte, ať se cestou domů zastaví v Údolí. Řekněte jí, že se těším, jak si popovídáme.“

Pak jsem se otočil a vrátil se do Údolí.

Asi tak za měsíc skutečně Pol dorazila do mé věže. Já zatím vychladl, takže jsem jí nic nevyčítal… nebo aspoň ne moc.

„Zdá se, že to neseš statečně, Staříku,“ poznamenala.

„Nemá smysl dělat kolem toho rozruch, když už je stejně po všem. Co prováděl Ktačik?“

„Obvyklé věci,“ odpověděla. „Snažil se přesvědčit lidi na západě, aby se přidali k němu, až přijde čas. Murgové znovu otevřeli Jižní karavanní cestu a zase míří na západ. Asi bychom se měli pořádně začíst do Mrinského kodexu. Zdá se, že Ktačik si myslí, že věci spějí k vyvrcholení. Dělá, co může, aby západ rozdělil. Určitě nechce, abychom spolu drželi tak jako u Vo Mimbre. Angarakové spolu jakž

takž drží a chce, abychom se rozložili my.“

„Jsi skutečně dobrá, Pol.“

„Mám dobrého učitele.“

„Děkuju,“ řekl jsem a pocítil skutečnou hrdost, že mne moje dcera ocenila.

„Nech toho.“ Zakřenila se na mne.

„Tak proč nejdeš zpět do Šereku a nepošleš dvojčata sem? Jestli se někdo vyzná v Mrinském kodexu, tak to jsou oni.“

„Jak myslíš.“

Nakonec jim to trvalo až do konce století, než to z Mrinského kodexu dostali. Na jaře v roce 5300 přišli ke mně do věže a nadýmali se pýchou. „Tak je to tady, Belgarate!“ prohlásil Beltira. „Vrah boha se objeví v tomto století!“

„Už bylo načase,“ řekl jsem. „Co vám na tom trvalo takovou dobu?“

„Neměli jsme to najít dřív než teď,“ odpověděl Belkira

„Můžete mi to vysvětlit?“

„Nezbytnost má mnohem přísnější kontrolu, než jsme si mysleli,“ řekl. „Pasáž, která nám říká, že to bude v tomto století, je zcela jasně na téhle stránce. Četli jsme ji mnohokrát a nikdy nám nedávala smysl. Včera v noci nás to ale oba napadlo. Mluvili jsme o tom, a usoudili jsme, že nezáleží na tom, kolikrát příslušnou část přečteme, ale že ji pochopíme, až nám to Nezbytnost umožní. V jistém smyslu je pochopení součástí UDÁLOSTI.“

„To by byl pěkně těžkopádný způsob,“ namítl jsem. „Proč by s námi Nezbytnost hrála takovou hru?“

„Mluvili jsme o tom, Belgarate,“ řekl mi Beltira. „Je skoro jasné, že se tak Nezbytnost snaží zabránit *tobě*, aby ses do toho nepletl. Máme dojem, že tě má ráda, ale zná tě příliš dobře a ví, že když budeš mít dost času, tak se budeš snažit běh věcí nějak změnit.“

„A ty víš, že to často skutečně děláš,“ křenil se na mne Belkira.

Kapitola 22.

Asi jsem se měl cítit uražen tím, co mi dvojčata sdělila, ale ve skutečnosti jsem ani nebyl. Znal jsem Garionova tichého přítele docela dlouho a věděl jsem, co si o mně myslí a taky jsem se párkrát pokusil plést do věcí, do kterých jsem neměl. Měl bych se vrátit k tomu, co jsem už řekl: nejsem z těch, co by seděli na zadku a čekali, až jak rozhodne osud. Ať už si o sobě myslím, kdoví jak jsem chytrý, Garionův přítel je vždy dva kroky přede mnou. Asi bych si na to měl zvyknout, ale… stále jsem si nezvykl.

Částečný důvod, proč jsem se tak moc nerozčílil, bylo to, že mne skutečně vzrušily informace, které jsme dostali. A hlavně to, že jsme se konečně dostali do století, kdy se měl narodit vrah boha. Obtěžoval jsem v prvních třech dekádách čtyřiapadesátého století každé dva tři měsíce, kdy jsem přicházel zjistit, zda není žena rivanského následníka těhotná, protože jsem nechtěl propást narození potomka.

Pol žila v Medalii ve střední Sendarii a jméno současného následníka bylo Darral. V roce 5329 jsem byl velmi zklamán, když Darralova žena, Alara, porodila syna a jeho narození nebylo doprovázeno žádnými známkami, že by to byl vrah boha. Pol mu dala jméno Geran a mně se to tentokrát zdálo velice případné.

Protože byl Darral kameník, přestěhovala se celá rodina v roce 5334 do hor do vesničky jménem Annath na sendarské straně hranic s Algarií. V té oblasti byly rozlehlé kamenolomy a Darral tam našel trvalou práci.

Měl jsem o tom místě jisté pochybnosti. Jméno Annath ve mně vyvolávalo z nějakého důvodu mrazení. Nebylo to v tom, že by Annath bylo nějaké strašné nebo ošklivé město. Byla to horská vesnice jako každá druhá. Měla jednu ulici, táhnoucí se úzkým údolím a nově příchozí si museli stavět své domy na obou koncích, takže za čas byla docela dlouhá. Ale to nijak nevadilo, protože lidé v horách jsou zvyklí chodit. Obě strany údolí byly osázeny osikami, což dodávalo Annathu světlost a vzdušnost. Byla to prostě pěkná vesnička, ale stejně mi z jejího jména běhal mráz po zádech.

Nemohl jsem se tam ale příliš dlouho zdržet, protože jsem musel do Boktoru, kde se narodil jeden z členů rozvětvené královské rodiny v Drasnii. Pojmenovali ho princ Kheldar, i když byl dost vzdálen v dědičné linii, jeho narození provázely znamení a předzvěsti, které jsem tak postrádal při narození Gerana. Mrinský kodex ho označil za Průvodce, ale pro zbytek světa bude znám přezdívkou, kterou mu dali jeho spolužáci na akademii drasnijských tajných služeb, když tam studoval. Ta přezdívka zněla prostě – Silk.

Dalších několik let jsem byl v pěkném trapu. Průvodce se narodil v roce 5335 stejně jako Slepý muž – Ulgo Relg, fanatik. Potom se v roce 5336 narodil syn hraběte Trellheima. Pojmenovali ho Barak, ale Mrinský kodex o něm mluví jako o Hrůzném medvědovi. Příští rok se narodil Pán koní, Hettar, a rytíř protektor, Mandorallen. Společníci se už rodili, ale kde byl vrah boha?

Na jaře 5338 jsem dostal od Pol naléhavou výzvu, abych za ní přišel. Přihnal jsem se do Annathu a myslel na nejhorší, ale tam jsem žádnou hrozbu nezpozoroval. Když jsme se setkali na kraji lomu za vesnicí, zdála se mi Pol celkem klidná. „Co se děje, Pol?“

„Nic se neděje, otče,“ odpověděla s lehkým úšklebkem. „Potřebuju prostě někoho, kdo by mě tu na pár měsíců zastoupil. Musím něco zařídit.“

„A co?“

„Nemohu o tom mluvit.“

„Snad se mnou zase nechceš hrát tu starou hru, Pol? Už mě trochu unavuje.“

„To není hra, otče. A jestli tě to unavuje, tak mohu zavolat dvojčata.“

„Teď je nemůžeš vytáhnout z Údolí, Pol! Děje se toho příliš mnoho, než aby mohli zrovna teď nechat Mrinský kodex.“

A strýček Beldin zase hlídá Toraka. To je taky důležité. Takže je to stejně na tobě… ať se ti to líbí nebo ne. Ty teď nic důležitého neděláš, nebo ano? Porodní báby si s těmi dětmi dokážou poradit i bez tebe. Dohlédni mi na Darrala a jeho synka, Stařiku. Jestli se zeptáš 'Proč já?'… tak ti snad vytrhám vousy.“

„Nejsem tvůj sluha, Pol.“

„Ne, to nejsi. Jsi sluha něčeho mnohem důležitějšího, stejně jako já. Mám svůj úkol a ty ho převezmeš za mne, zatímco já budu pryč.“

„Ale náš Mistr mi o tomhle nic neřekl.“

„Má plno práce, takže já ti dávám instrukce místo něj. Udělej to, prosím tě. Nehádej se se mnou.“

Než jsem se zmohl na nějakou odpověď, přeměnila se v ptáka a zmizela.

Chvíli jsem nadával a pak sešel do vesnice. Geranovi bylo asi devět a stál před kamenným domkem, který postavil jeho otec na východním konci vesnice. „Ahoj, dědečku,“ vítal mne. „Mluvila s tebou teta Pol?“

„Hučela do tebe by bylo blíž pravdě,“ řekl jsem kysele. „Zmínila se ti, co chce dělat?“

„Pokud vím, tak ne. Ale na tom není nic divného. Ona málokdy řekne, co dělá nebo proč.“

„Vidím, že sis toho všiml. Kde je maminka?“

„Zašla si do pekařství. Teta Pol říkala, že s námi chvíli pobudeš a maminka ví, jak máš rád koláče.“

„Každý máme nějakou slabost.“

„Maminka bude za chvíli zpět,“ řekl, „ale ty bys mi zatím mohl něco vyprávět.“

Zasmál jsem se. „To bych mohl. Tvoje teta mne sem stejně na nějaký čas přikovala, takže budeme mít dost času na spoustu příběhů.“ Podíval jsem se na něj zblízka. Tak jako jeho předkové, měl i on

pískové vlasy, ale teď začínaly tmavnout. Byl drobnější než Ocelový stisk, ale jisté společné rysy bylo možno nalézt.

Teď jenom slovo bokem, jestli dovolíte. Když víte, že se má něco stát, tak začnete vidět známky, že se to blíží prostě ve všem. Snažte si zapamatovat, že většina věcí, co se na tomto světě odehrají, žádné známky neprozrazují. Prostě se stanou a jejich jediná důležitost tkví v jejich důsledku. Zbláznili byste se, kdybyste se snažili pochopit, co ohlašuje každá změna větru nebo déšť. Nebudu tvrdit, že nemohou existovat jisté signály, které byste nechtěli přehlédnout. Ale poznat rozdíl dá docela fušku.

Vždycky jsem byl rád ve společnosti svých vnuků. Jsou totiž velmi rozumní, což na nich zejména oceňuji. Tím nechci říct, že čas od času nedělají věci, které jsou trochu hloupé a někdy dokonce nebezpečné – mám teď na mysli zrovna Garionův zápas s divočákem v lese u Val Alornu – ale když jste ochotni vyslechnout jejich zdůvodnění zjistíte, že pro to mají většinou nějaký důvod. Potomci Ocelového stisku a Beldarany byli vždycky velmi vážní chlapci. Možná u nich budete postrádat smysl pro humor, ale nemůžete chtít všechno.

I přes to, že mě Polgara tak bezostyšně uvrtala do hlídání Gerana, musím přiznat, že jsem si ty měsíce s ním opravdu užil. Nikdy jsem nebyl takový rybář jako je Durnik, ale základy rybolovu chápu… tím chci říct, že vím, jak navléknout háček. Ale Geran byl zrovna ve věku, kdy je pro chlapce chytání ryb velkou rozkoší. Léta pozorování mě naučila, že tato vášeň předchází poznání, že jsou na světě dva druhy lidí – chlapci a děvčata. Většina chlapců na to časem přijde sama.

Prostě jsem s Geranem strávil jaro a léto chytáním pstruhů. Jsou samozřejmě i jiné druhy ryb, ale chytání pstruhů je snad nejvíc vzrušující. Navíc přitom nemůžete být příliš hluční a než vám ryby začnou brát, tak si přitom můžete vážně popovídat.

Zvlášť si pamatuju jeden den, kdy bylo mizerné počasí a my jsme chytali ryby z ručně sbitého voru uprostřed malého horského jezírka. Neustále drobně pršelo a ryby braly jako divé. Nechápu proč, ale ten den jsme nachytali víc ryb než jindy za týden.

Odpoledne, když jsme byli oba promočení až na kůži a velký košík, který jsme s sebou vzali jen pro strýčka Příhodu, byl plný stříbrných pstruhů, se Geran na mě otočil a povídá: „To je skutečná zábava, dědečku. Přál bych si, abychom to mohli dělat častěji.“

„Gerane,“ odpověděl jsem, „chodíme na ryby celé tři týdny. Častěji už to snad ani nejde.“

„Ale dneska je konečně chytáme.“

Zasmál jsem se. „To se tak někdy stane,“ souhlasil jsem.

„My nejsme stejní jako ostatní lidé, co?“ zeptal se po chvíli.

„Protože oba rádi chytáme ryby? Na světě je plno rybářů. Gerane.“

„To jsem nemyslel. Mluvím o naší rodině. Zdá se mi, že jsme něčím odlišní… že je na nás něco zvláštního.“ Zamračil se a utřel si vodu z nosu do rukávu. „Neřek jsem to zrovna dobře, co? Nechci říct, že jsme nějak důležití nebo něco takového, ale že nejsme úplně jako ostatní lidé… aspoň se mi to tak zdá. Teta Pol se mnou o tom nikdy nemluví, ale někdy v noci slyším, jak mluví s mým otcem dole v kuchyni. Ona zná hodně lidí co?“

„Tvoje teta? Ale ano, Gerane. Tvoje teta Pol zná lidi ve všech královstvích na západě.“

„To teda nechápu, jak může znát všechny ty krále a šlechtice. Vždyť skoro nikam nechodí. Víš, co si myslím?“

„Co?“

„Myslím, že je teta Pol mnohem starší, než vypadá.“

„Ona je, jak se říká „dobře udržovaná“, Gerane. Ale já bych z toho na tvém místě nedělal žádnou aféru. Ženy jsou trochu citlivé, když se hovoří o jejich věku.“

„Ty jsi starý a přitom ti to nijak nevadí.“

„To je proto, že jsem vlastně nikdy ve skutečnosti nedospěl. Stále vím, jaké to je mít z něčeho radost. Tím se člověk udržuje mladý. Tvoje teta si myslí, že mít z něčeho radost není důležité.“

„Ona je hrozně divná, že jo? Někdy si myslím, že je ta nejpodivnější žena na světě.“

V tu chvíli jsem se začal smát.

„Co je na tom tak legračního?“

„Někdy ti to vysvětlím. Ale máš pravdu. Naše rodina je skutečně

zvláštní, ale je pro nás důležité chovat se jako ostatní lidé. Teta ti to vysvětlí, až budeš trochu starší.“

„Máš z toho radost? Z toho, že jsi zvláštní, myslím?“

„Ani ne. Musíš se ještě starat o něco navíc. Ale není to tak složité, Gerane. Naše rodina musí vykonat něco důležitého a na světě jsou lidé, kteří nechtějí, abychom to udělali.“

„Ale my to stejně uděláme, že jo?“ Jeho dětská tvář byla velmi odhodlaná.

„Myslím, že jo, ale bude to ještě chvíli trvat. Vytáhneš tu rybu z vody? Nebo ji chceš celý den držet na háčku?“

Můj vnuk zatáhl a vytáhl pstruha, který mohl vážit dobře přes dva kilogramy.

Často na ten den vzpomínám. Když se to tak vezme, tak patřil mezi ty lepší dny.

Byla skoro zima, když se Polgara vrátila. Listí změnilo barvy, začalo padat na zem, obloha zešedla a ve vzduchu byl cítit sníh, když kráčela jedinou ulicí v Annathu, zabalená do modrého pláště s výrazem uspokojení ve tváři. Vyšel jsem jí naproti. „Co tak brzy zpátky, Pol?“ udeřil jsem na ni. „Ani jsme si nestačili všimnout, že tu nejsi. Doufám, že teď mi řekneš, kde jsi byla a cos tam dělala.“

Pokrčila rameny. „Musela jsem znovu do Nyissy, abych se tam s někým setkala.“

„Co? A s kým?“

„Za prvé se Zedarem a za druhé se současnou Salmissrou.“

„Pol, drž se stranou od Zedara! Jsi dobrá, ale ne tak dobrá, aby ses mu mohla postavit.“

„Byla to nutnost, otče. Zedar a já se musíme poznat. To je jedna z *těch* věcí.“

„Co s tím má Zedar společného?“ vyptával jsem se.

„Nevím, proč jsi z toho Zedara tak vedle. Ve skutečnosti nevypadá dobře. Je strašně zpustlý, nejí dobře a vypadá hrozně nezdravě.“

„Dobře. Přeju mu všechna potěšení z choroby. Mám dokonce v plánu vymyslet nějaké nové choroby, které by ho začaly sužovat.“

„Ty jsi barbar, otče.“

„No když myslíš. Co dělá Zedar v Nyisse?“

„Co já vím, tak se z něj stal vagabund. Putuje po světě a zoufale někoho nebo něco hledá.“

„Musíme doufat, že to nenajde, ať už je to cokoliv.“

„Naopak, musí to najít. Kdyby to nenašel, budeš to muset najít ty a ani nebudeš vědět, kde začít hledat.“

„A on to ví?“

„Ne. To, co hledá, si ho samo najde.“

To byla první zpráva, že přichází Eriond. Jednou jsme o tom mluvili s Beldinem a shodli jsme se, že Torak a Eriond jsou zrcadlové zobrazení jednoho a totéž. Torak na jedné straně a Eriond na druhé. Každý z nich byl přesný opak svého protějšku.

Někdy přemýšlím o tom, jestli Torak věděl, že je omyl.

To by zdůvodnilo celou mou existenci.

„Proč jsi potřebovala mluvit se Salmissrou?“ zeptal jsem se.

„Abych ji varovala,“ odpověděla moje dcera. „Ona za několik let něco udělá a já jí to budu muset oplatit. Nebude se jí to moc líbit… a mně taky ne.“ Polgara vzdychla. „Obávám se, že to bude dost hnusné, ale nebudu mít na vybranou.“ Z ničeho nic mne objala a zabořila obličej do mé náruče. „Ach, otče,“ štkala, „proč to budu muset udělat zrovna já?“

„Protože jsi jediná, kdo může, Pol.“Pak jsem jí začal hladit ramena. „No tak, no tak.“

Několik dalších let bylo velmi pokojných, což mne znervózňovalo. Největší okamžik v historii byl na spadnutí a já chtěl, aby už se stal. Na čekání mne zrovna neužije.

Potom se v roce 5340 Ran Borune XXIII stal vládcem Tolnedry a zanedlouho nato si vzal za ženu svou sestřenici, rudovlasou vílu jménem Se'Vanna. Dvojčata v tom spatřovala velký význam a ujišťovala mne, že z tohoto manželství vzejde královna světa, Jestli měli pravdu – a oni ji většinou mají – tak to znamenalo, že až se Geran ožení, tak že se stane otcem toho, na koho čekáme.

Krátce nato se vrátil Beldin do Údolí. „Koukám, že už tě přestalo bavit koukat na tu jeskyni,“ řekl jsem mu poté, co vystoupal schody v mé věži.

„Ani ne,“ odpověděl. „Něco se stalo, nebo ne?“

„Něco jo. Už se blížíme k době, kdy se narodí vrah boha.“

„Myslel jsem si to. Před několika měsíci jsem byl naléhavě vyzván, abych odešel ze svého stanoviště a trochu se porozhlédl kolem. Murgové mají nového krále. Jmenuje se Taur Urgas a je to stejný blázen jako ničema. Na tom by nebylo nic divného. Všichni Urgové byli blázni. Ale Taur Urgas to přehání. Jednou jsem ho viděl v Rak Gosce a mám pocit, že se zúčastní události.“ „Objevil se nějaký jeho protějšek v Mallorey?“

Přikývl. „Jmenuje se Zakath. Ještě nebyl korunován na vládce, ale myslím, že to nebude dlouho trvat. Jeho otec je nemocný. Na Angaraka je Zakath velice civilizovaný muž. Je velmi inteligentní a co jsem slyšel, tak jeho učitelé přesvědčili jeho matku, aby ho dala na univerzitu v Melceně. Učený malloreánský vládce bude skutečně novinka. Kolik se nám už narodilo společníků?“

„Já vím o šesti. Průvodce a Slepec se narodili v roce 5335, Divý medvěd v šestatřicátém, Pán koní a Rytíř protektor v třicátém sedmém.“

„To je jenom pět.“

„Myslel jsem, že už o Muži dvou životů víš. Ten se narodil už v roce 5330. Je z něj kovář v Eratu ve střední Sendarii.“

„Nějaké náznaky o dalších?“

„Dvojčata myslí, že současný tolnedranský vládce bude mít dceru, která se stane ženou vraha boha.“

„Tak se nám to blíží. Jak se má Pol?“

„Má potíže… jako obvykle. Vydala se před několika lety do Nyissy a setkala se tam se Zedarem.“

„Tys ji nechal jít?“

„Výraz 'nechal' bys mohl v souvislosti s Pol vynechat. To už bys mohl vědět, Beldine. Ani se neobtěžovala mi sdělit, kam jde. Až potom mi řekla, že ona a Zedar se museli seznámit. Dostává instrukce ještě odjinud než z Mrinského kodexu.“

„Asi jo. Ach, málem jsem zapomněl. V Gar og Nadraku je také nový král. Jmenuje se Drosta lek Thun a je na trůnu od dvanácti let.“

„Viděl jsi ho?“

„Ne. Slyšel jsem o něm, když jsem byl v Rak Gosce. Udělají něco

Algarové se svým korunním princem?“

„Co tím chceš říct?“

„Je to mrzák, ne? Myslím, že Algarové nebudou chtít mrzáka za krále.“

„Asi bude v pořádku. Jakmile je na koni, tak je stejně dobrý jako jiní Algarové.“ Podrbal jsem se ve vousech. „Ale mám s tím také starosti. Mrinský kodex tvrdí, že Pán koní bude jeho syn… ale ten už se narodil v jiném klanu. Dvojčata na tom pracují. Mrinský kodex je v tomhle bodě velmi paličatý. Zdržíš se nějaký čas?“

„Ne. Myslím, že se zase vrátím do jižního Kthol Murgosu a dohlídnu na Spálenou tvář. Blížíme se k narození vraha boha, a to by mohlo Toraka probudit.“

„Tím si nejsem jist. Jestli jo, tak můžeme mít potíže. Myslím, že dítě nemůže být pro Toraka žádná hrozba.“

„Já zas myslím, že bychom měli být připraveni… pro jistotu. Jestli to Toraka probudí, tak můžeš vzít dítě někam do lesa a ukrýt ho tam. Kde je Chamdar?“

„Teď zrovna je v Tolnedře. Drasnijská tajná služba na něj dává pozor.“

„Myslel jsem, že je to tvoje starost.“

„Takhle je to lepší. Chamdar mě zná až moc dobře. Mohl by vycítit, kdybych se dostal do jeho blízkosti.“

„Je to na tobě, jak to zařídíš. Promluvím si ještě s dvojčaty a pak se vrátím do Kthol Murgosu.“ Po těch slovech se otočil a sešel dolů. Až po jeho odchodu jsem si uvědomil, že si ani neřekl o nic na pití. Blížící se rozuzlení na nás všechny působilo, že jsme se chovali trochu divně.

Následující rok se chromý Cho-Hag stal šéfem klanových náčelníků a přidělal mi tím starosti. Věděl jsem, že se na to místo má jednoho dne dostat Hettar a neměl jsem tušení, jak by se to mohlo stát… když nepočítám další klanovou válku. Klanová válka byla ta poslední věc, kterou bychom potřebovali.

Všechno se teď hnalo dopředu a události se kupily jedna za druhou, jenom já musel čekat, až Geran vyroste a bude mít syna. Čekání mne moc nebavilo, a tak – i když jsem k tomu neměl žádný důvod – jsem vytáhl svůj oblek vypravěče a vyrazil na cesty.

Moje první zastávka byla samozřejmě v Annathu. Geranovi bylo asi dvanáct a rostl jako z vody. Vlasy mu ještě víc ztmavly a hlas mu přeskakoval jako mladému krocanovi.

„Už si začal všímat děvčat?“ zeptal jsem se Pol, když jsme byli chvíli sami.

„Jen mu dej ještě čas, otče,“ odpověděla, „Ildeře je teprve devět. Nesnaž se to uspěchat.“

„Ildera?“

„Děvče, které si vezme za ženu.“

„To není sendarské jméno.“

„Není. Ildera je dcera algarského náčelníka, co má pastviny hned za hranicemi.“

To mě překvapilo. „Jsi si jista, Pol? Vždycky jsem si myslel, že matka vraha boha bude Sendařanka.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Nevím. Asi jsem si myslel, že protože se má narodit v Sendarii, tak jeho matka bude Sendařanka.“

„Tak ses mě mohl zeptat, otče. Mohla jsem ti říct, že to bude Algarka už před dobrými šesti generacemi.“

„Jsi si jistá, že je to ta pravá?“

„Samozřejmě si jsem jistá.“

„Už jsi to řekla Geranovi?“

„Ne a ani to neudělám, otče, A ty bys měl vědět proč. Jakmile budeš mladým lidem vykládat, koho si mají vzít, tak se začnou stavět na zadní.“

„Ale vrah boha to bude vědět.“

„Dokud to já neuznám za vhodné, tak to vědět nebude.“

„Vždyť je to, Pol, psáno v dohodách z Vo Mimbre. Je tam černé na bílém, že si vezme za ženu tolnedranskou princeznu.“

„To mu nic neřekne, otče.“

„Jak mu to chceš zatajit?“

„Nebudu ho učit číst. To je všechno.“

„To nemůžeš udělat! Přece musí umět číst! Jak by mohl vykonat, co je mu určeno, kdyby nedokázal přečíst Mrinský kodex?“

„Naučí se číst později, otče. Já jsem se taky začala učit číst až po Beldaranině svatbě, pamatuješ? Jestli to bude takový člověk, jak

doufáme, tak s tím nebude mít žádné problémy.“

Měl jsem o tom jisté pochybnosti, ale nechal jsem si je pro sebe. „Kolik jsi toho řekla Geranovi?“ zeptal jsem se.

„Moc ne. Nechci ho zbytečně rozrušit. Nechci, aby lidi v Annathu věděli, že je mezi nimi král. Darral to samozřejmě ví, ale ten už umí držet jazyk za zuby.“

„Kde je chlapec teď?“

„Je s otcem v kamenolomu. Učí se řemeslu.“

„Práce v kamenolomu může být nebezpečná, Pol,“ namítl jsem.

„Bude v pořádku, otče. Darral na něj dohlédne.“

„Radši se tam zajdu podívat.“

„Proč?“

„Chci se podívat, jestli by Darral nedal potomkovi na zbytek dne volno.“

„Proč to?“

„Abychom si mohli zajít na ryby.“

„Ne, abys mu tam začal vyprávět věci, které ještě nemusí vědět.“

„To jsem vůbec neměl v plánu.“

„Tak proč s ním chceš jít na ryby?“

„Chci s ním chytat ryby, Pol. Nechodí snad proto lidé na ryby?“

Zavrtěla hlavou. „Ti muži!“

Strávil jsem odpoledne s Geranem u prudkého potůčku, který vytékal z jezírka, o kterém jsem již mluvil. Neměli jsme moc času mluvit, protože ryby braly jako divé.

Příští ráno jsem se rozloučil a zamířil do Eratu. Chtěl jsem se podívat na Durnika. Věděl jsem, že to má být Muž dvou životů, ale nevěděl jsem přesně, co to má znamenat, ani jak důležitý pro nás bude. Teď je z něj můj zeť a nejnovější učeň mého Mistra. Není to zvláštní, jak se věci vyvinou? Durnik byl o rok mladší než Geran, ale už byl velmi silný. Byl učněm u kováře jménem Bari a kovářská pec je jedním z míst, kde se dají nejrychleji vypěstovat svaly. Durnik byl už teď velice vážný mladík a bylo jasné, že z něj roste typický Sendařan: střízlivý, pilný s pevnými morálními zásadami. Skutečně pochybuju, jestli měl Durnik vůbec někdy nějakou nečistou myšlenku.

Zlomil jsem si přezku u svého vaku a zašel do Barlovy dílny, aby mi ji spravil. Barl zrovna koval koně, takže mi přezku spravil Durnik.

Chvilku jsme spolu mluvili a já pak šel dál svou cestou.

Opravdu pochybuju, že by si můj zeť tu příhodu pamatoval, ale já si ji pamatuju, protože mi těch pár vět o Durnikovi řeklo to, co jsem potřeboval vědět.

Po návštěvě Barlovy kovárny jsem se stočil dolů do Arendie, abych se podíval na Wildantory. Nejtypičtějším představitelem rodiny byl mladý Reldegen, který – jak se zdálo – měl v plánu prožít svůj život s rapírem stále napůl taseným. Byl to typický představitel toho, o kom by se řeklo, že má horkou hlavu. Neměl takové sklony ke katastrofám jako jeho bratranec Lelldorin, ale byl mu velmi blízký. Přesto mi byl sympatický.

Z Arendie jsem zamířil do Údolí, abych zjistil, co nového našla dvojčata. Události se teď řítily a nebyl den, aby nenašla nové upozornění v Mrinském kodexu. V roce 5344 se vyřešil problém s Algarií. Hettar jel s rodiči podél Východního zlomu, když je přepadli Murgové. Zabili chlapcovy rodiče a jeho tam nechali napospas smrti. Cho-Hag ho tam našel o několik dní později a adoptoval ho. Hettar se tak mohl stát příštím šéfem klanových náčelníků, aniž by musela být klanová válka. Skutečně se mi ulevilo.

Na jaře příštího roku mne dvojčata velmi důrazně žádala, abych seznámil Polgaru s těmi mladými Alorny, kteří pro nás měli být v budoucnu důležití. „Skutečně by ji měli poznat, Belgarate," přesvědčoval mne Belkira. „Blíží se doba, kdy spolu budete muset vykonat důležité věci, a tak by měli být schopni ji poznat na první pohled. Alornové mají zvláštní předsudky vůči ženám, tak bys jim měl vnutit představu, že to není obyčejná žena, dokud jsou ještě mladí. Půjdeme s tebou do Annathu a dáme tam na všechno pozor, zatímco budete pryč."

Nemohl jsem jejich slova nijak zpochybnit, zvláště proto, že byli sami Alornové. Navíc Pol v Annathu jistě neměla moc příležitosti k zábavě, takže by nebylo na škoduji někam vytáhnout.

Nevěřili byste, jak rychle s tím nápadem souhlasila.

Nejdřív jsme vyrazili do Algarie, protože byla hned vedle, a konečně našli Cho-Haga. Algarové skutečně hodně cestují. I když bylo Hettarovi teprve osm, byl to podmračený chlapec, který trávil každou volnou chvilku cvičením se zbraněmi nebo jízdou na koni.

Jakmile před ním někdo vyslovil slovo „Murgo“, jeho oči ztvrdly a šlehaly z nich blesky. Bylo zřejmé, že už ví, co bude v životě jeho hlavním posláním. Já sám nemám Murgy rád, ale Hettar je nenáviděl do hloubi duše.

Všichni Alornové slyšeli o mně i o mojí dceři, a tak nás Cho-Hag královsky přivítal. Pol využila příležitosti a dost dlouho si s Hettarem povídala o samotě. Když jsme zamířili do Drasnie, vyjádřila svoje pochybnosti. „Mám dojem, že už teď balancuje na pokraji šílenství,“ řekla mi. „Až vyroste a bude z něj král Algarů, tak bude úplně hrozný.“

„To je hlavně problém Murgů, ne?“

„Já bych to tak na lehkou váhu nebrala, Staříku. Hettar má už teď všechny rysy rváče a mám obavu, že nás možná všechny přivede do nebezpečí. Ty víš, že je Sha-Dar, že?“

„Ano. Uvědomil jsem si to hned, jak jsem ho spatřil. Ví to on sám?“

„Možná ano. Určitě cítí, že je blíž koňům než ostatní Algarové. Možná mu to ještě nedošlo. Jsou ti další dva Alornové stejně divocí?“

„Už jsem je dlouho neviděl. Kheldar by měl být dost civilizovaný. Nakonec je to Drasnijec. Co se týče Baraka, tam ti nic slíbit nemohu. Je to Šerek a ti jsou všichni divocí.“

Princ Kheldar, bratranec Rhodara, korunního prince Drasnie, byl malý, živý chlapec s dlouhým, ostrým nosem a značnou dávkou inteligence. Byl v deseti chytřejší než mnoho dospělých mužů. Okouzlil Pol okamžitě a získal si ji za necelých deset minut. Líbil se jí moc, ale byla natolik chytrá, že mu zcela nedůvěřovala.

To musíte mít na paměti, když máte se Silkem něco do činění. Klidně ho mějte rádi, ale nedopusťte se té chyby, že byste mu plně důvěřovali. Teď už je ženatý, ale jeho žena je stejně mazaná jako on, takže bych nedoporučoval důvěřovat ani jí.

Po návštěvě Kheldarovy rodiny jsme s Pol zamířili do Kotu a nasedli na loď do Val Alornu. Tam jsme si půjčili koně a zamířili do Trellheimu. Barakovi bylo devět a jeho bratranec, korunní princ Anheg, byl zhruba o rok starší. Anheg byl u svého bratrance na

návštěvě a oba byli statní jako dospělí chlapi. Barak měl rudé vlasy, ale Anheg měl vlasy silné a černé. Byl to párek skutečných divočáků, ale to jsme očekávali. Však to byli Šerekové..

Představil jsem je Pol a ta nějak zařídila, aby setrvali na jednom místě dostatečně dlouho, aby si s nimi mohla popovídat.

„Tak co jim říkáš?“ zeptal jsem se, když jsme se vrátili do Val Alornu.

„Vypadá to dobře,“ řekla. „Jsou sice divocí a nevycválaní, ale jsou oba inteligentní. Z Anhega bude dobrý král. Myslím, že už teď má vliv na Baraka.“ „Chápeš, co má znamenat ten „Divý medvěd“? „Úplně ne. Má to něco společného s vrahem boha. Mám pocit, že se Barak změní ve vzteklého rváče, když bude vrah boha v nebezpečí, ale možná to zajde ještě dál. Možná to bude jasnější, až Barak vyroste.“

„Doufejme. Rád bych věděl trochu dopředu, jestli má dojít k nějaké změně.“

Z Val Alornu jsme vypluli do Darině a odtamtud zamířili do Annathu. Dvojčata se pak vrátila do Údolí a já se rozloučil s Pol a zamířil po Velké severní cestě do Boktoru. Chtěl jsem se setkat s Kheldarovým strýcem, korunním princem Drasnie, Rhodarem. Promluvil jsem s ním a rozhodně jsem nebyl zklamán. I když byl mladý, byl to velmi rozhodný chlapík s obrovskou vůlí a zdravým rozumem. Ti tři, Rhodar, Anheg a Cho-Hag, byli na nejlepší cestě stát se skvělými králi a já si byl jist, že budeme jejich schopnosti potřebovat, až se čas naplní.

Byl jsem stále na cestách a neměl moc příležitosti vracet se do Údolí a promluvit si s dvojčaty. Byli jsme ale stále ve spojení.

Tak mi také na jaře v roce 5346 sdělili, že se Pol vydala na jednu ze svých tajemných výprav a oni za ni zaskakují v Annathu.

Hnal jsem se zpět do Údolí, abych si s nimi stačil ještě promluvit. Naše spojení je velmi pohodlné a dobré, ale nebezpečí představovali Murgové, kteří se začali objevovat na západě. Kde jsou Murgové, tam jsou i Grolimové a ti byli schopni nějakou konverzaci na dálku zachytit. Já rozhodně nechtěl, aby se jim podařilo zjistit, kde je Pol, nebo co se děje v Annathu.

„Skutečně bych si přál, aby mi řekla, co chystá a ne, aby se

vydávala na cesty takhle narychlo!“ vylétl jsem, když jsem dohnal dvojčata. „Kam má namířeno tentokrát?“

„Gar og Nadrak,“ odpověděl Beltira.

„Kam že jde?“

„Do Gar og Nadraku. Tentokrát jí řekl Mrinský kodex, kam má jít. Pamatuješ si na ty 'nadrácké přátele', o kterých jsme ti říkali ve čtyřicátém devátém století? A ty ses tam potom vydal?“

„Ano.“ Samozřejmě jsem si to pamatoval. Tenkrát jsem tam našel to zlato.

„Ti 'přátelé' se teď objevili a Pol se vydala do Gar og Nadraku je hledat“

„To jsem přece mohl udělat já!“ zařval jsem v náhlém návalu vzteku.

„Ne tak dobře jako Pol,“ nesouhlasil se mnou Belkira. „Na nás nekřič, Belgarate. My jsme jí ty pokyny pouze vyřídili. My je nevymýšlíme.“

Vzpamatoval jsem se. „Kde je přesně?“

„Ona a její majitel jsou v Yar Nadraku.“

„Její *majitel?*“

„Ty jsi to nevěděl? Ženy jsou v Gar og Nadraku cenné zboží.“

Kapitola 23.

V tom samém roce 5346 vypukla v západní Drasnii morová nákaza. V té části světa je to endemická choroba, takže si myslím, že má co do činění s těmi močály. Je to velice virulentní choroba, která většinou končí smrtí. Ti, co ji přežijí, jsou nadosmrti zmrzačeni.

Protože byla Pol v Yar Nadraku, byl jsme nucen strávit asi rok v Annathu. Dohlížel jsem na Gerana, ale jenom velmi zřídka jsme měli příležitost si zajít na ryby. Geran si zrovna začal stavět svůj dům a kdykoliv byl Ildeřin klan poblíž hranic, strávil všechny volné chvíle s ní. Ildera byla vysoká blondýnka a byla velmi krásná. Vypadalo to, že je do ní Geran celý blázen, ale ne proto, že by byl nucen. Vypadalo to, že Nezbytnost dokáže takové věci zařídit, i když není Pol zrovna přítomna, aby zařídila svatby těch mladých lidí.

Někdy v létě 5437 za mnou přijel do Annathu se zprávou hubený Drasnijec jménem Khendon. Mám pocit, že byl Khendon markrabě, ale on si na to moc nepotrpěl, protože měl jiné věci na práci. Protože

je špionáž v Drasnii takřka národním bohatstvím, většina členů drasnijské šlechty navštěvuje akademii tajných služeb a Khendon nebyl žádnou výjimkou. Tam také většinou mladí Drasnijci získávají své přezdívky, které používají nezřídka celý život. Kendon si odtamtud přinesl přezdívku Javelin – Oštěp – pravděpodobně díky své hubené postavě. Ačkoliv nebyl nijak starý, už patřil ke špičkám tajné služby. Mně byl docela sympatický. Byl to jeden z mála lidí, co dokázal vyvést Silka z rovnováhy, a to už bylo co říct.

Posadil se pohodlně na židli v Darralově kuchyni, zatímco Geranova matka připravovala večeři. Darral s Geranem ještě pracovali v kamenolomu. „Byl jsem teď v Yar Nadraku, Věčný," oznámil mi Javelin, „a tam jsem se sešel s tvou dcerou, která mi dala pro tebe vzkaz." Sáhl do svého pláště a vytáhl listinu opatřenou pečetí. „Říkala, že pochopíš, proč využívá tento způsob, místo, aby se spojila jako obvykle. Co tím myslela?"

„To je jedna z věcí, o kterých nemusíš nic vědět, Oštěpe," řekl jsem mu.

„Já musím vědět o všem, Věčný," oponoval mi.

„Zvědavost ti může přinést spoustu potíží, Oštěpe. Existují dva světy, které spolu koexistují. Ty se starej o svůj a já se budu starat o ten můj. Musíme se snažit, abychom si moc často nepřekáželi. Je to nejsnazší cesta, věř mi. Jsem už na světe dost dlouho, abych věděl, co dělám." Zlomil jsem voskovou pečeť – o které jsem si jist, že ji Oštěp pečlivě opravil poté, co si vzkaz přečetl – a přelétl očima těch pár řádek od své dcery.

„Otče, už mohu zpět domů. Přijď do Yar Nadraku a přines dost peněz. Můj majitel na mě asi vysadí slušnou cenu."

„Kolik se v YarNadraku platí za otrokyně, Khendone?" zeptal jsem se hubeného Drasnijce.

„To záleží, jaká ta žena je," odpověděl, „a jak umí kupec smlouvat. Měj na paměti, že se na smlouvání podílí tři strany,"

„Jak to myslíš?"

„Žena je na ceně také zainteresovaná, Belgarate, protože dostává půlku a protože výše naznačuje její hodnotu. Je to otázka cti a v tom případě bude cena tvé dcery pěkně vysoká."

„I ode mne?"

„Je to velmi vžitý zvyk, Svatý. Chceš ji zpátky, ne?“

„To záleží na tom, kolik by mě to mělo stát.“

„Belgarate!“ Vypadal skutečně šokován.

„Jenom jsem žertoval, Khendone. Řekni mi zhruba nějaké číslo. Mám tu někde desetiuncové zlaté cihly. Kolik bych jich měl s sebou vzít?“

„Aspoň tucet. Menší počet by vypadal jako urážka.“

„Tebe to baví, co?“

„Ty ses ptal, Belgarate. Já se snažím ti říct svůj nejlepší odhad.“

„Děkuju,“ řekl jsem suše. „Jak se jmenuje její vlastník?“

„Gallak, Svatý. Je to kupec, který obchoduje s kožešinami. Fakt, že vlastní tvou dceru mu hodně pozvedl prestiž, takže ji určitě nebude chtít dát levně. Dej na mou radu a vem s sebou hodně peněz.“

Vstal jsem. „Dohlédni tady na všechno, Khendone. Já sem pošlu dvojčata, jakmile se dostanu do Údolí.“

„Jak si přeješ, Belgarate.“

Vyšel jsem z Annathu, proměnil se v sokola a letěl rovnou do Údolí. Tam jsem krátce promluvil s dvojčaty a pak začal hledat to zlato. Konečně se mi podařilo je najít za policí s knihami. Vzal jsem jich dvacet, což bylo nějakých jedenáct kilo, dal je do sedlové brašny a vyrazil na sever, abych našel nějaké Algary a koupil od nich koně.

Přešel jsem sendarské hranice a za pár dnů se dostal do Aldurfordu. Pak jsem použil Velkou severní cestu a po ní přešel močály a dostal se do Boktoru. Zastavil jsem se tam jenom krátce, abych si koupil drasnijské šaty. Potom jsem vyrazil přes vřesoviště k nadrackým hranicím.

„Za jakým účelem jdeš do Gar og Nadraku?“ vyptával se mne podezíravě jeden ze strážných u brány, kde jsem zastavil.

„To je moje věc, příteli,“ odvětil jsem. „Je v tom obchod. Chci v Yar Nadraku něco koupit a pak se s tím vrátit do Boktoru a tam to zase prodat. Jestli chceš vidět dokumenty, tak jich mám s sebou dost.“

„Ocenil bych trochu lepší přístup,“ pravil s nadějí v hlase. „To je tady zvykem.“

„Nejsem otrok zvyklostí,“ oznámil jsem mu. „Možná by tě zajímalo, že je král Drosta můj přítel.“ Ve skutečnosti jsem Drostu nikdy neviděl, ale bývá užitečné, ohánět se známými jmény.

Bylo vidět, že to strážnému vrtá v hlavě.

„Zajímalo by mě, jak se bude tvářit, až mu řeknu, že pohraniční stráž vymáhá úplatky," dodal jsem.

„To bys mu neřek, že ne?"

„Ne, když přestaneš zdržovat s těmi nesmysly."

Okamžitě zvedl bránu a nechal mě projít. Mohl jsem mu zaplatit, ale přece jsme se Rablekem nedřeli proto, abych pak takhle rozhazoval.

Pokračoval jsem po Severní karavanní cestě na východ a asi po týdnu se dostal do Yar Nadraku, což je obzvlášť ošklivé město. Rozkládá se po obou stranách řeky Cordu a okolí města je jeden velký močál, plný spálených větví, protože Nadrakové si dělají místo v lese tak, že ho zapálí. Nejvíc ovšem kazí vzhled města to, že všechno uvnitř hradeb je natřeno dehtem. Asi to zabraňuje tlení dřeva, ale rozhodně to nepřidá na kráse.

Jel jsem přímo na kožešinový trh a ptal se po obchodníkovi s kožešinami jménem Gallak. Poslali mne do nejbližší hospody, což bylo pravděpodobně poslední místo, kde bych Polgaru očekával. Bylo to drsně vyhlížející místo s nízkým stropem, který držely dehtem natřené trámy. Tam jsem uviděl něco, co mě skutečně překvapilo.

Polgara tam tancovala.

Možná, že nebyla úplně tak dobrá jako Vella, ale rozhodně nebyla o mnoho horší. Měla vysoké, kožené boty nadrackého stylu, ze kterých vyčuhovaly rukojeti dvou dýk. Další dvě dýky měla za pasem. Na sobě měla tenoučké šaty z malloreánského hedvábí v modré barvě, které se při každém kroku všelijak otevíraly a leccos naznačovaly.

Štamgasti v hospodě jásali při každém jejím kroku, a to způsobilo, že jsem se začal cítit bojovně. Někdy to vypadá, že jsem strávil v podobném rozpoložení tisíce let, když muži projevovali o Polgaru zájem. Ale řekněte mi, který otec se tak necítí?

Svůj tanec zakončila svůdným úklonem, jakým tradičně končí tance nadrackých žen a opilci odměnili její výkon bouřlivým aplausem a hvízdáním. Pak se vrátila ke stolu, kde seděl její vlastník, na kterého teď dopadla část její slávy. Byl to Nadrak s podlouhlým obličejem ve středním věku, jehož šaty prozradily, že se jedná o člověka v jistém postavení. Všiml jsem si, že se snažil držet ruce co nejdál od ní, když

si sedala. Zřejmě dobře věděl, jak umí ty dýky používat.

Protlačil jsem se davem k jejich stolu. „To je ale ženská, příteli," řekl jsem mu. „Prodal bys mi ji?" Bylo to trochu neomalené, ale věděl jsem, že Nadrakové mají sklony jít rovnou k věci.

Prohlédl si mne od hlavy k patě. „Ty jsi Drasnijec, co?" usoudil dle mých šatů.

„Správně," odpověděl jsem.

„Nevím, proč bych ji měl prodávat Drasnijci."

„Obchod je obchod, Gallaku," řekl jsem mu, „a moje peníze jsou stejně dobré, jako každé jiné." Nadzvihl jsem sedlovou brašnu.

„Jak to, že znáš moje jméno?"

„Poptával jsem se kolem."

„Nejsi trochu starý, aby sis kupoval ženu?"

„Nekupuju si ji pro sebe, Gallaku. Chci ji dát princi Rhodarovi jako dar ke korunovaci. Pro obchodníka je vždycky dobré, když má očko u panovníka."

„To je teda svatá pravda," souhlasil, „ale Rhodar je Alorn. Proč myslíš, že se bude zajímat o nadrackou ženu?"

„Vidím, že neznáš Rhodara. Ten má chuť na ledacos."

„Možná ztratí chuť na Polannu, až mu ukáže, jak umí zacházet s těmi, co se s ní chtějí sblížit až příliš důvěrně. Umí pěkně rychle zacházet s dýkama."

„Ona se jmenuje Polanna?"

Přikývl. „Jen tak pro zajímavost. Kolik bys za ní nabídl?"

Sáhl jsem do svého vaku, vytáhl jednu cihličku a položil ji před něj na stůl.

Polgara nás pozorně sledovala. „To vůbec nepřipadá do úvahy," vyprskla. „Potřeboval bys aspoň dvacet takových kousků. Řekni mu, ať vypadne, Gallaku."

Gallak ale docela zaujatě zkoumal zlato. „Nebuď tak hr hr, Pol," řekl jí. „Je to velmi dobré zlato. Řek bych, že je skoro ryzí." Zašklebil se na mne. „Kde jsi ho vzal, příteli?"

„Před pár lety jsem chvíli prospektoroval," odpověděl jsem. „Našel jsem s parťákem potok, který byl plný takového zlata."

Oči mu zazářily. „Ten potok bych rád viděl," řekl zasněně.

„To by chtělo hodně lidí. Mám pocit, že si to ale nechám pro

sebe. Nuže? Máš nějakou nabídku?'

„Už ti ji řekla Polanna. Dvacet cihliček.“

„Pět,“ kontroval jsem.

„Možná bych mohl slevit na patnáct.“

„To je směšné!“ zasmál jsem se. „Za patnáct bych si mohl koupit celou tu hospodu i se všema, co jsou uvnitř. Musíme se držet trochu reality. Vždyť je to jenom ženská.“

Dohadovali jsme se asi hodinu a Pol žhnuly oči víc a víc. Nakonec jsme se dohodli na dvanácti. Pak jsme si plácli na znamení uzavření obchodu a já vstal. „Tak jo, děvče,“ řekl jsem své dceři, „vyrážíme do Drasnie.“

„Musím si ještě vzít svoje věci,“ vyhrkla a sbírala svůj podíl na zlatě.

„Nech to tady.“

„Ani náhodou, Staříku. Koupil sis mě, ale ne můj majetek. Do Gallakova domu je to jenom kousek. Bude to trvat chvilku.“

Otočila se a vyšla z hospody sledována všemi páry mužských očí. „Ta má jiskru, co?“ řekl jsem.

„To teda jo,“ souhlasil Gallak. „Abych ti řekl pravdu, příteli, jsem docela rád, že jsem se jí zbavil. Znáš svého budoucího krále líp než já, ale možná jsi měl vybrat jiný dárek. Možná že po pár týdnech s Polannou jeho vděčnost poklesne.“

„To bude v pořádku. Bylo mi potěšením s tebou obchodovat.“ Popadl jsem svou – o mnoho lehčí – sedlovou brašnu a vyšel na ulici.

Když Pol přišla, měla oči chladné jak led. „Moc jsi mě teda nepotěšil, Staříku,“ řekla. „Bylo to velmi urážlivé.“

„Já měl pocit, že jsem si vedl docela dobře. Vrátíš mi to zlato?“

„Ale kdepak, otče. To zlato je teď moje.“

Vzdychl jsem. „Tak jo, Pol. Když myslíš, že je to tak správné, tak si ho nech. Měli bychom najít nějakou stáj. Koupím koně a vyrazíme na cestu zpět.“

Když jsme vyjeli z Yar Nadraku, mohli jsme mluvit trochu otevřeněji. „Našla jsi lidi, co jsi hledala?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě,“ přikývla. „Kdybych je nenašla, tak bych pro tebe neposlala.“

„Kdo to je?“

„Jeden z nich je samotný Drosta lek Thun.“

„Nadracký král?“ To bylo skutečně překvapení.

„Ano. Drosta je dost rozporuplná osobnost. Zdá se, že se tím chce vymanit s područí Grolimů, protože by rád změnil svoje království na světskou společnost, která nebude tak svázána náboženskými pravidly a předsudky. Je velmi lstivý a nemá žádné zásady, ale chce pro svou zemi to nejlepší.“

„A kdo dál?“

„Chlapík, který se jmenuje Yarblek. Mám pocit, že je to potomek někoho, koho jsi znával.“

„Myslíš Rableka?“

„Samozřejmě. Nic se přece nestává jen náhodou.“

Povzdychl jsem. „Už mě to někdy skutečně unavuje.“

„Myslela jsem, že sis už na to zvykl. Yarblek je něco jako obchodník. Je mladý, ale neústupný, takže si už vybudoval značnou pověst. Myslím, že až přijde čas, tak nám pomůže… za správnou cenu. Máš ještě nějaké zlato, ne?“

Putovali jsme po Severní karavanní cestě směrem na západ k drasnijské hranici. Byl podzim a listí stromů se barvilo do zlatava. Je to vždy velmi pěkné, ale zároveň to s sebou přináší předzvěst zimy a my ještě měli před sebou hory kolem Yar Guraku.

Spěchali jsme, co jsme mohli, ale když jsme dorazili do hor, viděli jsme, že nás štěstí opustilo. Z Morinlandu se přihnala sněhová bouře a navála všude pět stop sněhu. Vyrobil jsem provizorní přístřešek, který nás ochránil před bouří. Ta zuřila tři dny a potom jsme se znovu vydali na cestu. Šlo to velmi pomalu a Pol za chvíli ztratila trpělivost. „To je směšné, otče!“ vykřikovala. „Jsou přece jiné způsoby, jak se dostat, kam potřebujeme.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsme teď na angarackém území, Pol, a to znamená, že tu mohou být Grolimové. Musíme být nenápadní, pokud to jen jde. Myslím, že to projdeme… jestli vydrží počasí.“

Ale samozřejmě nevydrželo. Zanedlouho se přihnala další bouře a já stavěl další přístřešek.

Během příštího dne jsme měli návštěvu. Sníh sypal tak intenzivně, že nebylo vidět na tři metry. V tu chvíli k nám dolehl hlas. „Ahoj v táboře,“ pravil hlas. „Jdu k vám. Nelekněte se.“

Byl to starý chlápek. Vysoký, hubený s vlasama bílýma jako sníh okolo. Byl po uši zahalený v kožešinách, tvář měl zvrásněnou, ale oči tak staře nevypadaly. „Dostali jste se do maléru, co?“ ukázal na sníh kolem. „To jste tu bouři necítili?“

Pokrčil jsem rameny. „Mysleli jsme, že tomu utečeme.“

„V těchhle horách moc šancí nemáte. Kam máte namířeno?“

„Do Drasnie.“

„Tam se už nedostanete. To jste vyrazili pozdě. Budete tu muset zůstat přes zimu.“

„To není možné,“ vyhrkla Pol.

„Já znám tyhle hory, děvče. Do jara se tam nedostanete.“ Pohlédl na nás a vzdychl. „Nedá se nic dělat. Radši pojďte se mnou.“ Neznělo to příliš šťastně.

„Kam jdeme?“ zeptal jsem se.

„Přezimuju v jeskyni asi mílí odsud. Není to nic moc, ale lepší jak tohle. Myslím, že tuhle zimu vydržím s vaší společností. Aspoň si budu mít s kým povídat. Můj osel poslouchá docela dobře, ale nechce se mu odpovídat.“

Jsem si jist, že si Garion a Silk na toho chlapíka vzpomenou. Potkali jsme ho, když jsme šli přes ty samé hory o několik let později cestou do Kthol Mišraku.

Nikdy nám neřekl, jak se jmenuje. Jsem si jist, že měl nějaké jméno, ale je možné, že ho zapomněl. Napovídal toho za té nekonečné zimy spoustu, ale jenom málo z toho byly nějaké aspoň trochu užitečné informace. Myslím, že strávil celý život hledáním zlata v těch horách, ale získal jsem dojem, že se ani moc nesnažil. Prostě se mu v horách líbilo.

Zdá se mi, že jsem nepoznal nikoho, kdo by toho tolik poznal jediným pohledem. Takřka na první pohled poznal, že já s Pol nejsme obyčejní lidé, ale co si o nás myslel, si nechal pro sebe.

Mně byl sympatický a myslím, že se líbil i Pol. Ale nelíbilo se jí, že je jeho osel a naši koně s námi v jeskyni. Dohadovali se o tom celou zimu.

Jak předpovídal, z Morinlandu se přihnaly další sněhové bouře

a sníh nás zcela uvěznil. Na cestu nebylo ani pomyšlení. Chodili jsme na lov a musím přiznat, že už mi začala lézt zvěřina krkem. Pol se ujala vaření, ale ani ona už koncem zimy nevěděla, na jaký způsob má maso upravit.

Přestože Pol osla příliš nemilovala, on si ji velmi oblíbil. Dával jí svou náklonnost najevo tím, že ji olizoval hlavu, zvláště když to nečekala. Asi si myslel, že je to velká legrace, když ji překvapí.

Potom, když už jsem myslel, že zima nikdy neskončí, vylezl náš hostitel k ústí jeskyně, nadechl se a povídá: „Tak je po zimě. Z Drasnie už sem vane teplý vítr a ten rozpustí sníh dřív, než se nadějete. Sice se na čas rozvodní potoky, ale koncem týdne už se budete moct vydat na cestu. I když mi s vámi bylo dobře, naše cesty se rozejdou."

„Kam se vydáš ty?" zeptala se ho Pol.

Podrbal se na hlavě. „Ještě jsem se nerozhodl. Možná na jih nebo do Morinlandu. Možná půjdu, kam povane vítr, nebo to nechám na svém oslovi. Je mi to skoro jedno. Hlavně, když jsem v horách."

Ukázalo se, že měl s předpovědí počasí opět pravdu a za necelý týden jsme se s ním s Pol rozloučili a vydali jsme se na cestu. U stromů byly sice ještě závěje, ale cesty už byly schůdné. Zhruba za čtyři dny jsme byli na drasnijské hranici a za týden jsme dorazili do Boktoru.

Mor, o kterém jsem se už zmínil, si v Drasnii vyžádal své oběti. Mezi nimi byl i Rhodarův otec a Silkova matka. Král zemřel, ale Silkova matka ne. Choroba ji ovšem hrozně poznamenala. Zároveň ji ovšem zbavila i zraku, takže se nemohla vidět v zrcadle a Silk ani jeho otec se o tom nikdy nezmínili.

Pol a já jsme zůstali v Boktoru na Rhodarovu korunovaci a potom jsem koupil loď, abychom pluli dolů po řece Mrin mezi močály. Močály nemám opravdu rád, ale na Velké severní cestě je v tuto dobu příliš mnoho poutníků.

Zimy jsou hrozné, ale jaro umí být někdy ještě horší… zvláště v močálech. Začalo pršet den potom, co jsme vyrazili z Boktoru a pršelo aspoň týden. Začal jsem přemýšlet, jestli nebylo zase nějaké zatmění, co změnilo počasí.

Většina z vás asi už někdy musela překonat močály, protože jinak

se do Boktoru ze západu nedostanete, ale pro ty z vás, co tam nikdy nebyli, stačí, když budete vědět, že se rozkládají mezi řekami Mrin a Aldur. Leží v nich spousty tlejících stromů, větví a jiných dřev, které hrozně ztěžují pohyb. Obě řeky způsobují, že tam není zcela stojatá voda, ale proud je tak slabý, že ho skoro nevnímáte. Jediná pomoc je odstrkovat loď bidlem. Veslování moc nepomáhá, protože jsou některé kanály příliš úzké. Já se bidlem oháním velmi nerad, ale tam není jiná možnost.

„Mohli jsme jet s nějakými kupci," řekl jsem jednoho deštivého rána Pol. „Už jsme mohli být na půl cesty do Darine."

„Teď je dost pozdě na to, abychom se vraceli. Jen pořádně odrážej."

Nebudete tomu věřit, ale jednoho dne jsme narazili na dům, který stál na malém ostrůvku, obklopen těmi spoustami vod.

Když jsme se přiblížili k ostrůvku, vyšla ze dveří žena a vážně hleděla do deště. „Vítejte v domě Vordai," řekla mé dceři a mně, ale v jejím hlase moc vřelosti nebylo.

„Jsem skutečně překvapen, že si někdo postavil dům na takovém místě," zavolal jsem.

„Mám pro to svoje důvody," odpověděla. „Můžete jít dovniř… aspoň dokud nepřestane pršet."

Už jsem zažil příjemnější pozvání, ale něco mi říkalo, že bych ho měl přijmout, i když nezní bůhvíjak přívětivě.

Přirazil jsem loď ke břehu a vystoupili jsme s Pol na břeh.

„Tak ty jsi Vordai," řekla Pol ženě ve dveřích.

„A ty budeš Polgara," odpověděla ona.

„Asi jsem něco nepochopil," přiznal jsem.

„Známe se z doslechu, otče," řekla mi Pol. „Vordai je známá jako Čarodějnice z močálu. Tohle je pro ni jediné bezpečné místo v Drasnii."

„Asi proto, že je tu tak mokré dřevo, že na něm nemohou nikoho upálit," dodala majitelka chalupy s hořkostí v hlase. „Pojďte z deště dovnitř, vy dva." Vordai byla hodně stará, ale v jejím obličeji byly ještě stopy po bývalé kráse. Život se ale s Čarodějnicí Vordai zřejmě nemazlil.

Každý, kdo žil aspoň krátký čas v Drasnii slyšel o Čarodějnici

z močálů, ale já si vždycky myslel, že to jsou jenom báchorky. A většina těch příběhů asi jenom takovými pohádkami skutečně byla. Určitě to nebyla čarodějnice, která by lákala pocestné do bezedných tůní a ať už byla v mládí jakákoliv, teď se lidí spíš stranila.

Vnitřek chaloupky byl velmi útulný. Nízký strop měl ozdobené trámoví a dřevěná podlaha byla vydřená až doběla. V krbu visel kotlík, v oknech byly záclony a na stole váza s květinami.

Vordai na sobě měla prosté, hnědé šaty a lehce kulhala. Vypadala dost unaveně. „Tak ty jsi ten známý Belgarat," řekla. Vzala naše mokré pláště a pověsila je k ohni.

„To je zklamání, co?" ozvala se Pol.

„Ne," odpověděla Vordai, „opravdu ne. Vypadá tak, jak jsem si představovala." Ukázala ke stolu. „Posaďte se. Mám jídla dost pro všechny."

„Ty jsi věděla, že přijdeme, že ano, Vordai?"

„Přirozeně, přece jsem čarodějka."

Do dveří vstoupila potápka a vydala ten směšný zvuk, co potápky vydávají. Stála tam na jedné noze.

„Ano," odpověděla Vordai. „Já vím."

„Tak je to pravda," řekla Pol tajemně a dívala se na potápku.

„Mnoho neobvyklých věcí je pravdivých, Pol," odpověděla Vordai.

„Neměla sis s nimi zahrávat a ty to víš."

„Nikomu jsem neublížila a taky jsem zjistila, že zahrávat si s lidmi je mnohem nebezpečnější. Když se to tak vezme, tak dávám přednost společnosti potápek před lidskou."

„Alespoň jsou čistší," souhlasila Pol.

„Protože se mnohem častěji koupají. Za chvíli přestane pršet, a tak se budete moct zase vydat na cestu. Zatím vám mohu nabídnout snídani. Tak daleko moje pohostinnost ještě sahá."

Mnoha věcem jsem v té situaci nerozuměl. Bylo zjevné, že se Pol ve svých studiích dotkla oboru čarodějnictví, kterému jsem se já nikdy nevěnoval. Mezi Pol a Čarodějnicí z močálů probíhala jistá konverzace, která šla mimo mě. Jedné věci jsem si ovšem všimnul a to té, že s tou ženou někdo kdysi velice ošklivě zacházel.

No ano, Garione. Je mi Vordai líto… asi jako mi bylo líto Illessy. Nakonec nejsem žádný nelida. Proč myslíš, že jsem udělal to, co jsem udělal, když jsme jeli přes močály cestou do Kthol Mišraku? Určitě to nebylo proto, že bych neviděl jiné řešení.

Jak Vordai předpověděla, před polednem bylo po dešti. Oblékli jsme si suché pláště a vyrazili na cestu. Vordai se ani neobtěžovala s námi rozloučit.

Odrazil jsem loď od břehu a za chvíli už byla chaloupka z dohledu. Oči Pol se zaplnily slzami. Nezdálo se mi vhodné se jí ptát proč. Když to situace vyžaduje, Pol dokáže být velmi tvrdá, ale rozhodně není nelidská.

Z močálů jsme se dostali někde u Aldurfordu a pokračovali jsme po svých podél východní hranice Sendarie, až jsme se dostali na cestu, která vedla do Annathu. Když jsme dorazili, do vesnice, čekal nás Geran s otevřenou náručí. „Díky bohu," řekl s ulehčením. „Už jsem se bál, že nestihnete svatbu!"

„Jakou svatbu?" zeptala se Pol ostře.

„Moji," odpověděl Geran. „Příští týden se žením."

Kapitola 24.

Svatba Gerana a Ildery se uskutečnila na jaře v roce 5348 a zúčastnila se jí celá vesnice Annath. Aby se síly vyrovnaly, přes hranici přišel svatební obřad navštívit i celý Ildeřin klan.

Příprava obřadu s sebou přinesla těžkosti. Protože IIdera byla Algarka, Belarův kněz, který se staral o duchovní záležitosti celého kmene, předpokládal, že obřad vykoná on, s čímž zásadně nesouhlasil sendarský kněz z Annathu, který předpokládal, že obřad povede on. Do celé záležitosti se musela vložit Polgara, která situaci zachránila návrhem, že se místo jednoho obřadu budou konat obřady dva.

Další potíž se objevila ve vztahu Geranovy matky Alary a Ildeřiny matky Olany. Ilderin otec byl klanový náčelník, což se rovnalo postavení šlechtice v sendarské společnosti, a tak se Olana netajila názorem, že se její dcera vdává pod svou úroveň. To se samozřejmě Alaře nelíbilo a Pol s ní musela velmi důrazně promluvit,

aby nikomu neprozrazovala pravý původ svého syna, protože ještě nedozrál čas. Myslím, že tyhle mateřské ukřivděnosti dávaly Pol za ta staletí do těla víc než skutečnost, že ji sleduje Chamdar.

Vesnické svatby bývají většinou poměrně neformální události. Ženich se na ně připraví tak, že se vykoupe a vezme si čistou košili. Alara si ale vzala do hlavy, že její syn musí mít něco extra. Proslídila celou vesnici, až našla u místního kupce na půdě pod vrstvou prachu staré šlechtické šaty. Hučela do kupce tak dlouho, až je Geranovi půjčil. Pak je Alara prala dostatečně dlouho, že se daly obléci.

Geranovi ovšem nepadly a on si je odmítal obléci.

„Jen si je vem, Gerane," řekl mu jeho otec. „Však to tu chvíli vydržíš."

„Nevím, proč bych na sebe měl brát tu 'maškarádu'," stěžoval si Geran, „Košile by mi stačila."

„Tvoje matka chce, abys před těmi Algary vypadal dobře," vysvětloval Darral. „Ne abys ji zklamal. Má teď s tou svatbou trochu problémy, tak ji to ještě neztěžuj. Udělej to k vůli svému starému otci, Gerane. Ty se teď odstěhuješ, ale já budu muset jíst, co tvoje matka uvaří. Ty to chvíli vydržíš a mně tím usnadníš život."

Geran chvíli brblal, ale pak se do šatů oblékl.

Bylo už hezké počasí, a tak se měl obřad konat na rozkvetlé louce za vesnicí. Když nastal čas, doprovodili jsme s Darranem Gerana k oltáři, který byl vztyčen uprostřed louky a u něhož postávali oba kněží. Z jejich výrazu bylo zřejmé, že Polina diplomacie přece jen všechny vrásky nevyhladila.

Nejbližší příbuzní ženicha a nevěsty seděli na lavicích, ostatní svatebčané stáli za nimi. Sendařané byli oblečeni do střízlivých, hnědých šatů a stáli na jedné straně. Algarové byli v černých jezdeckých úborech a stáli na straně druhé. Všiml jsem si, že na sebe vrhali velice zarputilé pohledy. Bylo zřejmé, že nevraživost Olany a Alary rozdělila svatebčany na dva nepřátelské tábory.

Většina obyvatel Annathu se živila již po generace v kamenolomu, takže o nich nelze říci, že by byli nějak muzikálně nadaní. O Algarech je všeobecně známo, že nejsou schopni zazpívat čistě ani jednu písničku. Z těchto důvodů Pol rozhodla, že se obřad obejde bez tradičního svatebního pochodu, aby pak nějaký kritik

zbytečně ještě nepřidal na beztak již napjaté atmosféře a nezačal rvačku ještě před obřadem.

Ilderu doprovázel k oltáři její otec Grettan, jehož tvář prozrazovala přání, aby byl již dnešní den za ním. Nevěsta byla celá v bílém, na hlavě měla věneček z čerstvých květin a celá zářila. Nevěsty vždy září… všimli jste si toho? Zatímco ženich je nervózní, nevěsta září. To člověka přivádí k úvahám, kdo řídí tento svět.

Polgara – samozřejmě celá v modrém – šla hned za Ilderou a Grettanem. Ačkoliv to měla být šťastná a veselá událost, Polgařina tvář byla naprosto vážná a soustředěná. Ve vzduchu bylo příliš mnoho potenciálního násilí a Pol chtěla, aby všem bylo jasné, že ona nic takového nepřipustí.

Měl jsem pocit, že se dvojitý obřad táhl hodiny. Geran by měl ten pocit, i kdyby obřad trval podstatně kratší dobu. Algarský kněz chválil Belara dost dlouhou dobu, načež si vzal slovo sendarský kněz a blahořečil šest zbývajících bohů. Zatrnulo mi, když se dostal k Torakovi. Myslím, že i kdyby byl vzhůru, neměl by Torak žádný důvod k radosti nad tímto sňatkem, jehož výsledkem měl být jeho konec. Sendarané jsou ale velmi ekumeničtí a vždy vzývají všech sedm bohů.

Naštěstí všechno má svůj konec, a tak i obřad skončil a ženich s nevěstou si mohli vyměnit první manželský polibek. Potom přišla na řadu hostina, kterou chystala sama Pol. Při západu slunce doprovodili ti, co ještě mohli chodit, novomanžele k domu, který pro ně postavil Geran.

Když na Annath sedl příjemný večer, vypukly první rvačky.

Kolem a kolem, byla to poměrně úspěšná svatba.

Strávil jsem noc v Darralově domě a druhý den ráno se mě Pol ptala: „Co to bylo v noci za křik?“

„Svatebčané trochu oslavovali.“

„Opravdu? Mně to moc oslavně neznělo.“

„Svatba je velice emotivní záležitost, Pol, a včerejší noc propukaly nejrůznější emoce.“

„Já bych řekla, že to znělo jako frontální útok, otče.“

„Žádná pořádná svatba se neobejde bez rvačky. Pak si ji lidé aspoň pamatují.“

„Je mnoho mrtvých?“

„Pokud vím, tak nikdo. Ten Belarův kněz si nějakou chvílí odpočine od kázání… aspoň pokud mu nesroste čelist.“

„No, asi je to normální. Co máš teď v plánu, otče?“

„Myslím, že se vrátím do Údolí. Tahle svatba byla svým způsobem UDÁLOST a mohla by o ní být nějaká zmínka v Mrinském kodexu. Radši se teď budu chvíli držet stranou od Annathu. Chamdar je sice v Tolnedře, ale Grolimové by mohli slídit kolem a já nechci přilákat jejich pozornost k tomuto místu.“

„To je moudré rozhodnutí. Pozdravuj ode mne dvojčata.“

„Budu. Díky.“

Oblékl jsem se a posnídal. Pak jsem se vydal jedinou ulicí dolů, abych pozdravil novomanžele. Geran měl ten překvapený pohled novomanželů a Ildera se červenala, jak to novomanželky dělávají, Usoudil jsem, že je to dobré znamení pro budoucnost. Potom jsem opustil Annath a zamířil do Údolí.

Ve skutečnosti jsem neměl doma nic moc na práci. Mělo se udát něco velmi důležitého a já se nemohl dočkat. Bylo pro mne skutečně obtížné soustředit se na něco jiného. Navzdory úsilí nebyla dvojčata schopna něco z Mrinského kodexu vydolovat. Garionův přítel – tak jako většinu života – prostě zahálel.

Někdy se mi zdá, že jsem strávil většinu života vyčkáváním a zahálkou.

Uprostřed příští zimy se Beldin vrátil domů. Já nerad cestuju v zimě, ale Beldin si ročních období prostě nevšímá… mám pocit, že je to důsledek jeho podivného dětství. Zrovna jsem v té době četl pro ukrácení času prastaré melcenské příběhy o objevení Melcenských ostrovů.

„Belgarate!“ křičel můj nevychovaný bratr. „Otevři ty svoje pitomý dveře!“

Zašel jsem ke schodišti. „Otevři!“ řekl jsem obrovskému balvanu, který chránil vstupní prostor před rozmary počasí. Odkulil se na jednu stranu a můj bratr vstoupil do věže. „Proč máš furt zavřeno?“ rozčiloval se a oklepával se od sněhu.

„Zvyk,“ odpověděl jsem. „Pojď dál.“

Vystoupal po schodech nahoru. „To tu nikdy neuklidíš?“ rozhlédl

se po nepořádku, který jsem už ani nevnímal.

„Někdy jo. Co tě sem přivádí z jižního Kthol Murgosu?“

„Zemětřesení. Stalo se vloni na jaře něco podstatného?“

„Geran si vzal Ilderu.“

„Jestli mají dvojčata pravdu, tak je to nejdůležitější událost od Vo Mimbre. Soudím, že to taky vysvětluje to zemětřesení.“

„Probudilo Toraka?“

„Pokud vím, tak ne. Neporušilo nijak jeho jeskyní. Jaká byla svatba?“

„Docela dobrá. Samotný obřad byl poměrně nudný, ale rvačky večer byly opravdu vzrušující.“

„To mě mrzí, že jsem o to přišel,“ řekl a zasmál se tím svým odporným smíchem. „Je Ildera těhotná?“

„Neslyšel jsem o tom.“

„Co jim to tak trvá?“

„Asi Nezbytnost, řekl bych. Narození vraha boha je jednou z nejdůležitějších UDÁLOSTÍ a u nich je čas vždycky hrozně důležitý, Ildera neotěhotní, dokud Nezbytnost neusoudí, že je ten pravý čas. Vrátil se někdy Zedar do jeskyně?“

„Zatím ne. Stále se asi potuluje po světě. Zjistila už dvojčata, co to vlastně hledá?“

„Ne. Nebo mi to aspoň neřekli.“

„Jsi si jist, že má být Geran otcem toho, na koho tak netrpělivě čekáme?“

„Dvojčata si to myslí. Má se to stát v tomhle století.“

„No, už je na čase!“

„Trpělivost nikdy nepatřila mezi tvé silné stránky, bratře. Jak to, že ti to trvalo z Kthol Murgosu tak dlouho?“

„Trochu jsem se cestou porozhlédl. V Mallorey jsou potíže.“

„Co?“

„Zakat byl korunován na císaře, a to z nějakého důvodu rozčílilo Taur Urgase, že se rozhodí podniknout jisté kroky.“

„Proč se Taur Urgas obává Zakata?“

„Taur Urgas je blázen a bláznivíi lidé nepotřebujou pro svoje jednání žádné důvody. Ale Zakat je velmi ambiciózní mladý muž a Taur Urgas má v Mallorey svoje agenty, aby na něj dávali pozor.

Mallorea je skutečně velká země, ale Zakata z nějakého důvodu láká titul Král všech Angaraků a zprávy o tom se donesly do Rak Gosky. To asi Taur Urgase znervóznilo. Mallorea je aspoň dvakrát větší než Kthol Murgos co do rozlohy a pětkrát v počtu obyvatel. Kdyby se Zakat rozhodl, že bude vládnout všem Angarakům na světě, tak by se měl Taur Urgas čeho obávat.“

„Když budeme mít štěstí, tak budeme svědky opakování toho, co se stalo v Aragské poušti těsně před Vo Mimbre.“

„Na to bych, Belgarate, nespoléhal. Torak se má probudit dost dlouho před UDÁLOSTÍ a i když je Stará spálená tvář alespoň takový blázen jako Taur Urgas, má dost dobrou paměť. Určitě nedovolí Taur Urgasovi a Zakatovi, aby zopakovali to, čím Ktačik a Urvon překazili posledně jeho plány.“

„Říkal jsi, že Taur Urgas podnikl nějaké kroky. Co udělal?“

„Mám pocit, že jsem ti říkal, že se Zakat vydal do Melceny studovat universitu. Byl Melcenou velmi okouzlen. Když se nad tím zamyslíš, tak je to poměrně jasné. Mal Zeth není o moc víc než vojenský tábor, ale Melcenaje velmi civilizovaná a vzdělaná. Zakat je korunní princ z Mallorey, a proto byl zván do nejlepších rodin ve městě. Byl představen dívce z vysoce postavené melcenské rodiny a ta mu prostě učarovala.“ Vzdychl. „Kdyby to pokračovalo přirozenou cestou, tak to mohlo změnit historii. Ta dívka byla krásná a ušlechtilá. Měla na Zakata obrovský vliv.“

„Co se stalo?“

„Zrovna jsem se k tomu chtěl dostat. V tu chvíli se do toho vložil Taur Urgas. Jeho agenti mu hlásili o vztahu mezi Zakatem a tou dívkou a zároveň mu oznámili, že patří do vysoce postavené melcenské rodiny, která je ovšem po krk v dluzích. Taur Urgas je blázen, ale není hlupák. Odhadl své možností okamžitě. Poslal rozkaz, aby jeho lidé v Melcene skoupili dluhy té rodiny. Jakmile držel v ruce jejich dluhy, pokusil se na rodinu té dívky zatlačit.“

„Co si od toho sliboval?“

„Zakat se dostal na trůn zhruba v osmnácti a všem bylo jasné, že ve vzduchu visí svatba. Taur Urgas je Murgo, takže je mu melcenská povaha naprosto cizí. Murgské ženy jsou vychovávány v naprosté oddanosti rodině, takže udělají, co jim rodina poručí. Poslušnost jejím

vštěpována už od kolébky. Murgská dívka by si podřízla hrdlo, kdyby jí to otec přikázal. Melcenské dívky jsou samostatnější, ale Taur Urgas o tom nevěděl. Předpokládal, že dívka udělá, co jí řekne rodina. Poslal rodině přesné pokyny, co má dělat i s pohrůžkou, co se stane, pokud neposlechnou. Rodina se snažila sehnat peníze, aby se mohla vyplatit, ale potřebovala na to víc času, takže začala předstírat, že na dohodu přistupuje."

„To začíná jako špatná arendská tragedie, Beldine," poznamenal jsem.

„Bude to ještě horší. Taur Urgas měl velmi prostý plán, jak se zbavit svého rivala. Poslal do Melcene svého synovce s velmi účinným nyissánským jedem a přesnými pokyny. Ta dívka měla při první příležitosti odlákat Zakatovu pozornost a podat mu ten jed. Hodná murgská dívka by to jistě udělala, ale melcenská dívka to odmítla. Taur Urgas to ovšem nepochopil. Rodina dívky stále hrála o čas, takže předstírala, že souhlasí. V každém stádu se ale najde nějaká černá ovce, a tak se jeden mladý příbuzný rozhodl, že z toho něco vytěží." Beldin se zašklebil. „Těžko teď najít vhodná slova."

„Myslím, že tuším, co se stalo."

„Já to věděl. Prostě ten bídák prodal informace o připravovaném útoku někomu z vlády, a to se hned doneslo k Zakatovi. Navzdory jeho civilizovaným způsobům zůstal Zakat stále Angarakem, takže byl okamžitě oheň na střeše. Bez dlouhého přemýšlení přikázal celou tu melcenskou rodinu vyvraždit. Jeho podřízení – samí Angarakové – ho poslechli do písmene. To děvče přišlo na řadu mezi prvními. Když se později proslechlo, že v tom byla úplně nevině, Zakat se div žalem a výčitkami nepomátl. Zavřel se na šest měsíců ve svém pokoji, a když vyšel ven, tak to byl úplně jiný člověk. Před touhle událostí se zdálo, že to bude rozumný, osvícený chlapík, ze kterého by mohl být dobrý panovník. Teď je z něj úplná příšera, co řídí Malloreu ocelovou pěstí a je posedlý udělat něco co možná nejhoršího Taur Urgasovi."

„Jen tak dál," pochvaloval jsem si. „Kdybych neměl zrovna nic na práci, tak bych mu šel pomoct."

„Umíš být pěkně hnusný, když tě to popadne, Belgarate, ale Zakatovi se nevyrovnáš. Když se vzpamatoval ze zármutku, poslal Taur Urgasovi dopis, který se v kopiích šíří krajem. Dokonce i mně se

dostala jedna do rukou.“ Sáhl do záňadří a vytáhl zmačkaný papír. „Chceš si přečíst nejurážlivější dopis, jaký kdy poslal jeden panovník druhému?“

Vzal jsem si ten papír, rozbalil jej a četl…

„Jeho Výsosti Taur Urgasovi z Murgodomu,“ začínal.

Byl jsem skutečně roztrpčen tvým posledním pokusem míchat se do malloreánských záležitostí, ty murgský pse. Kdyby nebyly světové podmínky tak napnuté, přitáhl bych s celou svou silou a zaútočil na tebe.

Abych se ujistil, že v tom nebudeš pokračovat, vzal jsem všechny Murgy, nalézající se na mém území jako rukojmí do vězení. Tím si snad zajistím tvoje dobré chování. Upozorňuji tě, že někteří z nich jsou ti blízcí. Jestli se budeš snažit zasahovat do mých vnitřních záležitostí, vrátím ti tvé poddané kus po kuse.

V minulosti jsi ve svém šílenství viděl svět plný nepřátel. Vzpamatuj se, Taur Urgasi, protože teď máš jednoho nepřítele, který
je horší než všichni ti fantómové, co jsi si kdy vyfantazíroval.

Buď ujištěn, že jakmile to mezinárodní podmínky umožní, přitáhnu se svou armádou a vrhnu se na tebe i na celou tvou ubohou zem. Je mým výsostním posláním zničit tebe i celou tvou rasu. Bude mým největším potěšením vyhladit posledního Murga z této planety, aby po nich nezbyla ani zmínka v historii lidstva.

Koukej dobře kolem sebe, ty šílence, protože až jednou vyjde slunce, budu tam já a se mnou přijde odplata, jakou si zasluhuješ.

Zakat

Hvízdl jsem a podal mu dopis zpátky. „To se velmi blíží otevřenému vyhlášení války,“ prohlásil jsem.

„Kouzelné, co?“ zašklebil se Beldin. „Asi si to zarámuju a pověsím na zeď ve své věži. Slyšel jsem, že Taur Urgas začal pěnit a žvýkat koberec, ještě než to dočetl do konce. Zakat ovšem nezůstal jen u hrozeb. Skutečně poslal do Rak Gosky pár rozsekaných Murgů, aby přesvědčil jejich krále, že to myslí vážně. Urvon se pokusil mezi nimi dojednat jakýsi smír, ale moc se mu to nedaří. Zakatovo srdce se

proměnilo v kámen a Taur Urgas je minutu od minuty větší blázen.“

„Vzkážu to Rhodarovi,“ řekl jsem. „Drasnijská služba by mohla udržovat tenhle hrnec ve varu. Co dělá Ktačik?“

„Ktačika máš na starosti ty, Belgarate. Slyšel jsem, že založil Radu starších. Myslím, že to nebude k ničemu, Grolimové se nezmění. Když jsem přilétal, viděl jsem několik murgských karavan na jižní cestě. Co to má znamenat?“

„Táhnou na západ a předstírají obchodní zájmy. Je to asi Chamdarův nápad. Umí číst znamení stejně jako my, takže ví, že jsme již blízko. Je zřejmé, že potřebuje pomoc.“

„Kde je teď?“

„Co jsem naposled slyšel, tak v Tolnedře. Drasnijská tajná služba ho sleduje za mne.“

„Ty si to umíš zařídit, aby každý na západě makal za tebe, co?“

„Tomu se říká delegovat pravomoci, bratře. Děje se toho teď spousta a já chci být připraven na vše.“

„Věděl jsem, že najdeš výmluvu pro své lelkování. Jen si nezvykni moc na pohodlí, Belgarate. Až přijde čas, tak možná budeš na roztrhání, protože budeš muset být na šesti nebo sedmi místech najednou. Pojďme se podívat za dvojčaty. Ta situace mezi Zakatem a Taur Urgasem by se nějak mohla odrazit v Mrinském kodexu.“

Myslím, že nikdo z nás ještě nevyjádřil dvojčatům plné uznání za to, co v průběhu staletí vykonala. Tahle dvojice laskavých alornských pastýřů se pro nás vlastně stala průvodci historií. Létali jsme po světě podle toho, co objevili. Nezbytnost se většinou nezdržovala tím, že by s námi mluvila. Místo toho mluvila s dvojčaty. Za ta léta prošli Mrinský i Darinský kodex tolikrát, že já ani Beldin bychom na to neměli dostatek trpělivosti. Když mi dvojčata řeknou, abych skočil, už jsem ve vzduchu a teprve potom se ptám, kterým směrem. Takhle si to asi představoval i Aldur, když pro ně prvně poslal. Náš pán je stejným otrokem Nezbytnosti jako my všichni.

Beldin zůstal v Údolí asi týden a pak se vrátil do jižního Kthol Mišraku, aby hlídal mistrova spícího bratra. Nedlouho po jeho odchodu jsem se vydal do Boktoru, abych informoval Rhodara o

situaci mezi Zakatem a Taur Urgasem. Král Rhodar rozhodně nezhubl, ale jeho bystrost a rozum bytněl rychleji než jeho břicho. Když jsem mu řekl o posledních událostech v Mallorey, zamyšleně na mne pohlédl. „To není normální, Belgarate. Murgský král se přece nebude zajímat o to, co se děje v Mallorey. Jen by si tím přidělával starosti. Mezi jejich krajinami leží celý oceán. Asi se blíží nějaká UDÁLOST, co? Zprávy, které dostávám, naznačují, že je něco ve vzduchu.“

Neměl jsem důvod před Rhodarem něco skrývat. Jeho špióni byli skutečně dobří a jeho uvažování velmi bystré. „Co kdybychom se shodli na tom, že prostě žijeme v zajímavé době a nechali to tak být, Rhodare?“ navrhl jsem. „Ty se staráš o normální svět, tak mi přenech starost o ten druhý.“

„Schyluje se k válce? V tom případě bych začal povolávat do armády další muže.“

„Nedělej žádné unáhlené a předčasné kroky, aby si všichni nezačali myslet, že se blíží válka. Soustřeď se místo toho na vyostřenou situaci mezi Murgy a Malloreánci. Kdyby náhodou došlo k válce, nechci, aby si Angarakové příliš rozuměli.“ Potom jsem změnil téma. „Kdy se oženíš?'„

„To jen tak nebude.“ Jeho tón byl vyhýbavý a výraz trochu zaskočený. Když si na to tak vzpomínám, tak je možné, že už se zakoukal do Porenn, které v té době bylo nějakých třináct let.

Potom jsem se vydal do Val Alornu a na Větrný ostrov. Neměl jsem k těm cestám nějaký určitý důvod, ale chtěl jsem se podívat na Alorny. Měli vždycky sklony k různým potížím, jakmile byli bez dozoru.

Potom v roce 5349 můj vnuk Darral zahynul při sesuvu skalního masívu v kamenolomu, kde pracoval. Spěchal jsem okamžitě do Annathu. Samozřejmě jsem s tím nic nemohl dělat, ale chtěl jsem tam být. Úmrtí v rodině není věc, kterou by mohl člověk jen tak přejít a Pol to vždy velmi těžce nesla. Možná byste si mohli myslet, že už by mohla Pol začít brát lidskou smrtelnost trochu filozoficky, ale nebylo tomu tak. Já jsem měl Darrala rád už proto, že to byl můj vnuk, ale smířil jsem se s tím, že jednou zestárne a zemře. Když se to stane, nedá se s tím nic dělat. Polgara to ale filozoficky brát nedokázala.

Možná to mělo co dělat s jejím studiem medicíny. Lékař asi vždycky bere smrt jako svého osobního nepřítele.

Snažil jsem se jí pomoct, ale ona o to nestála. „Nech mě být, otče," řekla mdlým hlasem. „Já se s tím musím vyrovnat sama."

Tak jsem zašel dolů, abych si popovídal se Geranem. „Co se stalo?" zeptal jsem se ho.

„V té skále musela být nějaká skrytá prasklina, dědečku," odpověděl smutně. „Vždyť jsme to s tátou prohlédli odshora dolů a nic jsme tam nenašli. Dělníci začali odlamovat kameny seshora, když se celá tabule zřítila. Táta byl zrovna dole a neměl vůbec šanci, se odtamtud dostat." Jeho tvář se zachmuřila a zaťal pěst. „Vůbec to nedává smysl, dědečku! Ta přední stěna vůbec neměla důvod spadnout! Já to tam celé rozbiju na kousky, abych na to přišel."

Já vím, co se stalo a kdo za to byl zodpovědný. Proto jsem také cítil takové uspokojení v tom, co udělal Garion Chamdarovi v Lese víl.

Polgara nebyla k utišení. Nic ji nemohlo pomoci. Zavřela se ve svém pokoji a odmítala s kýmkoliv komunikovat. Měl jsem strach, aby se žalem nezbláznila.

To totiž postihlo Darralovu ženu.

Na první pohled to nebylo tak zjevné. Po prvním návalu žalu, vypadala neuvěřitelně klidná. Dva týdny po pohřbu se vrátila ke své normální práci. Uklízela dům i zápraží a dokonce si při vaření zpívala svoje oblíbené písničky.

Jsem si jist, že existují lidé, co si myslí, že je to nejlepší způsob, jak se vypořádat se zármutkem, ale tak tomu nebylo. Smrt manžela nebo manželky dřív jak za rok nepřebolí. Věřte mi, já to znám. Kdybych sám nebyl zasažen Darralovou smrti tak hluboce, byl bych si všimnul, že něco není v pořádku.

Alara vařila jako vždy a vždycky přichystala příbor i pro Darraia. Potom přešla k oknu a dívala se na ulici, jakoby někoho očekávala. To byly jasné příznaky pomatenosti. Jen se divím, že jsme si toho s Pol nevšimli.

Kdybych dával víc pozor, mohl jsem rozpoznat, kdo je

zodpovědný za Darralovu smrt a Alařino šílenství. V tu chvíli bych obrátil svět vzhůru nohama, abych našel toho Murga Ašaraka a až bych ho chytil, tak bych mu podřízl hrdlo tupou pilou až na kost. Možná by to chvíli trvalo, ale užil bych si každou minutku.

Samozřejmě, že jsem mstivý. Vy jste si toho ještě nevšimli?

Nechci říct, že byla Alara nějak agresivní nebo vzteklá. Spíš byla apatická, což je možná ještě horší. Když se Pol vzpamatovala ze svého zármutku, musela se dost věnovat Alaře, což – jak se později ukázalo –mělo docela vážný dopad.

Já jsem si vzal svou bolest s sebou na cesty. Třicet mil denně utlumí jakoukoliv bolest a já usoudil, že to je lepší než opakovat svou Camaarskou anabázi. Vrátil jsem se do Údolí v pozdním jaru 5351 a tam už na mne čekal Oštěp. „Ztratili jsme ho, Věčný," oznámil mi s jasnou známkou hanby v hlase. „Měl jsem lidi všude, kde by se mohl objevit, ale on prostě zmizel. Chamdar je Murgo a ti by neměli být takhle mazaní."

„Umí pěkně klamat tělem, Khendone," vzdychl jsem. „Vypadá to, že se zase budu muset vydat na cesty. Měl bych ho radši najít."

„Nejsi už na to trochu starý, Svatý?" zeptal se mne překvapivě upřímně. „Já jsem na něj měl dávat pozor. Proč to nenecháš na mně?"

„Možná jsem starý, ale na tebe ještě stačím. Nepleť se mi do toho, nebo poznáš, že nemluvím do větru." Nenávidím lidi, co mi předhazují můj věk. Copak jim není jasné, že to není všechno?

„Stane se, jak říkáš, Věčný," odpověděl s hlubokou úklonou. Alespoň měl tolik rozumu, že věděl, kdy přestřelil.

Odebral jsem se okamžitě do Tol Honetu a začal tam pátrat. Podle dvojčat se narození vraha boha blížilo a já si dobře vzpomínal, jak nám Chamdar zavařil, když zatáhl Gelana do medvědího kultu. Ktačik nařídil svým přisluhovačům, aby zabili potomka Ocelového stisku, ale Chamdar vymyslel něco jiného. Chtěl se stát učedníkem Toraka a přeskočit Ktačika. Proto chtěl Orb i vraha boha dopravit rovnou k Torakovi. Od počátku jsem věděl, že je velmi ambiciózní. Skutečně jsem prohledal Tolnedru kousek po kousku, ale Chamdar se ztratil jako pára nad hrncem. Nechal za sebou pár falešných stop, které mne honily z jednoho konce Tolnedry na druhý. Až do tragédie v Annathu

jsem nezjistil, jak to udělal.

Lelldorin, Lučištník z Mrinského kodexu, se narodil v roce 5352, ale já se neměl čas podívat na Wildantorovu rodinu, protože jsem byl příliš zaměstnán naháněním svého grolimského soka. Po nějakém čase mě to skutečně začalo štvát.

Oštěp se vrátil do Tol Honetu, aby mi pomohl. Navštívil drasnijského vyslance s opatrnou prosbou, zda by nám nemohl pomoct otec Se'Nedry. Tolnedranská tajná služba se nedá s drasnijskou srovnávat, ale alespoň by bylo v ulicích víc očí. Ran Borune XXIII ale naše prosby nevyslyšel. Zrovna se věnoval nějakým choulostivým vyjednáváním se zástupci Taur Urgase a nechtěl žádným způsobem tato jednání ohrozit. Mám Ran Boruna rád a zbožňuju jeho dceru, ale v té době mu představa rudého murgského zlata zamotala hlavu, že jsme se s Oštěpem žádné pomoci od tolnedranské tajné služby nedočkali.

V létě v roce 5354 jsem toho konečně nechal. Bylo zřejmé, že se honím po celé Tolnedře na základě falešných stop. Tentokrát mne Chamdar doběhl. Bylo takřka jisté, že Chamdar není v Tolnedře, takže mi nezbývalo než se odtamtud stáhnout do Arendie.

Grolimové v Arendii se činili stejně jako ti v Tolnedře. Musím Chamdara ocenit. Vzal si ze všech lekcí, co jsem mu za ta staletí dal, dobré ponaučení. Kam jsem se vrtnul, slyšel jsem stále divočejší příběhy o Murgovi jménem Ašarak. Grolimové jsou velmi schematičtí, ale v jejich schématech není žádný nápad. Vždycky jdou do extrému. Myslím, že to má něco do činění s jejich rasou.

Jel jsem severně od Vo Mimbre, když jsem potkal pěkného mladíka v plné zbroji na koni vystrojeném jak do války. Podle znaku na štítu jsem poznal, že se jedná o člena rodiny Mandorů. „Jsemť rád, že potkávám tě, Věčný!“ pozdravil svým hřmotným hlasem. „Již dlouho tě hledám!“ Mandorallenovi bylo tou dobou teprve sedmnáct, ale již byl pěkně svalnatý.

„Co se děje, Mandorallene?“ zeptal jsem se,

„Byl jsem, jak nepochybně víš – protože víš vše – ve Vo Eboru, kde mne můj přítel a ochránce baron, jemuž tam vše patří, učil všemu, čehož jest zapotřebí rytíři pravému a…“

„Mandorallene, k věci.“

Zatvářil se velmi bolestně. „Tož krátce..," řekl, jakoby mohl Mimbrat něco říci stručně, „bratři tvoji. Belkira a Beltira, přibyli do Vo Eboru s žádostí vyhledati tě a zprávu ti předati. Sedl jsem na koně a vydal se směrem poledním, domnívaje se, že v Tol Honetu ještě přebývati ráčíš. Chtěl jsem zprávu předati, kterouž bratří tvoji za důležitou považují."

„Co? Jaká zpráva to má být?"

„Přiznati musím, že té zprávě zhola nerozumím, ale byl jsem zpraven, že jistá královská žena jest s dítětem a dcera tvoje, kterouž jsem ještě čest poznati neměl a před ní pokleknouti…"

„Díky, Mandorallene, pochopil jsem tu zprávu."

„Ta novina má jistou důležitost?"

„Zcela jistě, pane rytíři."

„Mohu její důležitost poznati?"

„Ne, nemůžeš. Nepotřebuješ vědět, co to znamená. Otoč se a vrať se do Vo Eboru. Vykonal jsi svou povinnost a já ti děkuji. Teď se vrať domů."

Rád bych se touto cestou omluvil Rytíři protektorovi za svou hrubost. Chtěl jsem jenom, aby nebyl svědkem mého nekontrolovatelného výbuchu štěstí. Ildera byla těhotná! Vrah boha již byl pod jejím srdcem!

Zanechal jsem svého marného hledání Chamdara, protože bylo jasné, že ho nemohu najít. Místo toho jsem se stavil v Asturii a podívat se na Lelldorina. Bylo zřejmé, že je to Wildantor, na kterého čekáme. Všechno vycházelo podle plánu, a tak jsem se vydal přes Ulgoland do Údolí.

Když jsem přišel domů, oznámila mi dvojčata, že by Ildera měla porodit někdy v půlce zimy.

„Polgara chce krátce po narození dítěte rodinu přestěhovat," řekl mi Beltira.

„To je asi docela rozumné," přikývl jsem. „Byli jsme za posledních patnáct let docela často v Annathu a Chamdar má špehy všude. Asi bude bezpečnější, když se Polgara přestěhuje. Zlepšil se trochu stav Alary?"

Belkira smutně zavrtěl hlavou. „Stále odmítá vzít na vědomí, že její manžel zemřel. Polgara vyzkoušela všechno možné, ale nic zatím nepomohlo.“

„Změna místa by jí mohla pomoci,“ řekl jsem.

„Těžko říct.“ Neznělo to moc nadějně.

Probrali jsme s dvojčaty situaci a usoudili jsme, že bych se měl vydat do Sendarie a ukázat se na pár místech vzdálených od Annathu. Grolimská proroctví i Ašabinské věštby patrně prozradily Ktačikovi, že se má vrah boha narodit v Sendarii. Byl čas zmást Chamdarovi stopy. Vzal jsem proto na sebe vypravěčský převlek a vyrazil na cestu.

Stavil jsem se v Sendaru a pozdravil nového krále Fulracha a jeho prostou ženu Laylu. Jenom pro pořádek. Já mám Laylu rád. Má asi největší srdce na světě, ale je hrozně naivní jako malá holka a… je skoro stále v jiném stavu. Někdy mi vrtá hlavou, kde ještě bere Fulrach čas na panování.

Potom jsem se vydal na venkov, kde jsem prochodil kdejakou vedlejší cestu. Zabil jsem tak celý podzim a začátek zimy. Jsem si jist, že mě Chaindarovi Grolimové pozorně sledovali a já se nesnažil jim to nijak ztížit.

Už se blížily Erastide a moje nervozita stoupala. Erastideje hlavní sendarský svátek, protože dobře vyhovuje sendarskému ekumenismu. Erastide se slavily uprostřed zimy a jejich den byl vybrán víceméně náhodně. Svět nebyl vytvořen za jeden den, a tak si kněží asi jeden den vybrali, aby ho mohli každoročně slavit. Jak se svátky blížily, přesouval jsem se z Darine do Eratu a Winoldu a stále ve mne sílilo přesvědčení, že se letošní Erastide stane něco mimořádného. To by přesně odpovídalo Garionovu příteli.

Byl jsem samozřejmě úplně bez spojení. V minulosti jsme se zcela jednoznačně přesvědčili, že jsou Grolimové schopni naši zvláštní komunikaci zachytil. Nadcházející UDÁLOST měla mít ovšem tak zásadní význam, že jsme nechtěli dát Chaindarovi žádnou šanci. Zpětně mohu říct, že naše přehnaná opatrnost byla pravděpodobně chybou.

Mnohokrát jsme s Polgarou prošli to, co se stalo v zimě v Annathu a už teď víme, kde se stala chyba. Darralova smrt nás měla varovat a uvést do stavu nejvyšší ostražitosti. Jak si správně Geran

myslel, sesun skály skutečně nebyl pouhá náhoda. Nikdy nebudeme schopni přesně určit, jak Chamdar objevil, kde se skrývá moje dcera s rodinou, kterou chránila třináct století. Vražda Darrala – a nebojím se ten výraz použít – byla pouze prvním krokem jeho promyšleného plánu.

Alařino šílenství bylo druhým krokem a i to jsme s Pol oba přehlédli.

Moje dcera mi řekla, že se stav Alary toho podzimu zhoršil a že se vydávala do hor hledat svého manžela. Jsem si zcela jist, že v tom měl Chamdar prsty taky, protože Grolimové jsou schopní ovládat myšlenky lidí.

Ať to bylo jakkoliv, den před Erastide měla Ildera pocit, že se porod přiblížil, i když to byl jen falešný poplach. Polgara se k ní vydala, aby ji prohlédla a pomohla. Tím, že se byla daleko z Darralova domu na druhém konci vesnice, vycítila Alara příležitost a vydala se – na Chamdarův pokyn – do hor hledat svého manžela. Pol se vrátila domů a zjistila, že je Alara pryč. Nestalo se to poprvé, a tak ji šla hledat.

Tím odstranil Chamdar Pol z cesty. Sama si to potom roky vyčítala, i když to nebyla její vina.

Jsem přesvědčen, že i Ildeřin falešný poplach byl Chamdarův trik. Mám skoro chuť vyslovit mu uznání, jak pečlivě ty dva hrozné dny naplánoval. Jakmile byla Pol z vesnice, začala Ildera skutečně rodit. Ve vesnici byly i jiné ženy, které věděly, co dělat, a tak se Garion narodil v pořádku krátce po půlnoci na Erastide.

A Polgara, pátrající po Alaře, byla na míle daleko!

V tu chvíli mne zburcoval známý hlas v mé hlavě. *„Belgarate!“* skoro řval. *„Jdi okamžité do Annathu! Dítě světla je v nebezpečí!“*

Nemusel mi to říkat dvakrát. Byl jsem zrovna v Murosu, a tak mi trvalo asi čtvrt hodiny, než jsem se dostal za město a vzal na sebe podobu sokola. Div jsem si neurval křídla, jak jsem se snažil letět co nejrychleji, ale dostal jsem se tam příliš pozdě.

Po porodu zařídila vesnická žena vše, co bylo potřeba a šla domů. Konec konců byly svátky a na ni čekala spousta vaření. Vidíte, jak pečlivě Chamdar všechno naplánoval?

Kolem rozbřesku jsem byl stále na cestě z Murosu. Geran, Ildera

a Garion byli sami ve svém malém domku a v tu chvíli Chamdar udeřil.

Zapálil jejich dům.

Byl to kamenný dům, ale Chamdar byl Grolim… a i kámen hoří, když je pořádný žár.

Do dnešního dne si nejsem jist, jestli Chamdar věděl, co Geran udělá, když mu došlo, že on ani Ildera se z domu živí nedostanou. Je docela dobře možné, že se vzdal svého divokého plánu doručit rivanského krále přímo Torakovi a místo toho se rozhodl, že se bude řídit Ktačikovými pokyny a potomka Rivy zabije.

Dveře i okna domku již zcela pohltily plameny a Geran si asi uvědomil, že pro něj a jeho ženu už není šance dostat se ven. Ale existovala malinká možnost, že by mohl zachránit syna. Byl kameník a měl s sebou nářadí. Vzal kladivo a majzlík a vysekal malou díru nízko nad zemí. Potom, zřejmé již v agónii, vzal zabalené novorozeně a prostrčil ten uzlíček dírou ven.

V tu chvíli jsem se tam krátce po rozbřesku objevil.

Buď Chamdar věděl, co se stane nebo využil situace, když už se naskytla. Přiblížil se k domku, popadl zabalené dítě a zmizel z dosahu plamenů.

I když jsem přímo na ulici měnil svou podobu, viděl jsem všechno, co se stalo. Málem jsem udělal to, co je absolutně zakázáno. Byl jsem velmi blízko pokušení zničit Chamdara pomocí své Vůle. Myslím, že mi v tom fatálním omylu zabránilo jen to, že jsem chtěl toho Grolima zabít holýma rukama. Hnal jsem se k němu sněhem a zařval jsem vzteky, což ho varovalo a poskytlo mu tu vteřinku, kterou potřeboval. Kolikrát jsem si pak přál, abych držel hubu.

Chamdar se otočil a oči se mu roztáhly děsem. „*Ty!*“ vykřikl, jak jsem se na něj hnal s vraždou napsanou ve tváři. A potom udělal jedinou věc, která mu mohla zachránit život.

Hodil mi to dítě.

Kapitola 25.

Chamdarova zmatená reakce na mé objevení změnila celou historií. Aby zachránil svůj vlastní život hodil novorozeného Gariona do bezpečí. Kdyby byl trochu víc oddán své věci, mohl se otočit a hodit dítě do plamenů.

Moje vlastní oddanost věci byla větší. Nechal jsem stranou své vražedné úmysly a chytil letící balíček. Tím jsem poskytl Chamdarovi čas, aby zmizel. Musel jsem se snažit abych Gariona pořádně chytil,

a tak jsem upadl do sněhu. Když jsem se vzpamatoval, byl Chamdar pryč. Můj výkřik zklamání probudil pravděpodobně celou vesnici.

Mám ověřeno, že právě v tu chvíli se Barak v Šereku poprvé proměnil. Byla to jenom chvilička, ale on se na ni proměnil v Hrůzostrašného medvěda. Garion byl v té chvíli v nebezpečí a on – úplně nevědomky – reagoval tak, jak měl. Byl zrovna na lovu divočáků a celou noc popíjel se svými přáteli. Byl stále dost opilý, a tak jediné, co si pamatuje, bylo to, že se probudil stojící nad napůl snědeným kotlem s gulášem z divočáka.

Několik jeho přátel bylo ale střízlivějších. Slyšel jsem, že mnozí z nich si z té podívané vyvodili ponaučení a od té doby nepili.

„*Otče!*“ dolehl ke mně Polin hlas.

„*Radši se sem, Pol, okamžitě vrať!*“

Klečel jsem na zemi a konečně se odhodlal rozbalit ten uzlíček a prohlédnout si dítě. Pokud jsem mohl posoudit, byl Garion v pořádku. Ani neplakal. Jak se tak na mě díval, byl jeho výraz naprosto vážný. Když se naše oči prvně setkaly, cítil jsem ve svém nitru takový nápor, že jsem neměl sebemenší pochybnost, že to je ten, na kterého jsme tak dlouho čekali.

Potom jsem se podíval na dům. zda ještě neexistuje možnost záchrany pro Gerana nebo Ilderu. Bylo to zcela beznadějné. V ohni nebylo ani známky života. Neudržel jsem se a začal naříkat.

Pol mne našla klečícího v slzách vedle dítěte. „Co se stalo, otče?“ ptala se.

„Byl to Chamdar!“ téměř jsem vykřikl. „Koukni na to! Co myslíš, že to je? Jak jsi mohla odejít?“ Tohoto výbuchu bezmoci nikdy nepřestanu litovat.

Poliny oči ztvrdly, jak se jí dotkla moje výtka. Podívala se k domu. „Je nějaká naděje?“ zeptala se mě.

„Žádná. Oba jsou mrtvi.“

A potom se zhroutila Polgara. „Selhala jsem, otče!“ naříkala. „Měla jsem nejdůležitější úkol v historii a takhle jsem selhala!“

Potlačil jsem své vlastní hoře. „Na to teď není čas, Pol!“ řekl jsem ostře. „Musíme to dítě dostat odsud! Chamdar zmizel, ale může být

kdekoliv.“

„Proč jsi ho nechal utéct?“

„Neměl jsem jinou možnost. Musel jsem zachránit dítě. S tím nic nenaděláme. Musíme pryč.“

Sklonila se a zdvihla dítě s něhou, s jakou se starala o celou řadu nešťastných dědiců rivanského trůnu. Narovnala se a její oči byly tvrdé jako ocel. „Chamdar bude mít co vysvětlovat.“

„To máš pravdu, Pol. Doufám, že to vysvětlování zabere aspoň týden. Co se stalo s Alarou?“

„Spadla ze srázu. Je mrtvá.“

Můj hněv opět vzplál naplno. „Za tohle přidám Chamdarovi další týden.“'

„Dobře! Já se postarám o chlapce. Ty jdi po Chamdarovi.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ani náhodou, Pol. Nejdřív vás odvedu do bezpečí. Náš hlavní úkol je tohle zabalené děťátko. Pojďme.“

Opustili jsme s Pol vesnici a zmizeli v lese. Snažili jsme se vyhýbat cestám, abychom nezanechávali stopy. Nebyl to díky počasí zrovna příjemný výlet. Krmení Gariona jsme vyřešili tak, že jsme v osamělých farmách vždy kradli mléko.

Konečně se nám podařilo dostat do Polina domu v Eratu. Pak jsem se vzdálil několik desítek mil a poslal šifrovaný vzkaz dvojčatům. Doufal jsem, že pochopí, co myslím opisem, že je potřebuju v „domě růží“.

Pak jsem se vrátil zpět k Pol do domu. „Měli by tu zanedlouho být,“ řekl jsem. „Do té doby tu počkám.“

„Já to zvládnu. Nenech Chamdara upláchnout.“

„Mnohem důležitější je, aby nenašel on mne. Zůstanu tady. A nehádej se se mnou.“ Pohlédl jsem z okna na zasněžené růžové keře. „Mám pocit, že je tvůj dům příliš o samotě, aby byl úplně bezpečný. Měla by sis najít nějakou vesnici poblíž a vmísit se mezi Sendary. Snaž se neupotávat pozornost, dokud si to nevyřídím s Chamdarem.“

„Jak si přeješ, otče,“

Dvojčata pochopila můj vzkaz a objevila se příštího rána. Krátce jsem jim vylíčil situaci a pak jsem zamířil z Eratu na sever do Boktoru, abych si promluvil s Lovcem. Toto místo teď zastával nevýrazný úředník jménem Khonar. „Potřebuju sehnat prince

Kheldara," řekl jsem mu ostře. „Kde ho najdu?"

Khonar se zahleděl do lejster, která zrovna studoval. „Mohu se optat za jakým účelem, Věčný?"

„Ne, nemůžeš. Kde je Silk?"

„V Tol Honetu, Svatý. Teď zrovna pracuje pro Oštěpa." Sešpulil rty. „Je to první Kheldarovo nasazení v terénu. Není ještě moc zkušený."

„Je dobrý?"

„Vkládáme do něj velké naděje… až se trochu otrká. Jestli je to důležité, tak s tebou mohu jít já. Koneckonců jsem skutečně nejlepší."

„Ale ne. Tebe budu ještě potřebovat tady. Potřebuju Silka a mám pro to svoje důvody."

„Aha. Jsou v tom ty vaše záležitosti, co?"

„Přesně tak. Zaslechl jsi v poslední době něco o Ašarakovi?"

„Ani ne před týdnem byl v Arendii, Věčný. Jeden náš agent ho zahlédl na Velkém trhu."

Ulehčeně jsem vydechl. Alespoň se Chamdar nepotloukal po Sendarii. „Kterým směrem se odtamtud vydal?"

„Jihovýchodním… k tolnedranským hranicím. Náš člověk hlásil, že vypadal nějak nervózní."

„To si dovedu představit," řekl jsem s úšklebkem.

„Udělal něco, čím mě pořádně naštval. Chci si s ním o tom popovídat a on se snaží z toho hovoru vykroutit, Ani se nedivím, protože mu ukážu, co ještě dokážu s mečem."

„Zní to slibně." Lovce skutečně nic nerozhází. „Kdyby ho někdo z našich lidí objevil, má ho zabít?"

„Ne. To udělám sám. Jenom ho najděte… jestli to půjde. Vaši lidé jsou dobří, ale s Ašarakem se měřit nemohou."

Jeho výraz prozrazoval překvapení. „Mluvíš trochu rozporuplně, Věčný. Nejdřív chceš dvacetiletého kluka, sotva rok po akademii a na druhé straně tvrdíš, že moji nejzkušenější agenti nejsou dost dobří, aby se vyrovnali chlapovi, po kterém jdeš."

„Jednoduchost je vlastnost slabochů, Khonare. Jenom dej vědět svým lidem v Arendii a Tolnedře. Budu tam dřív, než dostanou tvou zprávu, tak se po něm také podívám, ale bude se mi hodit jakákoliv informace,"

Pokrčil rameny. „Jestli si to tak přeješ, tak to tak udělám.“

„Ano, přeju si to takhle. A ještě něco… neplýtvej čas a nesnaž se mne sledovat.“

„Proč bych to měl dělat?“

„Protože děláš dobře svoji práci, ne?“

Ještě to odpoledne jsem opustil Boktor a zcela bez skrývání se vydal po Velké severní cestě směrem na jihozápad. Jsem si zcela jist, že mne aspoň jeden z Lovcových špiónů sledoval. Ovšem se soumrakem mou stopu ztratil… pokud ovšem neuměl létat.

Ačkoliv byla půlka zimy, vzduch byl klidný, takže se letělo poměrně dobře. Přeletěl jsem jihovýchodní cíp Sendarie a zamířil do Prolgu, abych Grolima informoval, že se narodil vrah boha. Pak jsem zalétl na Velký trh na mimbratských pláních, abych pohovořil s místním šéfem Lovcových agentů, což byl vysoký chlápek jménem Talvar.

Možná bych měl na okraj podotknout, že Lovec vždycky patřil k nejlepším drasnijským špionům, který měl často svou vlastní síť agentů. Byla to taková tajná služba uvnitř tajné služby. To jsou celí Drasnijci. Oni prostě milují tajnosti.

„Máme dojem, že ten Ašarak jenom odchod předstírá, Věčný,“ oznámil mi Talvar. „Odsud totiž zamířil na jihovýchod k Tolnedranským horám, máme ale zprávy, že se jeho stopy objevují všude ve Vo Mimbre.“

„Cože?“

„Je tam silná murgská komunita obchodníků, která vydává pěkné peníze na uplácení různých mimbratských knížat. Mimbraté nejsou zrovna nejchytřejší a jsou schopni nasekat spoustu dluhů, aby se vytáhli před přáteli. Ašarak vždycky uměl pustit zlato na pravém místě. Když začneš podezřele často vídat mince z načervenalého zlata, hned víš, kolik uhodilo. Může to být akce, kterou rozjel už dřív, ale já osobně tomu nevěřím. Ten náhlý objev murgských peněz, znamená nějaké spiknutí. Sleduj ty peníze, Věčný. Tam je větší zdroj informací než kdekoliv jinde.“

„Jsi Drasnijec až do morku kostí. Talvare,“ řekl jsem mu.

„Proto mě sem taky Lovec nasadil, Věčný. Všechno to podplácení směřuje ke zničení korunního prince, který je v dluzích hlouběji než

kdokoliv v Arendii.“ Zašklebil se. „Kdybych tu nebyl vázán prací pro svou vládu, tak bych tam dole zkusil štěstí. Někteří z těch mimbratských idiotů jsou ochotni platit šílené úroky, jen aby se zbavili svých dluhů.“

„Jen se drž toho, co máme dělat, Tavare,“ řekl jsem mu. „Nenech se rozptylovat. Vydělávej si peníze ve svém volném čase. Už se začal Ašarak ochomýtat kolem korunního prince?“

„Asi ne. Princ Korodullin má navzdory svým dluhům stále smysl pro čest. Zatím Murgům a jejich svodům odolává, ale nevím, jak dlouho vydrží. Potřeboval by nějakou oporu.“

„Myslím, že bych o někom věděl. Talvare, řekni mi nějaká jména hlavních dlužníků. Potřebuju vědět, kdo jsou ti mimbratští rytíři, co se dali koupit. Pošlu toho muže co jsem měl na mysli do Vo Mimbre, aby to tam vyřídil.“

„Teď už chápu, proč ti říkají Svatý Belgarat,“ opáčil.

„Nemíchej dohromady slova „peníze“ a „svatý“, Talvare. Jinak se dostaneš do potíží.“

Vydal jsem se do Vo Eboru, kde se Mandorallen cvičil pod dohledem barona z Vo Eboru. Ten se zrovna oženil s mladou šlechtičnou jménem Nerina. Baron měl tolik povinností, že se své ženě nemohl příliš věnovat. Po ruce byl ale mladý, pohledný muž, který některé z jeho povinností lehko zastal. Nemyslím tím skutečně nic nečestného, ale byla to zajímavá situace.

Hned po příjezdu jsem šel rovnou k věci. „Jak si vede tvůj žák, barone?“ zeptal jsem se ho.

„Překonal naše očekávání, Věčný,“ odpověděl baron. „Pochybuji, že by se mu mohl rovnat nějaký rytíř z celé Arendie.“

„Dobře.“ Pohlédl jsem na Mandorallena. „Chci, aby ses vydal do Vo Mimbre. „Jsou tam lidé, kteří potřebují dostat na vyučenou. Berou peníze od Murgů, aby vedli prince Korodullina do záhuby. Musíš to zarazit. Drasnijský vyslanec bude vědět, o koho se jedná. Podej si je a zlom pár rukou nebo nohou. Snaž se ale, abys je nezabil. Máš před sebou ještě nějaké úkoly a já nechci, aby stála v cestě nějaká krev, až na ně dojde.“

„Udělám s největším potěšením, co mi přikážeš, Svatý Belgarate,“ odpověděl mladý muž. „Moje kopí, můj meč i moje paže

jsou ti kdykoliv k službám. Protože jsem vázán rytířským slibem, můžeš se plně spolehnout, že těm proradným rytířům se nestane větší újma než zaslouží. Rozhodně nepovedu své kroky tak, aby došlo k nějakému vážnému či trvalému zranění.“

Panečku, ten Mandorallen se ale umí rozpovídat.

Pokud si dobře vzpomínám, tak se tvář baronesy Neriny rozzářila při jeho skromné poznámce o vlastní neporazitelnosti. Arendské dámy už jsou takové.

Nikdy jsem zcela nezjistil, co to Chamdar vlastně ve Vo Mimbre chystal. Možná to nebylo nic víc než zástěrka, aby mne trochu zdržel od hledání jeho samého. Chamdar mne viděl v Annathu a já jsem si zcela jist, že netoužil nijak po tom, aby mě zase spatřil z takové blízkosti.

Zpráva od drasnijského vyslance ve Vo Mimbre, kterou jsem dostal za několik měsíců, potvrzovala, že Mandorallen nezklamal svou pověst. Ať už byl jak chtěl upovídaný, jakmile zavřel ústa a dal se do díla, byl Mandorallen podoben přírodní katastrofě. Pěkná řádka rytířů, se kterými se setkal, musela být po tomto setkání ošetřena.

Než se Mandorallen vypovídal a dal se do práce, tak já už byl u drasnijského vyslance v Tol Honetu.

„Jaký je?“ zeptal jsem se Oštěpa a ukázal na Silka. Pravděpodobně to nebylo nejslušnější ptát se na jeho kvalily přímo před ním, ale rychlý sled událostí nahlodal mou vrozenou náklonnost k dobrým mravům.

„Ukazuje se slibně, Věčný,“ odpověděl Oštěp. „Má ovšem trochu sklony k postranním úmyslům. Poctivost asi nebude jeho nejsilnější stránka. Má duši zloděje a já si myslím, že neodolá pokušení sem tam něco ukrást.“

„Oštěpe!“ protestoval Silk. Princ Kheldar měl na sobě typickou drasnijskou černou kazajku a kalhoty. Byl to hubený, malý chlapík s dlouhým, ostře zahnutým nosem. Bylo mu dvacet, ale v jeho očích se zračil cynismus a inteligence mnohem staršího muže.

„Dobrá, pánové,“ řekl jsem, „dejme se do práce. Existuje jeden Grolim jménem Chamdar, který se potuluje někde kolem a vystupuje

jako Murgo většinou pod jménem Ašarak. Nedávno se objevil v Sendarii a provedl něco, čím mě skutečně hodně naštval. Pokud mohu soudit ze zpráv, které mám k dispozici, prochází zrovna Arendií a je na cestě sem. Chci ho. Najděte mi ho.“

„Jde rovnou k věci, co?“ otočil se Silk na svého přítele. Pak se na mě zašklebil tím svým neuctivým způsobem, který mě vždycky z nějakého důvodu naštve. „Jenom tak pro zajímavost, Věčný, proč jsi vybral na tenhle důležitý úkol zrovna mě? Vždyť jsem teprve nováček.“

„Protože mne Chamdar dobře zná a zrovna tak dokáže rozpoznat Oštepovy zkušené agenty. Ty jsi v branži nový, takže tě nikdo nezná. Proto jsem si tě vybral. Doufám, že ho dokážeš najít také díky svojí anonymitě.“

„Chceš, abych ho zabil?“ zeptal se Silk s pozdviženým obočím.

„Ne. Chci, abys ho našel. O zbytek se postarám já.“

„Tím se to celé zkazí.“

„To je vždycky takový?“ zeptal jsem se OŠtěpa.

„Obvykle jo. Někdy je ještě horší.“

„Na kolik by sis cenil informaci, kde ten Ašarak je, Věčný?“ zeptal se Silk potutelně.

„Silku!“ okřikl ho Oštěp,

„Jenom jsem žertoval,“ zašklebil se ten malý chlápek. „Znám se se Svatým Belgaratem od dětství. On ví, že ho občas rád poškádlím.“ Podíval se na mne. „Popravdě řečeno je Ašarak zrovna teď v Tol Rane. Když budeš chtít, tak li mohu říct jméno hostince, kde se ubytoval. Mohu pro tebe udělat ještě něco?“

„Jsi si jist, že je Tol Rane?“ vyhrkl jsem.

„Tak jist, jak to jen v tomhle povolání jde, Věčný. Tolnedranská tajná služba sice za moc nestojí, ale mají na ulicích spousty lidí a jsou zvyklí dávat na toho Ašaraka pozor.“

„Jak jsi to zjistil?“ zeptal se ho Oštěp.

„Mám v tolnedranské tajné službě svoje kontakty,“ řekl Silk pyšně a zastrčil si prsty do kapes ve své kazajce. „Navíc Ran Borune zrovna jedná s Murgy ohledně obchodu a murgská delegace posílá zprávy rovnou Ašarakovi. Za posledních čtrnáct dnů je docela čilý ruch mezi Tol Honetem a Tol Rane.“

„Jak ses to dozvěděl?“ opakoval svou otázku Oštěp.

Silk se na něj zaculil. „Mám své zdroje,“ odpověděl.

„Tak se zeptám ještě konkrétněji. Proč jsi mi to nehlásil?“

„Ještě jsem si chtěl něco upřesnit, než ti položím svou zprávu na stůl. Vždycky máš plno otázek, Oštěpe. Měl jsem to plně pod kontrolou a ty jsi měl hlavu plnou jiných starostí.“

„Jsi hotový zlatý důl na informace, princi Kheldare,“ řekl Oštěp sarkasticky, „Alespoň ses mohl zmínit.“ Pak rychle přešel k dalšímu tématu. „Co chce Ran Borune prodat Murgům?“

Silk pokrčil rameny. „Trochu tohohle, trochu tamtoho.“

„Mohl bys to trochu upřesnit?“

Silk ustoupil. „Když jdeš na to takhle, tak dobrá. Ran Borune má synovce, který se angažuje v obchodní enklávě na Rivě, Tenhle synovec má na dosah uzavření obchodu s výnosem jarního stříhání ovcí a mohl by vydělat na tom, kdyby se mu podařilo tu vlnu prodat Murgům. Mám na ostrově přítele, co se snaží toho synovce předběhnout. Takže když Ran Borune ten obchod uzavře, tak vlastně místo jeho synovce vydělá můj přítel.“

„A ty od něj dostaneš provizi, co?“ zajímal se Oštěp.

„Jasně. Vždyť jsem mu poskytl informaci o tom obchodě. Je to zcela fér.“

„Když se tvůj strýc dozví, že využíváš tajné služby k vlastnímu obohacení, tak ho klepne pepka. Je ti to jasné?“

„Tak to musíme zařídit tak, aby se to nedozvěděl. To snad zvládneme, ne? Oštěpe, můj strýc je král Drasnie a má dost starostí i bez toho.“ Pak se ten malý podvodník podíval na mne. „Chceš, abych šel s tebou do Tol Rane?“

„Asi jo. Předpokládám, že tam máš kontakty?“

„Starý příteli, já mám kontakty všude. Chceš vědět, co měla Salmissra dneska k snídani?“

„Ani ne. Proč si nejdeš sbalit pár věcí? Odjíždíme zítra ráno.“

„Nepotřebuju si nic balit. Já mám vždycky sbaleno.“

Druhý den ráno přišel Silk na dvůr ambasády oblečen do hnědého, sametového pláště, s černým, sametovým kloboukem naraženým šikmo přes jedno ucho.

„Není to trochu moc nóbl oblečení pro delší jízdu na koni?“

zeptal jsem se ho.

„Člověk musí vypadat patřičně, Věčný," odpověděl Silk. „V Tol Rane mne znají jako Radka z Boktoru, protože se tam občas vypravím za obchodem a nechci používat své pravé jméno. Ten princ v mém jméně některým obchodníkům dodává pocit, že jsem snadný terč k oškubání. Věř mi, nikdo se nepokusí ošidit Radka z Boktoru. Už jsem tam uzavřel několik dost dobrých obchodů."

„Tím jsem si jist. Tak jdeme na to."

Zamířili jsme na cestu vedoucí do Tol Rane a zhruba za týden dorazili do toho sněhem zapadaného města. Protože leží Tol Rane skoro na hranicích s tím, co bývalo Maragorem, je vysoko v horách, a proto je tam skoro stejně sněhu jako ve Val Alornu nebo Boktoru. Zamířili jsme do hostince, kde Silk obvykle přespával a najali si tam komfortní apartmá pod střechou, „abychom si nezadali", jak řekl Silk.

Krátce po našem příjezdu se objevil drasnijský agent a měl se Silkem dlouhou rozmluvu v jejich tajném jazyce. Nebylo to snad ani nutné. Mám spíš pocit, že se Silk chtěl trochu ukázat.

Poté, co druhý Drasnijec odešel, seznámil mne Silk s podrobnostmi jejich rozmluvy. V jeho výkladu bylo několik mezer, ale já ho nijak neopravoval. Nemusel vědět, že tomu jejich mávání prsty rozumím.

„Ašarak tu určitě je," řekl, „ale už ho nikdo pár dní neviděl. Poohlédnu se kolem a zkusím zjistit víc podrobností."

„Dej se do toho," řekl jsem. „Já zůstanu tady. Není důvod, aby se vědělo, že jsem v Tol Rane a Chamdar mne hned pozná. Jestli mne tu spatří, tak bude za hranicemi Kthol Murgosu dřív, než slunce zapadne."

Silk přikývl a odešel.

Jakmile za ním zapadly dveře, změnil jsem svou podobu, aby mne nikdo nepoznal a vyrazil za ním. Nedělal jsem to proto, že bych mu nevěřil, i když Silk jistě není nejdůvěryhodnější postava pod sluncem, ale proto, abych ho viděl v akci. Ještě to nevěděl, ale Průvodce bude jednou z nejdůležitějších postav v příštích letech a já se chtěl ujistit, že to zvládne.

Nezklamal mne. Princ Kheldar byl skutečně tak schopný, jak jsem doufal. Týden se na cestě neholil a teď mu strnisko na bradě

dávalo vzhled muže staršího, než ve skutečnosti byl. Silk dokázal předstírat všechno takovým způsobem, aby vypadal v očích ostatních tak, jak potřeboval. Jsem si zcela jist, že kdyby princ Kheldar chtěl, tak mohl být skvělým hercem. Já už se v nějakých rolích za ta léta pohyboval, tak mi můžete věřit.

Silku, ne aby ti to stouplo do hlavy. Dobrovolně přiznávám, že jsi dobrý, ale proto jsem tě snad taky najal.

„Radek z Boktoru“ se sunul ulicemi Tol Rane a cestou si rozjednal pár obchodů. Nebyl jsem dostatečně blízko, abych slyšel podrobnosti, ale mám pocit, že „Radek“ prodal několik věcí, které ten den jistě nevlastnil. Snadno slíbil jejich dodání a jistě většinu z nich splnil. Silk rozhodně není proti tomu, někoho příležitostně natáhnout, ale pracoval tvrdě na tom, aby získal jako „Radek“ dobrou reputaci.

Konečně se propracoval do čtvrti, kde obvykle přebývali Murgové a v pivnici se pustil do práce. Poté, co zase prodal pár věcí, na které skutečně neměl právo, začal s opatrným vyptáváním. Seděl u stolu se třemi zjizvenými Murgy, natáhl se pohodlně na lavici a pohrával si se svým korbelem. „Kdyby někdo z vás potkal chlapíka jménem Ašarak, tak mu vyřiďte, že by pro něj měl Radek z Boktoru zajímavou obchodní nabídku,“ prohlásil.

„Proč bychom se měli snažit, aby Ašarak ještě víc zbohatnul?“ zajímal se jeden z Murgů.

„Protože Ašarak platí dobrá procenta,“ odpověděl Silk. „Jsem si jist, že vám to bude stát za to. Bude to velmi lukrativní nabídka.“

„Jestli je to skutečně tak dobré, tak bych o to měl zájem sám.“

„Nechci tě urazit, Gračiku,“ řekl Silk s jemným úsměvem, „ale na tenhle obchod nemáš dost peněz. Jedná se o zboží, které je pěkně drahé.“

„Jaký druh zboží?“

„Radši bych to řekl Ašarakovi mezi čtyřma očima. Nechci, aby se to dostalo mezi lidi, protože mám také konkurenci, co nespí. Kdyby zjistili, že se o to zajímá Radek z Doktoru, mohli by vyhnat ceny nahoru. To by ani mně ani Ašarakovi určitě nepomohlo.“

„Ašarak není v Tol Rane,“ řekl mu Gračik. „Odjel před dvěma

dny do Tol Borune.“

Jeden ze zbývajících Murgů kopl upovídaného Gračika pod stolem.

„No,“ opravil se hned Gračik, „aspoň jsem to zaslechl. S Ašarakem člověk nikdy přesně neví, na čem je, Má rozdělané obchody v celé Tolnedře. Co vím, tak by teď mohl být v Tol Horbu.“ Bylo to velmi průhledné. Gračik prokecl něco, co si měl nechat pro sebe.

„To znám,“ souhlasil Silk. „Vím, že Ašarak často mění své plány. Už se ho snažím dva měsíce dohnat. Ten návrh, co jsem s ním chtěl projednat, je skutečně velký obchod a Ašarak je pravděpodobně jediný člověk, který si ho může dovolit. Kdybyste znali někoho, kdo by mu mohl vyřídit, že se za den či dva vrátím do Tol Honetu, tak bych byl rád. Vyřiďte mu, že obvykle bydlím v hostinci nedaleko drasnijské ambasády, a že jestli chce zdvojnásobit svoje peníze, tak by mě měl vyhledat. Já už přestanu ztrácet čas tím, že se za ním budu honit.“

Silk mluvil s Murgy ještě asi půl hodiny a potom odešel. Já zůstal tak dlouho, abych slyšel ty dva Murgy, jak špitají Gračikovi, že si pustil jazyk na špacír a jak Gračik zkusil odčinit svou chybu tím, že poslal dva přisluhovače, aby zabili mého malého přítele. Bylo zřejmé, že jsou Murgové schopni takřka všeho, aby uchovali místo, kde je Ašarak, v tajnosti.

Párek nájemných vrahů dostihl Silka na tmavé, zasněžené ulici. Silk si počínal tak, že bylo jasné, že věděl, že je sledován. Byl zřejmě také přesvědčen, že se s těmito dvěma ničemy dokáže vypořádat. Já si tak zcela jist nebyl, a tak jsem zůstal poblíž, abych mohl v případě potřeby přiložit ruku k dílu.

Nebylo to potřeba. Neviděl jsem nikoho, kdo by byl tak rychlý a mrštný jako tenhle hoch. Ti dva vrahouni byli těžkopádní Tolnedřané, kteří se s mým malým přítelem vůbec nemohli rovnat. Otočil se, vytáhl jednu dýku z boty, druhou z pouzdra za krkem a zabil ty dva za necelých pět vteřin, Pak na ně nahrnul sníh a pokračoval v cestě. Ten chlapec byl skutečně třída!

Zařídil jsem to tak, abych byl v našem pokoji dřív, než se vrátil. Když vstoupil, seděl jsem u krbu. „Tak co?“ řekl jsem. „Zjistil jsi něco?“

„Slyšel jsem, že je Ašarak právě v Tol Borune. Je to asi pravda,

protože se ten Murgo, co mi to řekl, snažil svůj omyl hned napravit. Poslal na mě dokonce nějaké pronásledovatele. To je snad všechno, co jsme potřebovali vědět.“

„Snad jo. Měli bychom se radši vydat do Tol Borune.“

„Měli bychom vyrazit hned. Ten upovídaný Murgo asi zítra zjistí, že ti zabijáci selhali a já bych se nerad otáčel celou dobu, co tu budu, jestli mne někdo nesleduje.“

Do Tol Borune nám to trvalo čtyři dny, protože Silk navrhl, abychom se vyhýbali hlavním cestám. Myslel jsem si, že znám všechny polní a lesní cesty ve všech západních královstvích, ale můj malý přítel mne vedl po cestách, o kterých jsem neměl ani ponětí. Těsně před Tol Borune zastavil a převlékl se. „Potřebuju novou identitu,“ vysvětloval. „Myslím, že se Ašarakovi už doneslo, že ho hledá Radek z Boktoru.“

„Kdo jsi teď?“

„Ambar z Kotu. Ambar ke trochu méně nápadný než Radek a pohybuje se v trochu jiných kruzích.“

„Kolik vymyšlených Drasnijců máš ještě v rukávu?“

„Nepočítám to. Nejbližší je mi ale Radek a Ambar. S nimi jsem strávil nejvíc času. Teď zaměním jednoho za druhého hlavně proto, abych nevyšel ze cviku.“

„Tohle vás učí na akademii?'

„Něco ano, ale většinu už jsem znal předtím. Já se pro tuhle práci narodil, Belgarate. Jdem dál?“

Protože byl Ambar z Kotu o dost níže postavený chlapík než Radek z Boktoru, ubytovali jsme se v obyčejném pokoji v jedné z horších čtvrtí Tol Borune. Silk okamžitě vyrazil do ulic za svým posláním. Vrátil se pozdě v noci a byl trochu rozčilený. „Něco není v pořádku, Belgarate,“ řekl mi.

„Co?“

„Jsi si jist, že Ašarak ví, že po něm jdeš?“

„To ano. Jsem jako pomsta bohů a budu hledat, ať se skryje kdekoliv.“

„Tak proč se neskrývá? Našel jsem ho za dvě hodiny. Jsem sice dobrý, ale tak dobrý asi zase ne.“

Ostře jsem na něj pohlédl. „Možná se na toho chlapíka radši

podívám sám," řekl jsem. „Myslím, že tě znám dost dobře, abych mohl důvěřovat tvým instinktům. Když se ti zdá, že to nějak smrdí, měli bychom se na to podívat spolu."

Uklonil se s přehnanou grácií. „Vždy k službám, Věčný," řekl.

Byla skoro půlnoc, když jsme vyrazili na větrnou ulici. Silk mě vedl k hostinci, kde většinou přespávali Murgové. Nejprve jsme ho obešli a pak zamířili k oknu, udělanému z laciného skla. „O támhletom mi řekli, že je to Murgo Ašarak," zašeptal malý zloděj a ukázal na zjizveného chlapa, co seděl v rohu.

Ten muž vypadal jako Chamdar a musím přiznat, že i já jsem chvíli pochyboval, zda to není on. Když jsem ale opatrně vyslal svou myšlenku, abych se přesvědčil, srdce se mi na moment zastavilo. Ten Murgo určitě nebyl Chamdar. Začal jsem nadávat.

„Co se děje?" zašeptal Silk.

„To není muž, kterého hledám."

„Belgarate, ve městě jsou lidé, co ho znají a všichni tvrdí, že je to Ašarak."

„Je mi to líto, ale nemají pravdu. Honili jsme dvojníka." Zase jsem začal nadávat. „Musíme zpět do Tol Honetu. Chci o tom říct Oštěpovi. Ten chlápek, co ho všichni hledají, není Chamdar."

„Jak si můžeš být tak jistý?"

„Chamdar je Grolim. Ten chlápek u stolu je obyčejný Murgo. Vzhledem se mu velmi podobá, ale není to ten, koho hledám." Přemýšlel jsem o tom cestou k našemu hostinci. To překvapivé zjištění vysvětlovalo spoustu věcí. Zahanbeně přiznávám, že je ostuda, že mě to nenapadlo dřív. Měl jsem vědět, že se Chamdar na chvíli stáhne do pozadí. Můj mozek asi pospával.

„Jak jsi poznal, že to není ten pravý Murgo?" zeptal se Silk.

„Jeho myšlenky ho prozradily. Rozpoznám Chamdarovu duši, když se s ní setkám. Jenom jsme ztráceli čas. Chci být na cestě do Tol Honetu hned po rozednění."

„Oštěpa to bude hodně mrzet. Už na sledování toho dvojníka vyplýtval hodně peněz i času."

„To není jeho chyba. Asi jsem udělal chybu já. Podle toho, co jsme teď viděli, se může po západě motat klidně půl tuctu takovýchto Ašarakových dvojníků. Chamdar pracuje pro Ktačika, a ten je asi

schopen změnit něčí vzhled, aby nás svedl z pravé stopy.“

„Co má ten Chamdar dělat?“

„Někoho hledá. Snažil jsem se trochu od toho odradit.“

„Co hledá?“

„To nepotřebuješ vědět, Silku. Až se vrátíme do Tol Honetu, tak chci, aby ses vydal do Šereku.“

„Do Šereku? Teď v zimě?“

„Na období nezáleží. Znáš Baraka, ne?“

„Hraběte z Trellheimu? Samozřejmě. Trochu jsem se spolu napili na minulém Alornském sjezdu. Trochu divoch, ale mám ho rád.“

„Tak se snaž ho mít rád i nadále. Vy dva spolu budete docela dlouho spolupracovat.“

„Jak to víš?“

Nemohl jsem tomu odolat. „Mám svoje zdroje.“ Vrátil jsem mu jeho vlastní repliku. „Chci, aby ses vydal do Trellheimu a trochu si vzal Baraka na starost. Nikdy z něj nebude pořádný špión, ale chci, aby věděl, jak to chodí ve světě. Je mu teprve devatenáct a potřebuje trochu vyškolit.“

„Nejdřív si to musím vyjasnit s Oštěpem.“

„Oštěpa můžeš vynechat. Já mu to řeknu. Odteďka budeš pracovat pro mě. Když tě zavolám, tak přijdeš a když ti řeknu, abys něco udělal, tak to uděláš. Bez vyptávání. To, na čem teď budeš spolupracovat, je nejdůležitější událost od rozpadu světa a ty v tom budeš až po ten svůj zahnutý nos.“

„Tak dobře,“ řekl. Pak na mě zkoumavě pohlédl. „Takže se to konečně blíží, že jo?“

„Ano, můj mladý příteli.“

„Vyhrajeme?“

„Určitě se o to pokusíme.“

V Tol Honetu už na mě na drasnijské ambasádě čekal Beldin. „Co tu děláš?“ vyptával jsem se ho. Asi to nebylo zrovna nejslušnější.

„Jsi v nějaké kyselé náladě,“ poznamenal můj bratr.

„Zažil jsem před pár dny pěkně nemilé překvapení. Ktačik poslal obyčejného Murga, aby předstíral, že je Chamdar. Spoléhal jsem, že ho za mne ohlídá drasnijská tajná služba, ale asi to byl omyl. Strávili staletí tím, že hlídali špatné lidi.“

Beldin hvízdl. „To jsme tedy skutečně nečekali. Říkal jsem ti, aby sis všímal své vlastní práce. Je ti jasné, že jsi dal svou leností Chamdarovi volné pole působnosti.“

„Tak se už nerozčiluj, Beldine. Přiznávám, že jsem chybil a mrzí mne to víc než kohokoliv jiného.“

„Měl by ses radši vrátit do Sendarie. Pol je tam úplně sama a ty nemáš ani potuchu, kde je Chamdar.“

„Kde je Pol?“

„Zrovna jsem ti to chtěl říct… proto jsem taky tady. Dvojčata mě zavolala zpět do Údolí a poslala mne, abych tě našel. Pol minulý týden opustila svůj dům v Eratu.“

„Kam šla?“

„Jižně od Eratu je vesnice Horní Gralt. Pol je tam na farmě u farmáře jménem Faldor. Je to asi deset mil západně od vesnice. Pol pracuje v kuchyni a chlapec je s ní. Jdi za ní a upozorni ji, že nevíme, kde je Chamdar.“

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem zamyšleně. „Udělal jsem v tom všem asi zmatek, co?“

„Zcela jistě si za to nezasloužíš příliš slávy. Je ten Průvodce tak dobrý, jak říká Mrinský kodex?“

„Skoro jo. Budu mu muset trochu srazit hřebínek.“

„Ví, co bude dělat?“

„Zeptal se na pár věcí, ze kterých soudím, že toho dost tuší.“

„Ostatní jsou na místě?“

„Stále ještě nemám Matku mrtvého národa, ale jsem si jist, že se objeví, až ji budeme potřebovat.“

„Optimismus je dobrá vlastnost, Belgarate, ale nesmí se přehánět.“

„Vrátíš se do Údolí?“

„Ne. Radši půjdu zpět do jižního Kthol Murgosu. Torak by se mohl vzbudit a pak by ho někdo měl sledovat.“

„Tak dobře. Já se vydám do Sendarie.“

„Šťastnou cestu.“

Oprášil jsem svůj převlek vypravěče a opustil Tol Honet, jakmile se ráno otevřely brány. Prošel jsem už Horním Graltem několikrát, a tak jsem přesně věděl, kde se nachází.

Pátrání po Chamdarovi bylo sice obrovskou ztrátou času, ale vedlo k tomu, že jsem odhalil jeho lest, díky které se mu podařilo tolikrát mi upláchnout. Snad i to je k něčemu dobré. Neměl jsem ani moc vztek, že mi utekl, protože jsem si byl jist, že si to s ním jednou za všechno vyřídím.

Teď jsem všechno hodil za hlavu a vydal se po cestě na sever do Sendarie k Faldorově farmě.

Epilog

Kapitán Greldik byl opilý jak zákon káže, když ho jednoruký generál Brendig a jeho muži konečně našli v jedné z krčem v Camaaru. „Zdar, Brendigu!“ pokřikoval Greldik. „Pojď ke mně a dej se do díla. Mám před tebou pěkný náskok.“

„Jak ho nejrychleji probereme, aby vystřízlivěl?“ zeptal se Brendig svalnatého seržanta, stojícího hned za ním.

„Asi bychom ho mohli hodit do zátoky, pane. Je zima a voda je pěkně studená. Mohlo by to zabrat.“ Seržantův hlas prozrazoval, že

tomu sám moc nevěří.

„Ale neutopte ho.“

„Dáme pozor, pane.“

Seržant a jeho muži přistoupili ke Greldikovi a nic nedbaje jeho protestů, vyvlekli ho z hospody. Pak ho donesli na konec mola, přivázali ho za levou nohu a hodili ho do ledové vody.

Greldik se po chvíli vynořil a z jeho úst se linuly šťavnaté nadávky. Brendigovi připadal stále dost opilý. „Nechte ho ještě chvilku zaplavat,“ radil seržantovi.

„Ano, pane.“ Seržant byl veterán z bitvy u Thull Mardu, praktický, schopný muž, na kterého bylo v těchto věcech spolehnutí.

Nechali Greldika zaplavat asi pět minut a potom ho vytáhli ven. „Co to, Brendigu, děláš?“ prskal Greldik. Rty měl promodralé a zuby mu drkotaly zimou.

„Snažím se upoutat tvou pozornost,“ odpověděl Brendig vážně. „Zítra plujeme do Rivy a já chci, abys byl natolik střízlivý, abys udržel správný kurz.“

„A proč jedeme do Rivy?“

„Princ Hettar z Algarie přivezl před několika dny nějaké dokumenty od Svatého Belgarata z paláce v Sendaru. My je máme odvézt králi Belgarionovi.“

„To jsi nemohl najít nějakou loď v přístavu v Sendaru?“

„Princ Hettar mi řekl, že si Belgarat vybral zrovna tebe. Není mi vůbec jasné proč, ale jemu se zdá, že jsi dost spolehlivý.“

Greldik se třásl na celém těle. „Nemůžeme jít dovnitř?“ zeptal se. „Dneska v noci je docela zima.“ Z vousu mu kapala voda.

„Dobrá,“ souhlasil Brendig, „ale už žádné pití.“

„Jsi pěkně tvrdej chlapík, Brendigu,“ napadl ho Greldik.

„Říká se to o mně.“

Trvalo celou noc, než sehnali Greldikovy námořníky, ale většina byla stejně opilá jako kapitán.

Loď byla ošumělá a ne příliš čistá, plachty byly roztřepené, ale generál Brendig rozhodl, že je schopna plavby. Byla to šerecká válečná loď, ale byla trochu přestavěná, aby mohla dopravovat náklad. Brendig měl jisté podezření, jak Greldik ten náklad získává, protože Šerekové byli od přírody piráti. To ráno nebyla sice posádka v nějaké

růžové náladě, ale dokázala připravit loď k vyplutí. Greldik sám, se zarudlýma očima, stál na můstku a udržoval potřebný kurz, i když se řítili vstříc rozdivočelým živlům.

Generál Brendig byl Sendar a jako takový uznával profesionalitu, když ji viděl. Byl nucen přiznat, že navzdory drsným způsobům je to pravděpodobně nejlepší námořník na světě. Sendarští kapitáni by v tomhle počasí neopustili přístav, ale Greldik prostě živly ignoroval.

Po třech dnech plavby dopluli do přístavu v Rivě. Greldik hladce zavedl jeho ošumělou loď k jedné z přístavních hrází. Rozkazy dával ovšem posádce takovým způsobem, že i otrlý voják Brendig rudnul. Potom oba dva zamířili z přístavu k příbytku rivanského krále.

Nikdo se nemůže do Rivy dostat nepozorován, a tak, navzdory ošklivému počasí, je už král Belgarion a jeho drobná žena Se'Nedra očekávali v předsálí trůnního sálu. „Brendigu!“ vykřikla radostí Se'Nedra a běžela přivítat starého přítele.

„Vypadáš dobře, Výsosti,“ odpověděl a objal ji kolem ramen.

„Brendigu, copak se nikdy neusmíváš?“

„Já se usmívám, Výsosti,“ řekl s absolutně vážnou tváří.

„Zdar, Garione,“ řekl vousatý Greldik rivanskému králi. Kapitán Greldik si zřejmě na formality moc nepotrpěl. Nikdy nepoužíval tituly, ať mluvil s kýmkoliv.

„Greldiku,“ odpověděl Garion, když si potřásali rukama.

„Vypadáš starší.“

„To doufám. Kdyby tomu bylo naopak, tak by lidé začali mít nějaké podezření. Co tě přivádí do Rivy v tomto období?“

„Brendig,“ opáčil Greldik a pohlédl ostře na sendarského generála. „Vytáhl mne z útulné krčmy v Camaaru, hodil mne do zátoky a poručil, abych ho zavezl do Rivy. Brendig si moc zvykl dávat rozkazy. Kdyby se se mnou napil, tak jsem souhlasil, že ho sem dovezu i bez té koupele.“

„Kapitáne Greldiku!“ řekla ostře Se'Nedra. „Jsi střízlivý?“

„Víceméně,“ odpověděl Greldik s pokrčením ramen. „Venku je trochu větrno, tak jsem musel dávat pozor na cestu. Koukám, že jsi trochu přibrala, děvče. Vypadáš dobře. Předtím jsi byla moc hubená.“

Rivanská královna zrudla. Ten prostořeký Greldik ji nachytal nepřipravenou. Greldik, volný jako pták, říkal vždycky každému, co si

myslel bez ohledu na dvorní způsoby.

„Co je tak důležité, že tě přimělo k cestě přes Větrné moře v tomhle ročním období, generále?“ zeptal se Garion sendarského vojáka.

Princ Hettar přinesl nějaké dokumenty z paláce v Sendaru, Veličenstvo,“ odpověděl Brendig. „Jsou od Svatého Belgarata a ten chtěl, aby byly ihned dopraveny sem. Taky jsou tam nějaké dopisy,“

„Konečně!“ vydechla Se'Nedra. Myslela jsem, že to bude tomu starému drahouškovi trvat věčně. Vždyť už je to skoro rok!“

„To je to skutečně tak důležité, Výsosti?“ zeptal se Brendig Gariona.

„Je to historická kniha, generále.“

„Historická kniha?“ Brendig se tvářil překvapeně.

„Pro naší rodinu to má zvláštní význam. Mojí ženu to hrozně zajímá. Je z Tolnedry a víš, jací jsou Tolnedřané. Pojďte dovnitř.“

„Řekni mi, Garione,“ ozval se Greldik, když přecházeli chodbou, „nebylo by tu někde něco k pití?“

Belgarion z Rivy, vrah boha a vládce západu, dočetl poslední stránku toho, co napsal dědeček a zachvátila ho vlna silného poznání, že se toho stalo tolik, o čem neměl ani ponětí. Pamatoval si skoro každé slovo z rozhovoru, který vedli s dědečkem o „možném“ a „nemožném“ a nyní se mu některé věci zcela vyjasnily. Belgarat klidně mohl vzít svět do svých rukou a zatřást jím do kořenů, ale především to byl vynikající učitel.

Garion byl nucen si přiznat, že nebyl zrovna dobrý žák. Belgarat mu trpělivě vysvětloval, co a kdy se stalo, ale on nepochopil to nejdůležitější. „Možná jsem se měl víc věnovat svým studiím,“ huhlal si pro sebe a díval se kolem sebe na police plné knih a svitků. „Možná budu potřebovat trochu víc místa,“ dodal a najednou mu vytanula na mysli Belgaratova věž. Potřeboval místo, kde by měl soukromí a mohl se věnovat studiu. V citadele byla jedna nepoužívaná věž, kde by se dala taková studovna zařídit. Byla tam samozřejmě zima, ale šlo by zařídit, aby tam bylo útulno a kdyby se spravil krb, tak by tam bylo teplo.

Pak ale vzdychl. To byl jenom nesplnitelný sen. Měl ženu, rodinu

a musel řídit království. Neměl tolik času na studium jako první Aldurův učedník. Garion ovšem musel zároveň přiznat, že nikdy nebyl zvláštní student. Kdyby měl trochu víc času… třeba pár století…

To ho přivedlo zpět k realitě. Text, který zrovna četl ho odvedl od reálného vnímání času. Pro Čaroděje Belgarata byla staletí totéž, co pro smrtelníka rok. Strávil čtyřicet pět let studiem trávy a kdoví kolik času mu zabralo studium vzniku hor. Garion si uvědomil, že ani nevěděl, jakou otázku se zeptat, tím spíš najít nějakou odpověď. Věděl ale, že první otázka *byla Proč?*

V tu chvíli sáhl po dědečkově dopisu, který nebyl příliš dlouhý.

„Garione," četl. „Tak tady to máš, když jste o to tak s Durnikem stáli. Je to začátek a prostředek. Konec už znáte, pokud může mít vůbec takováto záležitost konec. Až budeš mít čas, tak se zastav, popovídáme si o tom. Teď se asi vrátím ke svému studiu hor. Belgarat."

Garion vztekle pohlédl na dveře, které se rozlétly. „To jsi ještě neskončil?" ptala se Se'Nedra. Ačkoliv už byli nějakou dobu svoji, Gariona vždy znovu překvapovalo, jak je jeho žena drobná. Měl pocit, že když spolu pár hodin nejsou, tak v jeho představách roste. Byla krásná, ale byla hrozně malá. Možná to dělaly ty její rudé vlasy.

„Ano, drahá," odpověděl a podal jí pár posledních kapitol, po kterých lačně sáhla.

„Konečně!"

„Budeš se trochu muset učit trpělivosti, Se'Nedro."

„Garione, byla jsem dvakrát v jiném stavu, takže vím o trpělivosti úplně všechno. Teď kušuj a nech mě číst." Přitáhla si židli a zabrala se do četby. Se'Nedře se dostalo nejlepšího vzdělání, jaké mohl tolnedranský dvůr poskytnout, ale Garion byl vždy překvapen, jak rychle dokáže jeho žena zhltnout daný text. Trvalo jí asi čtvrt hodiny a byla se čtením hotova. „Vždyť to nijak nekončí!" vykřikla. „Nemá to konec."

„Já si myslím, že to prostě ještě neskončilo," řekl jí Garion. „My všichni víme, co se stalo na Faldorově farmě, takže to už pro nás dědeček nesepisoval." Natáhl se pohodlně ve svém křesle. „Stalo se toho spousta a nikdo z nás o tom neměl ani potuchy. Dědeček žije v

úplně jiném světě než my. Přál bych si mít dost času, abych si mohl zajet do Mal Zethu promluvit s Cyradisem. Existuje ještě další svět, o kterém nemáme ani potuchu.“

„To je jasné, hlupáčku. Neobtěžuj s tím Cyradise.

Promluv si místo toho s Eriondem. Ten o tom všem ví.“

To probudilo nějaký zvon v Garionově duši. Se'Nedra měla pravdu. Eriond byl ve středu jejich dění. Torak a Zandramas byly chyba. Eriond byl pravda. Souboj mezi těmi dvěma Nezbytnostmi byl tak jednoduchý. Torak byl výsledkem chyby. Eriond naopak byl opravou této chyby. Se'Nedra to instinktivně vycítila. Vrah boha si toho nevšiml. „Někdy jsi tak chytrá, až mě z toho jímá děs,“ řekl své ženě se špetkou závisti. „Ano,“ odpověděla mírně, „ale stále mne máš rád, ne?“ Usmála se na něj způsobem, po kterém se mu vždy trochu podlomila kolena.

„Samozřejmě,“ odpověděl a snažil se, aby vypadal pevně a panovnicky rozhodně. „Co ti napsal dědeček v dopise, který adresoval tobě?“

„Nejdřív jsem si myslela, že je to úplný nesmysl, ale když jsem dočetla jeho poznámky do konce, tak vidím, kam míří. Tady to je.“ Podala mu složený list papíru.

„Ano, Se'Nedro,“ stálo tam, „já vím, že ten příběh nekončí. Ale to vy jste se spojili a nutili mne, abych to sepsal. To je vše, kam až jsem ochoten zajít. Jestli chcete ještě něco, tak budete muset přesvědčit Polgaru. Přeju vám v tom hodně štěstí, ale ode mne žádnou pomoc nečekejte. Jsem dost starý, abych věděl, kdy skončit. Belgarat.“

„Asi začnu balit,“ řekla Se'Nedra, když její manžel dočetl dopis.

„Balit? Kam pojedeme?“

„Za tetou Pol samozřejmě.“

„To je na mne trochu rychlé. Snad to nehoří. Copak se musíme hnát do severního koutu Údolí v takové zimě?“

„Já chci znát i zbytek toho příběhu, Garione. Upřímně řečeno mne moc nezajímá, jak se Belgarat opil, když mu zemřela žena. Chci vědět, co se dělo s Polgarou. To je ta část, kterou tvůj ctihodný dědeček zamlčel.“ Ukázala na Belgaratův rukopis. „To je jenom polovina. Chci i druhou polovinu a dostanu ji, i kdybych to z ní měla vyprosit.“

„Máme tady svoje povinnosti, Se'Nedro, a teta Pol má dost práce se svými dětmi. Nemá čas psát svůj příběh jenom proto, aby tě pobavila.“

„Ale to by bylo špatné, ne? Je Greldik ještě střízlivý?“

„To pochybuju. Však víš, jaký Greldik je, když se dostane do přístavu. Neměli bychom si o tom nejdřív promluvit?“

„Ne. Jdi najít Greldika a zkus ho probrat. Já jdu balit. Chci odplout za ranního přílivu.“

Garion vzdychl. „Ano, drahá,“ řekl.

Zde končí kniha Čaroděj Belgarat.

Další osudy těchto hrdinů však pokračují
*v knize **POLGARA,***
kterou David Eddings nyní dokončuje.